RODICA OJOG-BRAŞOVEANU

-OPERE ALESE-

răzbunarea sluţilor

ROB 37

RODICA OJOG-BRAŞOVEANU (28 august 1939-2 septembrie 2002), celebră autoare de romane poliţiste din România, a urmat primele clase la Şcoala „Maison des Français“, continuându-şi educaţia la Liceul „Domniţa Ileana“. A început apoi cursurile Facultăţii de Drept din Bucureşti, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de drept, de data aceasta la Iaşi. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman poliţist, *Moartea semnează indescifrabil*, l-a scris la insistenţa soţului ei, actorul Cosma Braşoveanu, pe care l-a publicat în 1971. După şapte ani de practică a renunţat la avocatură şi s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci şi cinci de romane, majoritatea poliţiste, câteva istorice şi unul ştiinţifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii poliţiste româneşti. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Cianură pentru un surâs* (Editura Nemira, 2004), *Întâlnire la Elysée* (Editura Nemira, 2004), *Coşmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea sluţilor* (Editura Nemira, 2006), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2006), *Bărbaţii sunt nişte porci* (Editura Nemira, 2006), *Grasă şi proastă* (Editura Nemira, 2006), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008), *Ochii jupâniţei* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariţia statuii din parc* (Editura Nemira, 2008), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2008), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2008), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

Rodica Ojog-Braşoveanu

RĂZBUNAREA SLUŢILOR

-roman poliţist-

2001

EDITURA NEMIRA
Bucureşti, 2006

Când Patrick – în acte Petru Sârbu – intrase în viaţa doamnei Clotilda Martinescu – avea deja experienţa, mentalitatea, statura fizică şi morală, într-un cuvânt, statutul gigolo-ului perfect al deceniului 90: înalt, atletic, impecabil în orice moment al zilei şi cu o figură bărbătească pe care numai un observator extrem de ager ar fi detectat primele semne, sensibile încă, ale unei dulcegării murdare ce-şi pune inevitabil amprenta pe chipul profesioniştilor. În totul, frumos de rupea inimi, simpatic şi veşnic binedispus. Avea douăzeci şi cinci de ani, iar Clotilda împlinise şaizeci în aceeaşi vară.

Trebuie insistat asupra anotimpului în care se cunoscuseră, căci în momentul în care femeia se simţi obligată să ia o hotărâre majoră privind viitorul lor comun, faptul că se cunoscuseră în anotimpul cald avusese o importanţă demnă de luat în seamă. Sezonul estival îndeobşte nu avantajează frumuseţile mature, chiar trecute. Căldura cere multă piele goală, interzice machiajul excesiv – adio fond de ten şi alte trucuri din zonă –, nimiceşte coafurile sofisticate, exclude căciula, adică peruca. Toamna avansată şi iarna, oh! e cu totul altceva! Ce nu poate ascunde un compleu, la care asortezi un fişiu, câte nu camuflează gulerul înfoiat al opulentei haine de blană! Machiajul rezistă la ger, chiar dacă dedesubt eşti vânătă; braţele se dezgolesc cel mult de la coate în jos, iar bijuteriile grele, fastuoase, prohibite vara, au un alt efect iarna.

„Or, îşi zicea Clotilda studiindu-se cu o privire necruţătoare în oglinda şi mai necruţătoare a budoarului, luminată de cinci becuri a două sute de waţi, dacă m-a

plăcut aşa, material brut şi fără dichisuri, înseamnă că iarna m-ar putea găsi chiar drăguţă.“

Martineasca nu era o femeie proastă şi ştia că nu face decât să gâfâie alergând după zglobia tinereţe, dar, pe de altă parte, avusese dintotdeauna capacitatea de a trăi total şi intens momentul. Nu mai puţin adevărat, în luarea unei decizii fundamentale, contribuise, tot fundamental, strategia de înaltă clasă abordată de Patrick.

Se căsătoriseră de cinci ani şi toată lumea era de acord că lucrurile merg de minune. Clotilda înflorea pe zi ce trece, avea suficient bun-simţ ca să nu facă dresură de circ cu Patrick şi să ocolească vacanţele pe litoral. De fiecare dată susţinea că marea o sperie şi o deprimă (de ce nu şi acum treizeci de ani, se întrebau contemporanele ei, când erai cea mai dezbrăcată femeie de pe plajă?), dar înainte de toate, nu-şi permitea să lipsească de la „afacere“, chiar şi numai pentru câteva săptămâni. În fapt, era patroana unui laborator de cofetărie şi a *Clopoţeilor*, un restaurant aflat prin apropierea Vilei Mina Minovici. Era un local prosper, frecventat la prânz de turişti şi membri ai Corpului Diplomatic, iar seara de boema care locuia în zonă: actori, artişti plastici, cântăreţi, tinerii cheflii ai epocii de tranzit. Cei dintâi, străinii, apreciau autentica, nefalsificata merinde, „ca la mama acasă“ – versiunea românească, boema – băuturile naturale, mai cu seamă galbena de Vâlcea şi clientela cu nume sonore, anecdotica legată de aceasta (cel puţin două-trei perle pe seară), personalul stilat şi de o politeţe cuceritoare. La *Clopoţei*, nu se auzise niciodată „ora închiderii, vă rugăm!“, iar Clotilda Martinescu se dovedise, încă o dată, un negustor iscusit, introducând două sisteme care, dincolo de avantajele concrete, semnifică, în subteran, tradiţie şi stabilitate; o afacere serioasă, nu trei scânduri, câteva cuie şi becuri colorate, „hai să le umflăm ăstora banii, mâine om vedea ce-o mai fi!“ Bref, la *Clopoţei* se putea mânca şi bea pe datorie, reiterând un procedeu antebelic. Şi tot astfel, Clotilda readusese în actualitate servitul la domiciliu. Clienţii, mai

ales pensionarii foarte comozi, achitau un abonament contra căruia dejunul le sosea acasă în sufertaşe. Procedeul se bucurase de un asemenea succes, încât Clotilda se gândea să mai deschidă o locantă, bucătărie exclusiv destinată meselor la domiciliu. Ezita dintr-un singur motiv ţinând de judecata sănătoasă şi bunul-simţ care o însoţiseră fidel toată viaţa. Afaceri multe, oricât de mănoase, egal griji multe şi timp puţin. „Am bătut şaizeci de ani şi din cât am strâns, pot trăi confortabil împreună cu Băiatul încă douăzeci, că nici nu-mi doresc mai mulţi. Copii n-am, de nepoţi să aibă grijă cine i-a făcut, de ce să trudesc, visând ca robii la o zi liberă?“

În acelaşi sens o încuraja şi prietena ei de-o viaţă, Luiza Miclea, fostă cântăreaţă în corul Operei. Directă (cunoştinţele o calificau chiar dură) cum o ştia dintotdeauna, se exprimase pe şleau:

— Trebuie să fii nebună, soro, să tragi ca animalul! Cât mai ai de trăit? La vârsta noastră, te pasc toate alea, mai puţin SIDA. Pe tine şi aia că de, mai ai viaţă sexuală. Oricum, îi rămâne destul Băiatului, nici cât a visat. Bucură-te cât eşti pe picioare şi-ţi mai arde de tangouri!

În realitate, Luiza îl detesta pe Patrick şi era incapabilă să nu arunce „ţepe“ ori de câte ori se ivea ocazia

— Ţine la mine, îl apăra Clotilda.

— Ţine la banii tăi!

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş fi convinsă că eşti invidioasă.

— Iar eu sunt convinsă că ţi-ai pierdut minţile! E cu peste treizeci de ani mai tânăr, cum dracu’ţi închipui că te iubeşte?!

— Ce-mi pasă? Nu mai am anii la care să număr foile de plăcintă! Mă simt bine cu el? Mă face să mă simt iar tânără şi fermecătoare? E tandru, e atent, nu-mi iese din cuvânt? Ce pretenţii să mai am la şaizeci de ani? Câte femei de vârsta mea se mai bucură de o viaţă sentimentală, şi de ce vrei tu neapărat să-mi strici bucuria?

— Bucură-te, fata mea, dar fără angajamente!

— Patrick insistă să ne căsătorim.

— Hm, cred şi eu. Vezi, că până pune mâna pe tine e doar catifea şi parfum de tuberoze. Mi-e să nu ajungi la aoleu!

— Dacă acum sunt fericită, puţin îmi pasă dacă o să mă şi vaiet! Am văzut eu şi femei de treizeci de ani tânguindu-se.

Şi uite, se căsătoriseră de cinci ani, şi niciodată nu avusese cel mai mic motiv să regrete pasul făcut. O simţea însă pe Luiza stând pe coadă şi aşteptând în culise un deznodământ nefericit. Nu din răutate, nimeni nu-i era prieten mai devotat, ci din mărunta, omeneasca satisfacţie de a-i da peste nas: „Ţi-am zis eu?“

Era foarte adevărat şi că Luiza, din pricina unui lanţ de tragedii care-i marcaseră viaţa, nu era un interlocutor înviorător şi nici un profet optimist. Când se împliniră cinci ani de la căsătorie, Clotilda închise localul mai devreme şi dădu o petrecere doar pentru apropiaţi. Ciocnind cupa de şampanie cu Luiza, Clotilda se interesă cu ochi strălucitori:

— Ei, ce mai spune Pithia?

Luiza era prea bine crescută pentru a avansa observaţii maligne într-o asemenea zi şi izbuti să fie convingătoare:

— Ferice de tine, te felicit! Ai avut dreptate.

Clotilda o sărută recunoscătoare. Din toată adunarea, pe Luiza o simţea cea mai rezervată. În sufletul ei, cântăreaţa continua să rămână sceptică şi, din nefericire, se aştepta la ceva mult mai grav decât ar fi putut fi o despărţire: la o tragedie.

Celelalte cunoştinţe aveau puncte de vedere mai relaxate. Că Patrick o va părăsi la un moment dat e posibil, fiind în firea lucrurilor, dar nu şi tragic. Patrick e genul de bărbat peste care femeile dau năvală şi, mai devreme sau mai târziu, îşi va pierde capul după una dintre ele. E fatal, o ştie şi Clotilda care are un cap sănătos pe umeri. Cine se aşteaptă la inevitabil îl suportă altfel, mai calm şi mai înţelept, şi „nu m-aş mira dacă apucă să le năşească şi copiii. Cunosc un caz absolut similar…“

În ceea ce-l privea pe Patrick, în ciuda permanentei voioşii, a aerului deschis de băiat bun şi serviabil având un

cuvânt şi un zâmbet fermecător pentru fiecare, trăsături ale indivizilor mulţumiţi de ei înşişi şi de viaţă, rămânea, în fond, un ermetic. După nişte ani consumaţi împreună, Clotilda nu ştia încă precis ce se petrece în capul lui. Dacă se petrecea ceva... Aparent, ducea existenţa unui motan superb care se îngrijeşte obsedant de toaleta lui, care se bucură de toate plăcerile vieţii, mai puţin de un trup fraged de femeie, iar toate acestea îi erau suficiente ca să se simtă pe deplin fericit. Da, Clotilda ştia ce spune, Băiatul avea extraordinara şansă de a fi un *perpetuum mobile* într-al nouălea cer, sfidând toate teoriile despre „fericirea de moment“, cea *non stop* fiind imposibil de atins.

Uite însă că Patrick izbutea, fiece zi fiind prilej de bucurie. Dintâi, adora să se îngrijească de trupul lui, toată dimineaţa fiind ocupat cu exerciţii gimnastice de profesionist, la sală, bazin, saună, ring, jogging, surfing sau sky, fără pretenţia de a fi exhaustivi. După-amiază – siesta, seara – biliard sau un pocher, apoi cina prelungită la *Clopoţei*.

Clotilda, care fusese soţia unui avocat celebru, deosebit de energic, realiza că dacă ar fi fost tânără ar fi deranjat-o un program de parazit (etichetă a Luizei), dar în împrejurările date, situaţia îi convenea, ba chiar ea îi încuraja înclinaţiile de peşte trândav. Nu-i spunea direct „stai acasă, băieţel, dormi pe săturate, munca-i o năpastă, la ce să te înhami, dacă nu eşti obligat“, dar nici nu-l împingea din spate – „du-te la oştire, pentru ţară mori“ etc. Spre deosebire de alte femei care ar fi socotit că având o ocupaţie, aceasta i-ar fi abătut gândul de la alte femei, de la aventuri de orice fel, Clotilda ştia că, mai presus de toate, stă „economicul“. Atâta vreme cât Patrick îşi păstra statutul de întreţinut şi nu avea un venit al lui, fiind astfel uşor de controlat şi stăpânit, rămânea la mâna ei.

Şi iar se părea că Băiatul nu-şi dorea nimic altceva decât să toarcă la soare, instalat în poale drăgăstoase, tandre şi calde, chiar dacă ofilite, exact ca ale Clotildei. Aceasta îl pusese la încercare, asmuţită de un drăcuşor pervers şi curios, sălăşluind în fiecare femeie. Dăduse un anunţ la ziar pentru postul de cofetar-şef al restaurantului. Se

prezentaseră peste douăzeci de persoane, iar în competiţie rămăseseră doar două: o fătucă nostimă foc, la vreo douăzeci şi cinci de ani, o zgâtie drăcoasă, cu strungăreaţă şi câţiva pistrui pe năsucul cârn, având în tolbă un morman de diplome şi premii, şi un mustăcios de patruzeci de ani care lucrase în laboratorul Athénée Palace. Vezi, Doamne, aflată în încurcătură, Clotilda ceruse părerea lui Patrick. Aparent indiferentă, dar pândindu-i cu ochi de şoim şi inimă neliniştită reacţia, Clotilda avusese prilejul să răsufle uşurată. Fără a sta măcar pe gânduri, Patrick o sfătuise să-l angajeze pe mustăcios. „E un lucru binecunoscut că bărbaţii sunt cei mai mari maeştri în arta culinară: fraţii Capşa au făcut celebră cofetăria. Tinerele nemăritate sunt neserioase, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Apoi, o experienţă şi o calificare la Athénée Palace nu înseamnă puţin lucru…“ Ceva îi era limpede Clotildei: gândurile Băiatului nu stăteau la femei, nu căuta, nici măcar instinctiv, aventuri. Dacă totuşi se va întâmpla într-o bună zi ca inima să-i bată mai tare pentru vreo mândruţă, aceasta ţinea de o fatalitate pe care ea nu avea cum să o controleze.

În general, oamenii scormonesc atunci când intuiesc un mister sau simt ceva ce se doreşte ascuns. Cu cât discreţia şi efortul subiectului de a-şi camufla intimitatea, de a-şi plasa existenţa într-un con de umbră e mai intens, cu atât curiozitatea celor din jur devine mai îndârjită. Contrar, cu cât dorim să fim mai „mediatizaţi“, să se discute mai mult despre persoana şi faptele noastre, cu atât indiferenţa mahalalei devine mai pregnantă.

Se părea că Patrick nu are nimic de ascuns; îşi oferea viaţa pe tavă, tot ce făcea era la lumina zilei şi perfect avuabil, plana printre semeni, evenimente, anotimpuri cu dezinvoltura şi voioşia unui fluturaş. Astfel, după ce senzaţionalul căsătoriei dintre cei doi se topi – câteva săptămâni de stupoare, comentarii aprinse şi bârfă – cunoştinţele se obişnuiră cu noul statut de cuplu al perechii Clotilda-Patrick. Intrară în agenda obişnuitului, şi nimeni nu le mai acordase de-atunci vreo atenţie specială.

Chiar şi viaţa lui Patrick de dinainte părea clară ca lacrima. Era din Craiova şi cam de pe la cincisprezece ani, când deja datele viitorului magnific, cu un succes nimicitor la dame, se prefigurau în mod evident, avusese numai o singură preocupare: „întâlnirea cu un pont baban!“ Tradus, asta însemna descoperirea şi cucerirea unei femei foarte bogate, dispusă să-i sponsorizeze un trai de *playboy*. Era singura, dar *sine-qua-non* condiţie pe care o punea viitoarei soţii, restul ca vârstă, look, prezenţă socială, instrucţiune fiindu-i absolut indiferente.

Cel puţin aşa pretindea Dragoş Mateiescu, alt superb, vedeta de la *Teatrul Arlechino* şi cel mai competent posibil biograf al lui Patrick. Încă din clasele primare fusese coleg şi prieten cu Patrick – pe atunci simplu, Petrică –, împărţiseră frăţeşte prima ţigară, pe la treisprezece, paisprezece ani cunoscuseră dragostea în acelaşi stabiliment, iar la cinşpe, amândoi îşi definitivaseră deja planurile de viitor. Dragoş avea să se facă actor, Petrică – rentier.

Dragoş râsese, dar Petrică îi explicase punctual ceea ce devenise deja filosofia lui de viaţă:

— N-am nici o vocaţie pentru o viaţă de sclav à la nea Fane Anonimul. À la taică-meu de pildă, care vrea să-mi vâre modelul lui pe gât. Adică să-mi prăpădesc cei mai frumoşi ani trăgând pentru o diplomă universitară, pe urmă, pe soare sau vijelie, să iobăgesc la un patron, pentru ca la patruzeci de ani să reuşesc să am o locuinţă modestă într-un cartier modest, o maşină mijlocie de la *second hand*, o nevastă de duzină, doi-trei mucoşi imposibili, burtă şi chelie.

— Munca, cea mai de seamă virtute a omului, nu-ţi spune nimic? scandă ironic Dragoş.

— Nici cât un rahat de muscă! Aristocraţii de odinioară, mă refer la ăia cu jabou şi pene de struţ la pălărie, considerau munca o ruşine, o umilinţă. Sunt întru totul de acord.

— Te mulţumeşte ideea să treci prin viaţă în paşi de dans, să nu laşi nimic în urma ta?

— Nu fi ridicol! Taică-meu ce lasă? Crezi că-l bagă în *Larousse* sau măcar pe Internet pentru că a semnat, vreme de patruzeci de ani, condica la fabrica aia a lui de cârnaţi şi conserve?

— Nu, hotărât, fusese de acord Dragoş, chestia-i cine te sponsorizează? Amicii tăi cu pene la pălărie de pe vremea muşchetarilor aveau o agoniseală ţeapănă, stăpâneau provincii întregi, comitate şi ducate. Trăiască Neagu de istorie!

— N-ai mai auzit de întreţinuţi? Dumnezeu mi-a dat fizic, menirea mea e să fericesc femeile, şi chiar asta am de gând să fac. Cu vocaţie şi aplicaţie! Chestiunea e să casc bine ochii la vistierie… Băi, Dragoşe, oameni de-alde noi au fost născuţi ca să aibă slugi, să obţină de la viaţă tot ce e mai bun, fără să mişte un deget. Tu ai damblaua cu teatrul. În fine, ţipă talentul în tine, altfel ai gândi la fel.

— Cred că nu te înşeli.

La astfel de tirade, domnul Ioan Sârbu, zis şi cel Drept, tatăl lui Petrică, simţea literalmente că, de mânie, îşi pierde răsuflarea şi graiul. Era un individ cam fără haz, genul strică-chef, dar eminamente onest. Fără abatere credincios nevestei, merita, neîndoielnic o medalie „Pentru virtute şi credinţă“, iar munca pe brânci, îndârjită, chiar cu jertfe putea constitui *motto*-ul lui de viaţă. Aşa fuseseră toţi în familia lui de profesori şi preoţi din Ardeal, şi se tot minuna cui s-o fi nimerit să-i semene Petrică! Se pare nevesti-sii, o femeie slăbuţă şi simpatică foc, care preda Limba Franceză la un liceu din Craiova. Era organic subţire, fără nici o oprelişte de ordin culinar, aparent de o mare fragilitate. Un atu pe care avea să-l speculeze toată viaţa, antrenându-se încă de pe vremea când era şcolăriţă. Privind-o, nimeni nu realiza că de fapt Fulguleţ, cum i se spunea în unanimitate Gabrielei Sârbu, nu fusese bolnavă în viaţa ei, impresia de debilitate alungând orice bănuială de „fraudă“, impunând, din start şi spontan, o suită de menajamente. „Sărăcuţa de ea, e doar o gâzişoară acolo, ferească Dumnezeu de un vânt mai vrăjmaş, că o şi doboară!“

Se bucurase astfel de indulgenţa profesorilor, a familiei,

şi nu exista alt păcălit mai mare decât bărbatu-său, austerul Ioan Sârbu. Fulguleţ avea extraordinarul talent de a da impresia că munceşte pe rupte, fără preget, până la epuizarea firicelului ei de putere, fără să facă, de fapt, ceva. Trucul cel mai utilizat erau migrenele frecvente, când rămânea ţintuită între pernele patului cu o compresă impresionantă pe frunte, care o făcea să semene cu un iepure. În realitate, nu suferise niciodată de dureri de cap, dar perseverând încă din anii de liceu, reuşise să inoculeze în mintea celor din jur această idee devenind astfel un fapt cert, evocat cu compătimire: „migrenele lui Fulguleţ“. Când se întorcea de la serviciu, Ioan Sârbu găsea o femeie stoarsă de vlagă, dar care, totuşi, cu ultimele puteri, izbutise să fiarbă o oală cu spaghetti. Urmau reproşurile tandre – de ce mă superi, nu trebuia să te mişti din pat, ţi-am spus că prepar eu dejunul etc. –, iar Fulguleţ se lăsa dorlotată cu un aer de fecioară martiră. După ce bărbatu-său închidea cu infinite precauţiuni uşa, poruncindu-i să se odihnească, femeia scotea cartea de sub pernă, reluându-şi lectura cu un suspin de adâncă suferinţă. Era o cititoare împătimită, şi *show*-ul cu pricina constituia modalitatea cea mai sigură de a petrece o zi întreagă în pat, cu autorul preferat. În sinea ei, nu-l condamna pe Petru, băiatul de mic păşind a greieraş zglobiu şi trândav. La urma urmei, dintotdeauna existaseră oameni care trudesc şi oameni care consumă, dar o îngrijora nesiguranţa situaţiei lui. În România, structurile încă nu s-au aşezat, împrejurările nu sunt propice unor averi colosale, bine consolidate… avându-i pe ruşi în coastă, nu se ştie niciodată…

Când Petru, devenit între timp Patrick, se căsători cu Clotilda (mai bătrână decât ea însăşi cu peste zece ani), pe Fulguleţ n-o deranjă compromisul evident, târgul strident – *beefsteak* proaspăt, contra trai dulce pe banii moşnegei –, ci meschinăria mizei. Desigur că în parametrii epocii de tranzit, era o femeie bogată, dar nu într-atât să se sperie lumea. În sinea ei, lucru de mărturisit doar lui Petrică, îşi visa feciorul cazat într-una dintre ograzile occidentale prospere, cât mai departe de fostul bloc comunist. Doar

acolo l-ar fi simţit în deplină siguranţă, bineînţeles în măsura în care ne putem dirija destinul. Presimţea că fiu-său ar fi făcut faţă în cercurile cele mai simandicoase. Cu ochii lui profund albaştri, veşnic înstelaţi, cu părul rebel, cu dantura de cinema şi râsul... era imposibil ca băiatul ăsta să râdă şi, oricât de cătrănit ai fi fost, să nu ţi se pară că viaţa e cel puţin acceptabilă. Pe urmă, cum cădeau hainele pe el... Ceva de vis! În smoking, sau costum de sky, surfing ori călărie se mişca la fel de graţios, de natural, încât puteai chiar să pariezi că s-a născut pe undeva prin perimetrul Buckingham-ului. Nu era nici prost, lega cu uşurinţă o conversaţie facilă, şi graţie unei certe vocaţii pentru limbile străine, „bavarda“ cu şarm în franceză, engleză şi italiană. La toate, maică-sa mai adăuga şi distincţia căci, deşi emana prin toţi porii virilitate, n-avea aerul de mitocan sau brută al marilor masculi ai ecranului mondial, şi chiar gol puşcă, ai fi jurat că Patrick s-a născut cu stemă pe izmene.

Fulguleţ nu era chioară, ba chiar cunoştea mai bine decât bărbatu-său, care-şi dezaproba fiul şi îi urmărea evoluţia cu ochi severi, defectele băiatului; era neserios, superficial, vanitos, egoist şi, excluzând exerciţiile fizice, mai leneş decât un urs care hibernează. Puse însă în balanţă cu însuşirile fizice, considera că bilanţul în favoarea lui Patrick e totuşi super-pozitiv. De aceea, socotea că fiu-său s-a vândut prea ieftin, că baba n-avea suficientă respiraţie financiară pentru a fi proprietara unui exemplar ca fecioru-său, şi găsise cu cale, la vremea respectivă, să se opună căsătoriei. Deci nu auspiciile sub care se încheia ea (comercializarea propriului trup) o deranjau, ci pavilionul, mult prea modest – considera ea – sub care urma să navigheze Băiatul. Iar anii trec şi timpul nu se scurge în avantajul nimănui, mai ales când ţi-ai făcut o meserie din *look*! Visul lui Fulguleţ era ca Patrick să poată pleca singur într-o călătorie în străinătate, iar acolo să aibă acces la un anumit mediu şi să descopere pontul, marele pont al vieţii, să dea lovitura. Aici, cu Clotilda, conducea o Toyota, dincolo ar fi putut avea un *Jeep Grand Cherokee*, ar fi putut petrece revelioane de cinci mii de dolari tacâmul la Las Vegas, iar

un eventual divorţ, conform clauzelor contractului de căsătorie, ar fi uşurat-o pe bătrâna *sweet heart* Dorothy, Kimberley sau Joan de câteva milioane bune din aceleaşi bancnote verzi. În definitiv, cât nu scosese zugravul, derbedeul acela vulgar şi fără clasă, de la bătrâna Liz Taylor?!...

Acestea însă nu puteau fi discutate cu Ioan Sârbu. Era limpede, ar fi înnebunit, închipuindu-şi că nevastă-sa a înnebunit! Erau cu totul pe altă lungime de undă ca gândire! Deunăzi chiar, venise acasă ciclamen, aprins de entuziasm, că i-a găsit lui Petrică o slujbă bună, sigură şi de viitor, la un notariat particular din Bucureşti. Fulguleţ îl compătimi în sinea ei: „iremediabil şi pe vecie idiot!“ Şi anunţă cu glas tare o migrenă bruscă. „Şoarece de birou“ era ultima ipostază în care şi l-ar fi închipuit pe Patrick. Îi spunea tot Patrick, căci izbutise, chiar şi în gând, să se dezobişnuiască să-l numească cu peizanul, mult prea valahul Petrică.

Dar nici Clotilda nu era o vacă, şi nici nu se născuse la ultimele alegeri. Aparent, se înţelegea foarte bine cu soacră-sa, dar o simţea nemulţumită şi potrivnică, şi asta nu din pricină că nu-i mai putea pune în poală nepoţei pentru care Fulguleţ să tricoteze ciorăpei grosuţi şi să prepare plăcintele gustoase. Clotilda, mereu şi negreşit lucidă, realiza că soacra arăta mai bine decât nora şi totodată intuia că ceea ce o nemulţumea pe Fulguleţ erau dimensiunile mizei; că ea, Clotilda, oferea prea puţin. Nimănui nu-i place să aibă vrăjmaşi în coastă, iar Fulguleţ era un duşman demn de luat în seamă dată fiind apropierea foarte mare dintre mamă şi fiu. Se simţeau excelent împreună şi se înţelegeau reciproc ca persoane putându-se scruta corect până în adâncul sufletului, iar anii de frondă subterană împotriva obtuzului Ioan Sârbu cel Drept îi făcuseră complici, apropiindu-i şi mai mult.

Clotilda sesiză din prima clipă influenţa specială pe care o exercita Fulguleţ asupra lui Patrick, dar mereu raţională îşi zisese că ar fi gândit la fel în locul ei, visând şi Luna de

pe cer pentru fecioru-său. Totodată, deşi uneori o călca pe nervi, reuşea să manipuleze lucrurile de aşa manieră încât să nu se ajungă la un conflict de interese făţiş, fiind conştientă că puse faţă în faţă, maică-sa ar fi avut câştig de cauză. Iar după ce ai pierdut teren, e greu să-l mai recuperezi.

Punct câştigat, Patrick avea puseuri de personalitate când reuşea să se desprindă de sentinţele maică-sii, ca dovadă căsătoria cu Clotilda încheiată împotriva voinţei celei dintâi. În realitate, cu cinci ani în urmă, Patrick cedase unui moment de slăbiciune. Înregistrase câteva rateuri, n-avea un sfanţ în afară de ce-i mai dădea maică-sa pe ascuns, iar la orizont nu se întrevedea nici un pont. În zadar încercase Fulguleţ să-l facă să gândească optimist, să-i explice că doar traversează o perioadă mai proastă, că trebuie puţină răbdare etc.. Patrick nu rezistase tentaţiei unor avantaje imediate – o vacanţă la Paris şi un Ferrari, prima maşină oferită de Clotilda. Apoi, aceasta fusese îndeajuns de şmecheră ca să-l facă să înţeleagă că o verighetă nu o interesează defel. Refuzul de a legaliza o situaţie îl asmuţise pe Patrick şi se crezuse, la rândul lui, foarte dibaci atunci când izbutise, în sfârşit, s-o ducă la Primărie. În fond, Clotilda îl adusese unde voia ea, cu aerul că *ea* se lăsase convinsă. Obţinuse cu greu un atu preţios care, îşi zicea, îi va servi în discuţiile de mai târziu; nu eu am umblat după tine... Până atunci însă, cel puţin amândoi erau mulţumiţi: Clotilda pusese mâna pe Băiat, Patrick dobândise liniştea unei situaţii sigure.

Fulguleţ stătea însă ca pe ace, pândind obrazul lui Patrick – riduri, cearcăne, orice semn de îmbătrânire – mai abitir decât o făcuse cu propriul chip. Iar Ioan Sârbu se simţea profund deprimat. Considera lamentabilă poziţia lui Petrică, de-a dreptul umilitoare şi ruşinoasă, dar mai cu seamă lipsită de perspectivă. Cei de seama lui Sârbu se lăudau la o bere sau la vreo onomastică serbată la serviciu – numai câţi Mihai şi Mihaele! – cu performanţele progeniturilor, olimpiade, premii, burse în străinătate, business-uri şi alte alea, iar fecioru-său nu izbutise să-şi înfigă dinţii nici măcar

într-o diplomă universitară! Ce să le zică? Că-i peştele unei babe? Că-şi prăpădeşte tinereţea şi bărbăţia între coapse sleite şi sterpe? Că, simbolic vorbind, îi cere babei bani de ţigări? Şi când baba moare – iar aici se afla pe aceeaşi lungime de undă cu nevastă-sa – ce te mai faci? Tinereţea s-a dus, iar tu ai rămas mofluz, cu un garderob de haine, poate şi o maşină! Şi cu o reputaţie jalnică! Iar Ioan Sârbu ştia din bătrâni că în principiu, orice se poate repara, reputaţia însă niciodată!

Schimbând doar formularea, mai brutală sau mai edulcorată, dar exprimând în esenţă aceeaşi idee, amândoi soţii gândeau identic. Baba trebuia părăsită, Patrick trebuia să-şi revizuiască viaţa, cercetând alte zări.

La rândul său, Patrick ştia că au dreptate, dar nu era dispus să dea jimbla caldă din mână pe recolta mănoasă de la anu'. Să prindă în primul rând o ocazie grasă şi, pe urmă, ştia el ce are de făcut. Deocamdată, se simţea bine lângă Mami sau Clo-Clo, care nu-l făcuse să simtă hăţurile nici măcar o singură dată în cinci ani.

Privite în general şi chiar şi de aproape, lucrurile păreau definitiv aşezate, intrate pe un făgaş de normalitate, de o monotonie pastelată. Clotilda se ruga în fiece zi lui Dumnezeu: „Numai de-ar dura…“ Cel mai tare îi era teamă de imprevizibil, de lovitura despre care nu şti când şi de unde pleacă.

„Din umbră, destinul îşi ţese cu răbdare pânzele…“ Cine a spus asta? Nici nu voia să-şi amintească.

Când se trezi cu Ioana la uşă, Fulguleţ avu o mişcare de recul. Detesta să fie deranjată şi, pentru ca rudele din provincie să nu-şi închipuie, aşa cum se întâmplă îndeobşte, că dacă au neamuri la Bucureşti, asta echivalează cu han şi ospătărie gratuite (contra o gâscă ori jumătate de miel, eventual o curcă) Fulguleţ desfiinţase sufrageria, iar în apartamentul de patru camere, rămăsese un singur pat, cel din dormitorul în care dormea cu Sârbu, lichidându-l chiar şi pe cel al lui Patrick, o dată mutat la Clotilda. Sugera astfel musafirilor nepoftiţi că nu are unde

să-i cazeze şi, în lipsa sufrageriei, că ţine o casă închisă, mesele întinse pentru oaspeţi neîncadrându-se în stilul lor de viaţă. Se săturau cu ceva frugal, ţineau regim, nu erau gămani etc…

Ioana îi era nepoată ceva mai depărtată, adică Fulguleţ şi cu maică-sa fuseseră verişoare. Fuseseră, pentru că Lăcrămioara – şi chiar că toată viaţa-i fusese o lacrimă şi un suspin – murise de câteva luni după ce zăcuse ani de zile, ţintuită la pat de o boală cumplită.

Ioana Vlase, o tânără de douăzeci şi şapte de ani, părea mai înaltă decât era în realitate datorită trupului fibros şi a ţinutei foarte drepte. Ai fi putut-o lua drept atletă, sportivă de performanţă sau, în orice caz, profesoară de educaţie fizică. Avea unul din acele trupuri care pot îmbrăca orice, dar nu sexy: uscat şi fără graţie. Nici chipul nu era mai simpatic. O şatenă cu ochi albaştri, implântaţi uşor oblic pe figura cam pătrăţoasă cu bărbie voluntară, scoşi în evidenţă de o pieptănătură foarte întinsă. Buzele fine şi subţiri denotau o sensibilitate bine ţinută în frâu. Cu altă expresie şi machiată adecvat, ar fi putut trece drept frumoasă. Aşa cum se prezenta însă acum, o intuiai aspră, hotărâtă şi lipsită de simţul umorului.

— Care-i situaţia ta exactă în momentul de faţă? se interesă Fulguleţ, după ce totuşi îi oferi, convenţională, o cafea.

„Totuşi“, pentru că Fulguleţ se sustrăgea de obicei până şi de la această minimă mostră de amabilitate, pretinzând că, pentru moment, din pricina unor reparaţii, li se tăiaseră gazele. Nu că s-ar fi zgârcit la o linguriţă de cafea, ci dintr-o uriaşă rezervă de lene; procesul de producţie – ibric, zahăr, stai să nu dea în foc, ai grijă să nu se verse – o plictisea şi o obosea nespus.

Ioana îşi îndreptă poziţia pe scaun. „A ales scaunul, observă în sinea ei Fulguleţ, cel mai rigid şi incomod, când putea să se aşeze pe fotoliu.“

Ioana declară limpede:

— Nu vreau să cad pe capul nimănui, tanti… Am ceva rezerve, pentru că am vândut casa de la Slatina…

— Nu te-ai grăbit?

— Am prins un amator şi n-am mai stat pe gânduri. E un moment când afacerile imobiliare nu merg.

— Tocmai!

— N-am vrut să amân, răspunse scurt Ioana. Dacă ai luat o hotărâre, e bine s-o pui imediat în aplicare.

— De ce-ai plecat din Slatina?

— Nu-mi oferă nici o perspectivă.

— Gândeşte-te bine. Abandonezi o lume, toată viaţa ta de până acum, prietenii…

— N-am prieteni…

Fulguleţ o întrerupse:

— Asta nu-i o notă prea bună pentru tine.

— …şi nici ce regreta din viaţa mea de până acum.

Mătuşă-sa o cântări din cap până în picioare, realizând dintr-un ochi motivele pentru care considera că fata-i profund antipatică. Era prea uscată, principii şi virtute în stilul *quaqerilor*, ţinuta prea strictă. Un costum sobru bleumarine, lipsit de orice artificiu frivol – eşarfă, batistă, broşă –, pantofi plaţi, nici urmă de machiaj, nici o podoabă, lănţişor ori inel, cât de mică. În prezenţa ei, numai cu o umbră de ruj pe buze şi câteva inele, te simţeai curvă sau cel puţin neserioasă. În general, avea capacitatea de a te face să nu te simţi în largul tău, de a-ţi torpila siguranţa de sine, şi Fulguleţ intui aici un atu pe care Ioana ştia să-l speculeze. De această primă impresie avea însă să-şi amintească ceva mai târziu.

— Ce ai de gând să faci la Bucureşti?

— Pentru moment, trebuie să-mi găsesc o slujbă, cât de modestă. Banii de pe casă nu pot dura la infinit

— Eşti o fată raţională. Ce pregătire ai?

Ioana răspunse imperturbabilă:

— N-am studii superioare, mama n-a avut bani pentru meditatori şi taxe. Poate voi reuşi să termin ceva aici, la fără frecvenţă.

„Dacă ţi-ai pus-o în cap, gândi Fulguleţ, sunt sigură că vei izbuti.“ Spuse altceva:

— Totuşi, ce ştii să faci?

— După liceu, am urmat un curs de calculatoare şi mă descurc mulţumitor în engleză şi italiană. Pot lua startul însă şi ca femeie de serviciu.

— O! respinse de circumstanţă Fulguleţ, sunt sigură că nu va fi cazul…

Primul semn de mirare apăru pe chipul Ioanei, ridicându-i arcul sprâncenelor îndrăzneţe:

— De ce nu? Cum crezi că ne-am descurcat dintr-o pensie de urmaş? Mama a fost foarte bolnavă, ultimii zece ani nu putea mişca un deget. Trebuia însă bine hrănită, iar medicamentele costau.

— Chiar! Cum v-aţi descurcat?

— Am lucrat ca ambalatoare la o fabrică de dulciuri, iar după-amiezile şi sâmbăta munceam cu ziua pentru nişte familii de medici.

— O, îmi pare rău…

Sună atât de convenţional, atât de fals încât pe buzele fine ale Ioanei, se ivi un surâs sarcastic. Primul surâs, inventarie Fulguleţ, şi acesta zgârcit, realizând că încă nu ştia ce fel de dinţi are.

— N-a fost chiar atât de rău, rosti Ioana şi vorba… matale (nu ştia la ce persoană să i se adreseze) ne-am descurcat.

— Poţi să-mi spui şi tu Fulguleţ, ca toată lumea, admise generoasă.

— Mulţumesc. Te rog să mă înţelegi şi să mă crezi, nu vreau să cad pe capul nimănui. Am venit la tine pentru că eşti singura rudă pe care o mai am pe lumea asta şi singura cunoştinţă din Bucureşti…

— Ai ceva curaj!

— N-am ce pierde. Ce vă rog, pe tine şi pe nenea Ioan, este să mă ajutaţi să-mi găsesc o slujbă, cum am zis, cât de umilă. Poate ai prietene care au nevoie de o slujnică… Spăl, gătesc, bat covoare. Să scot de o bucată de pâine şi, pe urmă, văd eu.

— A, nu, sunt sigură că vom găsi ceva mai corespunzător.

— E greu cu atâţia şomeri, dar repet, nu mă dau în lături de la nici o muncă.

Fulguleţ se foi în fotoliu, simţindu-se în culpă.

— Pentru că insişti şi desigur doar pentru moment, ar fi ceva... Am o prietenă, doamna Luiza Miclea, o persoană extrem de distinsă de altfel, căreia i-ar trebui o menajeră. Casa nu-i greu de întreţinut, e singură, n-are animale, cred că v-aţi putea înţelege. În primul rând, are nevoie de o persoană de încredere. Apropo, tu unde ai tras?

— Am găsit prin Mica Publicitate o pensiune modestă, dar cât ar fi de ieftin, tot îmi revine prea scump. Pe urmă, pe mine mă interesează doar camera, nu şi masa, dar gazda nu închiriază altfel.

— Înţeleg, spuse Fulguleţ, câştigul iese totdeauna de la mâncare. Cred că te vei înţelege cu Luiza, ea ar avea şi unde să te cazeze... Da, cred că se poate rezolva, am să discut cu ea...

În sinea ei, Fulguleţ îşi spunea că ar fi putut-o găzdui şi la ei în camera de serviciu, căci de a lui Patrick nu se atingea socotind că, mai devreme sau mai târziu, tot o va părăsi pe babă şi va avea nevoie de un refugiu. Dar a o aduce pe Ioana în casă presupunea prea multă bătaie de cap, schimbări la care nu era dispusă. Nu poate să-ţi fie milă chiar de toţi câinii de pripas şi, în fond, relaţiile ei cu vară-sa, Lăcrămioara, fuseseră aproape inexistente. Nu se felicitau nici măcar la marile sărbători, de ce ar face sacrificii? Căci primirea Ioanei în spaţiul ei vital asta ar fi însemnat. Un om în plus în casă de care trebuie să ţii seama, acces la baie, bucătărie şi televizor, pentru că nu poţi să-i închizi uşa în nas odată cu lăsarea serii, ce mai, un nou membru de familie. Or, socotea că Ioan şi Patrick îi sunt tocmai de-ajuns. Vârfuind dezavantajele, fata e şi profund antipatică, intuieşti în subteran o permanentă atitudine critică, de veşnică acuză, iar existenţa unei astfel de persoane în preajmă te face să nu te mai simţi bine la tine acasă, în casa ta.

— Îţi mulţumesc, Fulguleţ, eşti foarte drăguţă, ar fi straşnic dacă prietena ta ar fi de acord. Trebuie să ştii că eu sunt o persoană modestă, mă mulţumesc cu foarte puţin şi am învăţat să nu deranjez.

— Sunt sigură, scumpa mea.

— Altfel, ce mai face unchiul Ioan? Dar Petrică? Pe Petrică nu l-am mai văzut de la nunta verişoarei Măriuca. Ţin minte că avea un costumaş alb, cu papion roşu, şi era foarte mândru de pantalonii lui lungi...

Pe chipul lui Fulguleţ apăru un zâmbet luminos:

— Sunt vreo cincisprezece ani de atunci! Imaginează-ţi că a crescut şi că acum e deja băiat mare.

— S-a însurat? Are copii?

— Da, s-a însurat, şi după cum îi fugiră ochii pe de lături, Ioana înţelese că a atins un subiect care nu-i făcea plăcere.

Trecu cu naturaleţe peste moment, interesându-se convenţional despre soarta altor rude pe care nu le văzuse niciodată, dar pe care le ştia din poveştile maică-sii. Fulguleţ răspunse la fel de convenţional. Mirosea interesul pur formal al Ioanei şi, pe urmă, nu prea le avea cu familia, preocupările ei concentrându-se strict asupra lui Patrick. Ardelenii cap-pătrat ai lui Ioan, când nu o agasau, o plictiseau de moarte, iar ea însăşi provenea dintr-un neam pe cale de a se stinge. Fusese singurul copil, aşa fuseseră şi părinţii ei...

Apoi, dintr-o dată, se simţi neliniştită. Absolut nemotivat, aici în casa ei, între obiecte familiare, într-o dimineaţă banală de octombrie, stând de vorbă cu o persoană neînsemnată, o orfană venită de undeva din lume, care se întâmpla să-i fie rudă. Fulguleţ, în ciuda izmenelilor diurne când poza în fiinţă fragilă şi supersensibilă, era o puternică, o lucidă care nu cădea uşor pe spate, n-avea năzăriri şi nu se scula prost dispusă din pricina unor vise mai fistichii. Atunci, de unde această indispoziţie bruscă, această stare de anxietate? Se uită la Ioana, dar fata îşi coborî brusc privirea. Nu îndeajuns de repede. Apucase să surprindă în ochii de gheaţă albastră ai Ioanei o fixaţie, o determinare, un ţel de nezdruncinat. Vorbele îi scăpară necontrolat:

— În definitiv, ce vrei?

Abia şoptit, neinteligibil se interesă şi Ioana:

— Poftim?

— Nimic. Lasă-mi un număr de telefon unde te pot găsi.

Ioana păru încurcată:

— Doamnei Jeni, vreau să zic proprietăresei, nu-i prea place să ne folosim de telefon chiar dacă toţi contribuim la nota de plată. Prefer să te caut eu. Spune-mi doar când pot suna, fără să deranjez.

Indispoziţia lui Fulguleţ stărui şi după plecarea fetei. Avea un soi de presimţire tulbure, greu de formulat, că intervenise ceva nou, hotărâtor în viaţa ei. Că viaţa ei nu va mai semăna cu ceea ce fusese până acum. Un nor neguros părea că se apropie.

Fulguleţ avea însă resort şi, la o adică, dacă nu-i plăcea ceva, ştia să se supere chiar pe ea însăşi:

— Ce-s prostiile astea? Devii isterică! În fond, nu s-a întâmplat nimic!

Prepară o supă la plic pentru Ioan, decretă migrenă pe toată ziua şi se refugie în lumea lui Stephen King, autorul preferat de ultimă oră.

* * *

Prost dispusă şi asaltată de un presentiment ciudat, se trezi şi Clotilda. Nici priveliştea dormitorului inundat în roz şi alb nu avusese darul s-o învioreze, aşa cum se întâmpla de obicei. Ideea iatacului trandafiriu îi venise când începuse să cocheteze cu eventualitatea căsătoriei cu Patrick. „Băiatul“, aşa cum îl alinta şi aşa cum avea să rămână până la sfârşit, trebuia să însemne pentru ea noul din toate punctele de vedere: viaţă nouă, înfăţişare nouă, ambient nou. În plus, i se părea oarecum indecent să se instaleze cu noul soţ între aceleaşi boscârţe pe care le împărţise, vreme de peste treizeci de ani, cu răposatul. Lasă că era şi o mobilă tristă, chiar dacă scumpă în epocă, de un brun închis, care ducea cu gândul la un sarcofag. Luiza cârtise şi aici, susţinând că decorul ăsta trandafiriu de fecioară dusă neîncepută la altar, prin contrast cu pielea veştejită ar sublinia mai abitir etatea miresei. Mai potrivit ar fi fost, dacă tot voia ceva mai deschis, un interior spre galben pai,

mieriu sau răşină. Imperturbabilă, Clotilda nu se lăsase nici de astă dată indispusă şi îşi făcu cheful, luând şi unele măsuri de precauţie. De pildă, avea grijă să se trezească totdeauna înaintea lui Patrick şi să-şi facă o toaletă completă, dându-i bună dimineaţa în cele mai avantajoase, proaspete şi graţioase dezabieuri. Adevărat că astfel îl frustra pe Băiat de plăcerea de a-i servi micul dejun la pat, ca unei regine, afacerile însă, eterna motivaţie, nu-i permiteau să trândăvească în aşternut.

Se instală în sufrageria somptuoasă, aşteptând-o pe Tanţa, servitoarea, să-i servească micul dejun. Între timp, încerca să detecteze motivul indispoziţiei, forând după vreo nemulţumire, după ceva care s-o fi iritat în ajun, dar nu reuşi să găsească nimic.

Tanţa pătrunse în sufragerie, împingând măsuţa volantă care conţinea mai multe variante de mic dejun, ieşind în întâmpinarea eventualelor „idei“ ale doamnei. Emise un „săru’ mâna“ vioi şi aşteptă cu mâinile la spate. Clotilda îi aruncă o privire silnică: „Doamne, urâtă mai putea fi şi muierea asta!“ Tanţa era o ţărancă orăşenizată de prin părţile Argeşului, cam la treizeci şi cinci de ani, bine făcută, cu oase mici şi încheieturi de marchiză, dar, din păcate, cu toate trăsăturile adunate spre vârful nasului, într-un unghi ascuţit, dându-i un aer de şobolan oacheş. Ochii pleoştiţi de cocker, părul sărac şi botul de rozătoare din care ţâşneau doi dinţi, ca la iepuri, marcau o urâţenie perfectă. Era însă harnică, cinstită, aparent devotată, iar Clotilda nu avea nevoie în bătătură de vreo zână pe care s-o înghesuie Patrick prin unghere.

Aruncă o privire rapidă peste tăvile apetisante şi se decise la o cafea neagră cu o felie de pâine prăjită şi la o sondă cu suc natural din morcovi.

Un bună dimineaţa optimist umplu sufrageria de soare. Patrick se repezi la Clotilda, îi sărută tâmpla, apoi mâna şi se aşeză la masă. Era în pijama de mătase albastră, deschisă peste pieptul bronzat, încă neras şi mirosind a aşternut abia părăsit. Se trezea în general cu o foame de lup, şi abia după un mic dejun consistent urmau exerciţiile

fizice, duşul prelungit, toaleta complicată. De multe ori, mânca singur, în compania Tanţei care-l veghea rezemată de uşa bucătăriei, gata să-i prevină orice dorinţă.

Clotilda, în virtutea aceleiaşi idei că Patrick nu trebuie să simtă hăţurile, îi îngăduia să întârzie noaptea la *Clopoţei*, să se distreze cu băieţii, lucru pe care ea nu şi-l mai permitea. Trebuia să fie prezentă la afacere şi, mai presus de toate, când ai ajuns la o vârstă, culcatul la ore mici nu-i de natură să te facă mai proaspătă, ba dimpotrivă, o noapte pierdută are consecinţe dezastruoase, pe care nici cel mai elaborat machiaj din lume nu le poate estompa.

Patrick îşi umplu o cană mare de cafea cu lapte, se servi copios cu unt, miere, gem şi, aruncând o privire scurtă spre Tanţa, pocni din degete, de parcă ar fi cerut nota la restaurant. Femeia abia aştepta semnalul, „domnişorul poftea şi o omletă cu şuncă şi ciuperci“, ca să dispară în bucătărie.

Patrick sărută încă o dată mâna plină de inele a Clotildei:

— Ai dormit bine, Mami?

Cum se apropiase de ea, Martineasca simţi adierea vagă a unui parfum şi în clipa aceea îşi aminti. Asta o deranjase. Azi noapte, când conform înţelegerii, Patrick trebuia, indiferent de ora la care s-ar fi întors să intre în dormitor şi s-o sărute, simţise ca prin vis aroma străină, dar prea ameţită de somnifer, nu se trezise. Senzaţia rămăsese însă…

— Perfect, *honey*, eram şi foarte obosită. Voi cum v-aţi distrat?

Băiatul muşcă vorace, cu dinţi de porţelan, din tartina unsă gros cu unt şi miere. Clotilda simţi o strângere de inimă la vederea danturii impecabile, perlată, incredibil de frumoasă. „Cât e de tânăr!“ Îi dădură lacrimile din senin, dar, din fericire, Patrick ocupat acum cu omleta, preparată „umed“, aşa cum îi plăcea lui, nu observă nimic. Clotilda îşi înfipse unghiile în podul palmelor, mustrându-se dur: „Eşti o idioată, o babă sinistru de idioată! Vrei să-l pierzi, începe atunci cu bocetele!…“

— Excepţional, a fost o seară de zile mari! Păcat că ai

plecat!

— Ce-a fost?

— Ştii cum se întâmplă, unele petreceri reuşesc pur şi simplu, fără nici o pregătire. Chestia e că după spectacol a venit, pe neaşteptate, Dragoş cu un grup de prieteni, artişti şi ei…

— Numai bărbaţi? se interesă poate puţin prea dulce Clotilda.

— A, a mai fost Diana, amanta lui Dragoş şi încă una, tot colegă de-a lor, n-am reţinut cum o cheamă… Ce spectacol au putut să dea, e fantastic! Au cântat la microfon, au dansat, au spus bancuri, de nu ştiau clienţii ce să mai creadă! Sunt băieţii angajaţi la *Clopoţei* sau e vorba de un show întâmplător!?!

— Mă bucur. O seară ca asta aduce clientelă… Ei, eu trebuie să mă duc, azi vin furnizorii de la Suceava…

Se ridică, pipăindu-şi instinctiv pântecele. Era plină, dar nu grasă, iar costumul gri levănţică, bine tăiat, o făcea să pară chiar suplă. Fusta care se oprea imediat după genunchi lăsa să se vadă picioarele pe care încă îţi făcea plăcere să le priveşti; fuseseră unul dintre punctele ei forte în tinereţe. Şi încă mai rămăseseră.

Îşi luă servieta diplomat pregătită pe consolă şi se apropie de Patrick să-i spună la revedere. Îl sărută pe creştet, interesându-se în treacăt:

— Băiatul meu a schimbat *after shave*-ul?

Patrick răspunse senin:

— Da’ de unde, nici nu m-am spălat încă. Am dansat azi-noapte cu nebunele alea, şi de acolo mi-a rămas.

— A! se dumiri Clotilda, asta era… Bine, scumpule. Atunci, o zi bună şi ne vedem la dejun…

Nu era nici pe departe atât de liniştită pe cât arăta şi ajunsă în curte, îi căzu brusc masca. Aurică, şoferul, îi deschise portiera, îndreptându-i o privire furişă: „Păzea, şefa-i întoarsă, pusă pe nasoale!…“

* * *

La început, Luiza Miclea nici nu vru să asculte, ba chiar se enervă:

— Oi fi tu vreo putoare şmecheră, dar pe mine nu mă îmbrobodeşti! Vrei fapte caritabile, fă-le pe spinarea ta! În definitiv, ai acelaşi spaţiu ca şi mine, şi fata ţi-e şi rudă. Cazeaz-o!

Fulguleţ, căreia soarta Ioanei îi era la fel de indiferentă ca oamenii de zăpadă din Alaska (soarta oricui de fapt, în afară de cea a lui Patrick), pledă în favoarea fetei dintr-o cumsecădenie care n-o costa nimic şi, în plus, socotea că-şi serveşte cu bună credinţă prietena.

— Proasto, am vrut să-ţi fac un serviciu, şi tu mă iei cu huo! Cine se plângea de singurătate? Cine zicea că vine acasă şi tot lumini stinse, că n-are cui să-i dea bineţe? Nu tu suspini de ani de zile după un câine, dar eşti prea comodă ca să-l îngrijeşti? Pe urmă, fata-i modestă şi pentru o cămăruţă acolo, ai şi servitoare, şi damă de companie lângă tine, persoană de încredere, pe gratis! Treaba ta ce hotărăşti, dar după părerea mea, ratezi o afacere.

Luiza mormăi ceva la telefon, numai aşa ca să bombăne, dar recunoscu că Fulguleţ cam are dreptate.

— S-o văd întâi şi p’ormă, om vedea.

Fata îi făcu o impresie bună, dar ceva nu era prea clar. Aşa, la prima vedere, era curăţică, în bluza proaspătă, perfect călcată, presimţeai mâna unei gospodine pedante. Avea modestia caracteristică unei copilării umile, nedeprinsă cu răsfăţul şi favorurile, iar dominanta personalităţii ei părea să fie seriozitatea; serioasă până la plictis şi, consecinţă directă, lipsită de haz. O mai intuia ascunsă, hotărâtă, tenace.

Ţinu s-o avertizeze de la bun început:

— Să ştii că nu sunt o gazdă comodă. Am maniile mele, de la care nu mă abat şi, în general, multe ciudăţenii. E vârsta, dar prea m-a încercat şi soarta…

Ioana îşi aţinti privirea asupra obrazului de vrăjitoare al bătrânei. Fosta cântăreaţă de operă păstrase machiajul

gros de scenă care, pe un chip ravajat de ani, avea un efect grotesc. Părul vopsit negru tuci ca şi sprâncenele nu făcea decât să sporească această impresie.

— Sunt obişnuită să nu deranjez. Totul este să mi se explice ce trebuie să fac.

— Eu zic să încercăm o săptămână şi să vedem cum ne împăcăm, aşa că nu-i nevoie să-ţi aduci tot bagajul.

Buzele fine ale Ioanei schiţară un surâs sărac. Se vedea doar marginea inferioară a dinţilor, ca o aţă.

— Nu-i o problemă, am o singură valiză şi un sac de sport.

— Perfect, du-te şi adu-le. Un lucru vreau să fie bine stabilit de la bun început, adăugă Luiza ridicându-se. Faptul că vei locui la mine nu înseamnă mariaj, dacă înţelegi ce vreau să spun…

— Bănuiesc, dar nu sunt tocmai sigură.

— Adică fără familiarisme. Nu vreau ca intimitatea mea să fie agresată. Mai precis, nu-mi spui tanti, nu te întinzi la conversaţie, dacă am o vizită nu înseamnă că bei cafeaua cu noi – serveşti şi te retragi –, nu stăm împreună la televizor. De altfel, îl deschid foarte rar…

Ioana replică netulburată şi fără să-şi plece privirea:

— Nici nu mi-ar fi trecut prin gând. Fulguleţ mi-a explicat limpede statutul meu: oficii de servitoare contra cazare, o odăiţă cât de modestă.

Luiza, uşor surprinsă, o cercetă lung. Fata părea de gheaţă, alta şi-ar fi plâns de milă, i-ar fi tremurat glasul pronunţând cuvântul servitoare. Ioana nu părea câtuşi de puţin tulburată.

— Mda, făcu bătrâna, pari în stare de mult mai mult

— E doar ceva temporar, o lămuri fata. Pentru moment însă, am nevoie de un acoperiş şi un pat.

— Eşti o fiinţă ciudată. Ştii, s-ar putea chiar să ne înţelegem.

Ioana nu răspunse.

Exact asta şi obţinuse: un acoperiş şi un pat. Luiza avea un apartament de patru camere, dintre care două

dormitoare. Unul al ei, iar celălalt aparţinuse nepoată-sii, Monica, al cărei deces în urmă cu cinci ani, constituise o tragedie.

— Cu mine în pat n-o s-o culc şi nici între lucruşoarele bietei Monica n-am s-o instalez. Mi s-ar părea o blasfemie!

Mai rămâneau sufrageria şi salonul, din start tabu, aşa că Ioana ajunse în camera de serviciu, şase metri pătraţi în care încăpeau strict un pat cazon de fier, o măsuţă de dimensiunile unui acordeon deschis la maximum, un taburet de bucătărie şi chiuveta. Mai exista un dulăpior suspendat deasupra mesei unde ar fi încăput câteva cărţi sau ceva lenjerie curentă, iar deasupra patului, o etajeră cu o veioză. Două-trei rochii le-ar fi putut agăţa în cârligele fixate pe uşă, dar pentru majoritatea hainelor, Luiza îi cedă generoasă o jumătate de debara din cele şapte care se aflau în apartament. Două bunuri avea odăiţa, şi în acest sens, se putea constitui într-o garsonieră, şi anume o toaletă chiar alături şi o intrare de serviciu separată, astfel că, în drumurile ei, Ioana nu trebuia să treacă pe la bătrână.

Luiza Miclea nu era o femeie curioasă de fel, iar după nenorocirile îndurate se putea afirma că interesul ei faţă de ceea ce se petrecea în jur oscila spre nul. (Excepţie făcea doar relaţia Clotilda-Patrick, unde era vorba mai mult de un pariu. Mai conta şi faptul că ţinea la Martineasca, ultima ei legătură cu trecutul, singura persoană dragă care-i rămăsese.)

Deci, nu din curiozitate se duse să „inspecteze“ odăiţa Ioanei în lipsa acesteia, ci dorind să ştie cu ce fel de persoană are de-a face. „Pe om, una din vorbele ei preferate, îl cunoşti după gunoiul pe care-l aruncă, după bordei şi la bani.“ Îi fu de-ajuns o singură privire pentru a desluşi hramul Ioanei, caracterizat de două elemente: pedanteria excesivă şi lipsa amintirilor. Sau poate, conchise, ele nu lipsesc, doar pruncii nou-născuţi n-au nici un fel de amintire, dar fiind prea dureroase, preferă să nu se împiedice de ele.

„Bine că-i curată şi ordonată, mormăi trecându-şi

degetele peste mustaţa care trebuia pensată, cel puţin n-o să-mi umple casa de gândaci!“ Patul fusese perfect aşternut, ca de o cameristă de hotel, la fel lenjeria sărăcuţă din dulăpiorul suspendat. Luiza constată că toată garderoba fetei, incredibil de puţină, era totuşi complet nouă. Presupuse aici o dorinţă aprigă de a o rupe cu trecutul care completa imaginea sugerată de lipsa amintirilor. Când lichidase casa, azvârlise toate vechiturile, parcă în duşmănie, până şi chiloţii, cei din dulăpior mai având încă eticheta pe ei.

„Fata asta, conchise Luiza, a venit la Bucureşti pusă pe fapte mari, decisă să ia viaţa de la capăt. Îl plâng pe nenorocitul care i se va pune de-a curmezişul…“

Bătrâna avea convingerea că nu se înşeală, „cunoştea la indivizi şi la amănunt“, uneori având chiar impresia că oamenii sunt transparenţi. Tot aşa, îşi închipui că „a citit-o“ pe Ioana până în adâncul fiinţei sale. „Totuşi, îşi zise, să nu păstrezi tu chiar nimic, măcar o fotografie de-a maică-tii! Chiar atât de hidos să fi fost totul, la anii tăi – parcă douăzeci şi şapte a spus – să n-ai decât amintiri odioase!“ Cu excepţia câtorva cărţi, se corectă, aşezate pe etajera de deasupra patului. Un manual de spaniolă pentru cei care se încumetă să înveţe limba fără profesor, ia te uită – *Dialogurile* lui Platon!, un Anatole France şi un Ţuţea, Biblia, doar trei romane – *Bâlciul deşertăciunilor*, *Roşu şi negru*, *O tragedie americană* şi un volum de memorii ale unui oarecare Ioan Blendea, editat înainte de război.

Bătrâna surâse, imaginea Ioanei era mai clară decât o ecografie. Ea personal nu mai consuma demult literatură, îi ajungeau peripeţiile propriei vieţi, dar, cândva, fusese un lector înverşunat. Din câte îşi amintea, toate romanele din „biblioteca“ Ioanei se ocupau de ambiţioşi fanatici, în stare să se ia la trântă cu însuşi bunul Dumnezeu numai pentru a parveni. Chiar dacă unii eşuau, amănuntul părea să fie lipsit de importanţă pentru Ioana. Se simţea făcând parte din aceeaşi familie, a marilor parveniţi având probabil ca *motto* de viaţă, eşti *obligat* să încerci. Cât despre *Memoriile* lui Blendea, titlul rezuma întregul volum: *Ţăran ardelean ajuns*

primar american.

Luiza mai notă şi lipsa unui tranzistor de buzunar şi a inevitabilului animăluţ caraghios de pluş, ajuns mascotă nelipsită în orice interior locuit de o tânără fecioară.

„Cred că a avut o copilărie tare nefericită, conchise mulţumită de tot ceea ce constatase şi de propria ei clarviziune. Este un om pe care te poţi bizui. Mâine la dejun o să ştiu mai multe…“

Mâine, adică duminică la prânz, pentru că Fulguleţ lansase o invitaţie la masă. De fapt, era dejunul lunar pe care-l oferea Clotildei şi lui Patrick, inclusiv Luizei, socotită ca făcând parte din familie. Deşi comodă până la nesimţire, Fulguleţ consimţea la acest sacrificiu de dragul lui fiu-său care milita pentru relaţii cordiale, de normalitate, demonstrată sistematic între ai lui şi nevastă-sa. „Nu vreau să simtă ostilitate din partea voastră, inerent va reacţiona, şi asta nu-mi va aduce fericire! Poartă-te frumos cu ea, instructează-l şi pe tata, de parcă ar fi o noră obişnuită.“

Fulguleţ conchise că Patrick nu era prost şi introduse obiceiul dejunurilor lunare. Pe de altă parte, Clotildei, căreia nimic nu-i era mai dezagreabil decât să constate prospeţimea obrajilor mamei soacre, iar atmosfera artificială „ce familie unită suntem şi cât de mult ne bucurăm unul de celălalt!“ o călca pe nervi, accepta povara mensuală din raţiuni specifice. E bine să ştii ce se petrece în tabăra duşmană şi, mai ales, în subteranul unor raporturi aparent cordiale şi relaxate. Pentru că în sufletul ei, Clotildei îi era mai puţină teamă de ivirea unei rivale tinere, decât de influenţa neobişnuită exercitată de Fulguleţ asupra lui Patrick. Clotilda, femeie trecută prin multe, nu se lăsa înşelată de fetiţa neputincioasă, rătăcită în pădure – travestiul preferat –, drept care se dădea soacră-sa. În spatele pomezii pastelate se ascundea o mamă feroce, capabilă de orice, poate chiar şi de crimă, pentru ca fecioru-său să se tolănească într-un aşternut pufos.

Dejunul din duminica aceasta avea o motivaţie în plus: dorinţa lui Fulguleţ de a o prezenta pe Ioana familiei. De la bun început, fata îi făcuse o impresie excelentă austerului

Ioan Sârbu care, mai presus de datele native – pomana lui Dumnezeu –, aprecia la individ strădania, efortul încrâncenat, determinarea în atingerea unui ţel, chiar fără succes; totu-i să te chinui, să te storci până la ultima picătură de sânge, e important să n-ai ce-ţi reproşa, să mori împăcat cu tine însuţi. Când mai auzi că Ioana intenţionează să şi urmeze o facultate la seral sau fără frecvenţă, admiraţia lui Sârbu nu mai cunoscu limite. „Măcar de-ar avea fiu-meu un sfert din ambiţia ei, ştiu că aş închide ochii liniştit!“

Luiza, la rândul ei, o studia din interes strict personal, încercând să miroasă cam cu ce fel de colocatară va avea de-a face, în ce măsură vor putea coexista. Presupunerile dezvoltate în odăiţa Ioanei căpătară consistenţă. Era o fiinţă închisă, robace, îndârjită cu gafele sărăciei intrate în sânge. Probabil că nici maică-sa nu fusese prea de soi, şi nici cercurile în care se învârtise. Una e să nu ai şi alta să nu ştii. Ioana epuiza blidele până la ultima picătură, ştergea sosul cu miez de pâine ca un ocnaş înfometat, rămase surprinsă de lipsa scobitorilor de pe masă şi îşi extrase delicat un rest dintre dinţi cu unghia lungă a degetului mic.

Patrick îşi întoarse ochii oripilat. De la prima privire, fata îi fu profund dezagreabilă, căci virtutea puritană pe care o degaja prin toţi porii era tot ce detesta mai mult la o femeie, la oameni în general, ba chiar îl şi înspăimânta. Patrick presimţea că pentru astfel de indivizi, el nu reprezintă decât un mic animal, o moluscă-parazit demnă de tot dispreţul, chintesenţa a tot ce-i mai rău pe lume. Asta citea şi în ochii Ioanei care, de altfel, nu-l învrednici cu mai mult de o privire sau două. Aşa cum stătea dreaptă, cu spatele rigid, fără a atinge spătarul scaunului, în costumaşul ei albastru fără podoabe, cu părul întins ca o cască peste creştet, semăna mai mult decât oricând cu o călugăriţă a cărei virtute obtuză te determina să te simţi ca un vierme. El, Patrick, în primul rând, căci fără a da două parale pe Ioana ca persoană, făcea parte din familia băieţilor dulci, obişnuit să placă celor din jur, să servească amabilităţi care binedispun şi, în definitiv, fac viaţa

frumoasă.

Nici Clotilda n-o agrea, dar din alte pricini. Bănuia în fata asta o forţă interioară redutabilă, or, astfel de oameni sunt, de obicei, periculoşi, adesea fatali pentru cei din jurul lor. Pe ea n-o păcălea aerul de mironosiţă bigotă, presimţind că acesta e construit, făcând parte dintr-o strategie minuţioasă. Dar cel mai îngrijorător, din punctul ei de vedere, avertiza strungăreaţă dintre incisivi, mai indiscretă decât un jurnal intim. Clotilda nu se fălea a fi o fizionomistă, dar existau câteva caracteristici verificate într-o viaţă şi în care credea neabătut cât ar fi chipul de angelic diafan, prezenţa strungăreţei denotă un temperament foc bengal, sexul primează, iar dorinţele sunt irezistibile. Dintre acestea se aleg de obicei marile infidele care pentru a se simţi satisfăcute, sunt în stare de orice. În agenda intimă, Clotilda o trecu la persoane periculoase. Trăgea nădejdea, ba chiar va avea grijă ca ei doi, Clotilda şi Patrick, să aibă cât mai puţin de-a face cu ea.

Pe undeva, mesele luate la soacră-sa o amuzau. O distra monumentala ei nesimţire, modul în care ştia să transforme orice fleac în jertfă personală, cum s-ar spune să facă din rahat bici, iar cei din jur s-o şi creadă. Îşi spunea că dacă n-ar fi existat între ele conflictul de interese legat de Patrick, i-ar fi plăcut să-i fie prietenă. Chiar şi dejunurile oferite erau ridicole şi-ţi trebuia un obraz pe care nu-l poţi înţepa nici cu grebla ca să-i faci pe oameni să-şi rateze prânzul de duminică, poftindu-i la tine. De regulă, prevalau supele în plic (sacrifica patru la o masă) pe care le înnobilase – *consommé*-uri – dregând busuiocul cu câte o lingură de smântână, salatele natur, adică nimic tăiat şi asezonat, ci doar frunza, roşia, ardeiul, prezentate aşa cum le cumpărase Ioana din piaţă şi doar spălate în prealabil (vezi Doamne ca să nu se fleşcăie), alături de care servea, în cel mai bun caz, un piure de cartofi din fulgi şi câţiva mititei cumpăraţi gata preparaţi, eventual încălziţi în tigaie înainte de a-i pune pe masă. Ca dulce, gogoşi cu diferite umpluturi, luate de la plăcintăria din capul străzii.

La servit o ajuta Sârbu, „gospodină talentată“, la fel ca mulţi alţi bărbaţi care-şi iubesc cu devotament soţiile. Vasele urma să le spele a doua zi femeia de serviciu care nu venea duminica la lucru. În virtutea aceleiaşi mentalităţi modeste, rurale sau de mică mahala, Ioana se oferi să le spele ea, să debaraseze masa, să ajute. Comesenii îşi coborâră jenaţi privirile, iar Fulguleţ o opri cu un gest princiar.

— Stai cuminte, draga mea, asta nu-i treabă de musafiri. Atunci la ce mai vine servitoarea? Doar ca să-mi schimbe apa la flori?

Obrajii Ioanei prinseră o nuanţă de roz, dar nu intenţiona să-şi manifeste jena şi perseveră:

— Sunt obişnuită cu munca şi chiar voiam să-ţi propun… Dacă ai nevoie de ajutor în gospodărie, vin cu plăcere. Serviciul meu la doamna Luiza nu va avea nimic de suferit.

„E dată dracului!“ îşi zise în sinea ei Luiza, grăbindu-se să precizeze:

— Dacă vrei să te duci cu ziua, eu nu am nimic împotrivă. Oricum, la mine n-ai mare lucru de făcut.

— Bineînţeles că vreau, munca nu-i ruşinoasă, iar eu am nevoie să-mi fac o bază.

Ioan Sârbu decretă adânc peste ochelarii cu rame ieftine:

— Aşa e, dragă nepoată, nu-i ruşine să munceşti, e ruşine să trândăveşti. Dacă ai fi fata mea, aş fi mândru că gândeşti aşa.

Patrick, care se simţea direct vizat, parodie rimat:

— Nu-i ruşine să munceşti, da’i mai bine să domneşti.

Fulguleţ bătu încântată din palme, în vreme ce pe buzele Clotildei alunecă un surâs fugar. În capul lui Sârbu cel Drept se aprinse o idee. Se adresă nură-sii, cu desăvârşită bună-credinţă:

— Uite, acum îmi trecu prin minte! Ce-ar fi s-o angajezi la tine, la local? Un post modest, nu-i aşa, fata nu cere s-o faci căpitan din prima zi, dar i-ai putea acorda o şansă.

Clotilda sorbi din ceşcuţa cu ness. Ca să nu se surmeneze făcând cafele, Fulguleţ anunţase în stilu-i obişnuit că tocmai i s-au oprit gazele, oferind în schimb comodul ness care

mergea şi cu apă rece.

Toate privirile se îndreptară asupra Clotildei. În special ale lui Patrick, care încercau să transmită un mesaj negativ. Se opunea instinctiv angajării Ioanei. Se simţeau bine la *Clopoţei*, personalul şi muşteriii, mai ales că după miezul nopţii făceau echipă, iar o puritană ca Ioana, o strică chef, n-ar fi făcut decât să agreseze atmosfera. Intuia în fată o spioană, iar trio-ul Luiza-Fulguleţ-Clo-Clo nu trebuia să le ştie chiar pe toate... Dar până la indiscreţii, însăşi prezenţa Ioanei era de natură să alunge buna dispoziţie.

— Ce părere ai? insistă Ioan Sârbu.

— Dragă socrule, mă iei pe neaşteptate. Pentru moment, schema e completă.

Vorbea puţin pe nas şi fuma într-un fel aparte, zăbovind mult cu ţigara în dreptul buzelor. Îşi punea astfel în evidenţă mâna superbă pe care briliantele scânteiau de-ţi luau ochii. În totul, constituia o apariţie distinsă şi chiar dacă şifonată de trecerea anilor, rămăsese o femeie frumoasă. Ochii îndeosebi, codaţi şi „genaţi de-ţi vine să înnebuneşti, ce-i mai trebuie unei babe ca ea asemenea mături?“ mărturiseau multe despre splendoarea de altădată. Îmbrăcată într-un complet *gris perle* asortat cu părul frumos încărunţit pe care avusese inspiraţia să nu-l vopsească, semăna cu o ducesă. Bine trecută, dar ducesă.

— Chiar nimic, nimic? continuă să insiste Sârbu.

— Încerc să mă interesez – pentru moment – pe la colegi. Patrick, să-i întrebi tu pe Davideşti... Explică: Sunt nişte prieteni de-ai noştri care au deschis săptămâna trecută *Restaurantul Alcazar*. La start, există totdeauna goluri în echipă. În ce mă priveşte, la prima ocazie, îţi promit, Ioana, să te am în vedere.

„Adică la anul şi la mulţi ani!“, traduse fata, desluşind o expresie de satisfacţie pe chipul lui Patrick. În aceeaşi clipă, Clotilda simţi mâna lui Patrick, care, sub faţa de masă, îi strângea degetele recunoscător.

Ioana îl fulgeră scurt cu privirea albastră, apoi îşi plecă ochii în farfurie. Era prea tânără pentru a apela la experienţa ei de viaţă, dar necazurile, faptul că nu obţinuse

nimic uşor, un destin nebinevoitor în general, o maturizaseră astfel că dacă se nimerea într-un grup – colege de generaţie, avea impresia că stă de vorbă cu nişte fetiţe. Oricum însă, nu trebuia să fii filosof ca să-ţi dai seama cam ce soi de cuplu făceau Clotilda-Patrick. Ea – o bătrână nesăţioasă şi fără ruşine care nu se mai sătura de viaţă, înfruptându-se cu polonicul, cât îl priveşte pe prinţul consort... Ioanei pur şi simplu i se făcea greaţă, spunându-şi că avea ocazia să cunoască cel mai tipic exemplu de peşte ordinar.

La cafea, Luiza Miclea se trezi comentând:

— E bun ness-ul, nu zic, dar parcă tot turcească, aşa cum am apucat-o din bătrâni, e mai savuroasă. Nu dau doi bani pe toate invenţiile astea culinare – instant, semipreparate, congelate, la vid, toate nişte falsuri. Bine ştiau să mănânce bunicii noştri...

Fulguleţ începu să râdă:

— Te gândeşti la biata Coana Fiţa, mătuşa Corneliei. Gospodină ca ea mai rar, chiar în epocă! Aveau şi alt timp...

Luiza o întrerupse:

— Că veni vorba, am primit o scrisoare de la Cornelia. Ştii că Guy, bărbatu-său s-a prăpădit. Cică se simte foarte singură şi mă invită la ea, în Normandia. Zice că-n vară ar fi cel mai nimerit.

— Normandia, repetă visătoare Fulguleţ. În definitiv, de ce nu te-ai duce? N-ai fost niciodată în Normandia...

Luiza ridică din umeri:

— Că parcă la Tokio am fost! Aşa, sunt o grămadă de locuri pe unde n-am pus piciorul.

Fulguleţ găsi momentul să bage o ţeapă. Ştia că subiectul vacanţă o punea totdeauna în dificultate pe norăsa, indispunând-o. Cuprinzându-i pe amândoi în aceeaşi privire, li se adresă suav:

— Chiar, copii, voi unde aveţi de gând să mergeţi la vară?

„Copii, notă în gând Ioana, altă gafă voită“, şi în ochi i se aprinse un licăr de satisfacţie. Era bine de cunoscut poziţia lui Fulguleţ faţă de acest mariaj, aducând mai degrabă a

incest.

— Nu ne-am gândit încă, răspunse indiferent Patrick.

Ioan Sârbu interveni practic şi econom:

— Am citit în jurnal. Nu ştiu care agenţie de turism organizează excursii ieftine în Turcia, Grecia şi Italia. Doar că trebuie să vă înscrieţi din vreme.

Patrick strâmbă din nas:

— Nu-mi place să merg cu gloata, să-mi facă ei programul, să mă trezească cu trâmbiţa, ca la armată!

— Cred şi eu, fu de acord maică-sa. Excursiile astea colective sunt pentru sărăntoci. Şi eu sunt de acelaşi principiu. Ori fac un lucru cum trebuie, ori renunţ. Dacă au posibilităţi, de ce să nu se bucure de toate comodităţile?

Toate privirile se aţintiră asupra Clotildei care încă nu se pronunţase. Urmărise crispată dialogul subteran, aluziile şi intenţiile criptice, dar izbuti să afişeze un surâs de mare doamnă.

— Orice vom decide va fi de comun acord. Personal, m-ar tenta un sejur în Scoţia…

„Cred şi eu, jubilă în gând Fulguleţ, frig, ceaţă, lande, şuieră vântul sălbatic, cea mai mică vânzare de costume de baie din toată Europa!…“

— Când eram copil, urmă Clotilda, mă dădeam în vânt după romanele lui Walter Scott. Şi astăzi mă mai fascinează atmosfera, castelele teribile cu fantome…

Luiza se zbârli ca de frig:

— Sunt cam igrasioase, nu mi-ar plăcea. E multă umiditate în zonă. Să fii atentă să nu răceşti.

— Scoţia, rosti Patrick visător. Ar fi o idee…

— Foarte interesant, aprecie şi Ioan Sârbu. Vă veţi afla în plină istorie.

Ca pentru a preveni excesul de entuziasm, Clotilda se grăbi să precizeze:

— Bineînţeles, nu-i nimic hotărât. Trebuie să ne interesăm ce şi cum, nu ne putem aventura aşa…

— Când ai bani, se exclude aventura, nimic nu te poate lua prin surprindere, decretă Fulguleţ. Începe să plouă, intru în primul magazin şi-mi cumpăr umbrelă, mi-e sete –

iau loc pe o terasă, am obosit – iau un taxi, mi-e somn – trag la un hotel cumsecade. Să am eu bani destui, uite aşa aş pleca şi-n Patagonia, cu ce am pe mine şi paşaportul.

Ioan Sârbu zâmbi patern, cu admiraţie:

— Uitaţi-vă la ea, e doar cât o albinuţă, dar are curaj cât zece viteji!

— Şi desigur, sublinie, Clotilda, mai sunt aici probleme de rezolvat. După cum v-am mai spus, am... aveam de gând să ne extindem, să deschidem un fel de cantină cu servire la domiciliu.

Luiza comentă:

— Nu zic, e bună munca, dar lasă-ţi timp să te mai şi bucuri de ea.

— Absolut! sări Fulguleţ, şi admiţând că totuşi afacerea trebuie supravegheată, de ce să vă sacrificaţi amândoi? Anul ăsta, să zicem, pleacă Patrick şi rămâi tu, la anul invers.

Patrick interveni cu un tact pentru care maică-sa îl felicită călduros în sinea ei:

— Exclud ipoteza din capul locului! Ori plecăm împreună, ori deloc. Mie cel puţin nu mi-ar prii nimic fără Clo-Clo!

Nevastă-sa, recunoscătoare, îi mângâie discret mâna. Patrick, mulţumit de el însuşi, dezmierdat ca un cotoi, numai că nu torcea. Simţindu-se aţintită, Clotilda îşi ridică brusc privirea, întâlnind ochii Ioanei. Căutătura albastră îi străfulgeră inima, trezindu-i din nou starea de anxietate care o apăsase toată ziua. Ca şi Luiza, simţi că fata asta vroia ceva. Tenace, cu tot dinadinsul, necondiţionat, cu întreaga ei fiinţă. *Dar ce mama dracului vroia?*

Dacă ar fi ştiut că toate persoanele care veneau în contact cu Ioana încercau o stare de spirit asemănătoare, s-ar fi simţit, probabil, mai liniştită.

Dejunul dură, ca de obicei, exact trei ore, adică de la unsprezece dimineaţa până la două ale amiezii, pentru ca Fulguleţ, anemică de fel şi surmenată de efort, să-şi poată face siesta.

Ioan Sârbu, strângând masa şi depunând toate vasele

murdare într-un lighean din bucătărie (servitoarea avea să se ocupe a doua zi de ele), comentă pus pe filosofeală:

— N-ar fi rea Clotilda, e femeia care-i trebuie lui Petrică, muncitoare, pricepută, cucoană. Păcat doar de ani.

Fu de-ajuns ca nevastă-sa să intre în dormitor masându-şi tâmplele, pentru ca Sârbu să amuţească şi să umble în vârful picioarelor.

Luiza şi Ioana plecară împreună acasă, fiecare cu gândurile ei.

Clotilda binecuvânta faptul că Toyota lui Patrick avea doar două locuri, altfel s-ar fi cuvenit să le conducă acasă şi pe cele două femei. Stând în dreapta lui, îl mânca din priviri. Nările îi vibrau dilatate, ochii i se aburiseră, îşi simţea pântecele şi inima zvâcnind. Ce exemplar de mascul superb, ce profil plin de bărbăţie. Şi numai uitându-se la mâna virilă de pe volan, la încheietura căreia Rollex-ul cu brăţară de aur atârna neglijent, se simţea cuprinsă de dulci fiori.

Pe urmă, îşi aduse aminte că-i e foame. Aşa se întâmpla de regulă când lua masa la soacră-sa. Nu lipsise *consommé*-ul la plic – de astă dată, ciorbă de burtă – iar în loc de mititei revitalizaţi la tigaie, odioasele şniţele din parizer. Tot ca de obicei, ea şi cu Patrick se vor aşeza din nou la masă, fără comentarii.

Era duminică, 17 septembrie. Nimeni dintre cei pomeniţi, nu auzise încă de existenţa lui Emil Mărgescu. Luiza îl cunoscu prima.

* * *

În realitate, când o vedeai prima oară, era imposibil să nu exclami: persoana nu-i în toate minţile. Cândva, Luiza Miclea fusese o frumuseţe creolă, plină de temperament, explozivă, emanând un miros aţâţător, iute, specific brunetelor focoase, cu o slăbiciune marcată pentru vestimentaţia spectaculoasă. Se îmbrăca, afirmau cei din jur, nu *ca pentru* Operă, ci *ca la* Operă. Abundau bijuteriile

opulente, şalurile, rochiile ample, decolteurile generoase şi mult roşu combinat îndeobşte cu negru, astfel încât Luiza părea să trăiască un etern travesti, dintr-un film gândit în culorile evului mediu. Ca personaj, gândul te ducea imediat la Carmen, rol la care şi visase toată viaţa, încă de pe băncile Conservatorului. Toată lumea visează, dar puţini sunt aleşii care au şansa să ajungă să-şi trăiască scenariile colorate, iar Luiza, hotărât lucru, nu făcuse parte dintre aceştia. Timp de treizeci de ani cântase în corul Operei din Timişoara, se sufocase asistând la ascensiunea altor colege, dar se consolase cu timpul, instinctul de conservare funcţionând perfect ca la mai toţi rataţii. Se spune că cel mai greu de suportat este autonemulţumirea, reproşurile pe care ţi le faci ţie însuţi, că oamenii îndură mai degrabă o nedreptate decât sila de sine. Astfel, reflex şi pe nesimţite, subconştientul realizează un transfer de culpă asupra destinului, a împrejurărilor speciale sau chiar asupra unui subiect identificabil, cu nume şi adresă în cartea de telefon.

În cazul Luizei Miclea, explica ea şi o credea sincer – cariera modestă se datora regimului comunist şi mai precis, *dosarului*, marea gogoriţă a jumătăţii de secol trecute. Tatăl fusese general de divizie în Armata Regală, maică-sa fusese „*o Banu*, boieri veliţi, cu pergamente, fabulos de bogaţi, proprietari de munţi! Cum era să mă promoveze pe mine, o Miclea-Banu, exponenţii a burghezo-moşierimii?! Şi cine s-o facă? X-ulescu, directorul de atunci, fecior de opincari, la bază lăcătuş cu şase clase elementare?!“

Din păcate, nu fusese nici în viaţa personală mai fericită şi azi, de câte ori îşi făcea bilanţul, ceea ce se întâmplase măcar o dată pe săptămână, putea afirma, şi nimeni nu încerca s-o contrazică, că fusese o femeie fără noroc. Degeaba frumuseţe, talent, şcoală, educaţie, bieţii părinţi îţi dau de-ţi burduşesc traista! Dar traista ţi-o hotărăşte Dumnezeu! A ei s-a nimerit numai găuri, ca plasele de sfoară, s-a scurs belşugul de la părinţi, fără urmă de rod. Cel puţin, aceasta era imaginea plastică a fostei coriste despre propria-i soartă.

La moartea fiică-sii, adevărată tragedie petrecută cu

douăzeci şi opt de ani în urmă, Luiza îşi spusese că, de astă dată, suferinţele ei au ajuns la capăt. Mai rău decât atâta ce mai putea să i se întâmple?! Doar să moară ea însăşi. Pagubă-n ciuperci! De atâta plâns, i s-a spălat şi privirea, s-a decolorat, unde-i sunt ochii înstelaţi şi negri ca mura de altădată? Barem să bage capul în pământ, că ăsta înghite totul, şi necazuri şi bucurii, fără a face deosebire, topeşte aducerea aminte... Dar ai văzut destin să te întrebe ce părere ai? După alte două decenii, parcă amintindu-şi de ea şi socotind că duce un trai prea dulce, acelaşi destin nemilos, i-a luat nepoata, pe Monica, fata fie-sii. La abia douăzeci şi trei de ani, actriţă ajunsă deja vedetă, îşi luase zilele din cauza unui derbedeu ticălos. Cum a supravieţuit şi acestui pumn dat de soartă, nici Luiza nu ştia.

Se gătise încă de dimineaţă, machiaj, toaletă impecabile şi, desigur, bijuterii, pentru că necazurile nu alteraseră respectul de sine al cântăreţei şi nici teatralismul care o caracteriza. Căci orice ar fi întreprins Luiza era teatral, grandilocvent, baroc. Poza n-o părăsea nici în cele mai stricte momente de intimitate şi, probabil, nici în somn. Cu vârsta şi nenorocirile însă, renunţase la ipostaza Carmen, adoptând-o, fără să-şi dea însă seama, pe cea de vrăjitoare. Se îmbrăca exclusiv în negru, rochiile îi ajungeau până la glezne, iar de sub pălăriile cu boruri uriaşe se iţea faţa foarte marcată, căreia machiajul gros îi împrumuta un fel de neclintire. În spatele ei, oamenii clătinau din cap a Doamne fereşte, iar la cimitir unde se ducea zilnic, ajunsese o legendă...

Se uită la ceasul de pe servantă – orele douăsprezece – şi mai luă o gură din cafeaua care se răcise. „Numai de-ar suna odată, să ştiu într-un fel cum stau lucrurile. Nesiguranţa e mai rea decât toate!“

Începu încă o pasienţă, poate a zecea socotind de dimineaţă, alegând-o pe cea mai lungă şi mai complicată. Mâinile îi tremurau de emoţie şi nerăbdare şi faptul că toate pasienţele se tăiaseră (chiar ajutate cu mici trucuri) o umplea de presimţiri negre.

„Iar se eschivează! Să vezi că se eschivează şi de data asta!“

Şi din nou, aceleaşi întrebări care o asaltau de luni de zile, care îi torturau zilele şi somnul! „Dacă are ceva să-mi spună, de ce tărăgănează, de ce ezită? Ce-l împiedică să vorbească? De ce m-a mai contactat? Mincinos nu-i, prea ştie multe despre Monica, categoric a fost unul dintre apropiaţii ei. Nici escroc nu pare a fi, căci nu pretinde nimic în schimbul unor informaţii. Şi glasul e sincer, atâta teatru mai cunosc şi eu, şi mai am destulă ureche ca să disting falsurile. Ce vrea de fapt? Azi, e ultimul termen, mi-a promis solemn că ne vom întâlni, şi-mi va povesti...“

Telefonul! Simţi că-i sare inima din piept şi întinse mâna spre receptor, fulgerată de un gând: „Asta mi-ar mai lipsi acum, un infarct!“

— Alo!!! urlă în microfon, incapabilă să-şi controleze glasul. Cum?! Nici azi? Dar mi-aţi făgăduit! Dumneata îţi baţi joc de mine! Îţi interzic să mă mai suni!

Celălalt închisese înainte ca bătrâna să fi enunţat primele zece cuvinte. Îşi simţi întreaga fiinţă cuprinsă de un val de furie, apoi de o neagră dezamăgire şi îşi dădu drumul să alunece *au relanti*, la picioarele pianului. Traviata, ultimul act.

Rămase o vreme aşa, într-o poziţie tragic elegantă.

„Vezi, cărţile nu mint niciodată!“

Primul semnal că există cineva care se mai gândeşte la Monica îl recepţionase la cimitir. Cineva care a iubit-o şi, romanţioasă, bătrâna imaginã un menestrel secundat de un trubadur cu manşete de dantelă care îşi plânge suferinţa după defuncta Monica, la un instrument cu coarde. Luiza şi-l imagina diafan, cu chip sensibil de Chopin şi constituţie fragilă de tuberculos al secolului al XIX-lea.

Aici, la Bellu, unde se ducea zilnic, Luiza Miclea se desfăşura la adevăratul ei potenţial de sminteală şi teatralism. Cine trecea pe lângă mormântul Monicăi rămânea mut de uimire, spunându-şi, pe drept cuvânt, că respectivul monument, sarcofag şi totodată mostră de

complexă Ikebana, constituia un unicat, „piesa“ originală a cimitirului.

De altfel, nu exista vizitator care să nu se oprească îndelung în faţa construcţiei, un bloc paralelipipedic de marmură, în vârful căruia străjuia bustul turnat în bronz al Monicăi. În primul rând însă lua piuitul, prin cantitate şi prin acurateţea execuţiei, decoraţia vegetală. Sute de flori şi plante, naturale sau din familia „nemuritoarelor“, rămurele şi crengi graţioase, glastre, vase şi ghivece alcătuite cu migală şi, vizibil, mereu împrospătate, coşuleţe de răchită cu panglici involte în noduri împomponate alcătuiau un paradis bizar, emanând un morbid care-ţi strângea inima. Apoi, cel mai greu de înţeles, pe capacul sarcofagului, o adiere de vânt răsfoia câte un volum de versuri din Rimbaud, Mallarmé, Alfred de Musset, Bacovia…

Ansamblul, fără îndoială impresiona, şi dacă aveai doar un strop de imaginaţie, înţelegeai că ceea ce unii numeau circ, avea de fapt o semnificaţie tragică. Luiza Miclea ajunsese să trăiască numai prin acest mormânt şi pentru acest mormânt. Toaleta lui fastuoasă constituia unica ei raţiune de a exista, modalitatea prin care credea că poate comunica, dincolo de orice bariere, cu nepoata ei.

Cândelăreasa, o femeie trupeşă, pietroasă – comparaţia cu un măr domnesc se isca de la sine – plină de aur la gât şi pe degete, oferea cu plăcere explicaţii trecătorului curios:

— Cum se face că-i atât de îngrijit?

— Păi, dacă vine în fiece zi şi-l titireşte câte două ceasuri, cum să nu fie?!

— Cine?

— Doamna Luiza, bunică-sa, adică bunica lu’ răposata. Nu mai e săraca în toată firea ei, Doamne fereşte!

— E interesant că nu fură nimeni nimic…

Femeia începu să râdă:

— Las’ c-or furat-o destul la început, până s-a deşteptat bătrâna. Câte vase de *porţolan* şi cristal i-or luat, să fii dumneatale sănătos! Acum, pune doar din astea de ceramică neagră la care nu se înghesuie hoţii… şi florile, nu vezi, toate cu cozile retezate, cine ţi le mai ia?!

— Mi se pare extraordinar!

— Şi asta-i nimic! Să vezi dumneatale ce face de Crăciun sau la onomastica fetii! Au filmat-o şi de la *proteve*!

— Îmi închipui. Dar cartea cine a pus-o acolo?

— Tot bătrâna. Îi lasă mereu câte ceva, adică fetii. Şi mărţişor i-aduce... Fiindcă cărţile nu le fură nimeni, le mai luăm noi de milă...

Celălalt o privi curios:

— Ce înseamnă de milă?!

— Ştie că ţiganii nu citeşte! Lasă dumneatale o carte oriunde vrei, o găseşti şi peste-o lună! Aşa, când o luăm noi, îşi zice că poeziile au ajuns la fată. Nu-ţi închipuieşti dumneatale ce fericită poa' să fie! Vorbeam de lup, uite-o că vine... Sigur, e zece! Nu-i spui c-am vorbit! Nu-i secretă cu mine, dar nu intră în intimitate cu fitecine...

Vizitatorul îşi îndrepta privirea în direcţia indicată de capul întors al căndelăresei. La capătul aleii, se ivea cu braţul plin de flori o siluetă neguroasă care avansa cu paşi grăbiţi, ca la o întâlnire abia aşteptată sau pe care ţi-e teamă că ai putea-o rata În contextul locurilor de veci, pălăria neagră cu gardini largi, *à la Zorro* şi pelerina lungă ale cărei poale fluturate de vânt sugerând un vultur cu aripile desfăşurate, făceau din Luiza Miclea un personaj imediat remarcabil şi plin de mister, din familia Contelui de Monte Cristo.

O dată ajunsă la mormânt, intra imediat într-o transă, totul părea să se topească în jurul ei, nici măcar un elefant îmbrăcat în pijama, trecând pe alee, nu i-ar fi atras atenţia. Pur şi simplu, nu l-ar fi văzut. Începea astfel ceremonia cotidiană. Cu infinită răbdare, meticulozitate şi gesturi delicate, de chirurg, Luiza lua fiecare vas la mână, înlocuia florile trecute, schimba apa, născocea aranjamente noi, spăla sarcofagul nu ca pe un simplu obiect, ci cu o gingăşie pe care ar fi simţit-o numai atingând o fiinţă iubită. În timpul acesta, vorbea neîntrerupt, se mira, surâdea, făcea mereu paşi înapoi, verificând rezultatul fiecărei operaţiuni.

Nu exista vizitator care, contemplând ansamblul, să nu încerce să aprecieze cam cât o costa pe fosta cântăreaţă

lugubrul paradis edificat zilnic peste osemintele nepoată-sii. Fără îndoială că îşi avea deja combinaţiile ei, bineînţeles că se aproviziona direct de la sursă, totuşi nimeni nu-ţi oferă pe gratis codri de flori! La preţul pieţii, intrau milioane acolo, dar reducând chiar până la un sfert cheltuielile, tot nu se puteau încadra în limitele unui buget de pensionară. Şi nici ţinuta ei nu era ieftină căci deşi teatrală, respecta moda. „Lume nebună!“ conchidea trecătorul şi, impresionat, îşi vedea de drum mai departe. Iar seara, când deschidea televizorul, nu se mai gândea la ea. Era deja uitată.

Va să zică, Monica murise de peste cinci ani şi se împlineau… stai puţin… da, da, exact doi de când…

Ca mai toată lumea, Luiza avea un calendar propriu, paralel cu cel care atârnă îndeobşte pe peretele din bucătărie. Astfel, când ne referim la evenimente consumate mai demult, le localizăm în funcţie de datele importante care ne-au punctat existenţa. Acestea sunt de obicei fericite sau dramatice („numai ce murise mama“ sau „tocmai mă măritasem, ori îl născusem pe ăl mare, pe Costel…“). Ori mai puţin diurne: „ţin bine minte pentru că eram în curăţenie după zugrăvit, şi asta s-a întâmplat în ’92…“

Pentru Luiza, acum doi ani însemna ridicarea gărduleţului de fier forjat împrejurul monumentului Monicăi. Atunci a băgat ea de seamă că mai vine cineva să viziteze mormântul. Era prea familiarizată cu peisajul ca să nu observe că la două-trei zile apărea pe blatul de marmură al sarcofagului câte un buchet de flori. Iniţial se simţi extrem de tulburată – uite că se mai gândeşte cineva la fetiţa mea – apoi, intrigată. Cine să fie necunoscutul, căci în ruptul capului nu credea că ar putea fi vorba despre o femeie. Presimţea aici un roman tragic à la *Dama cu camelii*.

Începuse să investigheze printre căndelărese şi femeile de serviciu, dar niciuna nu-i putuse oferi vreo pistă. Aşa, multă lume se opreşte la mormânt, se uită ca la *vetrină*, dar nu poţi şti care lasă şi flori. Mai toate însă abordară

aceeaşi ipoteză: pesemne că persoana necunoscută vizitează mormântul mai pe seară, spre ora închiderii cimitirului, când personalul e deja plecat acasă. Nu avusese mai mult succes nici cu paznicii de noapte care o şi luară peste picior explicându-i că „după ceasurile şaptişpe treizeci, mult optişpe, doar fantomele mai bântuie meleagul“.

Ajunsă în această fază şi tânjind cu toată făptura după o fiinţă din intimitatea Monicăi cu care ar putea discuta şi depăna amintiri cooperând în suferinţă, începuse să dea sistematic un anunţ la ziar. Un anunţ zilnic, mai puţin obişnuit pentru rubrica „Decese“, redactat în binecunoscuta manieră teatralistă:

Nobila persoană care în virtutea unei sacre amintiri depune flori la mormântul adoratei noastre, în veci de neuitat Monica M., cu ochii storşi de lacrimi este conjurată s-o contacteze de urgenţă pe Luiza. Telefon...

Spre surpriza bătrânei – se aşteptase la tot felul de farse, dar uite că mai rămăsese ceva sfânt în sufletul românului –, bancurile proaste lipsiră cu desăvârşire. Trecuse cam un an de la primul anunţ, când într-o dimineaţă de primăvară precoce, primi întâiul telefon. O voce de bariton, clară şi nespus de catifelată, aprecie urechea exersată a fostei coriste de Operă, îi spori bătăile inimii ca o presimţire. Personajul o abordă direct, fără preambuluri:

— Doamna Luiza? Eu sunt persoana pe care o căutaţi. Mă numesc Emil.

Luiza simţi că i se înmoaie picioarele şi începu să se bâlbâie:

— O, dumneavoastră... Îmi pierdusem orice nădejde. Va să zică aţi iubit-o pe Monica... Când ne putem vedea?

— E o situaţie mai deosebită, acordaţi-mi un răgaz.

Din clipa aceea începuseră eschivele: „N-a venit timpul (timp, pentru ce?), nu mă simt pregătit,... e o situaţie specială pe care nu v-o pot explica...“

Între timp, Luiza îşi storcea creierii, făcea apel la întreaga ei fantezie, întindea pasienţe şi iarăşi o lua de la capăt, încercând să ghicească raţiunea pentru care Emil se

ascundea. „În definitiv, nu-i cer decât o întâlnire în care să povestim şi să ne amintim. E ultima plăcere care mi-a mai rămas, să stau de vorbă cu un om care a iubit-o, să plângem împreună…“ Fiecare telefon al lui Emil o făcea să se simtă tot mai dezamăgită şi, totodată, din ce în ce mai curioasă.

Situaţia mai prezenta un aspect care sporea la maximum interesul bătrânei faţă de necunoscut, dincolo de cooperarea întru căinarea aceleiaşi persoane. Monica murise în condiţii învăluite de mister, care nu fuseseră niciodată elucidate de Poliţie. „Diagnosticul“ fusese sinucidere, iar dosarul, parcă prea repede clasat.

În fapt, Monica se aruncase de la etaj, în miezul unei nopţi de august. Avea douăzeci şi trei de ani şi era actriţă la *Teatrul Arlechino*. Moştenise talentul artistic al bunică-sii – se împăuna aceasta – şi lansată încă de pe băncile Academiei, i se prefigura o carieră strălucită. Clasicul răvaş de adio al sinucigaşului conţinea doar câteva cuvinte, rămase bătute în cuie în mintea Luizei: *Nu mai rezist. Fără tine viaţa mea nu înseamnă nimic.* Urma iniţiala numelui mâzgălită în grabă.

Conţinutul lapidar aşternut pe pagina de gardă smulsă dintr-o carte denota hotărârea pripită, faptul că Monica cedase unui impuls de moment. Sinuciderile premeditate au altă „regie“. Mai era limpede că îşi luase zilele din pricina unei iubiri nefericite. Investigaţiile Poliţiei nu descoperiră niciodată subiectul, dezvoltându-se astfel ipoteza că individul trebuie să fi fost însurat. Doar o persoană căsătorită, care vrea cu orice preţ să-şi păstreze căminul, indiferent ce face pe de lături, evoluează cu atâta prudenţă, nelăsând nici o urmă. Şi aici, Luiza scrâşnea neputincioasă din dinţi, cu o nuanţă de ciudă pe răposata. Aşa a fost Monica, misterioasă de mică. Eşti tu la prima dragoste (convingerea nestrămutată a bătrânei), eşti fericită (cel puţin la început), totul în jurul tău „cântă, râde şi dansează“, cum nu simţi tu nevoia să te confesezi bunică-tii, să-ţi împărţi bucuria, să pomeneşti de EL – primul semn – măcar o dată la zece fraze?! Faptul că era însurat

constituia, desigur, un impediment serios în calea confidenţei, dar pasiunea nu se lasă zăgăzuită şi, eludând amănuntul infam, tot faci trimiteri, tot simţi nevoia să comentezi, să vorbeşti despre EL...

Desigur că Luiza îşi pusese întrebarea dacă nu cumva Emil, necunoscutul de la telefon e de fapt EL, Armand Duval, dar instinctul îi şoptea că marele amant, adevăratul EL, n-ar fi avut curajul s-o caute. Pe de altă parte, avea convingerea că Emil deţine mult mai multe amănunte despre drama Monicăi decât Poliţia. Un bărbat care iubeşte stă de veghe, pândeşte drumurile iubitei, caută să obţină cât mai multe informaţii despre rival. Iar faptul că Emil o adorase pe Monica constituia pentru bătrână o certitudine.

Până una alta, mergea zilnic la cimitir unde petrecea cel puţin două ore. Se întorcea acasă relaxată, ca după o întrevedere reală cu nepoată-sa. Încercase şi ceva spiritism, dar „sportul“ ăsta nu era de ea. Fie că nu dăduse peste persoanele indicate, intermediari cu har între cele două lumi, fie că funcţiona un soi de incompatibilitate. Luiza fusese toată viaţa o directă, îi plăcuse vorba desluşită şi răspicată, aşa că n-o convingeau plimbările paharului, bâţâitul mesei sau curentul transmis prin mâinile înlănţuite ale participanţilor la şedinţă. Interpretări, senzaţii, impresii – nu dădea doi bani pe ele. În realitate, Luiza se aşteptase ca la asemenea şedinţe să stea de vorbă cu Monica aşa cum ar fi făcut-o la telefon, să-i audă efectiv glasul şi să schimbe impresii.

În restul zilei, Luiza întindea pasienţe, asculta discuri cu muzică de operă în interpretări simandicoase şi întreţinea relaţii relativ susţinute cu Clotilda şi Fulguleţ. Cu cea din urmă vorbea aproape zilnic la telefon şi se vedeau de două-trei ori pe săptămână. Adesea, Luiza rămânea la dejun sau la cină, nefiind o persoană dificilă. Practic, mânca puţin şi nici atunci nu ştia ce pune în gură, deci nici o problemă pentru comoda Fulguleţ. Totuşi, în revanşă, Luiza o invita o dată pe lună să dejuneze la Capşa, un fel de „hai să ne simţim mondene“. Consumau feluri sofisticate („ardei umpluţi sau chiftele putem mânca şi acasă“), iar cântăreaţa

lăsa bacşişuri princiare, conform teoriei că acolo unde te-ai certat cu chelnerul sau n-ai dat suficient bacşiş să nu te mai duci, că-ţi scuipă în mâncare.

Sobrul şi etern cârtitorul Ioan Sârbu cel Drept nu era de acord cu aceste escapade, considerându-le „prea emancipate“. Conform mentalităţii lui, două femei nu aveau ce căuta singure într-un restaurant, ci doar, cel mult, într-o cofetărie. Închidea totuşi ochii pentru că Fulguleţ, această minune de gingăşie, o prea delicată floare, cerea atât de puţin în viaţa de toate zilele, încât, pentru un singur capriciu, nu merita să fie criticată. Trebuia să ai inimă de gâde să-ţi asumi riscul unei cumplite migrene, aşa cum se întâmpla totdeauna când Fulguleţ era împiedicată să procedeze după capul ei.

Serile Luizei se asemănau între ele, ca trase la xerox. Mânca ceva pe sponci, deschidea sau nu televizorul (mai degrabă radioul, au emisiuni cu mult mai interesante), apoi se retrăgea în „salonul cu amintiri“: un recamier, câteva fotolii miniatură din catifea, de iatac sau de budoir li se spunea pe vremea bunică-sii de la care îi şi rămăseseră, o vitrină cu porţelanuri şi *cloisonneuri* de valoare, iar pe pereţi şi toate suprafeţele plane, puzderie de fotografii îngrijit înrămate. Cândva, o femeie de serviciu, căreia Luiza îi „explicase“ pozele exclamase aiurită:

— Ce de-a morţi pe acilea! Pe toate zidurili, başca în bibliotecă că să nu-mi spuneţi mie că toţi de-a scris acolo, mai şi trăieşte!

Într-adevăr, pereţii păreau efectiv tapetaţi cu fotografii, bunici şi străbunici, mătuşi, părinţi, neamuri de toate gradele, dar în primul rând, Mihaela, fiică-sa – altă moarte timpurie şi stranie –, şi Monica. Şi, în egală măsură, ea însăşi, Luiza, în evoluţii de-a lungul timpului şi în diverse roluri la Operă.

În salonaşul acesta, Luiza visa, rememora, evoca, făcea conversaţie cu voce tare cu un defunct sau altul, îşi imagina clişee duioase, edulcorate în care răposaţii trăiau, se comportau diurn şi făceau conversaţie.

Când Ioana o auzi prima dată trăncănind pe un ton diurn

cu repauzaţii, reflectă că femeia e într-o ureche; mai degrabă că vrea să fie, căci făcând abstracţie de *show*-ul din salonul cu amintiri, bătrâna se comporta în rest normal. Bineînţeles, se abţinu de la orice comentariu, simţindu-se mulţumită că serile şi nopţile îi aparţineau. O dată ce ferestrele se înălbăstreau trăgând noaptea de poale, Luiza nu mai solicita nici un fel de serviciu, ziua era încheiată, iar Ioana liberă să facă tot ce pofteşte.

Şi, într-adevăr, făcea tot ce poftea, dar se părea că fata asta nu avea nici o înclinaţie pentru divertisment sau frivol. Patrick, de pildă, şi „trupa veselă“ de la *Clopoţei* ar fi rămas stupefiaţi, prăpădindu-se totodată de râs, dacă ar fi avut posibilitatea să inventarieze programul unei zile din existenţa Ioanei, o junâ de douăzeci şi şapte de ani, liberă de orice servitute şi trăind în Bucureştii contemporani. Concret, deretica prin casă – nu prea des şi nu îndelung, căci pe Luiza o enerva vânzoleala – făcea câteva cumpărături zilnic (nu lipsea vodca, bătrâna obişnuind de mulţi ani să-şi anestezieze astfel suferinţa şi regretele unei vieţi ratate), după care timpul îi aparţinea.

— Dacă ţi-ai terminat treaba, o avertizase Luiza la instructajul de iniţiere, mi-e absolut indiferent ce faci, când pleci şi la ce oră te întorci, că eu nu sunt nici santinelă, nici pedagog de serviciu. Atâta doar că nu admit să-mi aduci golani în casă – de înnoptat aici, exclus! Şi încă ceva! Să nu mă trezesc cu Poliţia pe cap şi nici să-mi vii cu SIDA sau cu vreo boală din alea…

Nici gând despre aşa ceva! Imediat după ce Luiza îşi lua prânzul frugal, Ioana, dând curs diferitelor anunţuri selectate din ziare, începea să străbată oraşul în căutarea unui serviciu. Nu orice fel – adăpostul oferit de Luiza înlătura pentru moment urgenţa şi necondiţionatul, ci o slujbă unde să poată învăţa ceva şi care s-o propulseze. Îi intraseră în cap calculatoarele şi, la toamnă, atacându-şi economiile, intenţiona să se înscrie la un curs de perfecţionare.

Serile şi le petrecea în întregime desţelenind limba spaniolă în compania manualului şi a dicţionarului, după

care, la zece seara negreşit, stingea veioza. Se închina scurt şi până să adoarmă, ceea ce se întâmpla cam după un sfert de ceas, îşi permitea să viseze. Unul şi acelaşi vis, fără să se plictisească. Ceva à la *Vizita bătrânei doamne*...

Ei da, atâta răsfăţ îşi permitea şi Luiza de când o primise pe Ioana, să fie servită cu micul dejun la pat. Nu mânca mare lucru – o cafea neagră, un suc de fructe natural, pâine prăjită şi o lingură de miere, dar ca în toate cele, importanţă avea stilul! Pentru ca *show*-ul să fie complet, Luiza îşi semnala intrarea în cotidian cu un soi de uvertură, agitând un clopoţel de bronz. După maximum un minut, Ioana prezenta prompt un mic dejun proaspăt – cafeaua fierbinte cât trebuie, sucul atunci scos de la gheaţă şi felia de pâine din prăjitor. Cum îşi calcula fata asta timpul şi cât era de expeditivă, era ceva uluitor, căci bătrâna nu se trezea niciodată la aceeaşi oră. Nici nu-i trebui mai mult de o săptămână ca să realizeze că Ioana avea calităţi deosebite şi, în curând, simţi că i-ar putea deveni indispensabilă. Avea capacitatea de a se face utilă în orice domeniu, puteai spune că are mâini de aur, excelând chiar şi în treburi de bărbat unde, de obicei, se cheamă un specialist. O siguranţă arsă, o garnitură uzată, fierul de călcat defect de ani de zile ori lampa capricioasă din dormitor nu ridicau probleme pentru Ioana, le rezolva pe loc şi cu îndemânare.

— Ca să nu mai spun că de când îmi face ea masaje, nu mă mai ţine spondiloza, se pricepe şi la cosmetică, când m-am uitat în oglindă după tratament, pur şi simplu îmi venea să mă scuip de deochi. Este extraordinară!

— Vezi, şi nu voiai s-o primeşti! îi aminti Fulguleţ.

— Dragă, eu nu ştiu să mă uit sub pielea omului, calităţi din astea le descoperi în timp. Nu-ţi spun că mi-a dezumflat şi picioarele, în două nopţi, am căpătat glezne de baletistă... A, şi să-ţi mai spun o chestie! Deunăzi, am întrebat-o aşa, într-o doară, dacă se pricepe la cifrăraie. Ştii că avem de completat porcăriile alea cu impozitul global. Eu n-am pretenţii, nu mai ştiu nici tabla înmulţirii, dar îmi

spuneau alţii mai versaţi că-i ceva fioros, nu pricepi nimic, şi cea mai mică greşeală te costă! Mă gândeam să apelez la un consilier economic, aşa le zice acum... N-ai să mă crezi, dar Ioana mi-a rezolvat toată bulibăşeala asta în mai puţin de-un ceas.

Indiferentă şi chiar plictisită, Fulguleţ aprecie vag:

— Există şi oameni din ăştia, multilaterali...

Luiza oftă din adâncul sufletului:

— O fi, dar eu acum, la bătrâneţe, văd altfel lucrurile. Viaţa grea pe care a dus-o, necazurile şi sărăcia au călit-o, au învăţat-o să se descurce singură, fără să apeleze la nimeni, că n-avea la cine, iar bani nici de sămânţă. Nu ştiu dacă noi am făcut bine cocoloşindu-ne copiii, poate altfel ar fi arătat lucrurile, dacă-i lăsam de mici să se izbească de realităţile vieţii. Fata asta o să ajungă departe... Păcat că nu-i mai simpatică. Uneori, te uiţi la ea şi te ia cu frig.

Aşa-i, fu de acord Fulguleţ care după ce întrerupse convorbirea telefonică avu un gest semnificativ în dreptul urechii.

„Luiza s-a sclerozat, a pălit-o fixaţia muncii şi a vieţii stoice. A uitat ce bine îi era când ţinea trei servitoare şi câte patru amanţi ca să acopere toate schimburile! Câţi s-au pricopsit trăgând ca ocnaşii?... Unde, cât de departe o să ajungă Ioana? Trăgând şi asta la galere o să obţină o gospodărie plină de plozi şi electrocasnice în rate, în dormitor un mitocan care râgâie şi care citeşte gazeta cu scobitoarea în colţul gurii, câte un permanent de trei ori pe an şi două cerculeţe de aur în urechi! Ăsta zic şi eu succes!“

Dacă printr-o minune i-ar fi putut auzi gândurile, expresia Ioanei ar fi rămas la fel de ermetică. Un surâs fugar, poate, i-ar fi alunecat pe buze. Stilul ei era – tace şi face.

* * *

Clotildei îi plăcuse viaţa de noapte, iar Arhibald Martinescu, bărbatu-său, deşi avocat celebru cu clientelă

serioasă, îi ţinea tandem perfect. Vreme de câteva decenii fuseseră consideraţi prinţi ai Bucureştilor *by night*, cunoscuţi în toate localurile şi barurile simandicoase ale epocii lor. Ieşeau aproape în fiecare seară, Arhibald dovedind o energie, o vitalitate şi un apetit de viaţă cu totul ieşite din comun. Unii îşi închipuiau că oboseala acumulată în timp – nu dăm suficientă importanţă la ceea ce se adună în subteran, ci doar la ceea ce se vede cu ochiul liber – fusese cauza infarctului care-l secerase înainte de a împlini cincizeci de ani.

Trecuse însă vreme de atunci, iar aceasta îşi pusese amprenta şi asupra Clotildei. Îi plăcea şi azi atmosfera specifică de restaurant, iar aroma de local o făcea încă să vibreze. Mai clar îi plăcea, dar nu-i mai convenea.

Restaurantul în sine oferă un complex de plăceri care ţin de ambianţă, de savoarea gastronomică, de monden, dar şi de ceea ce însemna Clotilda în acest context. Îi plăcea să privească, dar în primul rând să fie privită şi admirată. Cândva arăta splendid, se îmbrăca minunat, dansa divin, personalul o adora, căci cei doi lăsau bacşişuri princiare. Se putea afirma că intrând într-un stabiliment sau altul, erau sărbătoriţi de la portarul în uniformă de amiral, garderobieră, fata cu ţigări, şeful de sală până la însuşi bucătarul cu ilic alb cât o clopotniţă, care le pregătea de fiecare dată câte o surpriză.

Azi, situaţia se schimbase. Existau toaletele costisitoare, erau şi bani, şi apetit, dar nu mai avea *look*. Ba dimpotrivă, faţă de priveliştea pe care o oferea altădată, Clotilda, poate hipersensibilă, avea impresia că privirile care poposeau asupra ei erau sarcastice, că oamenii şi-o arătau din bărbie şi nu o dată, mai ales seara sau noaptea, constatase că era cea mai vârstnică consumatoare din local. Cel mai prost se simţea când ocupa o masă doar cu Băiatul. Patrick părea că nu observă nimic, se bucura şi trăia intens orice moment. Pe Clotilda însă o crispau privirile curviştinelor tinere care le spionau masa, făceau fiţe ca să-i atragă atenţia Băiatului, chicoteau ca nişte tâmpite. De aceea, Clotilda nu se mai aventura pe ringul de dans şi se prefăcea indiferentă când

vreo obrăznicătură cu buricul gol şi cu chiloţi dubioşi pe dedesubt, venea să-l invite la dans. Bineînţeles, Patrick avea atâta diplomaţie încât să refuze. Oricum, Clotilda evita sistematic ieşirile în doi, antrenând şi alte perechi, în genere oameni maturi, alcătuind un grup în care se integra fără să atragă atenţia; nu se cunoştea cine cu cine era partener. Desigur, achita ea întreaga notă, pentru că altfel n-ar fi găsit muşterii. Amatori de local sunt puţini fie că sunt săraci, fie din avariţie, fie din lipsă de vocaţie pentru astfel de mondenităţi.

— Nu vă înţeleg, se mira Luiza Miclea, vă petreceţi toată ziua într-o locantă, şi tot nu v-ajunge?

— Când eram tineri, şi mie şi lui Arhibald ne plăcea variaţia. Fiecare local are atmosfera lui, altă muzică, alt specific.

— Eraţi *tineri* amândoi, sublinie gros Luiza

— Nu înţeleg de ce îţi face plăcere să-mi aminteşti mereu că nu mai sunt o primăvară. Cred că eşti sadică.

— Ba tu eşti proastă, că la averea pe care o cheltuieşti cu el, nu ştii să-ţi impui condiţiile.

— Nu-l pot ţine tot timpul într-o cuşcă de aur. E mijlocul cel mai sigur de a-l pierde. Trebuie să-i mai fac şi poftele…

Chiar aşa se întâmplase şi aseară. Era luni, ziua lor liberă, când ţineau închis la *Clopoţei*, şi Clotilda o savurase din plin, simţindu-se minunat trândăvind în pat până mai târziu. Seara şi-o imaginase la fel de molcomă, poate vor juca un 66, poate prind un film la televizor. O seară intimă, în *peignoir* elegant, un bol cu Martell şi – de ce nu –, o „şedinţă“ de sex. Apoi, somnul dulce în braţele Băiatului. Adora să doarmă aşa, o făcea să se simtă din nou tânără!

Lucrurile se aşezară însă altfel. Pe la opt seara, Patrick începu să dea semne de nelinişte. Clotilda cunoştea deja simptomele. Se fâţâia fără rost prin casă, de parcă ar fi căutat ceva şi n-ar fi găsit, n-avea astâmpăr, schimba posturile TV cu viteza clipitului, fără a avea răbdare să se uite la ceva. Deşi ştia ce avea să urmeze şi n-avea nici un chef de acest ceva, Clotilda se interesă blândă:

— Pe Băiat îl supără ceva?

Îl alinta vorbind cu el, ca despre el, aşa cum se procedează de obicei cu copiii foarte mici.

— Nimic, Mami, totul e perfect.

Femeia îl apucă de bărbie, silindu-l s-o privească în ochi:

— Nu mă minţii! Ştii ce-a păţit Pinocchio?

Patrick surâse, se azvârli pe canapea şi îi cuprinse umerii.

— E singura noastră seară liberă şi-i abia opt... Mă... mă gândeam... De ce oare n-am profita şi noi? Totdeauna ajungem spre sfârşitul programului. De ce nu ne-am duce şi noi undeva, ca oamenii, o seară numai a noastră, să bem pe îndelete un pahar de vin, să prindem spectacolul de la început? Dar dacă tu n-ai chef, rămânem acasă.

Se simţea din ton că pentru fiinţa iubită e în stare de orice sacrificiu, dar în acelaşi timp, tot sacrificiu se numea. Clotilda oftă în gând şi se interesă la fel de duioasă:

— Unde ai vrea să mergem?

Patrick se însufleţi dintr-o dată, frecându-şi mâinile fericit. Mai avertiză totuşi, de formă:

— Bagă de seamă, Clo-Clo, tu ai hotărât. Din partea mea, putem sta foarte bine acasă...

Apoi, direct:

— Mi-au spus băieţii că s-a deschis pe Rahova, o cârciumă colosală, ceva original, stil Bucureştii de altădată. Clădire, mobilier, muzică, merinde, ţoalele personalului... E ceva ce ţi-ar plăcea şi ţie. De cum mi-au povestit, m-am gândit la tine.

— Băiatul meu e un scump, se lăsă voit impresionată. Mă duc să mă schimb. Ce zici să îmbrac?

— Ţinuta e obligatorie... Orice ai îmbrăca, îţi vine nemaipomenit Pune ce vrei, dar cu o condiţie! Să fii mereu cea mai frumoasă şi mai elegantă!

Toaleta durase o oră, dar chiar şi ochiul sever al Clotildei, după ce contemplă rezultatul în oglinda cu voluri, aprecie că meritase. Raportat la vârstă, poţi avea zile bune şi zile rele din fragedă tinereţe şi până la o sută de ani. Ei bine, Clotilda se simţea într-o zi excelentă şi se bucura că a acceptat să iasă în oraş. Pe obrazul odihnit, machiajul

aproape că făcuse minuni, peruca admirabilă, cu aspect foarte natural cumpărată de la Paris ascundea părul nu prea proaspăt coafat, rochia cădea desăvârşit. La lumină condescendentă de restaurant de clasă, i-ai fi putut da patruzeci şi cinci de ani şi nici o zi în plus. Exclamaţia de admiraţie cu care Patrick o întâmpină când ieşi din dormitor era elocventă. Se felicită pentru că se decisese asupra unei toalete inspirate. Rochia foarte modernă – nimic nu îmbătrâneşte mai mult decât demodatul, indiferent cât de bine conservat, dar despre care presimţi că face parte din inventarul persoanei de cel puţin treizeci de ani – sugera sensibil linia interbelicului, căci, după cum se ştie, moda se schimbă, dar revine. Clotilda îşi propusese aşa, ca într-o joacă sau ca la un bal costumat, să se îmbrace în stilul epocii sugerate de restaurant. În consecinţă, se hotărâse pentru o rochie *demi-soirée*, până la glezne, cu un *en coeur* foarte adânc şi îngust, gofreuri asimetrice pe un singur şold, subliniate de o panglică importantă din satin *duchesse*. În mers, rochia se despica până deasupra genunchiului, iar efectul nu era deloc neplăcut, deoarece picioarele Clotildei rămăseseră frumoase. Ansamblul era completat perfect de o minunată pelerină de vizon, iar voaleta cu muşte de catifea mari şi rare făcea toţi banii. Evident, nu lipseau perlele cu mare trecere în epocă, solitarul ale cărui focuri îţi luau ochii.

— Mami, trebuie să te fotografiezi neapărat în ţinuta asta, eşti magnifică!

Şi Clotilda îşi zise că nu-i o idee rea.

Ca tuşă finală, se hotărî nu numai să îmbrace, dar să şi poarte toaleta în stilul anilor ’30-’40. Adică şi pe gerurile cele mai mari, gâtul şi decolteul trebuiau să se ivească goale, răsărite ca nişte lujere de floare din gulerul somptuos al blănii. Un fular sau un şal nu dădeau şic. La fel procedă şi Clotilda.

Seara fusese un succes. Clotilda nu mai ţinea minte de când nu se mai simţise atât de fericită. Apariţia ei, imediat remarcată, fusese primită cu aplauze, ceea ce o

surprinsese, căci nu era un obicei curent sau despre care măcar să fi auzit, dar nu mai puţin, amănuntul o făcuse să roşească de plăcere. Patrick, mândru ca un păun, o trata ca pe o regină. Adevărat că şi publicul consumator era capabil să guste „subţirimile“, în majoritate oameni maturi (cei mai tineri – de vârstă mijlocie), străini vârstnici, amatori de original autohton şi ceva juneţe în ţinută conformistă. Nu se zăreau blugi, canadiene, adidaşi, litere şi cifre pe piept, odioasele ghiozdane care saltă un umăr mai sus, sugerând totodată că persoana n-are un domiciliu stabil sau că doarme pe unde apucă şi în consecinţă, cară după el desaga burduşită cu de toate, de la periuţa de dinţi la chiloţii şi ciorapii de schimb.

În rest, bucătărie fină cu delicioase sortimente astăzi parcă uitate (cine a mai pomenit de *vol-aù-vent* cu ciuperci şi piept de porumbel, de medalion de viţel cu trufe, sau de păstrăvi cu migdale, de minunatele *Coupes Jacques* sau *Meringue glacé*?!) cu personal stilat şi lăutari de primă clasă. Cum absolut toată lumea dansa, se avântară şi ei pe ring, lăsându-se antrenaţi de patima unor tangouri celebre. La întoarcere, în taxi, căzură amândoi de acord că petrecuse o seară extraordinar de reuşită. Clotilda îl apucă strâns de braţ şi îşi culcă tâmpla pe umărul lui:

— Sincer, n-aveam nici un chef să ies. Îţi mulţumesc, m-am simţit minunat.

Patrick îi mângâie mâna:

— Nu văd ce ne-ar împiedica să repetăm figura asta măcar o dată, de două ori pe lună.

Clotilda suspină fericită. Peste o vreme, avea s-o evoce ca pe cea mai frumoasă seară petrecută cu Patrick. Şi ultima…

Peste noapte simţi că i s-a făcut frig. Avea frisoane, gâtul uscat, parcă o menghine îi strivea capul de la o tâmplă la cealaltă. Mai trase un pled peste ea şi moţăi dârdâind până dimineaţa, nevrând să-l trezească pe Băiat. „A fost atât de superb, de ce să stric totul acum?“

Tanţa veni ca de obicei la opt, schimbă apa la flori,

pentru că activitatea în sine nu presupunea zgomot, apoi aduse în sufragerie micul dejun al doamnei. Cum Clotilda era o persoană pedant de punctuală, când constată că a trecut un sfert de ceas peste ora la care stăpâna obişnuia să-şi ia prima cafea a zilei, Tanţa se alarmă şi bătu la uşa dormitorului.

— Cred că n-am să ies azi din casă, nu mi-e bine deloc. Adu-mi termometrul.

Văzând-o cam lividă şi zgâlţâită de frisoane – i se auzea clănţănitul lucrărilor din gură de la cinci paşi – femeia se sperie:

— Eşti bolnavă rău cucoană… Domnişorul ştie?

— Lasă-l să doarmă, e o simplă răceală.

Termometrul semnaliza însă altceva – 39,4 –, iar medicul, chemat de urgenţă, diagnostică o congestie pulmonară.

„Cu mâna mea mi-am făcut-o, gândi abstract, cuprinsă de febră. Uit mereu că nu mai am… măcar patruzeci de ani!“

Doar cochetăria absurdă, dorinţa de a părea cât mai tânără şi mai strălucitoare o împiedicase să-şi pună la gât măcar o eşarfă. Mai mult, îşi expusese frigului umed de afară întregul decolteu.

Medicul consilie o internare, dar Clotilda nici nu voi să audă de spital. Fusese o femeie foarte sănătoasă, nu fusese internată nici o zi în viaţa ei, iar despre „bolniţe“ avea o impresie cumplită care depăşea chiar crunta realitate.

— Cum mi-e scris! Orice mi-o fi dat să se întâmple, să mi se întâmple acasă la mine. Îmi pot permite luxul ăsta, are cine să mă îngrijească. Nu-i aşa, Patrick?

Bărbatul se simţi încolţit. Dacă insista să meargă la spital, s-ar fi putut deduce că abia aşteaptă să-şi facă de cap şi să respire liber. Dacă o încuraja să rămână acasă – că abia aşteaptă să moară, la vârsta ei, oricând s-ar fi putut ivi un ceva fatal care să impună o intervenţie competentă şi bine utilată din punct de vedere tehnic medical.

— Cum vrei tu, Mami, aşa e bine. Îţi promit că nu vom ieşi din cuvântul tău.

Era cumplit de bolnavă, nu încăpea nici o îndoială, cu febră mare şi multe lichide (supiţe uşoare de zarzavat, ceaiuri, compot), cu momente de toropeală totală, aproape de inconştienţă, şi coridoare de luciditate, când izbutea să surâdă crispat.

— Tot răul are un bine. Cel puţin, am să slăbesc câteva kilograme.

Luiza se enerva:

— Tot neserioasă ai rămas! Uite la ce-ţi stă gândul!

Dintre toţi, era cea mai speriată, cea mai sincer afectată. Clotilda rămăsese singura persoană în viaţă din generaţia ei la care ţinea, fiind şi singura dintre martorii propriei existenţe în stare să-şi mai aducă aminte că şi Luiza avusese cândva şaptesprezece ani şi arătase ca o floare andaluză, că avusese momentele ei de glorie; singura care asistase la derularea vieţii ei, un itinerar nemernic, presărat de evenimente tragice.

Luiza insistase ca Clotilda să se interneze, iar apoi, dinaintea refuzului înverşunat al acesteia, măcar s-o accepte pe Ioana ca infirmieră.

— N-ai idee ce capabilă e fata asta! Ce mâini uşoare are, ce îndemânatică poate fi! A încercat-o viaţa, se pricepe la orice.

Cât se simţea de sleită şi cu mintea mai mult tulbure, Clotilda respinse ideea. Îşi mai amintea sentimentul de disconfort încercat în prezenţa fetei, senzaţie care stăruia în ciuda timpului scurs.

Nici lui Patrick nu-i surâdea perspectiva, ba chiar se simţea speriat la gândul că va da zilnic ochi cu persoana aceea infectă, că va trebui să înnopteze ştiind-o alături, într-o încăpere sau alta. Apartamentul Clotildei, deşi superb, nu era totuşi Versailles-ul, nu puteai să te izolezi într-o aripă şi să faci abstracţie de restul.

— Nu văd de ce ne-am încurca cu amatori, opină el, oricât de competenţi, de vreme ce ne putem permite asistenţa unui cadru calificat.

Luiza o ţinea pe a ei:

— Nu ştii peste cine dai, e plină România de escroci şi

impostori! Trebuie să ştii pe cine bagi în casă, pe fata asta o cunoaştem, e rudă cu voi şi, pe urmă, aşa cum am mai spus-o, eu una nu am încredere în profesionişti! Toţi sunt dezumanizaţi, avizi de bani!

În cele din urmă, Luiza avu câştig de cauză. Cu un săculeţ în care altă femeie şi-ar fi înghesuit doar cosmeticele, Ioana se instală într-o odăiţă lipită de dormitor, *boudoire*-ul Martineascăi. Era de fapt o cămăruţă, care te ducea cu gândul la o cabină de teatru, în care Clotilda se machia, „atelierul meu de frumuseţe“.

Ioana ştia în felul său să se facă utilă până la indispensabil, iar cei care o antipatizau, şi aceştia erau destul de mulţi, simţeau un sentiment de exasperare pe care-l încearcă oamenii dinaintea unui anumit soi de perfecţiune. Cât ţi-ar fi fost de dezagreabilă, nu-i puteai reproşa nimic. Tot ce făcea era perfect.

Datorită acestui comportament, Ioana se impuse din prima zi. Cu un firesc ieşit din comun, îşi asumă şi obligaţii care nu-i aparţineau, o îngrijea impecabil pe Clotilda, nu pregeta să participe la toate activităţile casei, ajutând-o pe Tanţa la dereticat şi chiar la bucătărie. Femeia aprecia ajutorul substanţial, dar nu mai puţin o deranja „amestecul în treburile interne“. Nu-i plăcea să-şi bage nimeni nasul în oalele ei, iar în privinţa asta, Clotilda era o stăpână ideală care arareori îşi arunca ochii în bucătărie sau cămară, indiferentă la cheltuielile „meschine“. Puţin îi păsa că la Obor carnea e mai ieftină decât în Piaţa Amzei, că la cutare magazin, untdelemnul costă cu câteva mii de lei mai puţin.

Ioana decise din prima zi că risipa din casă e inadmisibilă şi luă hăţurile în mână. În fiecare dimineaţă îi înmâna o listă Tanţei indicându-i la fix marfa şi magazinul cu preţurile cele mai avantajoase. La întoarcere, trebuia să dea socoteală până la ultima centimă.

Tanţa îşi permise să mârâie:

— Lu’ doamna Clotilda îi place marfa cea mai scumpă, zice că nu se uită la bani dacă e proaspătă şi de prima calitate.

Ioana parcă nici n-o auzise. Se mulţumi să-i arunce doar o privire opacă, şi Tanţa amuţi.

Mai târziu, uitându-se speriată în jur de teamă să nu fie auzită – Ioana mai şi păşea ca o pisică –, femeia se spovedi lui Patrick. Pe undeva, ei amândoi cam erau complici; Tanţa îl adora, adoraţia aceea particulară, plină de devotament a persoanelor umile faţă de un idol la care abia îndrăznesc să-şi ridice ochii, socotită aprioric o fiinţă superioară lor, iar pe Patrick îl amuza să fie divinizat şi o accepta în preajma lui cu condescendenţă.

— Nu’ş ce are fata asta, domnişorule, e *vrenică* şi priceputǎ, nu zic, dar numai ce se uită la tine şi îţi vâră gheaţă în oase! Să mor dacă nu mi-e frică de ea!

Erau la micul dejun, masă pe care Patrick o savura în mod deosebit. Ioana ciugulea ceva singură la bucătărie, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles că acolo îi e locul. Tânărul, la rândul lui nu se grăbi s-o invite în sufragerie. O simţea ca un cui în coastă şi de sila ei, zăbovea tot mai mult în oraş. Ca un făcut însă, se ciocneau tot timpul şi oricât de târziu s-ar fi întors acasă, tot o întâlnea, ţeapănă, în capot, intrând sau ieşind din vreo odaie.

Apoi, dintr-o dată, Patrick realiză că nu mai poate scăpa de ea, efectiv n-o poate ocoli. Avea senzaţia că-l pândeşte şi de câteva ori, întorcând capul brusc, îi întâlnise privirea rece şi impenetrabilă aţintită asupra lui. Pe de altă parte, aprecie că de câte ori intra la Clotilda, fata avea suficient bun-simţ să se retragă. O vizita de trei ori pe zi, ceea ce pentru bătrână era chiar prea mult. Se simţea parcă ceva mai bine, dar prea obosită, sleită de puteri ca să-l întâmpine de fiecare dată machiată, pieptănată şi într-o cămaşă de noapte proaspătă. Nimeni nu arată ghiocel fraged, când e zăcaş, dar la vârsta ei, ravagiile bolii erau fatale. La toate acestea, se mai adăuga şi faptul că nu dorea ca Băiatul să perceapă situaţia ei actuală ca pe o corvoadă, şi-l încuraja să trăiască după programul obişnuit, să iasă cât mai mult şi să se distreze.

— Boala e plictisitoare pentru oricine, aşa că nu văd raţiunea pentru care ne-am plictisi amândoi. Pe urmă, eu

dorm cea mai mare parte a zilei, şi pentru câte am nevoie, Ioana şi cu Tanţa îmi sunt tocmai de-ajuns.

— Eşti sigură, Mami? o întrebă Patrick recunoscător.

— Cât se poate de sigură. Uite, iar mi s-a făcut somn.

Încercă să zâmbească, dar în aceeaşi clipă îşi aminti îngrozită că a uitat să-şi pună proteza. Poate că Băiatul n-a observat, şi îşi trase pledul până sub nas, cercetând înfricoşată chipul amantului. Se părea însă că acesta nu băgase nimic de seamă. Îşi luă la revedere sărutându-i fruntea cu tandreţe şi păstrând aceeaşi expresie luminoasă de fericită tinereţe.

Patrick traversă sufrageria fredonând discret, zicându-şi că avea chef de un suc de portocale. În pragul bucătăriei, se ciocni de Ioana care tocmai dădea să iasă. Îşi cerură scuze în acelaşi timp, iar Ioana se grăbi să dispară ca o umbră. Patrick scoase sucul din frigider şi rămase cu el în mână, privind gânditor în gol. Fusese o simplă impresie sau fata se lipise într-un anume fel de trupul lui în timpul coliziunii?

„Interesant! Ce-o fi vrând şi nebuna asta?“

* * *

— Vrea pe mă-sa, îi spuse Dragoş în aceeaşi seară la *Clopoţei*. Ori ţi-ai luat-o în cap şi ţi se năzare că toate damele dau buzna la fermoarul tău, ori vrea să i-o pui.

Era cătrănit, se certase cu Diana, colegă de teatru şi de aşternut, şi voia să se îmbete. Când se îmbăta, toate se rezolvau de la sine. Stăteau ca de obicei la masa pe care Clotilda o rezervase cu generozitate lui Patrick şi prietenilor lui şi unde se bea, în general, gratuit. Culanţa Martineascăi avea însă şi avantajele ei. O costau ceva chefurile „căuzaşilor“, în schimb, aceştia, mai toţi capete de afiş, făceau atmosferă şi constituiau un punct de atracţie unic pentru clientelă. Marele anonim se simte înălţat el însuşi când are posibilitatea de a respira acelaşi aer cu VIP-uri, şi încă adunate în grup. Două lovituri cu aceeaşi piatră,

pentru că îl mai şi avea tot timpul sub ochi pe Patrick, fără să pară că o caută. Ba chiar era aplaudată la scenă deschisă, „autentică şi nobilă *lady*, cum rar se mai întâlneşte“.

Din cauza timpului – o lapoviţă infectă, viscolită – localul nu era plin. Ca mai totdeauna, marginile fuseseră ocupate în primul rând. Patrick îşi trecu reflex ochii prin încăpere. La o masă, un cuplu de vârstă mijlocie se plictisea minunat în doi. Păreau sătui până peste cap unul de celălalt, Patrick întrebându-se, pe bună dreptate, ce căutau ăia la cârciumă? În loc să se plictisească acasă pe gratis, vin s-o facă aicea, pe bani. Prin contrast, doi tinerei, vizibil începători, se sorbeau din priviri, atât de departe de ceea ce se petrecea în jurul lor, încât nu ar fi fost mai izolaţi nici pe o insulă, în rest, lume neinteresantă, atât cât puteau ei să cuprindă cu privirea. Mai era o masă ocupată, dar muşteriul nu se vedea din pricina ficusului enorm. Plantele trupeşe de casă, febleţea Clotildei…

Dragoş se interesă convenţional:

— Cum se mai simte Clo-Clo?

— Chiar la ea mă gândeam, râse Patrick. Binişor, dar mai face febră.

— Mă bucur sincer. E o mare cucoană. Ghinionul ei e că te-a întâlnit pe tine.

— Hai sictir!

Celălalt nu-l asculta:

— Ar fi păcat să-i faci vreo figură nasoală. Nu merită!

— Ce te-a apucat?

— Las-o să moară liniştită.

Patrick îl privi surprins:

— De ce să moară?! Unde te-a fentat Diana, acum le vezi pe toate în bernă? Începi să mă enervezi…

— Eu te cunosc *son*, oftă Dragoş, Motănel n-a demonstrat încă ce poate face cu gheruţele. Încă îi îngăduie docil lui Mami să le facă manichiura.

— Habar n-am despre ce vorbeşti! Mă cunoşti, dar un lucru nu-l ştii: ţin sincer la Clotilda. În cinci ani de când suntem împreună, nu ştiu dacă am tras-o în piept de trei

ori.

Dragoş începu să râdă:

— Mi-ai amintit de Mary... O ţii minte? Roşcată aia superbă, barmaniţă la *Crocodil*...

— O ştiu.

— Eram în mare amor... S-a dus singură la mare, pentru că eu aveam un turneu prin ţară. Când s-a întors, am întrebat-o: „M-ai înşelat de multe ori, dulceaţo?“ Ea, senină, mi-a răspuns: „Nu, scumpule, doar o singură dată...“

Patrick ridică din umeri.

— Un exemplu tâmpit, nu văd legătura...

Îl apucă de braţ:

— Fii atent la ăla.. Barosanul care s-a ridicat acum de la masă...

Bărbatul, enorm de gras, azvârli ca din întâmplare o privire spre cei doi şi se îndreptă spre ieşire, cu pasul legănat, specific supraponderalilor.

— Îl ştiu, spuse Dragoş. Îl văd mereu la spectacol. Stă un act şi se cară... Ce-i cu el?

Patrick îşi muşcă buza de jos:

— Tipul e dubios. Vine la noi de câteva seri. Stă cam vreun ceas şi se tirează...

— Ei şi?

Pe chipul lui Patrick se aşternu o expresie gen – „nu-mi place“.

— Simt că ceva nu-i în regulă. Nu discută cu nimeni, nu-l sensibilizează nimic. Am pus-o pe Măriuca să-l servească. E primul client care nu s-a uitat la ea nici cu călcâiul. Măriuca sau Neaga Vrăjitoarea, tot un drac!

— Rahaturi! respinse Dragoş. Pentru tine, întregul Univers se reduce la lenjeria intimă. Ei bine, nu toată lumea e la fel!

— Degeaba, nu mă convingi! Tipul vine, ne spionează – de câte ori întorc capul stă cu ochii ţintă pe masa noastră – şi acum îmi spui că l-ai observat şi tu. Asta mă îngrijorează cel mai mult... Ce are cu noi?

Dragoş, care era doar cu gândul la Diana şi aşa cum se întâmplă în asemenea situaţii, numai despre ea ar fi

discutat, tranşă plictisit:

— Cred că devii nevrotic. Ce-i în capul tău, că gagiul e de la SRI? Să zicem că sub Ceauşescu, mai intram la idei, deşi nu aşa arată un agent. Păi pe tip îl observi şi legat la ochi, chiar în mijlocul unui miting! Asta aşa, „ca să vorbim discuţii“, ce ar avea cu tine serviciile secrete?

— Nu la aşa ceva mă gândeam…

— Dar atunci la ce?… Doar nu la povestea aia veche!

Patrick nu răspunse, dar actorul îi citi răspunsul în priviri. Enervat, se ridică adunându-şi ţigările şi bricheta:

— Scoate-ţi-o din cap! Mi-ai stricat definitiv ziua!

* * *

Când începuse să-i urască pe oameni?

Emil Mărgescu n-ar fi putut spune cu certitudine. Sigur era însă faptul că totul i se trăgea de la grăsime. De când se ţinea minte, fusese „grasul“; grasul grupului de copii care bătea mingea în cartier, apoi grasul nelipsit din orice clasă de elevi, grasul facultăţii, al institutului, al tuturor comunităţilor permanente sau constituite ad-hoc din care făcuse parte, cum ar fi chiar şi o simplă excursie.

Obezitatea, gândea Emil, reprezintă o infirmitate, dar cei mai mulţi nu o realizează ca atare, nesfiindu-se să-l ironizeze sângeros pe cel în cauză, frontal sau pe la spate, aşa cum bunul simţ ori educaţia nu le-ar îngădui-o cu vreun şchiop, chior sau alt soi de olog. Şi asta, plecând de la preconceputa prezumţie de culpă: „cine-l pune să bage în el (ea) ca-ntr-un regiment de infanterişti?! E nesimţit, pur şi simplu!“

În ceea ce-l priveşte – şi asta era o altă certitudine –, vinovaţi de drama lui erau, în primul rând, părinţii a căror inconştienţă avea să rămână o enigmă pentru toată lumea! De neînţeles, pentru că amândoi erau „intelectuali“ cu sipetul plin de diplome, mama cu doctoratul în farmacie, iar tatăl, culmea! – medic! Stăteai şi te cruceai cum două cadre medicale nu realizau că-şi nenorocesc copiii (mai

exista o fiică, altă Godzilla care tânjea zadarnic după un bărbat), îndopându-i dementţial cu merinde! În general, la Mărgeşti, capitolul mâncare ţinea de antologie.

Întâi de toate Emil fusese alăptat până la doi ani şi jumătate (să aibă copilul calciu!) şi el însuşi se ţinea minte umblând după maică-sa cu scăunaşul, să-i dea sân. Iar lucrurile evoluaseră în acelaşi stil. Patru sticle cu lapte fiert şi răcit adăstau în permanenţă pe blatul de marmură al bufetului, din care Emil şi Cecilia trăgeau câte un gât la diverse intervale, astâmpărându-şi setea. N-ar fi ştiut ce-i apa, dacă organismul n-ar fi reclamat-o după lingurile de şerbet şi îngheţată. Şi tot în permanenţă, pe consola din sufragerie, se aflau trei platouri – gondolă gemând de pricomigdale, bezele şi minciunele din care copiii Mărgescu ciuguleau între două drumuri, din plictiseală şi n-am ce face. Dar chiar şi în aceste condiţii, mâncau de cinci ori pe zi, iar pachetele pentru şcoală se puteau constitui foarte bine în bufetul rece al unei mese la iarbă verde. Ce se consuma la cele trei mese principale ale zilei, e lesne de imaginat...

Cu mulţi ani în urmă, o colegă de facultate care petrecuse câteva zile la ei, ajutându-se reciproc la lucrările de diplomă, remarcase consternată:

— Mă, voi sunteţi nebuni?! Pur şi simplu, *crăpaţi*, nu mâncaţi! Pe urmă, nu înţeleg ce-i în capul alor tăi, mai ales taică-tău! E medic, ce mama dracului, şi încă o somitate în chirurgie, alături de un Burghele sau Juvara, că pe ăştia îi ştiu şi miliţienii de la circulaţie! Adică, vă pregăteşte, vă dă brânci să fiţi bolnavi?!

Emil rânjise:

— Taică-meu e de la ţară, fiu de învăţător.

— Da’ a învăţat carte!

— Mentalitatea însă nu şi-a schimbat-o, adică „gras şi frumos“, aşa cum se consideră şi pe el.

— Nu mă convingi!

— Ai altă explicaţie? De fapt, sunt sigur că în infrastructura lui, el a rămas peizan. Un peizan cu mâini geniale!

— Atunci, urbanizează-te tu! Impune-ţi un regim!

Vocea lui Emil fusese străbătută de o undă de tristeţe:

— Ai idee ce va să zică pentru un individ care doar la dejun ingurgitează de unul singur o găinuşă dolofană, lăsând la o parte aperitivul, ciorba şi desertul, să treacă pe salată verde şi pesmeciori marinăreşti?! Nu, nici nu-ţi poţi închipui! Aşa că las-o baltă!

Şi proasta încă nu ştia totul! Pe la opt-nouă ani, apăruseră probleme legate de sex, organele genitale neevoluând în mod corespunzător. Bineînţeles, se adresară doctoriţei Pitiş, somitate în materie de endocrinologie, care diagnosticând drept una din cauze, poate cea mai importantă – obezitatea, recomandă, pe lângă un tratament penibil, o dietă nemiloasă. Din nefericire, părinţii erau miloşi, aşa că Emil urmă doar tratamentul, cu regimul lăsând-o mai moale.

Tot nemiloasă, având să-l marcheze pentru toată viaţa, fusese şi prima întâlnire intimă cu o femeie. Împlinise douăzeci de ani, era student şi făcea practică la Galaţi. Într-o sâmbătă seara, lăsându-se antrenat de colegi, nimerise la „Casa cu trei fete“, un mini-bordel camuflat la marginea oraşului, pe *Siderurgiştilor*. Îl „repartizaseră“ – era prea emoţionat să mai aibă şi opţiuni proprii – unei căzături, cum avea el s-o eticheteze mai târziu, o slăbănoagă deşirată, cu un „uger“ care nu încăpea în nici un sutien. Dar tocmai contrastul fantastic dintre silueta scheletică şi sânii enormi îi împrumuta un farmec pervers, clienţii decretând-o drept cea mai sexy cocotă din judeţ. De adevăratul ei nume, Margareta, nu-şi mai amintea nimeni, toată lumea, până şi copiii ştiind-o de Ţâţeta, iar pe seama ei circulau tot felul de legende. Se pretindea că bate la *patru'j dă ani*, doar că nu se cunoaşte, că ar fi văduva unui grec, căpitan de vas care s-ar fi sinucis, nemaiîndurând viciile şi aventurile muierii, că ar fi mare bogătană, cu saci de bani şi bijuterii; dacă mai practică uneori (se mai duce în tragere şi în port) asta-i numai din viciu şi soi rău, iar clienţii şi-i alege.

Dacă aşa stăteau lucrurile, greu de înţeles de ce îl acceptase pe Emil a cărui înfăţişare dezgustătoare îi

determina pe oameni să schimbe locul în autobuz sau să renunţe la el, pentru a nu fi obligaţi să-i suporte vecinătatea. Dar poate şi aici, ori firea perversă a Ţâţetei îşi spusese cuvântul, ori era beată moartă, căci pilea exclusiv tărie, şi pe-aia cu cana de ceai.

Cum decurseseră lucrurile în realitate, Emil avea să povestească abia peste mulţi ani, doar soră-sii, Cecilia. Fraţii se înţelegeau bine între ei încă din copilărie, iar similitudinea, dusă până la identic a suferinţei lor, îi apropiase şi mai mult. Tocmai cu o asemenea ocazie, când Cecilia îi plângea pe umăr, relatându-i un eşec sentimental, îşi descărcă şi Emil sufletul, în scop „curativ“. Socotea, ca şi alţii, poate cei mai mulţi, că dezastrul personal consolează şi îndulceşte suferinţa interlocutorului. Nu eşti singurul, singura care…

— …Nu ştiam la ce să mă aştept, nu aveam nici un fel de experienţă, dar de la bun început am simţit că lucrurile nu se petrec cum trebuie. M-a luat tare… Tare de tot!

Cecilia se interesă printre lacrimi:

— Ce ţi-a făcut?

Emil relată crispat, cu adjective apăsate, retrăind filmul:

— Eram prea emoţionat, dar ce zic eu emoţionat, eram literalmente înspăimântat, nu vedeam nimic în jur… Atât mi-am dat seama, că odaia părea curăţică, decentă, cu un pat dublu. A dibuit în comodă o sticlă cu alcool, a tras un gât lung şi în următoarea secundă, aşa mi s-a părut mie, doar o secundă, halotca era complet goală…

Cecilia comentă suspinând:

— Au şmecheriile lor, suficient să tragi de o capsă, de un şiret… rochii speciale, nu de femei cumsecade…

— S-a azvârlit pe pat, şi-a desfăcut crăcii. Eu stăteam ca boul, înţepenit în mijlocul camerei, nici n-apucasem să duc mâna la cravată. „Ce-aştepţi, băi *Gamelă*, te’nchini întâi la *Îngeraşul*? Sau ai uitat unde *o* ţii?“

— Fioros! exclamă Cecilia. Trebuia să pleci imediat!

— Aşa mi-am zis şi eu, rosti întunecat frate-său, dar mai târziu. Atunci, pe moment, parcă eram bătut în cuie, îi priveam hipnotizat sexul. Târfa şi l-a mângâiat cu degetele

şi s-a hlizit: „Cam mişto *dumneaei*, ce zici? Nu face de unul ca tine, dar aud că eşti neînceput, şi chestia mă inspiră astă-seară.“

Cecilia îl privea consternată:

— Nu pot să înţeleg cum de ai mai putut rămâne?! Cum de ţi-a… mai ars?

— Uite aşa îţi dă Dumnezeu putere când nu trebuie, rânji Emil. Nu-ţi mai spun cum m-am dezbrăcat, în general, sunt eu însumi surprins că-ţi povestesc ţie asemenea jeguri, dar simţeam nevoia ca măcar o dată să răbufnesc şi să-ţi amintesc că nu eşti singura nefericită de pe lume… Mai mult mi-am sfâşiat hainele decât m-am dezbrăcat. Cu chiu cu vai, rămăsesem în chiloţi…

— Şi ea ce făcea în tot timpul ăsta? Stătea şi te viziona?! Aşa, ca la cinema?!

— Da. Şi mai trăgea câte un gât. M-am apropiat de pat, în ţinută de autopsie. Şi chiar aşa mă simţeam, ca dinaintea unei autopsii. S-a holbat la mine şi s-a exprimat cam aşa: „Săraca biata mă-ta, vai de capul ei cine-o fi încălecat-o!…“

— Cum ai suportat? ţipă fără să vrea Cecilia. Pe tine nu te înţeleg!

Emil îi prinse braţul:

— Lasă-mă să termin, nu voi mai avea niciodată curajul să reiau povestea… Mi-a făcut loc lângă ea. Nu intru în detalii de ordin tehnic… La un moment dat, când lucrurile erau deja destul de avansate, m-am trezit că-mi „încalţă“ capul cu propriile mele izmene: „Ţi-o fi cald, măi *Gamelă*, te cred, dar mie îmi place să fac sex cu ochii deschişi…“

Trecură câteva minute până când îndrăzni Cecilia să-şi privească fratele:

— Iartă-mă… Chestia cu chiloţii n-am prea înţeles-o.

— M-a acoperit! Boarfa… nu suporta să-mi vadă faţa.

— Ce s-a întâmplat până la urmă?

Emil răspunse sec:

— În noaptea aia, am încercat să mă sinucid.

De fapt, fusese primul accident de acest gen, primul şi cel mai marcant dintr-un serial care avea să-i puncteze

întreaga existenţă. La patruzeci de ani, bilanţul provizoriu al lui Emil Mărgescu înregistra numai eşecuri. La un moment dat, avusese o legătură destul de avansată cu fata unei „comersante“, cucoană cu pălărie şi televizor color, care făcea borş pentru tot cartierul. Fiică-sa, o nepricopsită cu şase clase şi vreo doi ani de puşcărie, era dispusă să-l accepte pentru că se dădea în vânt după *o vereghetă* şi, la urma urmei, Emil era *'telectual*, iar amănuntul în sine o făcea să se prăpădească de satisfacţie. Căsătoria totuşi nu se încheie, borşeriţa opunând un veto absolut: vrea nepoţi frumoşi, nu dovleci din ăştia umflaţi care nu încap în poză…

Din nefericire, căci ar fi constituit o compensaţie, nici profesional, nu trăsese o carte bună. Cel puţin după 1990, numai pumni în gură încasase. Se părea, şi probabil nu se înşela, că acest ultim deceniu punea un accent deosebit, cu totul excepţional, asupra aspectului fizic. Fără îndoială, frumuseţea constituise totdeauna un mare atu, fasonând destine, dar acum, îşi zicea Emil, *look*-ul devenise o obsesie ţinând de isterie, o meserie de invidiat, iar tot ce ţinea de înfăţişare căpătase o importanţă supradimensionată. Considera, de pildă, o chestiune absolut aberantă şi idioată ca el, cercetător ştiinţific, disponibilizat, să rateze toate interviurile numai din cauza fotografiei. Ce legătură aveau letopiseţele şi hrisoavele (se specializase în istorie medievală) sau *Învăţăturile lui Neagoe Basarab*, mama lor de învăţături, cu numărul lui de kilograme? Cu chiu cu vai, găsise un post de magazioner (nu te văd clienţii) la o fabrică de încălţăminte. Ce să mai vorbim de biata Cecilia, victima unei nedreptăţi strigătoare la cer! Absolvise Filologia şi – real talent – poseda impecabil opt limbi străine, mai toate internaţionale, dar şi două mai sucite ca suedeza şi chineza! Aur curat într-o agenţie de voiaj, de presă, într-un port sau aeroport internaţional, într-o gară importantă, la Ministerul de Externe şi oriunde pofteai. Aşi! Fusese respinsă peste tot şi scotea o coajă de pâine din rarele traduceri pe care i le trimitea o editură particulară şi predând lecţii de limbi străine unor mucoşi infecţi. Când nefericita întorcea spatele, cretinii îşi umflau obrajii cu aer

pe care-l descărcau apoi cu pumni mărunţi, pârţâind răsunător.

După astfel de experienţe, amândoi mâncau parcă mai vârtos, mai demenţial, cu disperare, iar ura lor faţă de tot ce-i înconjura, faţă de semeni, faţă de ei înşişi atingea cote înfricoşătoare. Victimă imediat la îndemână şi neajutorată se afla biata Mărgeasca – mamă, căreia îi reproşau dur toată nefericirea lor. Ea îi înfundase cu crăpelniţă, transformându-i în pachidermi, nu le educase raţional burţile, nu ştiuse să se împotrivească imbecilităţii răposatului care pe deasupra mai era şi doctor, un idiot sinistru de tristă amintire cărora ei, doi monştri, aveau de ce să-i fie recunoscători!

Nefericită din pricina nefericirii copiilor, bătrâna înghiţea, tăcea, se retrăgea în camera ei, mulţumită că cel puţin nu o bat, dar a doua zi dimineaţa, oalele de douăsprezece kilograme duduiau din nou pe aragaz; dacă mâncarea nu le ajungea, scandalul era şi mai mare.

De la *Clopoţei*, Emil se întoarse acasă pe jos. N-avusese niciodată maşină, căci nu găsise nimic corespunzător, nu încăpea în modele stas, iar de o comandă specială, aşa cum se practica în străinătate pentru cazuri similare, nici nu putea fi vorba. Tot din pricina gabaritului evita transportul în comun unde oamenii, neavând ce face, te fixează cu o curiozitate avidă, nudă, fără urmă de bun-simţ. Dacă mai şi dai peste un grup de tineri, aprioric puşi pe glume, nu-ţi mai rămâne decât să te spânzuri de primul copac care îţi iese în cale. „Uite, nene, de ce era foamete în lume!“, „plină omenirea de anemici!“ şi alte aluzii fine emise spre hazul călătorilor care, în funcţie de buna creştere, râdeau pe faţă sau îşi camuflau zâmbetele privind spre fereastră.

Noroc că locuia nu prea departe de local, într-un imobil de pe Strada Câmpia Turzii. Taică-său, doctorul Mărgescu, achiziţionase apartamentul prin 1954, epocă de aur pentru medici, când cabinetele particulare încă funcţionau legal. Aici, stătea şi azi, împreună cu Cecilia şi cu maică-sa, fiecare având camera sa, toate dispuse pe o sufragerie

living, comună.

Când intră în casă, soră-sa, ciugulind dintr-un platou cu minciunele, urmărea un serial la televizor. Trupul de dihanie se mişca degajat în kimonoul uriaş în care ar fi intrat comod un aragaz cu patru ochiuri. Cum îşi strânsese părul, capul părea foarte mic, disproporţionat faţă de corp, şi Emil îşi spuse că seamănă cu un Budha.

— Unde-i mama?

Cecilia răspunse fără să-şi desprindă ochii de ecran:

— S-a culcat mai devreme... Vrei să mănânci ceva?

— Mai târziu, spuse Emil umplându-şi din mers mâna cu minciunele.

Intră în camera lui şi aprinse lumina Era o încăpere spaţioasă, odinioară cabinetul doctorului Mărgescu. Din vechiul aranjament, mai rămăsese doar dulapul metalic cu uşi de sticlă şi somiera de piele obosită pe care medicul îşi consulta pacienţii. În rest, dezordine şi haos, totul îmbâcsit de miros stătut de ţigară care rezistă oricărei aerisiri. Dacă n-ar fi existat mobilele scumpe şi tablourile de calitate, te-ai fi putut lesne închipui în cocioaba unui vagabond. Element insolit, fotografia înrămată a unei tinere, în mod vădit copia mărită a unui instantaneu luat pe Litoral. Chipul drăgălaş emana multă nevinovăţie, dar era totuşi comun şi fără perspectivă; genul de faţă care, o dată prima tinereţe consumată, nu mai spune şi nu mai înseamnă nimic. Amănunt notabil, etajera pe care se afla fotografia era singurul obiect din odaie şters de praf şi alături, la fel de surprinzător, se mai afla un vas mic de cristal cu o frezie proaspătă.

Emil se dezbrăcă, abandonându-şi hainele pe unde apuca. Pantalonii îi lăsă pe jos, gata să intre în ei aşa, încreţiţi, a doua zi, şi conform obiceiului, îşi „spânzură“ cravata pe unul din braţele lustrei. În general, graşii detestă acest amănunt vestimentar, dar Mărgescu îl considera obligatoriu la costumul clasic, ţinuta lui preferată, având impresia că-i camuflează cât de cât obezitatea. Aşa, cum atârna de lustră, cravata dădea impresia unui şireang. Se pomeni reflectând că tonajul limitează până şi drumurile

spre cimitir. „Dacă aş încerca să mă spânzur, s-ar rupe cârligul. Doar crăcanii Podului de la Cernavodă m-ar putea susţine. Asta-i culmea, să fii obligat să iei trenul de Constanţa ca să te poţi spânzura!“

Râse el însuşi faţă de o asemenea perspectivă şi se apropie de calendarul cu foi trimestriale ţinute într-o sârmă spiralată care adăsta lângă o icoană scumpă. Pipăi în spate, fără să se răsucească (economia de gesturi specifică grăsanilor), după o carioca roşie aflată întotdeauna la îndemână. Foaia lucioasă era presărată de cerculeţe negre şi roşii, subliniind anumite date. Cele roşii îl priveau pe Dragoş, cele negre pe Patrick.

Emil consultă o hârtiuţă şi desenă trei cercuri, atrăgând atenţia asupra zilelor de miercuri, sâmbătă şi duminică. Erau zilele când Dragoş avea spectacole. Cele negre – zilele când Patrick făcea echitaţie.

— Domnilor, exclamă cu glas tare, se apropie funia de par!

Stinse lumina şi se duse la bucătărie. În cuptor, la cald, îl aştepta o tigaie plină cu chiftele, iar pe aragaz o oală cu ciorbă de perişoare. În clipele acestea se simţea fericit, gândul la bucatele gustoase îndepărtând orice idei negre, toate complexele.

Din sufragerie, se auzi glasul Ceciliei:

— Emil, când termini, mai adu nişte minciunele…

* * *

Oricât de puţin ai fi ţinut la convenţii şi oricât de nepăsătoare ai fi fost în adâncul sufletului, era imposibil să te sustragi obligaţiei de a-i face măcar o vizită. Deşi acuzase toată viaţa o constituţie fragilă, Fulguleţ, camuflat desigur, detesta boala, oamenii bolnavi, spitalul, mirosul de policlinică, halatele albe cu ecuson, seringile, în genere, tot ce ţinea de sectorul sanitar. De astă dată însă, nu se putea eschiva, un minimum de bun-simţ o o-bli-ga să-i facă o vizită de curtoazie noră-sii.

Astfel, respectând protocolul, se anunţă cu o zi înainte şi, în ton cu acelaşi formalism, cumpără un superb crin imperial. Scump, îngrozitor de scump, dar obrazul subţire…

Dacă şi-ar fi imaginat câte probleme complicate ridica această vizită – pentru Clotilda, bineînţeles – ar fi renunţat. Fulguleţ nu era o femeie rea, n-ar fi produs nimănui necazuri în mod gratuit, ci doar cumplit de indiferentă. Feroce şi fără scrupule devenea doar când la mijloc se aflau interesele lui Patrick.

Tot din convenţionalism, o primi şi Clotilda. Scuzele care ar fi funcţionat în faţa unui străin nu erau valabile şi pentru soacră, o persoană atât de apropiată. Bătrâna era, în primul rând, o mare cochetă, dar independent de aceasta, nu-i convenea s-o întâmpine pe Fulguleţ cu un obraz răvăşit de boală, în ţinută neglijentă, într-un interior mirosind a suferinţă şi a vârsta a treia. Orice, dar să nu-i dea impresia că se află cu un picior în groapă!

Deşi soacră-sa se anunţase pentru ora 11, începu să se pregătească de la 8 dimineaţa. Ca într-o zi de curăţenie, Ioana făcu lună dormitorul, aerisi îndelung, schimbă patul înfăţându-l în „aşternut de mireasă“: perne şi cearşaf de atlas bleu bébé, plapumă din acelaşi material, şi tot bleu, dar presărat cu superbi trandafiri roz. Câteva glastre mici, cu flori delicate – frezii, ghiocei şi zambile de seră – aduceau suflet, graţie şi căldură interiorului.

Urmă toaleta Clotildei – între timp, moţăise pe balansoarul din salon – care dură două ceasuri. Cu ajutorul Ioanei, se spălă sumar, să nu răcească, şi se farda temeinic, ca de teatru. Pe chipul fetei care o asista şi făcea mici servicii – dă-mi fondul de ten… pensonul pentru obraji… crema anticearcăne, rimelul, rujul etc. – nu se citea absolut nimic, surâs ascuns sau licăr de sarcasm în priviri. Tinerii ironizează sângeros babele vopsite, dar să mai şi asişti din laborator la migăloasele preparative, constituia desigur un spectacol de care nu oricine avea parte. Odată obrazul făcut, încercă mai multe peruci, hotărându-se pentru cea mai firească dintre ele, adică aidoma coafurii ei diurne. În sfârşit, îmbrăcată într-un elegant compleu de noapte –

cămaşă şi *peignoir* diafane – se lăsă zdrobită între pernele de atlas. Era mulţumită de rezultat, dar se simţea sleită.

— V-aţi obosit prea mult, observă şi Ioana.

După opinia ei, bătrâna arăta îngrozitor, părea împăiată, înspăimântătoare, ridicolă şi jalnică în acelaşi timp. Aşa i se păru şi Tanţei, chemată la un consult în vederea meniului. Fulguleţ trebuia să constate că indiferent de boala stăpânei, casa nu şi-a pierdut ritmul normal, iar fecioru-său continua să fie la fel de bine îngrijit ca şi mai înainte.

La vederea bătrânei, Tanţa, mai toantă şi nedeprinsă cu subtilităţi diplomaticeşti, îşi duse mâna la gură speriată. După mintea ei, Martineasca, ghilosită ca de bâlci, semăna cu o paparudă. Cum însă Clotilda exclusese de la bun început orice fel de intimităţi cu sluga, femeia se abţinu de la comentarii.

— Avem oaspeţi azi la dejun. Vreau un meniu îngrijit, nu de cantină. Trei feluri şi un dulce.

Tanţa înţepată – ce, aşa gătea ea, ca la cantină? – mormăi posacă:

— Ce să fie?

— Oricum, să nu lipsească muşchiul de porc împănat şi salata de creveţi cu sos tartar... Astea ştiu că-i plac... Fii atentă ce creveţi cumperi, să nu-mi vii cu ororile alea de pălării vietnameze...

— Ştiu, cucoană, ăia scumpii, ca nişte viermi graşi şi rozalii.

Clotilda, şi aşa fără poftă de mâncare, se simţi năpădită de greaţă. Îi făcu semn să plece şi închise ochii. Era stoarsă de vlagă, dar până la 11 mai putea trage un pui de somn.

Şi Fulguleţ o găsi la fel de fioroasă, iar roşul de pe obraji, care opintea să sugereze o sănătate exuberantă, îi dădea un aer de clovn bătrân şi falimentar, stârnind mila. Era totuşi suficient de versată ca s-o felicite pentru mina excelentă. Clotilda îi mulţumi recunoscătoare, deşi invidioasă în sinea ei. Fireşte că era mai tânără, zece ani înseamnă azi o generaţie, totuşi, găsea că Fulguleţ arăta jignitor de bine. Fără îndoială că şi avea o zi bună; tenul

luminos, putea ferici orice femeie care nu avea acelaşi dar de la Dumnezeu, chestiune de „stofă“ şi nu de cosmeticiană, era tunsă ca un ştrengar, iar *deux-piecès*-ul lilas îmbrăca bine silueta gracilă.

Când se afla într-o dispoziţie excelentă, ceea ce era cazul azi, Fulguleţ putea fi încântătoare. Se interesă îndelung de evoluţia bolii, de medicamentaţie, îi promise ceaiuri care fac minuni şi discutară ca două prietene, mână în mână.

Clotilda se simţea plăcut uluită, descoperea o nouă persoană şi se surprinse vorbind mai mult şi mai multe decât intenţionase. Cu luciditatea moleşită de boală, făcu o mărturisire neaşteptată:

— Ştiu că ţi-ai fi dorit altfel de noră, e şi normal... Îţi mulţumesc că iei lucrurile aşa cum sunt.

Fulguleţ încercă să pară emoţionată:

— Patrick e fericit, şi asta înseamnă cel mai mult pentru mine. Aşa că, draga mea, eu îţi mulţumesc.

Clotildei îi dădură lacrimile.

— Sper că se poartă aşa cum se cuvine, urmă Fulguleţ. Când eşti bolnavă, bărbaţii cam dau bir cu fugiţii. Nici Sârbu al meu nu-i mai breaz, vezi Doamne, nu suportă să mă vadă suferind. Aşa-s toţi, nişte egoişti!

Clotilda râse fericită:

— Eu nu sunt de aceeaşi părere. Patrick e un înger!

Ioana, care tocmai intra cu o tavă pe care se aflau o ceaşcă de ceai şi mai multe medicamente, îşi ridică ochii spre Clotilda. O privire mereu lipsită de comentarii.

Luau masa doar ei doi, serviţi muţeşte de Tanţa. Clotilda era prea slăbită ca să participe la dejun, problema Ioanei nici măcar nu se pusese.

Fulguleţ se simţea în al şaptelea cer. Trecuse multă vreme de când nu mai stătuse la masă numai ea cu feciorusău şi savura din plin momentul. Fără s-o fi declarat răspicat vreodată, ambii se simţeau fericiţi când puteau rămâne singuri şi astfel, deşi departe de a fi un tiran, deplasările lui Sârbu cel Drept în provincie erau aşteptate cu nerăbdare. Dispărea orice umbră de încorsetare impusă

de prezenţa tatălui, vorbeau liber, ca între camarazi de aceeaşi vârstă, râdeau ca doi nebuni, iar Patrick îşi istorisea necenzurat năzbâtiile şi eşecurile şcolare. Era perfect conştient că în maică-sa are cel mai bun prieten, aşa cum nu va mai întâlni vreodată. Necăjit şi jignit până în adâncul sufletului, Ioan Sârbu intuia într-o oarecare măsură „fericirea“ trăită în spatele lui, întrebându-se cu amărăciune, de ce ei trei nu puteau alcătui un întreg armonios, cu bucurii comune, cu o permanentă stare de spirit pozitivă şi concomitentă pentru întreaga familie? Nu înţelegea de ce hohotele de râs se opreau brusc la sosirea lui, dar nu-şi dădea seama că dacă se întâmpla ca cei doi să înceapă să râdă el fiind de faţă, tot el, Sârbu, rămânea de lemn, întrebându-se ce i-a apucat. „Explicaţi-mi şi mie de ce râdeţi?“ şi hohotele se transformau în cascadă. Dar probabil că desăvârşita lipsă de umor, de unde şi aparenţa de uscăciune, ridica o barieră între el şi semenii săi. În realitate, Sârbu era un om cumsecade, familist şi sentimental, onest în toate momentele vieţii lui şi sub toate aspectele, dar nu ştia să se manifeste, şi doar nevastă-sa îi intuise dominantele, din păcate lipsite de valoare pentru ea; însuşiri pe care nu dădea doi bani.

— A fost un dejun delicios, aprecie înmuindu-şi buzele în paharul cu vin. La plecare, am să trec pe la Clotilda să-i mulţumesc.

Îşi roti ochii prin sufrageria somptuoasă, cu o mulţumire de proprietar. Era avere ţeapănă aici, doar argintăria şi goblenurile mari cât peretele făceau o grămadă de bani. Dacă te gândeşti, bătrâna n-are pe nimeni apropiat, normal ar fi ca toate cele expuse la vedere, dar şi cele ce nu se vedeau, să i le lase lui Patrick. În fond, îşi consuma tinereţea alături de ea, când ar fi putut avea cele mai frumoase femei, de oriunde ar fi fost ele. Asta, în cel mai rău caz, fiindcă ea visa la ceva mult mai de soi şi mai substanţial pentru Patrick.

— Îţi mai torn vin, mamă?

— Nu, scumpule, e suficient. Vreau să intru la Clo-Clo, ca să-mi iau rămas bun.

— Cred că doarme. Mi-a spus medicul că are nevoie de mult somn ca să se întremeze… Cum ţi s-a părut că arată?

„Cu un picior în groapă“, îşi cenzură replica Fulguleţ.

— Destul de bine şi cred că nimeni nu poate cere mai mult. A fost serios bolnavă.

— Da, săraca… Febra a cedat cel mai greu. Doctorul recomandă o convalescenţă la munte.

Fulguleţ ridică din umeri:

— De ce nu? Vă puteţi permite…

Reflex, privi în jur şi spuse cu glas scăzut:

— Ascultă, Patrick… voi aţi stat vreodată de vorbă, aşa, mai serios?

— Ce vrei să spui?

Fulguleţ îşi supse obrajii, semn că-şi caută cuvintele:

— Adică, la un caz de Doamne fereşte, că nimeni nu ştie ce aduce ziua de mâine, ce se întâmplă cu tine? Te-a asigurat într-un fel?

Patrick o măsură perplex. I se părea de un prost gust incalificabil să discuţi de colivă şi succesiune, în casa şi la masa nefericitei care zăcea în odaia alăturată. Dar cum pe maică-sa o adora, o scuză punând totul pe seama vinului şi a păhăruţului de Armagnac sorbit la cafea. Încercă să râdă:

— Nu te ştiam morbidă…

Fulguleţ dădu din cap de câteva ori:

— Ai dreptate, nu-i momentul. Discutăm acasă… Ei, dragul meu, acestea fiind spuse, eu am plecat.

Patrick se ridică şi trecând în spatele ei, o debarasă de scaun. Concomitent, Ioana îşi desprinse urechea de uşa întredeschisă şi se strecură cu paşi neauziţi în odaia ei.

* * *

— E de o urâţenie fascinantă! Absolut fas-ci-nan-tă!

Se credeau singuri în cancelarie, deşi din partea Lalei te puteai aştepta la orice. Lala Macovei, profesoara de desen, căreia de altfel, toată lumea, colegi şi elevi, îi spunea Lala Tra-la-la, era o aiurită cu buzele umflate ca după somn,

abia smulse din sărutări înfocate. O gură care te bagă în draci, afirmau bărbaţii.

Badea, de matematică, aruncă încă o privire în lungul mesei şi îşi închise servieta diplomat.

— Asta-i ultima ta descoperire? Eu nu mă simt deloc fascinat. Ba de câte ori o văd, îmi vine s-o iau la goană.

— Dar în acelaşi timp, nu-ţi poţi desprinde ochii de figura ei. În asta constă fascinaţia!

Cireşica Tamaş îşi zise că a auzit destul. Încăperea era în formă de *L*, pe latura cea mică, ascuns privirii fiind instalat cuierul. Constatase că tivul de la pardesiu atârnă şi zăbovise acolo, printre haine, cât să-l prindă măcar provizoriu. Acele de siguranţă nu-i lipseau niciodată din geanta de moaşă, plină de *etu*-uri, cutiuţe, punguliţe, truse şi seturi. Era o persoană cras neglijentă, dar totodată prudentă, pregătită chiar departe de casă să facă faţă oricărei situaţii. Tuşi o dată, scurt, ca dinaintea unui discurs şi înregistră cu o satisfacţie bine camuflată stupefacţia celor doi. Întorseseră capetele ca muşcaţi de şarpe, Lala cu gura căscată de parcă ar fi aşteptat o bucăţică de zahăr, Badea încercând să zâmbească „oarecare“ şi izbutind doar o desăvârşită expresie de imbecil.

Lala, mai spontană, improviză:

— Unde te-ai ascuns, dragă? Tocmai vorbeam de Barbra Streisand… Gata, ai plecat? Fericito, eu mai am oră cu a XI-a!

Badea, ca să facă ceva, ridică receptorul şi formă un număr, ceva la întâmplare, căci Cireşica înregistră reflex doar şase taste atinse. Salută şters, abia auzit, aşa cum ar fi procedat într-un compartiment de tren la sfârşit de călătorie, şi părăsi indiferentă cancelaria.

Urâţenie fascinantă! Cireşica n-avea nici o urmă de îndoială că despre ea vorbeau şi puţin îi păsa. Dar o şocaseră cele două cuvinte puse în tandem, alăturarea lor. Nebuna aia mică se crede spirituală, caută cu tot dinadinsul vorbe, fraze care fac carieră. Cât despre Badea – un rumegător care a învăţat bine cele patru operaţii aritmetice.

Instinctiv, nările i se umflară, iar bărbia îi împinse capul pe spate cu aroganţă. Cireşica dispreţuia pe absolut toată lumea şi asta o făcea să se simtă bine. Ştia că-i foarte urâtă, de o urâţenie frapantă şi incurabilă, dar îşi închipuia că în treizeci şi unu de ani reuşise să se obişnuiască cu propriul portret. Incurabilă, pentru că după cum se exprimase unul din medicii de la Institutul de chirurgie plastică, „ăsteia i-ar trebui cel puţin douăzeci de intervenţii, şi tot nu eşti sigur dacă merită. Soluţia? Să se mai nască o dată!“

Că-i slută aflase încă dinainte de a fi dată la grădiniţă, căci făcea parte dintr-o familie pentru care noţiunea de menajamente era necunoscută, făcându-şi o glorie din a i-o trânti omului verde-n faţă şi răspicat, ca să ştie cum stă. Ca de pildă, tanti Vica, sora lui taică-său, care se minuna cât de neinspiraţi pot fi uneori părinţii şi naşii, când îşi botează pitoresc sau sonor pruncii ca să aibă de ce râde lumea câte zile îi sunt date nepricopsitului. Şi aici, venea cu o propunere concretă, de natură să prevină gafele de gen cărora ea însăşi le căzuse victimă, optând, în calitate de naşă, pentru numele de Cireşica.

— Părerea mea e că ar trebui botezaţi mai târziu, când copilul începe să arate cam încotro s-a izbit. Uită-te şi la Cireşica noastră! Neagră şi slabă cum e, cu faţa toată adunată într-un clonţ, doar a cireaşă nu aduce. Mai degrabă a cioară. Şi Ciorica rămăsese.

Culmea nefericirii, o mai pricopsise ursita şi cu o surioară, Diana, ruptă din soare de frumoasă ce era! Nu exista persoană care, cunoscându-le pe amândouă, să nu fie zguduită de contrastul oferit de cele două surori, un contrast absolut, Diana înscriindu-se perfect între parametrii presupuşi de cele trei etichetări fixe, care o urmăreau pretutindeni, indiferent de circumstanţe sau mediu: zână, păpuşă, îngeraş. Şi pe bună dreptate, nu se putea imagina o splendoare blondă cu ochi albaştri mai clasică, o frumuseţe bălaie aliniindu-se tuturor canoanelor, indiferent de epocă.

Deşi Diana era cu trei ani mai mică (diferind doar clasa),

fuseseră concomitent eleve ale aceluiaşi liceu, avuseseră aceiaşi profesori, participau la aceleaşi festivităţi, excursii sau „acţiuni“, cum li se spunea până în 1990. Pretutindeni şi spontan, Dianei i se conferea statut de divă, iar Cireşica îşi amintea crispată cum urmărea din culise, cu inima ghemuită de invidie, evoluţiile Dianei, vedeta incontestabilă a tuturor serbărilor şcolare. Se ruga fierbinte ca Diana să se bâlbâie, să uite textul, să se împiedice, să ia o notă falsă, orice numai să greşească, şi dacă se putea chiar dezastruos, dând spectacolul peste cap. Diana însă se mişca pe scenă cu dezinvoltură, avea teatrul în sânge, după cum comenta asistenţa aplaudând frenetic în picioare. În vremea aceasta, Cireşica – regizor de culise (?!), după cum o „înnobilase“ instructorul artistic, în realitate, om bun la toate – trudea la cortină, subliniind prin ridicări şi coborâri succesive ovaţiile în rafale destinate Dianei. Dacă cineva ar fi întrebat-o ce sentimente încearcă în clipele acelea faţă de soră-sa, răspunsul, răspunsul din inimă, cenzurat desigur şi nearticulat în cuvinte, ar fi fost unul singur: o ură de moarte.

La unsprezece ani, începuse deja s-o urască. Fotografia făcută chiar în vara aceea la Buşteni, îi reproduce fidel înfăţişarea: o fetiţă scheletică, cu totul strâmbă. Chiar şi rochiţa cu platcă şi mâneci bufante e şuie, iar coada de cal căţărată în vârful capului dezvăluie, în toată goliciunea lui, chipul de cioară, peste toate – asimetric. Şi încă nu începuseră coşurile! Pe faţă, pe gât şi spate, un adevărat blestem care o urmărea chiar şi-acum. „Sânge stricat“, diagnostică Vica, mătuşă-sa, care le ştia pe toate.

Petreceau vara ca de obicei, la Buşteni, unde bunicii dinspre mamă aveau o gospodărie aşezată. Fetiţele aşteptau cu nerăbdare vacanţa căci se distrau de minune! Meme şi Pepe erau îngăduitori şi nu se scumpeau la îngheţate, aveau o grădină de basm, nu le trimitea nimeni la culcare, până când nu adormeau ele însele cu furculiţa în mână şi, pe urmă, îşi făcuseră o grămadă de prietene pe care le regăseau în fiecare an cu plăcere. Şi să nu-l uităm

pe Bucur, ciobănescul mioritic, o dulceaţă de căţel, înalt cât un viţeluş. Cu el nu se plictiseau niciodată, se lăsa călărit şi pieptănat cu codiţe în care fetele împleteau flori, legau panglici sau fixau pălăria de pai a lui Pepe…

Dar cel mai straşnic se distrau pe 1 august, ziua de naştere a bunicii Meme. Era o serbare cu tam-tam, mulţi invitaţi, iar fetiţelor li se permitea să-şi cheme prietenii. Ca de obicei, Diana avea idei şi se gândise că ar fi cel mai potrivit moment pentru o surpriză straşnică. Ce surpriză? Să facă o *scenă* pe care ei, copiii, să joace teatru. Ce teatru? Ei, după o poveste pe care tot Diana – vibra de emoţii şi energie, arzând ca o torţă în zilele acelea – o inventă, un soi de colaj de secvenţe din basmele cunoscute. Problemele începură o dată cu distribuţia căci se înţelege de la sine, toţi copiii voiau să fie Zâna Zânelor, Cosânzeana, Albă-ca-Zăpada, Făt-Frumos ori măcar un îngeraş, acolo! Dar căpcăun sau Baba Cloanţa, mersi!

— Baba Cloanţa-i Cireşica, declarase Diana cu siguranţa faptului de la sine înţeles. Mai rămâne Zmeul Zmeilor…

Cireşica simţise că înlemneşte, o furie neagră îi cuprinsese întreaga făptură, scuturându-i trupul firav ca într-o criză de friguri. Făcea cunoştinţă cu ura şi totodată cu o dorinţă aprigă, fierbinte, pătimaşă – cei mai mulţi dintre noi nu o încearcă niciodată – de a ucide.

Cu trecerea anilor, Cireşica avea să înţeleagă că nu răutatea o caracteriza pe Diana, ci lipsa unui elementar bun-simţ psihologic, pe care îl au chiar şi copiii – intuiţia, instinctul – deprinderea cu „totul mi se cuvine, totul mi se datorează“; o îndreptăţeau în acest sens, aplauzele la scenă deschisă în familie, la şcoală, pe stradă. Părinţii îşi aveau partea lor de vină, fiindcă iarăşi de la sine înţeles era ca Diana să aibă rochiţele cele mai frumoase, cusute de doamna Virginica, o croitoreasă „eminentă“, în vreme ce pe Cireşica o îmbrăcau „de gata“, să aibă o cameră a ei şi numai a ei (Cireşica o împărţea cu o mătuşă ştirbă şi mirosind veşnic a pipi). Ce mai, să se ţină totdeauna şi în primul rând seama de dorinţele „lu’ aia mică“.

De la bun început, îşi spunea Cireşica, au procedat de

parcă ar fi reprezentat o investiţie sigură şi, ce-i drept, Diana nu-i dezamăgise. Azi, era una dintre vedetele incontestabile ale teatrului bucureştean, posterele ei invadau oraşul, fusese cât pe-aci să se mărite cu un fabulos conte italian şi, pur şi simplu, mitralia familia cu daruri scumpe.

În contrast absolut se situa destinul mohorât al Cireşicăi. Şi în privinţa aceasta, soţii Tamaş aveau propria lor teorie:

— …Se întâmplă în multe familii. Unul se naşte cu lingură de argint în gură şi confiscă parcă toate însuşirile şi tot norocul neamului. Părinţii poa' să-ţi dea şi ochii, şi inima, şi ultima suflare, stea în frunte îţi pune doar destinul! Ce-a avut Diana a avut şi Cireşica. La matematică, meditaţii, că nici unul din noi nu ne avem bine cu cifrele, lecţii de engleză şi franceză, lecţii de pian, aceleaşi merinde la masă, acelaşi Moş Crăciun. Doar la balet am dat-o numai pe Diana. Cireşicăi nici nu-i plăcea, dar şi profesoara mi-a zis-o răspicat: „Îmi pare rău, doamnă, dar nu-mi place să iau banii nimănui de pomană. Fetiţa nu are strop de aptitudine, n-are graţie nici cât o umbrelă veche, admiţând că aceasta ar începe să danseze."

Anii de liceu şi de facultate nu-i aduseră nici ei mai multe satisfacţii. Era un element bun, egal, fără să strălucească însă la vreo disciplină. În această perioadă, căpătă două deprinderi care aveau s-o marcheze profund. Una, de ordin comportamental, un efort permanent de a trece cât mai neobservată, dacă ar fi fost posibil chiar invizibilă şi, în strictă legătură cu aceasta, obiceiul de a privi în pământ, pieziş sau lăturalnic, niciodată în ochii interlocutorului. Fără să şi-o mărturisească, îi era teamă de sila sau dezaprobarea ce le-ar fi putut desluşi în vreme ce semenii o taxau spontan drept vicleană, ascunsă, nesinceră.

Dar ceea ce îşi pusese definitiv pecetea era ura devenită un obicei, un tic nervos. Ura necondiţionat pe toată lumea, având desigur unele preferinţe. În afara familiei, aflată pe primul loc, subiecţii erau îndeobşte indivizii de succes, indiferent de domeniu, şi „simpaticii", fericiţii cărora li se deschideau toate uşile, fiind pretutindeni întâmpinaţi cu

zâmbete şi flori.

Până a ajunge însă aici, Cireşica străbătuse un drum lung, căutând alinarea, liniştea – ura nu-i un sentiment comod – pe lângă biserică şi în activitatea de dascăl. Amândouă o dezamăgiră. Era prea puţin imaginativă pentru a crede în viaţa de apoi, unde ca răsplată pentru o viaţă chinuită va culege merinde gustoase – hot dog şi ananaşi din copaci generoşi în cazul ei –, iar în lipsa compensaţiei, n-avea să înţeleagă în veci crunta nedreptate care stăpâneşte lumea. Adică de ce, pe de o parte, doar viaţă de bunătate şi, pe de alta, doar frustrări? De ce unul împărat şi altul sclav pe o plantaţie de bumbac?

În ceea ce-i privea pe elevi – şi aici se afla pe aceeaşi lungime de undă cu Cecilia Mărgescu, calificându-i identic –, îi considera nişte „icre nenorocite“, monştri mici, embrionul fiarelor de mâine! Oricât de blândă şi tolerantă s-ar fi străduit să fie, era suficient să întoarcă spatele la tablă ori pe coridoarele şcolii, pentru ca aceştia să-i imite făptura şi mersul strâmb, să scuipe de trei ori peste umăr, parcă alungând piaza rea, dacă o întâlneau înainte de vreo teză; ca aluzie fină la pielea tuciurie, o porecliseră Albă-ca-Zăpada.

Cam aceasta era starea de spirit a Cireşicăi Tamaş înainte ca Mărgescu să apară în viaţa ei. Eveniment pe care-l percepu ca pe o eliberare şi ca pe un energizant. De la el învăţă că ura poate fi concretizată, că în lumea asta ticăloasă, dacă nu există justiţie, ea poate fi inventată de către noi înşine, autori şi instrumente în acelaşi timp.

Cei din jur înregistrară imediat schimbarea. Ciorica începuse să zâmbească, ba chiar se şi împlinise puţin la obraz. Când o mai văzură şi cu o fulguială de roşu pe buze şi cu laţele tunse la coafor (o făcea de obicei singură, cu foarfecă de croitorie), familia diagnostică în unanimitate, „bleaga noastră s-a îndrăgostit“, tanti Vica având grijă să completeze: „Numai să nu fi nimerit vreun derbedeu, să-şi bată joc de ea…“

Cireşica simţea, auzea şi le surâdea cu satisfacţia călăului care-şi ascute securea în prezenţa victimelor. Cea

mai vizată era Diana al cărei secret cumplit îl păstra bine zăvorât. Se putea afirma că pentru a-l dezvălui, Cireşica trăieşte fiecare zi într-o aşteptare febrilă. Presimţea că momentul e aproape. Trepida de nerăbdare. Exulta.

* * *

Când se trezi de dimineaţă, Clotilda realiză imediat că a intrat de-a binelea în convalescenţă. Fireşte că era foarte slăbită, dar se simţea mult mai bine, avea chef de viaţă şi, pentru prima oară, după patru săptămâni, poftă de mâncare. Se săturase până în gât de supiţe uşoare, de sucuri şi ceaiuri, şi tânjea după ceva picant, o mâncare tradiţională de cârciumă, la care puţine gospodine se încumetă. Gândindu-se la un posibil menu, opta anticipând deliciul pentru o ciorbă de burtă fierbinte, fierbinte şi pentru vreo patru-cinci mititei bine condimentaţi. Erau feluri pe care din cauza siluetei nu şi le permisese ani de-a rândul, dar acum, când fluturau hainele pe ea, avea de gând să profite.

Cum astea nu erau însă bucate pe care să le prepari cumsecade acasă şi cum nici la Tanţa – care se învoise pentru câteva ore, fiind citată ca martor într-un proces – nu putea apela, telefonă la *Clopoţei* şi-i făcu comanda direct lui Nea Chirică, bucătar „eminent“. Tot ce ieşea din mâna lui era savuros, fiindu-i la fel de la îndemână preparatele culinare autohtone, europene în general, ca şi „exoticele“ extremului orient.

La 12:00 o trimise pe Ioana să ridice comanda. În mod normal, ar fi venit cu sufertaşele un picolo sau o debarasoare, dar din cauza epidemiei de gripă care dăduse iama în personal, restaurantul se descurca destul de greu, iar Clotilda nu voia să le creeze şi ea probleme. De Patrick nici nu se punea problema să fie solicitat. Nu că ar fi refuzat-o, nici gând, însă în afară de faptul că la prânz, Băiatul avea ore de echitaţie, bătrâna încerca să-l deranjeze cât mai puţin cu putinţă.

Înainte de a pleca spre restaurant, Ioana intră în camera Clotildei spre a-i face eventuale mici servicii şi totodată ca să ceară indicaţii privind adresa localului şi a mijloacelor de transport. Era îmbrăcată în blugi cu un pulovăr opulent, cu ochiuri largi, lucrat de ea însăşi, peste care urma să-şi pună o canadiană de fâş albastru.

Clotilda îi admiră silueta:

— Te avantajează genul lejer. Să ştii că arăţi foarte bine.

— Mulţumesc, răspunse Ioana imperturbabilă ca totdeauna. De fapt, menajez costumul albastru, e ţinuta mea cea mai bună.

Martineasca o măsură printre gene. Se gândi pentru o clipă cum ar fi dacă şi-ar ceda toată avuţia, în speţă garderoba ei de star – doar încălţămintea cincizeci de perechi – contra tinereţii Ioanei. După o scurtă şovăială, decise că nu, hotărât nu! Trăgând linia, avusese o viaţă frumoasă din orice parte ai fi privit-o, şi acesta era un bun al ei pe care nu i-l mai putea lua nimeni. „Oricum, conchise, n-aş lua-o de la capăt, fără să ştiu ce loz trag. Ce mare scofală – *big deal!* – să ai douăzeci de ani, o liotă de mucoşi, un animal de bărbat care te bate şi să mai şi tragi la şaibă pentru un salariu de mizerie?…“

— Să-mi spuneţi doar cum ajung acolo. Există metrou?

Clotilda surâse. Deşi locuia în Bucureşti de când se ştia, ea una încă nu pusese piciorul în metrou, iar ultimul tramvai îl luase ca studentă; taxiuri şi şofer personal chiar sub Ceauşescu! Fata era însă modestă, învăţată de mică să „cruţe banul“, gospodina bună economiseşte, ceea ce pentru Martineasca, şi nu numai pentru ea, echivala cu mizeria.

— Nici vorbă de metrou, vreau să te întorci cu mâncarea caldă. Mititeii reci sau încălziţi nu mai fac doi bani. Ar mai fi în garaj Fiatul răposatului, îl mai foloseşte din când în când soţul meu, dar trebuie să ştii să conduci. Aşa că ai să iei un taxi, facem o comandă şi-i spui şoferului să te aştepte până iei mâncarea.

— Am carnet de conducere, spuse Ioana.

Clotilda o privi surprinsă:

— Ia te uită! Eşti plină de surprize! Bravo!

— Asta nu înseamnă că am avut vreodată maşină. M-am străduit să fac şcoala de şoferi pentru că a devenit o condiţie obligatorie pentru a obţine anumite posturi.

— Foarte bine. Atunci să-ţi dau cheile... Dacă eşti drăguţă, adu-mi caseta de argint de pe consolă...

* * *

Incredibil, dar era pentru prima oară când Ioana intra într-un restaurant. Maică-sa era săracă lipită, făceau economie până şi la hârtia igienică, iar bărbaţi dispuşi să cheltuiască pentru ea, nu întâlnise. Mai exact, avusese oferte, dar preţul distracţiei, fix şi ne-negociabil (jos chiloţii contra unui grătar nenorocit şi a unui pahar de vin) nu rima cu planurile ei de viitor.

Nu participase nici la „absolvire“. Banchetul avusese loc la cel mai elegant restaurant din Slatina, iar colegii se pregăteau de luni de zile pentru eveniment. Din start, Ioana ştiuse că trebuie să renunţe. Chiar dacă, absurd, ar fi făcut rost de bani – tacâm plus cota parte a fiecărui elev, contribuţie pentru masa profesorilor invitaţi – n-ar fi avut ce îmbrăca. Maică-sa insistase totuşi să meargă:

— E o amintire unică, draga mea. O dată în viaţă termini liceul. Şi-aşa nu prea ai avut parte de multe bucurii, aşa a fost soarta cu noi, mai hapsână...

Ioana o întrerupsese cu brutalitate:

— Şi ce să pun pe mine? Blugii şi tenişii? N-am un lucru ca lumea!

— Ai tinereţea, Ioano!

— Da’ ce, ălelalte au patruzeci de ani? Hai să nu visăm, mamă!

Maică-sa, mereu în pat, nici nu şi-o amintea altfel decât zăcând, chiar când mai mergea la serviciu – o mustra moale:

— Nu-i bine ce faci, Ioana, lasă-ne măcar visele... Nu crezi c-ai putea scoate ceva din rochia mea roşie?

Ioana se roşi de furie:

— Care, aia cu care te-ai logodit tu?

— Da' ce-are, mamă? *E ştofă* bună, cum se făcea odată, n-am pus-o de zece ori, trebuie s-o încerci. Cred că trebuie lărgită puţin, dar nu-i o problemă, mi-am cusut totdeauna cu rezerve.

— Ca să-ţi ajungă o sută de ani!

— Cel puţin uită-te la ea.

— Nu! urlă Ioana. De-ajuns că sunt ca o cerşetoare în fiecare zi, că n-am încotro, dar decât să mă duc la petrecere tot ca o sărăntoacă, mai bine îmi dau foc!

Maică-sii îi dăduseră lacrimile. Ioana ştia că se necăjeşte, dar parcă în adâncul ei sălăşluia un drac care-i dădea ghes să fie răutăcioasă, să scormonească rana, ca şi cum obida ar fi fost mai suportabilă zgândărind suferinţa bătrânei. Se răzbuna aşa pe nefericita zăcaşă pentru toate neajunsurile îndurate. Dar, ce vină avea biata femeie că aşa se născuse, predestinată să facă parte din echipa învinşilor şi că nu putea oferi mai mult? Ea, Ioana, va forţa cu orice preţ uşile celeilalte tabere. Doar avea de partea ei tinereţea şi îndrăzneala. Maică-sa însă, bolnavă la toate încheieturile, îngenuncheată de viaţă, nu mai avea nimic în afară de suferinţă şi sărăcie!

O mângâiase stângace pe tâmplă:

— Iartă-mă, mamă, şi înţelege-mă. La banchet, toate or să fie păpuşi, şi-au comandat toalete la Bucureşti, altele chiar în străinătate, nu mă pot duce cu o rochie demodată, cusută acum treizeci de ani de tine şi mama-mare. Pe urmă, ce poşetă pui? Ce pantofi? Hai să ne gândim la altceva. Ţine minte că o să ne fie şi nouă bine, ne vom bucura de zile senine!...

Bătrâna nu le mai apucase, iar Ioana tânjea.

Bucătarul, Nea Chirică, bătea spre şaptezeci de ani, avea o mutră simpatică de maimuţică, parcă mereu încreţită a râs, iar trupul uscăţiv, cât să încapă într-o valiză, putea aparţine ca greutate şi contur unui băiat de paisprezece ani. Îl agrea toată lumea, urâţenia lui era simpatică şi te

cucerea imediat, întreaga fiinţă emanând un aer de bunătate, niciodată dezminţită. O primi cordial pe Ioana, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, şi îi oferi o farfurie cu clătite fierbinţi, celebrele *canelone* cu tocătură de carne picantă şi sos de roşii la fel de condimentat. Ioana refuză din deprinderea de a fi mereu uscată şi în rezervă.

— Trebuie să mai aştepţi vreun sfert de oră, o avertiză Nea Chirică, să mai dea ciorba un clocot... Dacă vrei, du-te în salon să aştepţi. Nu-i nimeni, deschidem de prânz după ora 1.

Era într-adevăr pustiu. O debarasoare de vreo optsprezece ani monta mesele cu tacâmuri, solniţe, şervete etc., în vreme ce un ospătar, tot tânăr, îşi făcea de lucru cu paharele de pe o volantă de serviciu.

Ioana începu să se plimbe cu mâinile la spate prin local, înghiţind cu lăcomie amănuntele. Privi îndelung tabliurile, încercând să le înţeleagă, desluşi sub „pijamale“ pianul, bateria şi un contrabas, pipăi feţele de masă din damasc, apoi, părăsind sala, continuă să investigheze garderoba, oficiile sanitare – *Ladies* şi *Gentlemen*... Peste tot domnea bunul gust, o curăţenie desăvârşită, nici urmă de gândac, iar florile abundau, prezente în două glastre mici chiar şi pe etajerele de sub oglinzile WC-urilor... Se simţea de la distanţă prosperitate, bună organizare şi o mână de fier care conducea. Ioana n-avea nici o experienţă în materie de restaurante, avea în schimb ochiul gospodinei, capabil să denunţe cel mai mic cusur al unui interior, oricât de bine camuflat ar fi fost. Fără să-şi dea seama, Martineasca crescu în ochii ei cu un lat de palmă. O femeie care conduce o astfel de afacere, nu-i o muieruşcă de toată ziua, şi dacă acum a îmbătrânit, nu este vina ei.

Cu acelaşi pas uşor şi neauzit de felină, pătrunse într-o încăpere mică din spatele vestiarului. La prima vedere, o săliţă debara, depozit de obiecte gospodăreşti – mături, cârpe, găleţi, ligheane, navete goale, rezerve de detergenţi. Ia să vedem dacă şi aici ţine aceeaşi ordine de farmacie, îşi spuse curioasă Ioana, gândindu-se la multe gospodării unde casa pare de cristal, dar bucătăria mai ales – ţucal. Nici

gând, debaraua era meticulos aranjată...

Se opri locului cu un picior în aer. Parcă auzise ceva. Da, un zgomot cumva ritmic, o respiraţie grea. Nu se zărea fundul debaralei, camuflat de un şir de navete puse una peste alta. De felul ei, Ioana era o fată curajoasă; curioasă devenise pe parcurs, când învăţase să se apere, culegând şi depozitând cât mai multe informaţii despre cei din jur. Avansă câţiva paşi şi rămase ţintuită de surpriză. În spatele navetelor, pe o margine de masă, un bărbat poseda o femeie ale cărei picioare îi înlănţuiseră spatele. Parcă simţind o prezenţă străină, bărbatul întoarse capul. Era Patrick. Ioana se răsuci pe călcâie şi se topi ca o umbră.

* * *

Când priveşti înapoi peste umăr, obişnuia să afirme Luiza Miclea, vezi doar evenimentele mari care ţi-au marcat existenţa, celelalte zile topindu-se într-o masă anonimă, pastelată, gri incert sau neguroasă, după cum s-a prezentat în ansamblu viaţa unui individ ori a altuia. În consecinţă, puţini oameni realizează intervenţia la un moment dat a unui amănunt de viaţă aparent lipsit de importanţă, dat uitării în genere şi rămas acolo pentru vecie, dar care a declanşat un şir de evenimente ce au schimbat şi determinat cursul existenţei subiectului dat. Deşi toate acestea reprezentau pentru Luiza un truism, ca şi pentru mulţi alţii de altfel, reflectând la viaţa ei, nu reperă niciodată momentele decisive care aveau s-o împingă pe un anume drum al ei şi numai al ei, inexorabil şi fatal.

Primul moment se petrecuse cu aproape zece ani în urmă, când Monica, nepoată-sa, unicul copil al unicei sale fiice, terminase liceul.

În urma unei tragedii caracteristice acelor vremuri, fetiţa rămăsese orfană, şi Luiza preluase tutela Monicăi care abia împlinise un an. Copilul constituia singura motivaţie pentru care nu-şi curmase zilele. Era singură, debusolată, iar fetiţa îi impusese o responsabilitate care o ajută să regăsească

nordul.

Monica era o fetiţă gingaşă, sensibilă, nu prea frumoasă, dar care ştia să se facă iubită. Graţia şi candoarea elevelor de pension de odinioară constituiau principalele sale elemente de seducţie şi, realmente, de mic copil, nimeni nu-i rezistase. O iubeau colegii, profesorii, prietenele bunică-sii, poştaşul şi vânzătorii din cartier. Prin însăşi prezenţa ei aducea lumină în suflete, după cum se exprimau cunoscuţii.

Încă din primii ani de liceu, îşi descoperise vocaţia pentru o carieră didactică. Visa să fie profesoară şi după bacalaureat, fapt hotărât, urma să dea examen la Filologie.

Atunci intervenise primul moment fatidic care avea să determine soarta ei şi a bunică-sii. Se aflau acasă, în salonul cu amintiri... O după-amiază de Florar, cu ferestrele deschise prin care pătrundea toată splendoarea de miresme şi culoare ale primăverii dezlănţuite. Venise la ele în vizită Cella Demian, prietenă din copilărie cu Luiza, binecunoscută actriţă a teatrului bucureştean şi totodată profesoară la Academia de Film şi Teatru. Chiar lângă fereastră, Monica improviza discret la pian un potpuriu Mozart-Chopin. Silueta graţioasă, înscrisă pe fundalul vegetal oferea un tablou încântător.

Luiza şi Cella trăncăneau la o cafea şi o vişinată, în timp ce ochii actriţei nu se dezlipeau de fată.

— S-a făcut frumuşică, constată cu glas tremurând de duioşie Luiza, observându-i direcţia privirii.

— Răpitoare! o corectă Cella.

— Să nu exagerăm, oricum, mulţumesc.

— Ştiu ce vorbesc! Are magnetism, captează, nu-ţi poţi lua ochii de la ea. Rar am văzut asemenea prezenţă predestinată scenei. Trece rampa, fără să scoată o silabă.

— Crezi? întrebă îndoită Luiza. Nu ne-am gândit niciodată. Ea vrea să se facă profesoară. E foarte timidă.

Cella se indignă:

— Rahat, profesoară! Sunt destule şi fără ea şi când ai asemenea atuuri, e păcat să le abandonezi în lada cu amintiri...

Cum era o fire impulsivă şi tranşantă, abordă subiectul imediat:

— Ascultă, Monico, tu te-ai gândit vreodată să devii actriţă?

Fata rămase cu mâinile suspendate deasupra claviaturii.

— Da, da, actriţă, ce ţi se pare ciudat?

Monica începu să râdă:

— Niciodată, îmi cunosc vârful nasului…

— Nu sunt deloc convinsă. Ştii vreun text pe dinafară? Poezie, proză indiferent… Sau mai bine, citeşte-mi ceva!

Monica luă câteva lecţii cu Cella şi se prezentă la concurs. Îl luă din prima şi printre primele. Fusese remarcată chiar din anul întâi şi, în scurt răstimp, apăruse în câteva filme. Şi tot din primele zile de studenţie, rivalitatea dintre ea şi superba Diana Tamaş devenise notorie. Monica primi situaţia cu seninătate şi fără să-i acorde importanţă. O considera prietenă pe Diana, structural nu putea pizmui, nu putea gândi rău. Diana o ura însă cu ferocitate.

Al doilea moment determinant în destinul Luizei, de data asta însă un episod cu desăvârşire necunoscut de ea, îl constitui întâlnirea dintre Cireşica şi Emil. Aceasta se petrecuse cam cu un an în urmă, la Clubul *Curaj*, având drept motto: *Ţi-ai pierdut curajul? Vino la noi! Noi vrem şi putem să ţi-l redăm!*

Era, de fapt, o asociaţie a marilor nefericiţi, amalgam de personaje, acoperind întregul spectru social contemporan, cu complexe ţinând de cele mai diverse domenii. Cel mai adesea ele erau de ordin fizic, alcătuind – definea Emil fără să se excludă – o adunătură de monştri. Printre vitregiţii de soartă – cocoşaţi, pitici, malformaţi din naştere ori diformi, sluţi, urâţi ca foamea –, cei mai numeroşi erau obezii. De remarcat că printre membri se aflau şi persoane fără vreun handicap evident, figuri anonime, cu alte cuvinte, oameni aparent normali. Acestora li se spunea „ghinionişti“, iar complexul lor se datora eşecurilor sistematice care le punctaseră existenţa. Ocazii pierdute, examene

insurmontabile, interviuri ratate, eforturi lipsite de rod şi, mai ales în dragoste, succes zero, incapacitatea de a-şi găsi un partener, cât de modest. În mare, tratamentul se baza pe terapia în grup, unde fiecare era încurajat să-şi povestească propria mizerie, având prilejul să constate că prăpastia nu are fund şi că există totdeauna alţii şi mai nefericiţi. Medicaţia consta în a-i orienta pe pacienţi spre alte satisfacţii, a-i determina să-şi descopere vocaţii, domenii sau măcar felii unde ar putea izbuti, sau chiar străluci, devenind – de ce nu? – unicate.

În paralel, pentru că oamenii aceştia sufereau fără excepţie de o cumplită singurătate, organizatorii iniţiaseră programe de divertisment din care nu lipseau „seratele“ date cu ocazia aniversării sau onomasticii vreunuia dintre membri şi, în primul rând, petreceri de Crăciun, Revelion şi Paşte, marile sărbători ale anului, când solitudinea e cel mai greu de îndurat.

În vreme ce Emil frecventa când şi când Clubul (se simţea cumva umilit de genul acesta de paliativ care doar îi bandaja suferinţa, iar „societatea handicapaţilor“ îi amplifica sentimentul), Cireşica era o prezenţă constantă. Se cunoscură mai îndeaproape de un Sfântul Gheorghe cu vreo opt sărbătoriţi, nimerindu-se să stea alături la masă. Nici unul din ei nu era o natură sociabilă, dar soarta relativ comună şi câteva pahare de vin îi făcuseră mai vorbăreţi. Aflară câte ceva unul despre celălalt, familie, ocupaţie, preocupări şi hobby-uri, apoi brusc, Cireşica devenise interesantă pentru Emil care începu s-o privească mai atent. Fata era sora celebrei Diana Tamaş, actriţa de la *Arlechino*, îl cunoştea pe Dragoş Mateiescu, pomeni de Monica Miclea (Ionescu în buletin, dar numele acesta era prea comun pentru scenă, aşa că-l împrumutase pe Miclea de la bunică-sa, transformându-l în pseudonim).

Numele Monicăi venind în discuţie, fireşte că fusese evocată şi moartea tragică a acesteia. După ton şi o anumită rezervă intervenită brusc, cu fraze întrerupte şi surâsuri îngăduitoare adresate parcă naivităţii interlocutorului, Emil simţise, ba chiar avusese

convingerea, că Cireşica ştie mult mai multe decât se ştia în general despre nenorocirea întâmplată cu cinci ani în urmă. Devenise mai amabil, se arătase cucerit de conversaţia şi spiritul Cireşicăi şi făcuseră chiar schimb de numere de telefon. În scurt timp, deveniseră prieteni. Prieteni în adevăratul sens al cuvântului, adică strict camarazi, fără ca vreunul dintre ei să se fi simţit înfiorat de prezenţa celuilalt.

Emil nu se înşela. Cireşica se afla, într-adevăr, în posesia unor date esenţiale privind moartea Monicăi, date pe care însăşi Poliţia le ignora, doar trei persoane mai având cunoştinţă de ele: Diana, Patrick şi Dragoş. Aceştia, la rândul lor, ignorau că şi Cireşica e în cunoştinţă de cauză.

Simpla întâmplare sau mâna fermă a destinului făcuse ca la petrecerea de Sfântul Gheorghe, Emil şi Cireşica să fie aşezaţi alături. Într-un context obişnuit, cunoştinţe doar de bună ziua ale clubului, nu ar fi devenit niciodată prieteni, continuând să treacă indiferenţi unul pe lângă celălalt.

Se consumase astfel al doilea moment decisiv pentru destinul Luizei. Nu numai al ei. Poate că aceasta fusese opţiunea Sfântului Gheorghe, cel omorâtor de balauri.

* * *

Patrick se întoarse prost dispus acasă. Prost dispus pentru că, îşi mărturisea deschis, îi era teamă. Se întreba ce atitudine să ia faţă de Ioana, dar mai cu seamă dacă nu cumva fata îi povestise deja Clotildei cele surprinse la *Clopoţei*. La un moment dat se enervă: în definitiv, ce mare tragedie că i-am pus-o unei fătuci, o piţipoancă de trei parale, care întâmplător e nostimă? Un simplu divertisment, o halbă de bere băută în picioare când ţi-e sete şi pe care o uiţi chiar înainte de a face nota.

Clotilda nu formula în general întrebări şi, înţeleaptă, nu-l pusese niciodată să-şi gireze fidelitatea jurând pe cele sfinte. Îşi putea închipui că Patrick nu-i un mucenic desprins de pe zidul vreunei biserici, îl bănuia, stând în firea

lucrurilor, de unele aventuri, dar dacă ochii nu văd şi urechile nu aud, inima nu plânge. O singură pretenţie avea, subliniată ferm, bătând şaua şi referindu-se, vezi Doamne, la alte cupluri, şi anume ca Patrick să nu aibă aventuri cu prietenele ei sau cu personalul de acasă ori de la restaurant. Simplul gând că s-ar chicoti în spatele ei, că ar deveni subiect savuros de bârfă sau că vreo amărâtă de debarasoare ar privi-o batjocoritor „ştiind ea ce ştie, începând cu modelul de chiloţi preferat de domnişorul Patrick“, o scotea din minţi. Avea un orgoliu drăcesc, lesne inflamabil şi n-ar fi ezitat o clipă având de ales între un stop cardiac (preferându-l) şi o grea umilinţă. Îşi mai spunea, şi pe bună dreptate, recunoştea Patrick, că nu are pretenţii nesăbuite, acordându-i, chiar dacă tacit, o libertate absolută, cerând în schimb doar discreţie şi comiterea „abaterilor“ nu în bătătura casei, ci pe altă uliţă.

Intră în dormitorul Clotildei cu inima cât un purice. O singură privire şi înţelese că fata nu trăncănise. Luă o gură de aer aspirând-o adânc cu impresia că i-a ajuns până în călcâie şi îi mulţumi în gând Ioanei care, dintr-o dată, nu i se mai păru chiar atât de antipatică. „Nu-i o dulceaţă de fetiţă, dar cel puţin nu-i intrigantă. Ar merita o primă…“

Clotilda îl aştepta în capul oaselor, cu un pic de roşu în obraji şi cu una dintre perucile ei naturale, foarte asemănătoare pieptănăturii ei cotidiene. Nu se putea prezenta în faţa lui Patrick cu părul nespălat de o lună, slinos şi periat zadarnic de trei ori pe zi de Ioana, căci tot se aduna în codiţe de şobolan. De chemat coafeza nici nu putea fi vorba, căci obligatoriul spălat prealabil prezenta încă prea multe riscuri.

Bătrâna îi întinse o mână parfumată şi splendid manichiurată, învăluindu-l într-o privire plină de dragoste. Patrick îi sărută degetele, ca un marchiz, apoi fruntea, exclamând încântat:

— Arăţi splendid, Mami!

— Atât cât se poate în situaţia mea. În realitate, mă simt mult mai bine şi am mâncat grozav. Felicită-l pe Chirică,

totul a fost de nota zece!

— Şi Mami a mea, flămândă ca un căpcăun! Ăsta-i semn bun. Vrei ceva special pentru diseară?

— Dacă e cazul, îl anunţ eu pe Chirică…

Îl scrută atentă, adică şi mai atentă ca de obicei, fiindcă niciodată nu-l privea cu indiferenţă. Era „allegreto“ de fel, dar azi, vioiciunea lui părea excesivă, jucată, cumva artificială, aducând mai degrabă a nelinişte ascunsă.

— Ce are Băiatul meu? S-a întâmplat oare ceva ce eu nu ştiu? Spune drept, ce-mi ascunzi? Ce poate fi atât de rău?

Patrick izbucni în râs; şi chiar şi lui i se păru că sună fals.

— Mami, boala te-a sensibilizat. Nu s-a întâmplat nimic rău, şi îi acoperi mâna cu sărutări.

Bătrâna îi strânse degetele şi le duse la buze. Le sărută, apoi îşi culcă obrazul pe mâna lui.

— Nu vreau să devin obositoare… Tot ce-mi doresc e ca tu să ştii că eu sunt cea mai devotată prietenă a ta, *pot înţelege foarte multe*…

„Dar nu *totul*, o întrerupse Patrick în gând, am reţinut nuanţa.“

— …şi nu încerc decât să te scutesc de orice necazuri, să înlătur orice obstacol din drumul tău…

— Ştiu, Mami, şopti tânărul, strecurând lacrimi în voce. Te iubesc…

Bătrânei îi dădură pe bune lacrimi de recunoştinţă. Depăşi momentul, interesându-se pe un ton cotidian:

— Cum merge localul?

— Perfect, Mami, ieri şi alaltăieri a mers mai slab din cauza vremii, dar la prânz a fost *full*!

— A!, îşi aminti Clotilda, cât pe-aci să uit! A sunat Fulguleţ. Te roagă să treci pe la ea dacă ai timp.

— Nu ţi-a spus ce vrea?

— Tu ştii că eu nu o întreb niciodată. E mama ta, şi ca să fim oneşti, nu te prea deranjează. Eu zic să te repezi…

La câteva secunde după ce închise uşa în urma lui, Patrick o deschise din nou, vârându-şi doar capul:

— Diseară mă întorc mai devreme. Între timp, să nu uiţi că te iubesc.

Clotilda se topi de plăcere.

Deşi era acasă, Ioana nu se arătă. Patrick părăsi locuinţa îngândurat. „Ori nu va pomeni în veci de incident, demonstrându-mi că-i o mare cucoană, ori va încerca un şantaj.“ Deocamdată însă, putea fi liniştit. Indiferent de strategia pe care o va aborda, pentru moment îl păsuia, aşa că un scandal imediat era puţin probabil.

* * *

Fulguleţ îşi primi fiul cu efuziunea rezervată doar întâlnirilor în doi. Pe Clotilda nu voia s-o facă geloasă, iar pe de altă parte, grimasa de dezaprobare vădită de pe faţa lui Ioan Sârbu o indispunea.

— Ce atâta izmeneală, când v-aţi văzut abia alaltăieri! Noi am fost opt copii acasă, dacă ne-ar fi drăgălit mama aşa, pe toţi, nu mai apuca să pună nici de mămăligă.

Nu era de la ţară, ci fiu de funcţionari, târgoveţi de când se pomeneau, dar îi plăcea să acuze accente grosiere cu tentă rurală, mai ales în discuţiile de principiu. Nu se ştia de ce, dar i se părea că morala făcută în fraze cu iz sătesc capătă mai multă greutate.

— De-aia vă şi omorâţi de dragul ei, observase nevastă-sa. Sunteţi opt fraţi, şi ea tot singură la Alba stă, de nu vă vedeţi cu anii.

Tandreţea nu se mai manifestă însă în prezenţa lui Sârbu, mama şi fiul devenind încă o dată complici şi dorindu-şi ca „tiranul“ să lipsească cât mai mult de acasă. Mai greu le venea în concedii, când Sârbu se ducea cel mult după ziar, restul zilei petrecându-şi-l, adâncit în colecţia lui filatelică, aşa cum se petreceau lucrurile şi acum. Doar că azi se dusese să plătească impozitele, îi explică Fulguleţ lui Patrick, o treabă care lua totdeauna câteva ore bune, fiind binecunoscute cozile de la Circa Financiară.

— De aceea te-am chemat, pentru că nu ştiu când voi mai prinde un moment în care să putem discuta. Nu te speria, nu-i nici o urgenţă, dar lucrurile trebuie puse la

punct din timp. Când o fi să fie, să nu ne dăm cu capul de ziduri, ca bârzăunii, neştiind încotro s-o apucăm!

— În regulă, mamă, care-i problema?

Îi surâse cu o dantură strălucitoare şi inima lui Fulguleţ se umflă de mândrie: „Nu cred că am văzut în viaţa mea, pe viu, nu la cinema, un bărbat atât de chipeş! Cui s-a nimerit?“ Nimănui în mod special, dar confiscase tot ce-i mai bun de la întregul neam. Până şi genele absolut extraordinare le moştenise de la o soră de-a lui Sârbu, singurul ei bun, pentru că altfel era o slută cum rar puteai întâlni. Şi din nou, la gândul că de mândreţea asta de bărbat se bucura o babă înstărită, dar nu putred de bogată, oricât de cumsecade ar fi fost ea, se simţea cuprinsă de o revoltă verde ca otrava care-i umplea ura cu amar, iar gheare ascuţite i se înfigeau în grumaji.

— Scumpule, tu te-ai gândit la ce ţi-am spus alaltăieri, la dejun?

Patrick avu un gest de sâcâială:

— Mamă, nici nu-mi face plăcere, dar oricum e prematur să discutăm. Clotilda se simte mult mai bine şi dacă merge tot aşa, în curând doctorul îi va permite să iasă.

— *Dacă!* Să nu ne ascundem după deget şi să nu fim ipocriţi. Are totuşi şaizeci şi cinci de ani, la vârsta asta, convalescenţele sunt capricioase, iar eu când am văzut-o, m-am speriat. Arăta exact ca o mumie, care printr-o minune dumnezeiască mai vorbeşte şi se mai mişcă. Să ştii, eu nu văd deloc situaţia în roz şi rareori mă înşel.

Patrick stinse cu un gest brusc ţigara, răsucind-o în scrumieră:

— Practic, mamă, ce vrei să fac? Ce pot să fac?

— Să ne gândim în linişte şi să găsim o formulă pentru a te asigura. Tu eşti generos, dar viaţa nu-i aşa. În definitiv, ţi-a mâncat cinci ani până acum şi cine ştie câţi or mai fi…

Patrick o întrerupse iritat:

— Ce înseamnă „mi-a mâncat?“ Am profitat şi eu, nimeni nu m-a împiedicat să plec.

— Se pune problema că tu meriţi mult mai mult, iar ea a profitat de un chilipir.

— Mamă, eu ţin sincer la Clotilda…

— Nu mă îndoiesc, şi eu ţin la femeia mea de serviciu, la poştaş şi la încă o grămadă de lume! Ba chiar şi la Clotilda.

Patrick se enervă:

— Degeaba încerci să ancorezi în derizoriu. Ţin îndeajuns de mult la ea încât să nu pomenesc cuvântul testament. Mai ales acum, dar, de fapt, niciodată.

— Dacă te-ar iubi, s-ar fi gândit prima la o modalitate de a te asigura. Şi nici nu trebuie să vorbeşti despre testament.

Patrick se interesă ironic:

— Dar despre ce? Despre şansele României de a intra în NATO?

— Te rog să fii serios şi înţelege că mă gândesc doar la interesele tale. Pentru mine, nu cer nimic, tu eşti viaţa mea. Sunt în stare de orice, numai ca să-ţi fie ţie bine!

— Chiar şi de crimă?

Fulguleţ sublinie cu glasul şi privirea de gheaţă:

— Chiar! Să sperăm că nu vom ajunge până acolo.

Fiu-său o privi sincer îngrozit:

— Mă înspăimânţi!

— Ai fi şi mai înspăimântat dacă te-ai trezi la patruzeci de ani, şi chiar mai devreme, sărac, „matur“ şi obligat să-ţi iei o slujbă, oricât de umilă, ca să ai de o pâine. Ăsta e coşmarul care mă urmăreşte. De-aia vreau să te ştiu cât de cât la adăpost. Dacă ţi-ar lăsa ţie averea, ai rămâne cu o bază, pentru că eu încă nu m-am resemnat, continuu să sper că vei da lovitura „dincolo“, unde într-adevăr se poate vorbi despre averi şi avuţie.

Patrick o privi lung, printre gene:

— Mamă, te-ai gândit vreodată că mişună Occidentul de alde mine – toate filmele lor gem de superbi şi magnifici – şi care pescuiesc în aceeaşi baltă, după o casă de bani?

Fulguleţ i-o reteză răspicat:

— Îţi interzic să gândeşti aşa! Încrederea neabătută în sine însuşi, siguranţa de sine garantează cincizeci la sută din succes. I-am văzut şi eu pe frumoşii de la TV. Nimeni nu-i ca tine, nimeni nu are cât ţi-a pus ţie Dumnezeu în

traistă. Să-ţi intre bine în cap că tu eşti *unic*!

Fiu-său începu să râdă, flatat şi amuzat în acelaşi timp. În realitate, opoziţia lui era generată în primul rând de o reacţie organică imediată, repulsia pentru atitudinile tranşante, aşa-zisele discuţii bărbăteşti, cu cărţile pe faţă, abordând îndeobşte teme profund neplăcute. În felul lui, era un băiat bun, având oroare să fie grosolan sau dezagreabil chiar faţă de disponibilizatul care venea zilnic să-i facă pantofii. Or, ideea de a antama o discuţie cu Clotilda privind felul în care aceasta va dispune de bunuri în caz de deces îl oripila! Nu, hotărât, n-avea curajul s-o facă!

— Nu trebuie să i-o trânteşti de-a dreptul, îl dădăci maică-sa. Eşti băiat deştept şi când vrei, ai şi tact. Întâi, pregăteşti terenul…

— Ca de exemplu!

Sincer nu vedea cum poţi aborda un subiect atât de delicat, fără să tai în carne vie.

— M-am gândit mult. O modalitate ar fi următoarea! Pentru câteva zile, renunţi la aerul tău de carnaval şi devii mai gânditor, chiar mai distrat. Pe urmă, te laşi surprins consultând gazetele, ceea ce va constitui o noutate, tu neurmărind decât publicaţiile sportive.

— Mersi, maman, zâmbi Patrick.

— Asta ca să vezi că te cunosc bine. E un adevăr, scumpule, nu te interesează nimic dincolo de sfera intereselor tale şi nu te condamn, pentru că eu sunt la fel.

— Zi mai departe! Consult deci presa.

— Da, dar nu oricum! Cu un pix în mână…

— Ce naiba să fac cu el?

— Vei încercui diferite oferte de serviciu. Pe urmă, abandonezi ziarul pe care ea îl citeşte zilnic…

— O interesează pagina economică.

— Exact, dar îl răsfoieşte în întregime. Te asigur că va da peste notaţiile tale. Important este ca în aceste zile să pleci mai devreme de acasă, aşa cum ai proceda dacă ai umbla după o slujbă. Firește, va fi intrigată şi va începe să te înghesuie cu întrebările.

— Constat că ai gândit un întreg scenariu, râse tânărul.

— Ai răbdare! Nu-i spui de la început ce ai de gând, dar într-un final, cedezi tirului de întrebări şi recunoşti că ai început să-ţi cauţi un serviciu. Dacă ei îi e teamă că ar putea fi neglijată, îi dai toate asigurările că te vei strădui să nu se simtă frustrată. În momentul în care te va întreba de ce-ţi cauţi slujbă, ce-ţi lipseşte, ai şi adus discuţia pe pârtie şi o să vezi că partida e câştigată.

— Văd unde baţi!

— O vede şi unul legat la ochi! declară Fulguleţ triumfătoare. Din clipa asta, te poţi desfăşura. Vezi, Doamne, anii trec, tu nu ai nimic pe care să te poţi bizui, trebuie să-ţi faci un rost, să te îngrijeşti de o pensie pentru bătrâneţe, că nu ştii când trec anii şi alte variaţiuni pe aceeaşi temă. Chiar dacă bănuieşte ceva, nu-ţi poate reproşa nimic, e cât se poate de firesc ca, apropiindu-te de treizeci de ani, să începi să te gândeşti la viitorul tău.

Patrick se interesă prudent:

— Şi dacă mă felicită pentru înţelepciune şi mă îndeamnă chiar ea la iobăgie?

Ochii lui Fulguleţ sclipiră şi întinse mâna peste masă râzând:

— Pui pariu cu mine că n-o să-i convină?

— De ce?

— Pentru că aşa, simplu *plaisirist*, *flaneur* pe uliţele Bucureştilor, fără nici un venit personal, eşti cu totul la mâna ei. Orice act de independenţă materială din partea ta o sperie pentru că întredeschide uşiţa coliviei de aur, din care păsărică îşi poate lua zborul. Nu va dori în ruptul capului să piardă controlul asupra ta, financiar şi implicit fizic. La birou poţi sta trei ore, opt, sau paisprezece!

— Şi dacă totuşi e de acord?

Privirea lui Fulguleţ deveni oţel:

— O vom face să-şi muşte mâinile până la subsuori! Vei „lucra“ paişpe şi şaişpe ore pe zi, va ploua cu delegaţii de câteva zile sau chiar de-o săptămână în provincie! Eu te voi ajuta, mă voi afla tot timpul în spatele tău.

— Cum crezi că va reacţiona?

— Păi, e simplu! Dacă nu vrea să te piardă, şi cu

siguranţă nu vrea, o să-ţi ia capul în poale şi o să te dezmierde: „Lasă puiule, nu trebuie să tragi la galere, are grijă Mami de viitorul tău“. Pe urmă, altfel discutăm.

După cum altfel aveau să se taie şi cărţile.

* * *

Doru Pavel, din pricina înfăţişării prea particulare – din orice parte l-ai fi privit, aducea a ocnaş, după mulţi ani de tăiat la sare –, juca relativ puţin, fiind distribuit cu parcimonie. Venea totuşi zilnic la teatru, pentru a păstra contactul, cum se spune, dar mai ales, ca s-o vadă pe Diana Tamaş care avea zilnic spectacol. Dragostea lui nu mai constituia de mult un secret, fiind percepută în diverse variante, de la „e nebun, nu-şi vede lungul nasului, nici măcar Goya, în coşmarurile lui n-a imaginat în acelaşi pat un monstru cu un înger“, până la (cabiniere şi maşinişti) „vai de lume, când te naşti cu aşa năpastă, să te ferească Dumnezeu!“

Fireşte, Diana era cât se poate de conştientă de dragostea tânărului, şi lucrul ăsta n-o deranja. I se părea normal ca toată lumea s-o iubească şi, cochetă fiind, o flatau omagiile aduse frumuseţii ei, indiferent de expeditor. Se simţise, de pildă, minunat când o profesoară de curs mediu îi relatase că toţi elevii, băieţi în clasa a X-a, îşi comandaseră ecusoane „dublu face“, cu fotografia ei şi a Madonnei. În acelaşi sens, accepta cu bunăvoinţă de regină dragostea lipsită de orice speranţă a lui Doru, floarea zilnică pe care i-o lăsa în cabină când ea nu era de faţă. O găsea totdeauna, după primul act şi în momente de sinceritate, îşi mărturisea ei înseşi că, obiceiul odată curmat, i-ar lipsi; pentru a spune lucrurilor pe nume, în prezenţa lui se simţea vag şi pervers excitată, urâţenia virilă a lui Doru acţionând asupra ei ca un drog. Mai aprecia că Doru e un adorator discret, lipsit de agresivitate şi pretenţii, şi că se mulţumea, ba chiar se simţea fericit –, dar aici, se înşela fioros – doar îngăduindu-i s-o divinizeze.

Departe de a-l socoti vreun prezumtiv rival, el însuşi având îngenuncheată la picioare, oştire de pipiţe, Dragoş se arăta uneori iritat de situaţie:

— De ce nu-l trimiţi la naiba?! De ce-l încurajezi?

Diana râsese ca de un banc bun:

— Tu vorbeşti?! Cine stă un ceas după spectacol ca să dea autografe unor şcolăriţe de cinşpe ani?!

— Spune-mi că te deranjează, şi nu mai dau o singură semnătură!

— Nu fi prost! Dragostea şi admiraţia fanilor e una dintre componentele cele mai plăcute ale meseriei noastre. De ce să te frustrezi de ele? De ce să-i împiedici pe oameni să viseze? Tu îţi dai seama că în fiecare noapte, eşti întruchiparea lui Făt-Frumos în mii, zeci de mii de dormitoare? Că în îmbrăţişarea lui Costică, blonda Nuţi simte braţele tale?!

— Ai o imaginaţie bolnavă!

— Aşi! Sunt convinsă că în sinea ta îmi dai dreptate. Nu trebuie s-o declari deschis, e suficient să ţi-o mărturiseşti ţie însuţi…

Dragoş căzuse în genunchi. Nu era o figură de stil teatrală – Diana era îndeajuns de actriţă ca s-o simtă –, ci un gest sincer şi spontan:

— Diana, de ce nu vrei să ne căsătorim? Am spulbera orice neînţelegere, am înlătura orice suspiciune! De câte ori nu ne-am spus că suntem făcuţi unul pentru celălalt?

Ochii albaştri ai actriţei priviseră departe, scufundaţi în infinit:

— Unul pentru celălalt… Oare echivalează cu unul alături de celălalt?

— Speculaţii! Mai bine spune-mi deschis că nu mă iubeşti!

— Mai dă-mi o şansă! O singură şansă!

— Adică să întâlneşti un milionar în dolari şi să descoperi că el ţi-e perechea?

— Poate că da, sau poate că nu, oricum voi fi încercat. Dă-mi ocazia unei vieţi împreună cu tine, fără regrete.

Dragoş declarase cu mâna pe clanţa uşii:

— Nu am încotro, pentru că te iubesc, cât timp voi rezista însă nu ştiu. Ştiu sigur doar că odată plecat, nu mai întorc niciodată capul peste umăr.

În urma lui, Diana începu să-şi pilească o unghie care agăţa.

„Se vor găsi o sută în locul tău!“

Din păcate, trebuia să ţină seama de povestea cealaltă, fiorosul lor secret care-i lega mai crâncen, mai definitiv decât orice „Isaiia dănţuieşte“!

„Dacă Dragoş, adus la disperare vorbeşte, cădem toţi într-o prăpastie de unde nu ne vom mai ridica niciodată.“

Doru se uită atent la bărbatul masiv care trecu pe lângă el ca un bolid. Avea impresia că tocmai ieşise din cabina Dianei şi se simţea nedumerit. Tipul era de o grăsime respingătoare, galbenă şi avea genul acela special de neglijenţă care-ţi dă senzaţia că persoana şi-a petrecut noaptea în hainele de pe el; o persoană pe care doar dacă o vezi la televizor, simţi nevoia să deschizi geamurile şi să aeriseşti. „Ce poate să caute un mastodont ca ăsta la Diana?! Probabil, mi s-a părut..“

Îşi roti ochii prin interiorul familiar. După poziţia fotoliilor îşi dădu seama că Diana avusese o vizită care se prelungise până la intrarea ei în scenă. Era prea tipicară ca să nu le fi pus la locul lor, dacă ar mai fi avut o singură clipă la dispoziţie, fără a o mai aştepta pe cabinieră. Scoase floarea – azi, un crin roz – din interiorul canadienei şi o puse în glastra de porţelan din colţul mesei de machiaj. Turnă apă cu ibricul, atent să nu picure pe de lături, apoi petrecu vreo cinci minute căutând poziţia cea mai de efect a vasului. Vasul lui, „vasul lui Doru“, cum spunea Diana, şi el se simţea fericit că exista ceva din el aici, într-un fel că făcea parte din decorul femeii pe care o diviniza. Iar de la o vreme, devenise şi fetişist, îi plăcea să atingă obiectele ei, să-i îmbrăţişeze hainele, să-şi înfunde nasul într-un top de dantelă sau în bikinii cu sfoară din sertarul comodei. Nu se simţea deloc pervers, dacă stai să te gândeşti, toţi îndrăgostiţii sunt fetişişti! Străbunicii păstrau până la

adânci bătrâneţi şi pe ascuns, spre a evita gelozia partenerului legitim, o mănuşă, o floare presată, un dagherotip sau medalion, o batistă care aparţinuse cândva personajului adorat...

Doru se uită la ceas. Încă douăzeci de minute până la pauză. Ochii i se opriră asupra plicului alb, rezemat de oglinda mesei de machiaj. Nu prizonier în ţipla unui buchet sau coş de flori, ci simplu şi solitar; în principiu, alt soi de comunicare decât cea provenită în mod obişnuit din partea vreunui admirator. Doru simţea că arde de curiozitate. Nu era iscoditor din fire, dar îl interesa până la patologic – o recunoştea el însuşi – tot ce o privea sau avea câtuşi de mică tangenţă cu Diana. Buzele chinuite îi tremurau de nehotărâre, întinse de câteva ori mâna spre plic şi o retrase precipitat, ca ars, de tot atâtea ori.

O voce baritonală, bine pozată, inconfundabilă şi pe care o detesta din adâncul sufletului, îi opri inima în loc:

— Vrei să-i mănânci?! Sau poate să-i speli?

Dragoş Mateiescu intrase neauzit. Cu mâna pe clanţă, încordat şi cu privire scăpărând de răutate, părea gata să se arunce asupra lui. Abia atunci, Doru sesiză că rămăsese cu buzele şi nasul înfundate în chiloţii Dianei. Pentru moment, se pierdu cu firea, îi mototoli mecanic şi, fâstâcit, lăsă să-i scape din mână ghemotocul de dantelă.

Junele-prim al *Teatrului Arlechino* îi înregistra cu satisfacţie starea de confuzie şi intră în cabină, închizând uşa în urma lui.

— La banii ei, îşi permite o servitoare, nu-i cazul să-i speli tu pârţurile!

— Eşti ordinar! găsi Doru, cu faţa vânătă de ruşine.

— Tu eşti un lăbar, nenorocitule, tu care faci onanie mirosindu-i chiloţii! Sunt prea gentleman, ca să-ţi explic de ce, dar îţi închipui că ai măcar o singură şansă ca să ajungi la Diana?

— Atunci, de ce ţi-e frică de mine? Ce-ţi pasă că o iubesc?!

— O plictiseşti, îi deranjezi existenţa!

— Să mi-o spună ea!

— Să zicem că-i prea miloasă. Numai un vierme netrebnic ar profita de slăbiciunea ei!

Din momentul în care Doru Pavel era silit să se înfrunte cu un comportament dur, devenea brusc puternic, juca pe teren propriu. Arboră deci, unul din rânjetele lui fioroase:

— Din ce piesă-i tirada asta? Ei da, sunt un vierme netrebnic! Ce-ţi pasă?

— Îmi pasă că infectezi aerul din jur!

Pierzându-şi stăpânirea de sine, Dragoş se aruncă înainte, ţintind grumajii lui Doru. Din nefericire, habar n-avea cu cine are de-a face. De mic copil, din pricina fizicului ingrat, Doru fusese dispreţuit, ostracizat, nu o singură dată maltratat până la sânge. Puternic şi revendicativ din fire, învăţase să îndure şi să se apere. De la treisprezece ani, făcea box şi arte marţiale, devenind, dacă nu un campion, cel puţin, un adversar redutabil pentru oricine, cât de voinic, dar mai puţin „cult“ în materie. Era cazul lui Dragoş, atletic şi deloc fricos, dar cu alt soi de studii, ţinând de strălucitorul Hollywood: înot, echitaţie, spadă, surfing, curling… În consecinţă, din două mişcări fu pus la pământ sub etajera cu cărţi. Dintâi, îşi scutură capul încercând să realizeze pe ce lume trăieşte, apoi sări în picioare, gata să se repeadă din nou.

Doru îl opri cu un zâmbet flegmatic:

— Stai blând, primăvăraticule, îţi fac portretul zob, şi nu mai ai cui da autografe! O să plângă fanesele că ce artist frumos erai!

— Quasimodo! urlă Dragoş cu pumnii ridicaţi, avântându-se fără a mai ţine seama de glasul raţiunii care-l îndemna la ponderaţie.

Cert lucru, Doru era un luptător mult mai versat. Dar nu-i mai păsa de nimic, se simţea însufleţit de o singură dorinţă, arzătoare, sfâşietoare – să-l vadă mort pe ticălos! Un upercut bine plasat îl trimise temporar în lumea îngerilor. Relaxat, ba chiar simţindu-se „afurisit de bine“, Doru umplu din nou ibricul cu apă şi-l turnă în creştetul lui Dragoş. Zvonul aplauzelor marcând sfârşitul actului îi crea un moment de panică. Ce avea să spună Diana? Era bine să-l

găsească aici, lângă „leşul“ lui Dragoş, sau era de preferat s-o întâlnească după consumarea clipelor fierbinţi de consternare şi mânie? Mânie, dacă-l iubea pe Dragoş, ipoteză de care Doru se îndoia. Dacă ar fi fost îndrăgostită, aşa cum înţelegea el dragostea, n-ar fi acceptat cu atâta dezinvoltură flirturile şi concesiile specifice junelui-prim de succes, făcute admiratoarelor. Dragoste fără gelozie nu există, or, Diana surprinsese neclintit de liniştită clişeul când o puştoaică i se lipise realmente de buze, într-un sărut à la *Basic Instinct*! Nici măcar nu tresărise.

Doru se decise pentru prima variantă, măcar o singură dată să fie surprins şi el în avantaj, stăpân pe situaţie, găsindu-se totodată în situaţia de a nu mai avea de ales. Diana intră în cabină val-vârtej, urlând după macheur:

— Teo, unde dracu’ eşti? Mi-a căzut geana, era s-o înghit! Cu ce naiba ai lipit-o, cu scuipat?!

O singură privire îi fu de-ajuns ca să reconstituie cele petrecute în cabină. Ocoli trupul lui Dragoş al cărui zbucium de pleoape semnaliza că-i pe cale să-şi revină şi se aşeză pe scaunul din faţa mesei de machiaj. Prin oglindă, îi îndreptă o privire ascuţită lui Doru.

— Eşti mândru, nevoie mare, aşa-i?

— A sărit la mine! L-am avertizat să-şi vadă de treabă, dar a tăbărât cu pumnii. N-am avut încotro, te rog să mă crezi!

— Ca şi cum n-aş fi avut destule pe cap şi fără prostiile voastre! Ce zi, Dumnezeule, ce zi!... Ce mai stai?! Pleacă odată, m-am săturat de toţi!

Doru ieşi în vârful picioarelor, fericit c-a scăpat doar cu atâta. Îi fusese teamă de un scandal monstruos, cu consecinţe, aşa că zărindu-l pe macheur, îl apostrofă bine dispus:

— Domnişoara Diana are nevoie de tine. Ai grijă, e capsată rău!

Mai tândăli vreo zece minute prin culise, după care-şi zise că-i timpul să plece acasă. Se întâmplaseră destule pentru o singură zi, iar ca să încerce s-o îmbuneze pe Diana era prea devreme, şi ea prea agitată. Părăsi teatrul

fredonând în minte o melodie parazit care-l urmărea agasant încă de când se trezise dimineaţa: *C'était le temps des fleurs*...

— A avut baftă, animalul! scrâşni Dragoş. Dacă nu alunecam...

Stătea pe canapea, cu un prosop ud în jurul capului Simţea că-i pocneşte de durere. Nuţi, cabiniera, o femeie de vârstă incertă, care-l adora, aşa cum îl adora de altfel întreg personalul auxiliar feminin de la *Arlechino*, se învârtea în jurul lui, ca o cloşcă. Ea îi aranjase compresa, îi găsise un tranchilizant şi îi aranjase un taburet sub picioare.

— Cine te-a pus să faci pe cocoşul? se interesă Diana încercând să nu mişte obrazul.

Ţinea ochii închişi, percepând atingerea degetelor uşoare şi răcoroase ale macheurului ca pe mângâierea unor aripi de fluture. Dragoş se enervă:

— Era vorba despre tine...

— Credeam că despre Ceauşeasca! Sunteţi amândoi nişte caraghioşi.

Dragoş dădu să se ridice în capul oaselor ca să riposteze, dar durerea ascuţită din ceafă îi smulse un geamăt, trântindu-l la loc. Cabiniera se grăbi să-i potrivească puişorul de pernă:

— Să vă fac o cafeluţă tare, domnu' Dragoş?

Diana se răţoi:

— Alo, ce-i aici, braserie? N-aveţi impresia că suntem prea mulţi? Mersi, Teo, poţi să pleci... Dragoş, du-te la voi, e mai linişte, vin şi eu la pauză! Nuţi, peruca!... Te-ai zăpăcit?! Chiar v-aţi pus în minte cu toţii să mă înnebuniţi? Auzi, mi-o aduce pe *Mary Stuart* în *Tramvaiul*...

În sfârşit, singură! Binecuvântatul ei sfert de ceas pe care ştiuse să-l impună chiar de la debutul în teatru. Cincisprezece minute de singurătate absolută, răgaz să viseze, să plutească, să se adune. O ţigară (nu mai mult de două-trei pe zi), o gură din ceaşca de şocolată rece

consumată de-a lungul mai multor ore. Un sfert de oră, un nimic, după care se simţea însă complet remontată, proaspătă ca o violetă de pădure plouată de rouă. În sinea ei, Diana îşi închipuia cu convingere, şi doar anecdotic în societate, că seamănă cu Napoleon care, după cum se ştie, avea capacitatea de a adormi profund în orice împrejurări, zece minute fiindu-i suficiente pentru a se simţi cu totul refăcut.

Când ajunse la jumătatea ţigării, întinse leneş mâna după plicul rezemat de oglindă. Îl observase încă de la intrarea ei în cabină, la pauză, dar deşi continua să primească omagiile admiratorilor cu aceeaşi plăcere proaspătă de la debut, se simţea mai puţin impresionată, iar curiozitatea vizavi de conţinut şi expeditor era considerabil moderată. Mai puţin comun, plicul nu prezenta nici un înscris, şi amănuntul îi atrase atenţia: „unul care probabil se vrea original…“

Luă *coupe-papierul* şi-l deschise atent, cu pedanteria care o caracteriza. Adevărată maniacă a ordinii, până şi hârtiile destinate coşului de gunoi nu erau făcute cocoloş, ci împăturite în pătrate perfecte; greu de imaginat ce avea să devină, o dată cu trecerea anilor, care îndeobşte supradimensionează obsesivul din individ. Deocamdată însă se mulţumea să-i terorizeze pe cei din jur, victime de primă linie fiind Dragoş şi cabinierele.

Dar… ce drăcie o mai fi şi asta?! Din plic, căzură trei firicele de miozotis. Codiţele erau încă pline de sevă, dar petalele fuseseră trecute prin flacără. Trei flori arse. Şi un bilet cu majuscule tipărite: NU MĂ UITA. M.

— Diana!

Tresări. Vocea din difuzor o chema în scenă.

* * *

După plecarea lui Patrick, Clotilda adormi fericită. Îi era recunoscătoare pentru gentileţea şi înţelegerea lui. În adâncul sufletului, amplifica, evaluând în aur orice gest de

duioşie. Îşi aminti cu un amestec de nostalgie, orgoliu, dar şi cu o adiere de amărăciune că odinioară, era nevoie de cel puţin un briliant ca să-i creeze pe jumătate o stare de spirit asemănătoare. „Dacă tinereţea ar şti, dacă bătrâneţea ar putea“, vorbele acestea reveneau, mereu în mintea Clotildei, după ce Patrick intrase în viaţa ei. De ce oare am fost zămisliţi astfel încât să nu putem aprecia decât imposibilul sau ireparabilul? La extazul Clotildei contribuia din plin şi faptul că percepea corect situaţia ei de mare excepţie. Câte femei de şaizeci şi cinci de ani (raţionamentul fiind valabil în general şi pentru promoţiile sărite din patruzeci şi cinci-cincizeci) mai au un bărbat tânăr şi chipeş care să ţină la ele, câte mai ştiu ce este dragostea adevărată?

Decise că Patrick merită un cadou superb, care să-l bucure, şi se gândi că cel mai potrivit ar fi să-i schimbe Toyota cu un Jaguar. Adormi cu un zâmbet care-i dădea la iveală proteza.

Prin crăpătura perdelei, Ioana urmări plecarea lui Patrick. Junele avea fără îndoială clasă, toate mişcările emanau o eleganţă dezinvoltă. Felul în care se instală la volan sau în care îşi aprinse ţigara înainte de a demara ţinea de un anume complex de date aparţinând privilegiaţilor, fascinant pentru oamenii de rând – tinereţe fericită şi sportivă, siguranţa proprie unui *look* seducător, prosperitate, plus ce mai ţesea imaginaţia despre existenţa nevăzută a unui asemenea personaj: mondenităţi la vârful cel mai înalt, peisaj populat doar de VIP-uri, dragoste consumată pe tavă de aur în decoruri exotice sau pe un yacht luxos... Imaginile înfipseră un ac în inima Ioanei şi o dată maşina dispărută din câmpul ei vizual, se depărtă de fereastră.

Era ora patru şi se afla singură acasă. Se simţea ca atare, pentru că Martineasca dormea şi, oricum, rareori se mai dădea jos din pat. Lipsea şi Tanţa care, fiind joi, adică după-amiaza ei liberă, se repezise la ţară, ca să participe la parastasul unei rude. Nici Patrick n-avea să se întoarcă prea curând. Îi promisese nevesti-sii că nu va întârzia, dar asta

însemna cam zece seara, nu orele mici de după miezul nopţii, ca de obicei.

Lăsă uşa de la dormitor întredeschisă pentru a o auzi pe bătrână în caz că ar avea nevoie de ea şi pătrunse cu pas hotărât în camera „domnişorului“. Rămase lângă uşă câteva momente bune, plimbându-şi cu atenţie privirea. Era desigur curioasă, dar şi prudentă. Înainte de a începe să cotrobăiască, voia să-şi întipărească bine în minte poziţia obiectelor, micile amănunte fixe şi parcă sacre ale oricărui locatar, o abatere de la amplasamentul ştiut trădând o vizită în „contumacie“.

Ioana fusese un copil modest, trăind în condiţii de sărăcie tangente chiar cu mizeria şi nu avusese acces la casele prospere din Slatina. Fără îndoială că funcţionau şi acolo mentalităţi de clasă, parcă mai dure în provincie decât în Metropolă. Ca peste tot, oamenii simt nevoia să dispreţuiască, să se simtă superiori unii altora, dar nu-i mai puţin adevărat că nici persoana ei nu îmbia la apropiere. Nu avea nici un fel de prieteni – bogaţi sau calici.

În acest sens, Ioana nu dispunea nici de cele mai elementare cunoştinţe privitoare la decorul unei case, nu făcea diferenţieri generate de cultură sau informaţie, în schimb, avea instinct. Se născuse cu acest simţ şi putea adulmeca bogăţia de la zece paşi, iar când se oprea, de pildă, în faţa unei vitrine, indiferent de profil şi unde preţurile nu erau afişate, ochea fără greş, pentru visele ei, obiectele cele mai preţioase şi, firește, cele mai scumpe.

Tot aşa, în camera lui Patrick, sobră şi aerată, trase în piept aerul de „bogătani“ şi aprecie la justa valoare mobila englezească, bine scoasă în evidenţă de decorul jaguar. Întreaga încăpere era tapisată cu imitaţia acestei blăni, la fel mocheta, divanul, până şi coşul pentru hârtii de sub birou. Pe blatul de marmură al căminului, impresiona un jaguar turnat în bronz care-şi arăta colţii. Toată această ambianţă reprezentase cadoul Clotildei la aniversarea unui an de căsătorie. Îi plăcea să-l surprindă venind în întâmpinarea tuturor dorinţelor sale chiar neexprimate, iar de data aceasta ţinuse seama de slăbiciunea Băiatului

pentru feline. În acelaşi timp, îl compensa somptuos pentru faptul că, fiind astmatică, nu suporta în casă pisici, sau vreun animal cu blană.

Atenţia Ioanei se concentră asupra unui dulăpior cubic, rezemat pe labe de jaguar din alamă, ceva mai mare decât o noptieră şi despre care descoperise cu admiraţie proletară că ascunde un mic frigider burduşit cu sticle de băuturi scumpe şi cuburi de gheaţă. Rămânea biroul florentin cu gheare de leu, unde un singur sertar era încuiat cu cheia îşi aminti cu un surâs interior cuvintele unei bătrâne din Slatina care le fusese vecină: „Lasă casa cu uşile vraişte, nimănui n-o să-i pese, zăvoreşte-o cu şapte lacăte, să vezi cum te calcă hoţii. Tot aşa, şopteşte-i cuiva ceva şi toate urechile se ciulesc; strigă ceva în gura mare, nimeni nu te ascultă…“

Era o broască simplă, iar Ioana – îndemânatică. Scoase o agrafă din părul adunat la ceafă, meşteri câteva secunde şi încuietoarea cedă. Un conţinut sărac, (fata luă la mână una câte una hârtiile lipsite de importanţă), mai de soi fiind un binoclu de câmp. Decepţionată, îşi zise că „trecutul“ lui Patrick, viaţă intimă şi un eventual material compromiţător, rămăsese depozitat în casa părintească, iar de Fulguleţ – Ioana cunoştea îndeajuns de bine oamenii – nu se putea trece. Poate peste cadavrul ei. Aranja totul în ordinea găsită şi, ca să fie cu conştiinţa împăcată, îşi trecu degetele pe sub fundul sertarului. Nu văzuse niciodată, dar citise în multe cărţi despre tainiţe camuflate în mobilele vechi. Cu o tresărire de satisfacţie, dădu peste o mică limbă metalică, mobilă. Sertarul era dublu… Înregistră o mişcare uşoară în spate şi se răsuci fulgerător, palidă ca o moartă, cu inima cuprinsă de panică. În spatele ei, Patrick, ţeapăn şi impenetrabil, o privea cu mâinile încrucişate la piept, într-o poziţie ostentativ contemplativă.

Se întorsese pe neaşteptate acasă, fără intenţii subterane, ci numai pentru a se schimba. Intervenise o modificare de program, fiind invitat la un *cocktail* care presupunea cel puţin costum şi cravată, dacă nu chiar

smoking. Dar oricum, la *Don Carlos*, cel mai elegant, *en vogue* şi snob local, recent deschis în Capitală, ţinuta era obligatorie.

Când dădu peste Ioana cotrobăind în biroul lui, rămase ţintuit locului de surpriză. Pe moment amuţi, dar concomitent înregistră şi un sentiment de triumf: „M-ai surprins tu în vecini, cu pantalonii pe vine, dar şi eu te-am prins scotocind dulapurile ca o hoaţă! Să vedem care stă mai bine!“

La rândul ei, pentru moment, Ioana rămase ca paralizată. Nu era obişnuită să fie pusă în încurcătură, nimeni nu o prinsese cu vreo greşeală, deşi avea destule la activ. Mai grav, nu erau greşeli, noţiunea excluzând intenţia. Or, ea comisese ticăloşii mai mari sau mai mici în deplină cunoştinţă de cauză şi cu un scop anume. Era însă abilă şi, fără să-şi dea seama, o excelentă actriţă în viaţa de toate zilele. Astfel, sub masca de desăvârşită onestitate şi incoruptibilitate, care-i conferea o oarecare superioritate din start, Ioana îşi putea permite să-şi plimbe nasul pe sus, să dispreţuiască şi să condamne. Iat-o acum, dintr-o dată vulnerabilă, surprinsă într-un flagrant delict şi tocmai de omul care înregistra în inventarul ei cele mai odioase minusuri. Confuză, se îndreptă spre uşă, dar făcând un pas înapoi, Patrick o baricadă.

— Dă-te la o parte!

— Nu, domnişoară, nu înainte de a lămuri câteva lucruri. Ia loc te rog.

— Şi dacă nu vreau?

— Comunic întregii familii că eşti o hoaţă şi o spioană. Spioană, poate îţi sună mai nobil.

Prizonieră în menghinea marelui dezastru, fata îşi redobândi curajul. Săltă bărbia îndărătnică, iar ochii îi fulgerară albastru oţel pe faţa de cretă:

— Cred că aş avea şi eu ceva de povestit!

Patrick îşi aprinse nonşalant o ţigară, zicându-şi că nu-i stătea deloc rău când era furioasă. Cu o expresie mai dulce, ar fi putut deveni chiar o prezenţă agreabilă şi, oricum, ieşită din comun.

— A, te referi la mica întâmplare din debaraua de la *Clopoţei*? În primul rând, nu cred că o fiinţă înzestrată cu atâtea însuşiri evanghelice ar avea inima să supere o doamnă nevinovată şi suferindă. Presupunând însă că ai face-o, ce-ţi închipui că ar urma? Un mic scandal, deşi nevastă-mea e prea doamnă ca să se preteze la aşa ceva, apoi câteva zile de atmosferă rece şi încordată, după care totul va reintra în normal. Situaţia însă ar fi mult mai gravă în ce te priveşte, dacă eu nu mi-aş ţine gura.

Ioana îl privi cu îndrăzneală în luminile ochilor:

— Ce vrei?

Patrick se distra grozav în sinea lui, abia aştepta să-i povestească tărăşenia lui Dragoş. Totodată, se simţea fericit, eliberat de spaima că Martinesca ar fi putut afla ceva. Nu avu însă timp să-şi consume fericirea căci în secunda următoare, rămase cu gura căscată de uimire. Ioana începuse să se descheie la bluză.

— Hotărât, nu eşti o femeie de toate zilele! Şi mai ai şi o părere excepţională despre tine. Ce te determină să crezi că te doresc?

— Eu te doresc, declară fata cu ochi care păreau dilataţi de patimă. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut.

— Hm, făcu Patrick aiurit, nu aveai deloc aerul.

Cu toate succesele sale, nu mai trăise o situaţie asemănătoare şi nu s-ar fi simţit mai perplex nici dacă răposata Maica Tereza ar fi început să se dezbrace în faţa lui.

— De aceea, continuă Ioana în sutien şi cu fusta pe glezne, am cotrobăit aici în cameră. Mă interesează totul, vreau să ştiu totul despre tine.

Deşi flatat, Patrick rămase în rezervă:

— De ce te-aş crede?

Ioana ridică din umeri:

— Nu mă crede, eu mă ofer oricum.

— Dacă-ţi închipui că aventura de la *Clopoţei* reprezintă pentru mine un stil de viaţă…

— Nu-mi închipui nimic, ştiu doar că nu sunt mai prejos de feţişoara aia de doi bani.

I se aruncă pe neaşteptate de gât şi începu să-l sărute sălbatic. Patrick se simţi luat de val:

„La urma urmelor, de ce nu?“

Se mai aflau încă pe covor, trăgând amândoi din aceeaşi ţigară.

— Să fie limpede, fără nici un fel de obligaţii! A fost un simplu moment din viaţa noastră.

— Nici o obligaţie, repetă fata în şoaptă, lipindu-şi trupul fierbinte de al lui.

Vibra ca un arc, nesătulă, cerşind mereu dragoste. Patrick o luă din nou. Îl fulgeră un gând care se topi în aceeaşi clipă: „Am aşa o impresie în organism că mi-am complicat viaţa“.

* * *

Murise un mare regizor care, deşi ajuns la o vârstă înaintată, continua să fie activ şi, fenomen mai rar, tot atât de apreciat ca în epoca sa de mari realizări artistice, hiritisite cu premii răsunătoare în ţară şi în străinătate. Cimitirul era *full*, aşa cum se întâmplă în asemenea situaţii, lumea venind gârlă să vadă pe viu şi îndeaproape artiştii şi, în general, personalităţile marcante. Asemenea înmormântări devin evenimente mondene, vezi şi eşti văzut, remarci şi eşti remarcat, şi, în consecinţă, chiar şi cei mai ciufuţi şi indiferenţi dintre actori, ca de exemplu Diana Tamaş, nu pregetă să participe.

Şi pentru că Dragoş avea o filmare în provincie, actriţa veni însoţită de Doru Pavel şi tot împreună plecară. Era o zi mohorâtă de toamnă în care totul părea că plânge. Înfiorată de umezeala rece, Diana se strânse la braţul lui Doru. Se simţea deprimată, dornică să se îndepărteze cât mai repede de locurile acestea lugubre şi n-avea chef de inevitabilele comentarii îndoliate cu colegii, filosofie de doi bani – ce ţi-e şi cu viaţa asta, domnule, când te gândeşti că aşa şi pe dincolo, pentru ca tot în patru scânduri să ajungi etc.

— Hai s-o virăm, şopti Diana, nu mai suport. În fond, am făcut act de prezenţă, panegiricul nu mă interesează.

Doru o califică în sinea lui drept cinică, dar cum o adora necondiţionat, îndulci duritatea calificativului. „Adică, de ce mă deranjează?! E sinceră, nu afişează sentimente pe care nu le are. Aş fi preferat-o ipocrită?“

— Am spus-o de nenumărate ori, declară Diana furioasă pe ea însăşi, dar de data asta mă ţin de cuvânt! Nu mă mai prinde nimeni la genul ăsta de festivaluri!

Doru Pavel se opri, încercând să se orienteze. Nu era familiarizat cu Cimitirul Bellu şi îşi zise că indiferent unde s-ar afla, trebuia să ajungă întâi la aleea centrală.

— Cred că pe aici, mormăi mai mult pentru el.

Glasul Dianei scăpă necontrolat:

— Ce înseamnă, crezi? Nu eşti sigur? Asta ar fi culmea să ne mai şi rătăcim aici, printre morminte!

Îi era frig – dârdâia cu nasul în gulerul mantoului de blană –, lehamite de toate, iar atmosfera o terifia, producându-i rău fizic.

— Îmi pare rău… N-am pomenit aşa ceva! Nici ţipenie de om, nici măcar vreun gropar sau o căndelăreasă…

Tot bâjbâind, intrară pe o alee lungă, paralelă cu cea principală.

— Asta a fost! răsuflă uşurat Doru Pavel.

Se temea de Diana când era nervoasă şi o evita, fiindu-i frică de cuvinte grele, necugetate – actriţa nu se cenzura – peste care un minim de demnitate l-ar fi împiedicat să treacă.

Chiar la intrarea în alee îi opri monumentul Monicăi Miclea. Nici unul din ei nu-l mai văzuse, iar priveliştea neaşteptată îi lăsă fără grai.

— Ce chestie apocaliptică! suflă Doru. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva!

Monumentul impresiona oricum, dar la prima vedere, după cum mărturiseau toţi vizitatorii cimitirului, avea efect de şoc. Izbea măreţia lucrării de marmură, „desfrâul“ de plante, flori şi panglici, aranjamentul lor meticulos, dar sentimentul cel mai tulburător era generat de ceea ce

fiecare privitor intuia că se petrece dincolo de acest spectacol sepulcral.

Edificiul fusese desigur născocit de o suferinţă cumplită excluzând resemnarea, trezind în schimb convingerea că moartea nu constituie un fenomen definitiv, ci doar o schimbare de domiciliu, că totul se va relua exact de acolo de unde s-a întrerupt, doar că de pe „continente“ diferite. Într-un cuvânt, comunicarea dintre cei adormiţi şi cei neadormiţi continuă, dar cu mijloace specifice.

— Cine să fie? şopti Diana uitându-se ca hipnotizată la bustul de bronz fixat la căpătâiul sarcofagului.

Era evident că aparţinea unei femei foarte tinere, iar sculptorul izbutise să sugereze prin poziţia îndrăzneaţă a capului cu bărbia ridicată şi o coamă sălbatică de păr parcă bătută de vânt, superbă cutezanţă şi avânt, încredere şi năvalnică dragoste de viaţă. Toate acestea curmate nemilos, aripi arse înainte de a apuca să se deschidă.

Diana nu-şi lua ochii de la trăsăturile dăltuite în marmură încercând să le identifice. Fata îi amintea de cineva…

Doru se apropie şi desluşi printre ghivecele de flori înscrisul de pe capac. Exclamă stupefiat:

— Fantastic!… E mormântul bietei Monica!… Monica Miclea, colega noastră!…

Diana se cutremură. Nu se gândise niciodată la familia Monicăi, îi era însă limpede un fapt! Cine întreţine la cimitir un asemenea „spectacol“, şi asta după cinci ani, pentru acel cineva suferinţa a rămas la fel de vie şi de strivitoare ca în prima zi.

„Doamne, cât m-ar urî, dacă ar şti…“

* * *

Pregătindu-se s-o viziteze pe Luiza Miclea (în sfârşit, fixaseră o întâlnire la ea acasă, pentru dimineaţa aceea), Emil Mărgescu îşi făcu socoteala că „vendeta mea personală“, aşa cum o considera el a fi, introducea încă două persoane.

Prima, Cireşica Tamaş, belferiţa pe care o cunoscuse la Clubul *Curaj*, sora actriţei, nu-i făcuse vreo impresie specială. O amărăşteancă banală, comună până la confuzie cu milioane de surate, exceptând desigur fizicul care se remarca printr-o sluţenie ieşită din comun. O pereche de izmene i-ar fi rezolvat mintenaş toate problemele, de la coşuri până la gărgăunii care-i asediau creierii. Avea un exemplu sub nas, pe soră-sa Cecilia, aşa că se considera expert în diagnosticare şi medicaţie. Fata însă ştia ceva şi merita luată în calcul.

A doua, şi de departe mai de nădejde şi mai cu capul pe umeri, i se părea în ciuda excentricităţilor, Luiza Miclea. Femeia aceasta suferise cum numai câtorva le este hărăzit, dar izbutise să supravieţuiască, reclădindu-şi existenţa şi adaptând-o durerii; exprimată fanatic şi teatralist, suferinţa ajunsese singura ei raţiune de a exista şi o trăia cu voluptate. Voluptatea suferinţei… Luiza ştia ce voia, luptase cu dârzenie pentru a-şi atinge scopul – descoperirea misterului legat de sinuciderea Monicăi – după care ar fi putut muri senină şi cu inima împăcată. Când o fi şi o fi să se reîntâlnească cu cei dragi şi cu Monica în primul rând, să le poată oferi satisfacţia postumă de a fi răzbunat o nelegiuire odioasă. Luiza era dispusă să continue lupta, dar nu mai ştia cum. Emil i-o va arăta.

„Uite o persoană care n-are preţ, gândi el, care nu poate fi cumpărată, orice şi oricât i-ai oferi“, simţind că încearcă pentru fosta cântăreaţă o stimă sinceră. Spre ea se îndrepta acum după prealabilul telefon prin care confirmase întrevederea.

Că avea emoţii e puţin spus. Mâinile i se răciseră, inima se zăpăcise complet, iar o crampă ca o gheară i se înfipsese în capul pieptului. Duodenul! Înghiţi la repezeală o pastilă de Ox Bill. Dar nimic n-avea importanţă, venise Ziua cea Mare! Cu atât mai importantă cu cât viaţa ei fusese astfel mutilată, încât nu mai era loc de surprize. Dar azi, în sfârşit, avea să afle ceva, chiar nesemnificativ sau puţin, dar în stare să ridice cât de cât vălul care camufla tragedia de

acum cinci ani.

Înfăşurată într-un kimono cu ibişi şi trei andrele înfipte în cocul vopsit negru corb, Luiza părea că aspiră, în acea dimineaţă, la ipostaza de Cio Cio San. Cel puţin aşa îşi închipui grăsanul, care nu prea le avea cu muzica şi mai ales cu opera.

Aşezat pe canapeaua din salonul ei cu mobilă stil amestecată, „salonul cu amintiri“, Emil o privea cu îngăduinţă, ceea ce pentru el reprezenta un maximum de cadou afectiv pus la dispoziţia semenilor. Pe cât de fioroasă i se păruse Luiza pe aleile cimitirului, o vrăjitoare adevărată, pe atât de inofensivă o găsea acum; o bătrână tenace, cândva puternică, azi însă pe cale de a fi ruinată de vârstă şi suferinţă, care-şi ascunde durerea în spatele unor măşti groteşti, pline de vopseluri, aidoma personajelor fantasmagorice de carnaval sud-american. Nu era însă proastă şi sub masca hâdă ascundea un suflet. Într-o anumită privinţă, se înşela profund, căci Luiza era însă departe de bătrâna slabă şi inofensivă închipuită de el.

Dar amănuntul care trezi din prima clipă şi definitiv simpatia lui Emil, era comportamentul firesc al Luizei. Nu-i citise pe figură surpriza-oroare când dăduse ochii cu el, deschizându-i uşa, nu evita să-l privească sau să-l atingă, întinzându-i mâna cu naturaleţe, nu detectă nici urmă de silă, tratându-l ca pe un om absolut normal.

Deşi abia unsprezece dimineaţa, bătrâna nu se sfii să pună pe masă o sticlă de Martell, bolurile aferente, lămâie şi zahăr pentru cine consumă. Îi plăcuse mereu să tragă câte un păhărel, dar după moartea tragică a fiică-sii şi mai ales a Monicăi, apela la alcool ca la un anestezic. Bea până i se făcea somn şi, o dată amorţită, totul devenea suportabil. Pe de altă parte, gămanul era incapabil să refuze orice i s-ar fi pus dinainte într-o farfurie sau un pahar.

Ciocniră sobru, adică fără să-şi atingă paharele, ci doar ridicându-le. Luiza trase o gură zdravănă, apoi îndreptă spre grăsan o privire ascuţită.

— Domnule Mărgescu…

— Spuneţi-mi, vă rog, Emil.

— A, da? Perfect. Uite, dragă Emil, mie mi-a plăcut întotdeauna să fiu directă şi sinceră. Aşa sunt eu! Mai înainte de toate, să-mi spui de ce m-ai fiert atâta, amânând cunoştinţa noastră?

— La fel de direct şi sincer vă răspund: din două motive. Întâi că am complexe din cauza fizicului şi evit pe cât posibil să fac cunoştinţe noi. Nu vreau să intru în amănunte…

— Nici nu-i nevoie, dar e o prostie. Să trecem peste asta. Al doilea!

— Nu voiam să mă prezint la dumneavoastră cu mâna goală. Trebuia să vă aduc un minimum de material privitor la… la…

— Moartea Monicăi. Nu mi-e frică de cuvinte.

— Nici azi nu am probe categorice, ci doar bănuieli pertinente.

— Decât nimic, bune şi bănuielile.

— …Am prins însă o pistă care pledează în favoarea acestor presupuneri… Mai înainte de toate însă, ar fi trebuit să vă spun că am iubit-o pe nepoata dumneavoastră, că am idolatrizat-o! Mai mult de atât nu se poate iubi.

— Mă aşteptam, declară liniştită Luiza

Surpriza o constituia doar făptura matahalei (ea îşi imaginase un delicat aristocrat à la *Ashley*). Avea însă suficientă forţă de disimulare pentru a nu lăsa să se citească nimic pe faţa ei.

— A fost o dragoste fără speranţă, din start imposibilă, dar eu, într-un fel, mă simţeam fericit. Aveam o zeiţă la care să visez, s-o urmăresc din umbră, să ştiu că există. Am fost la toate spectacolele ei, am asistat în gară sau la aeroport la toate deplasările şi întoarcerile ei. Nu ştiu dacă aţi simţit vreodată…

— Am iubit şi eu, tinere, suspină Luiza.

— Altceva am vrut să spun. Nu ştiu dacă aţi încercat vreodată un sentiment de… mulţumire i-aş zice pentru simplul fapt că trăiţi în acelaşi oraş cu X, că respiraţi acelaşi aer, că poate se gândeşte la dumneavoastră, că anumite

performanţe, când e cazul, i-ar putea ajunge la urechi. Şi asta chiar dacă nu vă vedeţi cu deceniile şi nu comunicaţi.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui deşi nu m-am gândit niciodată cum să formulez chestia asta. Sentimentul e prea confuz.

— La cu totul altă scară, dar din aceeaşi familie s-au situat sentimentele mele. Eram fericit că Monica există, gata să fac *oricând* şi *orice* pentru ea şi, fără să obţin nimic concret în schimb, aş fi fost neconsolat dacă ar fi părăsit ţara.

— Şi uite că a părăsit tot pământul!... Ai cunoscut-o personal?

— Da şi sunt fericit să pot afirma că într-un fel deveniserăm prieteni.

Bătrâna îşi muşcă buza şi rujul gras se lipi de proteză. Şi azi o durea discreţia Monicăi, pe care Luiza o cataloga chiar „secretoşenie“. Faţă de cine? Tocmai faţă de bunică-sa, singura rudă şi singurul om (acum constata că existase şi un al doilea – Emil) căruia îi păsa cu adevărat de ea! Încă de copil, Monica se comporta asemeni unui manechin însufleţit, mânca, dormea, zâmbea, mulţumea, toate pe acelaşi ton egal, nu ştiai niciodată când era supărată. Şi abia acum realiza Luiza că, întrebată, n-ar fi putut oferi numele vreunei prietene, colege de şcoală, iubit, orice bărbat din viaţa ei. Aşa se şi explica faptul că nu auzise de Emil...

— Ciudat, foarte ciudat mi se pare altceva. Că mie nu mi-a vorbit de dumneata nu mă surprinde, era o fire închisă şi din cauza asta n-am putut oferi anchetatorilor indicii privind anturajul, amicii sau duşmanii, eventualii ei curtezani. Poliţia însă are mijloace de investigaţie şi, în fond, asta-i meseria lor, să scormonească şi să găsească. Te întreb atunci, cum de nu te-au căutat pe dumneata să dai o declaraţie, o informaţie cât de măruntă?!

Emil Mărgescu surâse mefistofelic:

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Ce pot să cred? rosti indignată Luiza. Că s-a dat rasol! O anchetă superficială, grăbită, hai să închidem mai repede

dosarul! Le-am şi spus-o răspicat! Domnilor, nepoata mea n-a trăit pe Lună şi nici în pădure! A avut colegi, spectatori, o grămadă de lume care a cunoscut-o, e imposibil să nu transpire nimic, că doar n-o fi trecut prin viaţă şi prin teatru aşa ca o ploaie de vară! Ca o fantomă care nu face umbră şi nu lasă urme! Replica lor devenită leitmotiv? Invariabilul „nimeni nu ştie nimic“.

Emil o asculta dând aprobator din cap:

— Exact aceleaşi întrebări mi le-am pus şi eu. Azi, am dobândit convingerea că dosarul a fost clasat în urma unor presiuni venite de foarte de sus. Vinovaţii au avut pile mari!

Bătrâna tresări:

— Vinovaţi?! De ce crezi că au fost mai mulţi? Eu mă gândeam la un monstru, un soi de Don Juan însurat! A profitat de ea o vreme şi pe urmă a părăsit-o.

— Sunt convins că nu a fost vorba despre aşa ceva.

— Atunci?

— Există trei oameni care ştiu foarte multe despre sinuciderea Monicăi, trei persoane cărora nici măcar nu li s-au luat declaraţii.

— Cine? spuse Luiza de-abia respirând.

— Doi colegi de teatru, Diana Mareş şi Dragoş Mateiescu, şi un al treilea, un fel de *playboy*, un *macho* cum spun puştii, în realitate un peşte ordinar însurat cu o babă pe care o tapează în mod „legitim“. Are un restaurant şi e plină de bani.

— Clotilda! şuieră cu ochii măriţi de groază Luiza şi simţi că i se face rău.

O gură de coniac, o pastilă şi un pahar cu apă o ajutară să-şi revină. Îşi făcea vânt, gest maşinal înlocuind aprinsul ţigării la alţii, cu *Liliacul*. Adică, evantaiul folosit în spectacolul cu *Liliacul*. Deşi ostenit, evantaiul rămăsese superb şi fastuos. Nici nu putea fi proaspăt, având în vedere că împlinise patruzeci de ani. Cândva, în prima tinereţe, Luiza Miclea flirtase cu ideea de a face operetă. Nu ţinuse. Genul, i se explicase, pretindea fie diafan, vaporos, romantic, fie nostim, picant, nas în vânt, „ce

frumoasă-i viaţa!“, şi nu tragedie greacă. De pe atunci, parcă prefigurându-i destinul, Luiza era gravă şi sepulcrală.

Emil o privea îngrijorat:

— Cred că ar fi bine să vă întindeţi. Putem continua discuţia altă dată.

Bătrâna alungă cu un gest scurt ideea, ca pe un tăun enervant:

— Am tot timpul să mă întind… Spune-mi, tinere, eşti sigur de ceea ce afirmi? Mă refer la cei trei…

— Nu ştiu în ce măsură sunt vinovaţi, dar categoric deţin informaţii pe care nici Poliţia nu le are. Sau dacă le are, ele nu figurează în dosar. Au fost escamotate.

— De ce eşti atât de convins?

— O bună bucată de timp înainte de nenorocire, alcătuiau împreună cu Monica o gaşcă. Practic, erau nedespărţiţi. Bizar, căci stilul contravenea total felului ei obişnuit de a fi. Eu o urmăresc de mult, de când a intrat la *Arlechino* şi chiar mă surprindea viaţa austeră pe care o ducea, incredibilă pentru o actriţă tânără şi de succes. Nu agape cu colegii, nu restaurante sau alte petreceri, doar repetiţii şi spectacole, pe urmă, direct acasă. Nu prieteni, nu anturaj.

— Ai dreptate, aşa era ea.

— Şi, dintr-o dată, a devenit mondenă, a început să se îmbrace mai bătător la ochi, ieşea seară de seară. Totdeauna în compania celor trei.

— Printre alte localuri, frecventau mai ales *Clopoţeii*, restaurantul care-i aparţine…

Luiza îl întrerupse, urmărindu-şi un gând al ei:

— …Am observat şi eu schimbarea, dar îmi părea bine că, în sfârşit, a început să se bucure de viaţă. Mie-mi spunea că are filmări de noapte… Asta mă doare cel mai tare, de ce trebuia să mă mintă, de ce n-a avut încredere în mine? Cu ce am greşit în faţa ei? Am iubit-o şi pe fiică-mea, Mihaela, când s-a prăpădit am vrut să-mi iau zilele, dar m-a reţinut existenţa copilului. Iar pe copilul ăsta l-am divinizat… Apropo, dumneata de ce nu te-ai dus la Poliţie să le povesteşti ce mi-ai spus şi mie?

Emil surâse cu amărăciune:

— Bineînţeles că m-am dus. Mi-au înregistrat declaraţia îndeplinind o simplă formalitate. Ofiţerul respectiv părea plictisit de moarte, sictirit. Aveam impresia că-l deranjez şi boul de mine i-a cerut chiar scuze. Ca să vă daţi seama de „atmosferă“, am insistat asupra faptului că ultimul weekend, weekend-ul din care nu s-a mai întors, l-a petrecut împreună cu Diana, Dragoş şi Patrick. Au plecat, cu Toyota peştelui.

— Eşti sigur?

— Ca de soarele de afară! Înainte de plecare, m-a rugat să-i fac câteva cumpărături, ultimele, adăugă cu glasul înecat de plâns. N-am să le uit niciodată! Şase sticle de vin vechi, cel mai scump pe care-l găsesc, şi un tort cu blat de bezea... Era foarte emoţionată, fericită aş zice, şi am întrebat-o încercând să-mi ascund teama: „Te măriţi cumva?“ Mi-a răspuns în doi peri: „Îmi dai idei?“... Iar ultimele cuvinte au fost: „Să-mi ţii pumnii, Emil!... Adică... Prostii! Pe luni!“ Din ascunzătoarea mea – nu mă arătam niciodată, ştiam că-i e ruşine cu mine –, i-am urmărit cum se urcă toţi patru în maşină. Bărbaţii în faţă, femeile în spate. A fost ultima dată când am văzut-o... Şi atunci, vă întreb...

— Ce anume! rosti Luiza cu faţa plină de dâre negre din pricina rimelului întins de lacrimi.

— Toate acestea le-am povestit şi la Poliţie. Le-au taxat drept „fleacuri lipsite de importanţă“... Ce probă de rea-credinţă mai mare vreţi?

— În concluzie?

Emil se aplecă înainte, atât cât îi permitea pântecul uriaş, şi vrând să dea greutate cuvintelor, le apăsă aproape silabisind:

— Nu ştiu cine i-a dat brânci pe fereastră, fizic, sau cine este autorul moral, dar ei, Diana, Dragoş şi Patrick, cu siguranţă ştiu.

— Fii pe pace, nu-ţi vor spune niciodată adevărul!

Mărgescu avu un rânjet rău:

— Doar că eu mai am un atu.

Se gândea la Cireşica.

* * *

„Nu cer mare lucru, declara doamna Simina Tamaş, n-am pretenţii extraordinare de la fetele mele, dar măcar o dată pe săptămână, pretind să luăm dejunul împreună, toată familia!“

Înainte, masa avea loc duminica, dar după 1990, hotărârâ sâmbăta ca fiind ziua cea mai potrivită. Nimeni nu lucra, iar Diana care avea duminica totdeauna încărcată – două matinee şi seara al treilea spectacol – putea participa şi ea. Tanti Vica, sora domnului Tamaş, văduvă încă din tinereţe şi fără copii, se identificase total cu familia lui frate-său, devenind membru cu drepturi egale din toate punctele de vedere. După mai multe schimburi de locuinţă, reuşise să găsească un apartament de două piese, cam pitic, dar frumuşel, chiar la colţul străzii, însă şansa cea mai mare era că cele două cumnate se înţelegeau de minune şi ţineau sincer una la cealaltă. „Surori să fi fost, zicea doamna Simina spre satisfacţia lui bărbatu-său, şi nu mi-ar fi fost mai aproape...“ În afirmaţie se strecura însă şi o umbră de amărăciune. Când spunea surori, automat şi inevitabil se gândea la Cireşica şi Diana despre care se exprima oleacă altfel: „Duşmance să fi fost, şi tot nu s-ar fi vrăjmăşit mai aprig!“

Adevărat că se şi potriveau cumnatele! Simina, structură pozitivă, vedea partea frumoasă a lucrurilor, calităţile oamenilor, un ceva bun sau de bine, chiar şi acolo unde el nu există deloc, cum s-ar spune doar trandafirul, fără spini. Vica, ochi mai ager şi mai cârtitoare, vedea şi spinii, se văita când se înţepa, dar tot ea se consola că nu-i mare lucru şi că trece. Tradus, şi gură, şi inimă, ambele mari! Mai presus de toate însă, Vica avea două însuşiri care asigură succesul în societate, constituind totodată drumul cel mai direct spre sufletele semenilor. Era veşnic bine dispusă, descoperind negreşit partea hazlie a oricărui fapt de viaţă

cotidian. Genul acesta de oameni sunt de obicei şi tonici, iar amănuntul le conferă un capital de seducţie irezistibilă. Al doilea, era o generoasă, nimic nu-i putea echivala plăcerea de a face o bucurie cât de mică, avea o inegalabilă ştiinţă a cadourilor. Darurile ei nu se aruncau sau n-ajungeau la femeia de serviciu, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori, când o obligaţie stringentă forţează mâna meschină, dar degetele tot nu se pot dezlipi. Însă dincolo de cadouri – îmi dai, sărut mâna, primesc, nu-mi dai, nu zduhnesc –, tanti Vica pusese nu o dată umărul la greutăţile familiei, contribuind cu sume generoase, fără să accepte vreodată restituirea lor.

— Asta înţeleg eu prin ajutor şi asta înţeleg eu prin familie şi prieteni. Să-mi dai când am nevoie, ăsta-i rostul rubedeniei şi să n-aud de împrumuturi, cât am în ce înfige furculiţa! Familie doar de nunţi şi parastase, mersi! Ăia-s doar jigănii cu acelaşi nume…

Gurmand, domnul Simion Tamaş se şi aşezase la masă, ciocnind o ţuiculiţă cu soră-sa. Simina pândea cuptorul, în vreme ce Diana pe care o amuza partea artistică a gospodăriei şi numai atât, ornamenta o salată de boeuf. Cireşica se afla în camera ei, nu-şi arătase încă nasul. Avea un fierbător electric, aşa că-şi putea bea cafeaua de dimineaţă fără a trece pe la bucătărie.

— Dar alde Ciorica, se miră la un moment dat tanti Vica, la ce-o fi zăbovind în iatac, ca o lehuză? Aşteaptă s-o poftim cu lăutari?

Domnul Tamaş, o cadră de bărbat odinioară, deşi cam prea dulceag chiar pentru contemporanii săi, cu ceva angelic à la vestitul Leonard, la fel de frumos pe dinăuntru după cum îl arăta şi chipul, o mustră cu blândeţe:

— Tot am vrut să-ţi spun, mai cruţ-o şi tu, Vico. Pe fată o cheamă Cireşica, nici aşa, ştii… Are şi ea un suflet.

Soră-sa, masivă, cu un obraz încăpător unde trăsăturile se lăfăiau nestingherite, se holbă din spatele ochelarilor pe care îi punea doar când îşi aducea aminte:

— Eşti într-o ureche? Tu crezi că eu vreau să supăr fata? Ţin la ea ca la copilul meu, îi sunt naşă!

— Ştiu, ştiu…

— Păi dacă ştii, de ce vorbeşti? Aşa am fost noi în familie, pişcă-limbă şi toţi cu porecle! Tanti Puricuţa, nenea Crau-Crau că şi ăla semăna cu un corb, Mieluţa, Mac-Mac, vărul din Tulcea… Ce nu-ţi place la Ciorica?

Sfios şi niciodată bătătarnic, Simion Tamaş se înghesui între umeri:

— Nu-i vorba de mine. Nu… nu ştiu dacă ei îi face plăcere, adică sigur nu cred. Asta am vrut să spun…

De fapt, altceva voia să spună, că prea se potriveşte, fiindcă fata prea seamănă cu o cioară, o pasăre nu tocmai simpatică. O ştii tu şi ţi-e de-ajuns, nu trebuie să ţi se vâre mereu degetul în ochi. În străfundul sufletului său, domnul Tamaş încerca unele remuşcări faţă de Cireşica. Întâi că o zămislise aşa cum se arăta, deşi pruncul nu e cozonac, pui atâta făină, atâta nucă şi ouă, şi ce pui, aia iese! Chiar aşa, ei puseseră după puteri, el fusese un bărbat chipeş şi nici Simina nu era de lepădat, mulţi ar fi vrut s-o drăgălească. Baiul era că în sluţenia fiică-si vedea băţul divin, osândă pentru cine ştie ce păcate personale sau străbune. Nu-şi mai ierta faptul că în copilăria fetelor, evita, discret îşi zicea el, să se arate cu Cireşica, fălindu-se însă peste tot, pe uliţă, la serviciu, la neamuri în provincie, sau în concedii, doar cu Diana. Când îşi mai şi amintea că trufia figurează prima pe lista păcatelor fundamentale, îl apuca tremuriciul. Iar dacă se gândea la suferinţa Cireşicăi, care nu era fată proastă, inima i se chircea de durere. Ar fi fost dispus să sacrifice orice, mâna dreaptă, sănătatea, viaţa, dacă ar fi putut cumva să compenseze sau măcar să aline nefericirea Cireşicăi. Dar, din păcate, ştia că nu există soluţie omenească posibilă. În astfel de momente, se întreba pe cine iubeşte mai mult. Pe Diana, prin excelenţă aducătoare numai de bucurii şi satisfacţii, soarele radios şi mândria familiei, sau pe Cireşica, posesoarea unui fizic ingrat, lucru de care, în nici un caz nu ea era vinovată.

Simion Tamaş trăia un adevăr adesea controversat: îi iubim pe cei mai răi, totodată îi iubim şi pe cei mai nefericiţi… Aşa-i, cugeta Simion Tamaş, doar că-s două

zicători şi fiecare se potriveşte în altă parte. Una-i dragostea dintre bărbat şi femeie, şi alta-i dragostea pentru puii tăi.

Cireşica pătrunse neauzită în sufragerie. Vica, încă sub impresia celor discutate, trase adânc aer în piept, reprimându-şi comentariul. „Ah, sistemul ei de a se mişca pisiceşte, de parcă tot ar spiona şi conspira! Totul e antipatic la fetiţa asta! Măcar laţele să şi le fi ţesălat!…“

Fata mormăi un bună dimineaţa silnic şi îşi dădu drumul pe scaunul ei, statornicit în stânga lui taică-său. Arăta ca după somn, recte cum îi stătea ei mai rău. Chip boţit, ochi urduroşi, părul subţire şi gras adunându-se în şuviţe unsuroase. Peste cămaşa de noapte îşi trăsese un capot cărămiziu, izbutind de minune să accentueze tenul tuciuriu, împingându-l spre hepatic.

— Cum am dormit? se interesă domnul Tamaş cu un zâmbet cam prea festiv şi un ton slugarnic care voia să intre în voie.

— Ca de obicei, şi tot ca de obicei luă o felie de pâine şi scociorându-i miezul începu să frământe cocoloaşe, alt tic dezgustător care enerva întreaga familie.

— Adică bine, presupuse optimist Vica

Cireşica îşi ridică ochii de pasăre, complet lipsiţi de gene:

— De unde ştii că dorm bine?

Vica râse sonor:

— Adică, de ce să fi dormit prost? Nu-ţi lipseşte bucăţica de pâine, eşti slavă Domnului sănătoasă, părinţii la fel, nu-ţi chirăie copiii de foame, n-ai bărbat beţiv! Ce-ţi lipseşte? Unde nu mai am eu anii tăi, să vezi ce dulce aş dormi!

— Las’ că tu totdeauna ai dormit dulce, glumi Simion Tamaş, implorând-o din ochi să abandoneze tema.

Cireşica se oţărî şi îşi trecu laţele pe după urechile de liliac. Decretă uscat, cu tone de dispreţ:

— Dacă măsura fericirii o dă oala de pe aragaz în care fierbe ceva, probabil că ai dreptate. Nenorocirea e că unii au nevoie şi de altceva.

Vica vru să riposteze, dar Tamaş îi prinse braţul, oprind-o. Cireşica îşi urmă gândul:

— Am să schimb patul. Chiar azi…

„Mâna care nu ştie a scrie dă vina pe condei“, îi trecu prin minte Vicăi, dar din nou se abţinu. Simion Tamaş se uită îngrijorat la fiică-sa. Afirmaţia i se părea fără nici o noimă. Tatonă prudent:

— Chiar azi? Sâmbăta-i cam închis…

— Hei, tată, unde ţi-e gândul? Îi schimb poziţia. Îl pun în locul şifonierului şi bag comoda între ferestre. Nu mă gândeam să cumpăr altul!

— Dacă tu crezi că ai să dormi mai bine…

Cireşica explică:

— Am citit în mai multe reviste că trebuie să dormi cu capul spre nord…

„Nordul pe care l-ai pierdut, tu, fetiţo, comentă în gând Vica. Măcar de l-ai găsi!“

— Se consideră, urmă nepoată-sa, că toate celelalte poziţii sunt malefice, pentru sănătatea şi moralul individului. O fi ceva! În definitiv, de ce n-aş încerca?

Tamaş se grăbi să cadă de acord:

— Bineînţeles, doar să nu te tragă curentul!

Vica spumega. Orice, dar nu putea fi de acord cu aberaţiile!

— Prostii la modă! Auzi, să dormi cu capul spre nord! Abia dacă ştiu unde-i răsăritul, să pun sfânta icoană! Să-mi spui mie că lui badea Gheorghe, când vine de la seceră, îi pasă de nord! Unde pune capul, doarme neîntors!

— Aşa, observă Cireşica, dacă e să simplificăm, se poate dormi şi într-o peşteră!

— Da, dragă! exclamă doamna Simina Tamaş, care tocmai intra în sufragerie cu mâinile încărcate. Trebuie neapărat chemat instalatorul, e un frig de peşteră în bucătărie!… Faceţi loc pe masă!

Era o femeie rotofeie, cu trăsături care le aminteau pe cele ale Dianei. Nu avusese frumuseţea fiică-sii, dar la vremea ei făcuse multe inimi să ofteze. Acum, blândă, frumuşică şi cu obrajii învăpăiaţi de cuptor, îţi ducea gândul la ţărăncuţa lui Vasilescu, mămica drăgălaşă cu bujori în obrăjori şi trei fire de păr albe. Puse platourile pe masă,

explicând cu satisfacţie:

— Salata a ornat-o Diana! E extraordinar ce poate face fata asta, indiferent pe ce ar pune mâna! Simţul artistic!

— Dar Diana unde-i? se interesă tanti Vica.

— S-a dus la ea în odaie, să se aranjeze puţin... Simioane, toarnă-mi şi mie o ţuiculiţă!...

Cu paharul la gură, ochii i se opriră asupra Cireşicăi. Nu intuise niciodată stările de spirit speciale, nu avusese în viaţa ei tact şi nu era scris să se schimbe tocmai acum. O apostrofă, fără menajamente:

— Tu de ce nu te schimbi?

Cireşica răspunde cu arţag:

— E vreo sărbătoare?

— Da' ce, se miră maică-sa, numai la Paşte şi Crăciun trebuie să te primeneşti? O dată în săptămână mâncăm şi noi ca oamenii împreună, în sufragerie. Eu cât sunt de bătrână, şi mi-am pus singura rochie de mătase care mă mai încape, taică-tău cravata, mătuşă-ta s-a dus la coafor...

Cireşica se interesă sarcastică:

— Spune, tanti, te-ai coafat ca să mănânci borş din cap de miel şi chifteluţe marinate cu noi?

— ...Diana, îşi termină gândul Simina Tamaş, şi-a găsit şi ea cinci minute să se dichisească.

— Vă rog, imploră, Tamaş, vă rog!... Chiar nu se poate masă fără dihonie?

— Dar nu-i ocazie, ţipă Cireşica, să nu-mi daţi exemple?!

Tanti Vica interveni:

— E o chestiune de tradiţie şi, în ultimă instanţă, de respect. Faţă de tine însuţi, faţă de ceilalţi, faţă de... – bătu câmpii – sfânta masă!

Cireşica izbucni cu violenţă, aruncând şervetul în farfurie:

— Hai, tanti, nu te fă mai proastă chiar decât mama! Când nu e sfânta masă? Lunea? Joia? Am şi eu două zile libere pe săptămână, şi atunci vreau să mă simt bine! Dacă trebuie să-mi pun pantofi cu toc şi corset ca să înghit împreună cu voi un blid de borş, prefer să renunţ.

Simina începu să plângă. Plângea în general uşor, şi la filme, şi la nenorociri anonime, aşa că familia nu se simţea

prea impresionată. Bărbatu-său de pildă, intra mai degrabă în panică dacă o auzea strănutând.

— Uite unde am ajuns! Să mă faci proastă! Şi pe mine, şi pe naşă-ta Vica de ţi-a fost ca o mamă! Ruşine să-ţi fie!

— Nu sunteţi cuminţi, nu sunteţi cuminţi deloc, scânci domnul Tamaş. Ce-oţi fi având de împărţit, Dumnezeule, Doamne?!

În aceeaşi clipă, Diana deschise uşa sufrageriei. Conştientă de efectul pe care-l producea apariţia ei şi din deformaţie profesională, îşi *făcea* intrările, nu intra pur şi simplu. Mai clar, zăbovea în pragul unei încăperi exact două clipe, cât să ia piuitul de admiraţie şi abia după aceea, începea să evolueze. Familia o privi în extaz, tanti Vica se grăbi să scuipe, alungând deochiul.

— Ptiu! Ptiu! Eşti frumoasă şi proaspătă ca un trandafiraş! O bucurie să se uite omul la tine! Ferice de noi, familia, că nu trebuie să cumpărăm bilete la teatru ca să te vedem!

Diana aruncă o privire scurtă spre Cireşica, dar decise că nu vrea să se indispună şi se repezi la mătuşă-sa, s-o îmbrăţişeze călduros.

— Aşa mă vezi matale, tanti, pentru că mă iubeşti. Şi eu te iubesc.

Cireşica îşi răsucea pe deget o laţă de păr, încercând să pară indiferentă. Bila recalcitrantă îi umpluse gura cu venin, dar trebuia să recunoască, în silă, că Diana arăta senzaţional. Peste pantalonii strâmţi din piele lăcuită, sexy, de-ar fi băgat în draci şi un azil de bătrâni, purta un pulovăr ca neaua, uşor angorat, pe care sânii, destul de plini pentru o siluetă trestie, îl „agresau“ cum nu se poate mai *exciting*. În coama blondă, îşi împletise un şnur de catifea neagră cu rapel imediat, un cristal mare, tot negru, susţinut de un lănţişor diafan la gât.

„E ca o zână, o zână modernă, decretă maică-sa, înfoiată de mulţumire. Ei, de ce nu putea să iasă şi Ciorica la fel!“, oftă strecurându-i acesteia o privire oblică, ce se credea discretă. Cireşica însă, cu simţurile ascuţite de decenii de frondă şi invidie o sesiză instantaneu.

„Nici după treizeci de ani, proasta de mama nu se poate obişnui cu gândul că din acelaşi pântece s-au ivit o zeiţă şi un monstru, aşa cum mă vede ea. Diana şi ştie să se aranjeze, să se scoată la maximum în evidenţă, dar mă întreb cum aş fi arătat eu în aceleaşi cârpe?“

Întorcându-şi privirea de la Diana la Cireşica, Simion Tamaş, fu străfulgerat de un gând pe care avea să şi-l reproşeze toată viaţa:

„Pentru unii oameni, ar fi fost mai bine să nu se nască.“

— Diana, trebuie să bei o ţuiculiţă cu noi…

— Zău, că nu trebuie, tanti! La cinci, am un *live* la Antena 1 şi seara spectacol. De fapt, nici n-am să mănânc, am să gust ceva, doar ca să zic că am stat împreună la masă.

— Numai să nu te anemiezi, se îngrijoră Vica, la vârsta ta ai nevoie de multe proteine.

Diana râse, alegându-şi o ridiche de lună şi începând s-o ronţăie spuse:

— Pe astea le scot din aplauze, tanti!

— N-ajungi tu rotofeie în veci! Sămânţă bună, nimeni n-a fost grăscean în familiile noastre.

Cu excepţia Cireşicăi, toţi izbucniră în râs. Vica nu avea osânză, dar era multă, falnică şi măreaţă, iar pe Simina, dacă erai canibal, o imaginai numai bună de băgat la cuptor cu mirodenii şi mult usturoi. O găinuşă *dodue*!

Diana îşi pocni o pălmuţă pe frunte:

— Am uitat să vă arăt ceva! Mi s-a propus s-o joc pe Odile din *Climate*, a lui Maurois! Aduc imediat fotografiile! Am dat probă săptămâna trecută.

Maică-sa o mustră dulce:

— Vezi, aşa uiţi tu ce-i mai important! N-avem noi destule necazuri, de ce să nu ne bucurăm?

Tamaş o privi mirat:

— Ce necazuri ai tu, Simină? Vezi că-l mânii pe Dumnezeu!

— Ei, vorba vine, dar de ce să nu ştim şi noi?!

Diana ieşi ca o săgeată din sufragerie, în timp ce maică-sa observă cu un suspin:

— Doamne, fie binecuvântat copilul ăsta că de când s-a

născut numai bucurii ne aduce!

Simion Tamaş se uită reflex la fiică-sa mai mare. Crispată, continua să fabrice cocoloaşe de pâine, reflectând că ea nu avea niciodată nimic de arătat, că nu se putea făli cu nimic. „Cred că cel mai bine ar fi să mor! De mine nu are nevoie nimeni, iar pentru ei, dispariţia mea ar constitui o eliberare…“

Vica păru să-şi amintească şi ea de ceva, doar că după ce emise „A!“-ul declanşator şi până ce să se explice, îşi mai turnă singură o ţuică.

— Voiam să vă spun de cum am intrat pe uşă, dar ne-am luat cu vorba şi tu încă nu te treziseşi. Cio… ăăă… Cireşico, mamă, am o surpriză pentru tine!

Fata, sceptică, îi îndreptă o privire oblică deasupra nasului încovoiat, continuând să frământe cocoloaşe. Simina, care nu suporta mizerie în casă sau deranj – nici măcar franjuri strâmbi – luă de pe servantă făraşul şi măturică de masă şi adună gogoloaiele şi firimiturile. Conştiincios şi fără comentarii. Tot fără comentarii, fata luă altă felie de pâine şi reîncepu operaţia. La fel de fără comentarii, domnul Tamaş înregistră scena, nescăpându-i sadismul fiică-sii. Surâsul înfipt în colţul buzelor înghiţite parcă, aducând a cicatrice sublinia intenţia de a scoate din sărite, excluzând din capul locului elementul de distracţie. Se grăbi să treacă peste moment, îmboldind-o pe soră-sa:

— Ce surpriză? Ne faci curioşi.

— Eu nu-s curioasă, respinse infectă Cireşica.

Tanti Vica înghiţi eroic afrontul şi continuă cu entuziasmul neamputat:

— Ţi-am găsit un pretendent.

— Ce spui?! se prăpădi de bucurie Simina. Cine?

— Vlad Ţepeş, sugeră Cireşica strâmbându-se. Prostiile lu’ tanti Vica!

Mătuşă-sa o puse la punct:

— Nu vorbi dacă nu cunoşti! E o persoană foarte bine, contabil la o firmă particulară, Raţiu îl cheamă, chiar aşa, domnul Raţiu!

— Cireşica Raţiu! visă Simina. Sună frumos! Tu de unde-l

ştii?

— L-am cunoscut ieri, la Mioriţa Blejan, a avut seară de canastă. Se prezintă extraordinar! E, râse, unde nu sunt eu mai tânără! Şi unde mai pui, fără obligaţii, fără pensii alimentare, ascultă la mine, Cireşico, dai lovitura!

Doamna Simina se bucură:

— Ce bine că am zugrăvit! Intră omul prima oară în casă, vede că nu suntem ţigani! Uite, parcă am avut eu o presimţire!

Simion Tamaş o domoli, atingându-i braţul cu blândeţe:

— Uşurel, să vedem întâi ce şi cum…

Vica râse veselă:

— O să-l vedeţi şi o să vă placă. Doar domnişoara noastră să nu fie prea cusurgioaică. Dacă e s-o iei aşa, găseşti păduchi şi în barba lui Moş Crăciun!

Simina îşi cântări fata cu privire de stilist-expert, cel puţin Armani:

— Prima impresie contează! Cred că un *deux-pièces* ar fi cel mai potrivit

— Normal, aprecie şi cumnată-sa, că doar n-o să se îmbrace disco! E un om serios.

Cireşica se interesă sarcastică:

— Cât de *serios*?

Vica se enervă:

— Ce înseamnă *cât*? Cum vrei să-l măsor? În metri? În kilograme?

— Nu vă înfierbântaţi, se milogi Tamaş.

— Nu vezi că fie-ta îşi bate joc de mine? Omul vrea să-ţi facă un bine, şi tu îi dai cu tibişirul pe sub nas!

Simina îi privea uluită, fără să înţeleagă:

— Din ce vă luarăţi, dragă?!

— Tanti ştie! Am întrebat-o cât de serios e candidatul şi şi-a ieşit din fire. Ca să fie clar pentru toată lumea, câţi ani are domnul Raţiu?

Vica se foi greoi, îşi pipăi maşinal perlele de pe decolteul generos:

— Sigur… nu-i un băieţaş să-l ducă mă-sa la pipi. E un om matur.

— Adică? se interesă domnul Tamaş. Răspunde limpede, câţi ani are?

— Păi... la vreo cincizeci, dar nu-i arată. Mai mult de patruzeci, nu-i dai.

— Şi fata are treizeci, cum vine treaba asta, Vico?

Şi dintr-o dată, luându-i pe toţi prin surprindere, Cireşica izbucni într-un plâns sălbatic, salbe de hohote care scuturau trupul plăpând o zguduiau epileptic, de ţi-era teamă că nu va rezista, că se va nărui. Cei trei rămăseseră perplecşi, incapabili să reacţioneze, pentru că nici unul dintre ei nu-şi amintea s-o fi văzut pe Cireşica plângând. Oricum, niciodată după ce se înălţase de şapte-opt ani. Ai ei o considerau fire ascunsă şi nesimţitoare, n-o doare pentru altul, cui s-o fi nimerit că ei toţi erau duioşi şi sentimentali. Barem doamna Simina plângea şi pentru un pisoi orfan, Diana chiar şi la o injecţie, însuşi Simion Tamaş lăcrăma la ocazii. În ce o priveşte pe Vica, plângea doar de două-trei ori pe an, dar zdravăn, şiroaie cât să umpli cana, pentru că citise ea că-i sănătos pentru ochi să verşi pe an cel puţin jumătate de kilogram de lacrimi.

Domnul Tamaş, stors de milă, simţi nevoia s-o admonesteze pe soră-sa:

— Vezi ce-ai făcut, Vico? Ai jignit fata. Nu zic că expre, dar...

Vica începu să plângă şi ea:

— Ce-am făcut, Dumnezeule?! Iartă-mă, păsărico, dacă am greşit, eu am zis că e de bine, să-şi facă fata rândul cu un om cumsecade. De ce să te jignesc? Eşti fina mea, te iubesc ca pe copilul meu, îţi vreau doar binele...

Cireşica îşi ridică obrazul dintre latele năclăite de lacrimi şi transpiraţie:

— Bine?! Asta-i ce-mi doreşti tu? Un moş de vârsta lui tata? Dar probabil că ai dreptate, nici nu mi se cuvine altceva!

— Nu asta am vrut să spun!

Simina interveni aiurea ca întotdeauna:

— Mă duc să fac un ceai de muşeţel, aveam nevoie toţi de un calmant.

Dar un urlet fioros, de coşmar, le acoperi glasurile.

Cu excepţia Cireşicăi care părea să nu fi auzit nimic şi continua să hohotească, frântă în două deasupra mesei, ceilalţi ţâşniseră în picioare şi năvăliră la uşă, încercând să iasă toţi deodată. Nu încăpea nici o îndoială, urletul răzbătuse din „odăile“ Dianei (doar o cameră, un oficiu sanitar cu duş şi un mic antreu, dar era denumirea intrată în uz) şi apoi, nici nu se mai afla altcineva în casă. Spaima le descompusese figurile, şi doamna Simina suflă pierită:

— Doamne, apără-ne, ce o mai fi şi asta?

Uşa, împinsă cu putere din partea cealaltă, îi catapultă spre mijlocul încăperii. Vica se împiedică şi încercând să se sprijine de masă, alunecă trăgând după ea vreo trei farfurii din serviciul care părăsea subsolul vitrinei doar la prânzul comun săptămânal şi de sărbători.

Diana, cu faţa golită de sânge şi tremurând ca frunza, se rezemă de perete. Cireşica îşi ridică privirea:

— Ce-ai păţit?!

— Ce s-a întâmplat?

— Ce-i cu tine?

— De ce-ai strigat? Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu!

Diana îşi aţinti privirea asupra soră-sii. Ochii albaştri, încărcaţi de ură, deveniseră oţel. Rosti, parcă muşcând cuvintele:

— Tu ai făcut-o, nu-i aşa?

Cireşica se holbă, uitând să mai plângă:

— Ce să fac?!

— Ce să facă? repetă Vica.

Glasul Dianei îi amuţi:

— Am găsit trei mortăciuni în camera mea. O pisică în pat şi doi şobolani pe toaletă.

În aceeaşi clipă, vomă pe pulovărul alb de angora

Vocile se încălecară din nou, ce, cum, de unde, cine, nu se poate, ţi s-o fi părut, de unde pică şi năpasta asta, nu cred…

— Duceţi-vă să vedeţi, replică uscat Diana.

Apucă primul pahar plin de pe masă şi luă o înghiţitură zdravănă continuând s-o fixeze pe soră-sa. Cireşica ţipă:

— Degeaba te uiţi la mine, habar n-am despre ce vorbeşti!

— Tu le-ai pus! Ce sperai, un infarct? Crezi că nu mi-am dat seama că mă urmăreşti! De săptămâni, de ani de zile, de-o viaţă! Doamne, că hâdă te-a mai croit Dumnezeu, şi pe dinafară şi pe dinăuntru! Mă cutremur!

— Dar de ce, Dumnezeule, de ce? scânci Simina.

Diana râse scurt, cu răutate. Din pricina furiei, buzele senzuale deveniseră incredibil de subţiri.

— De ce? De bestie invidioasă şi deşeu respingător al naturii! I se adresă direct: Nu şti ce rău să mai născoceşti împotriva mea! Mai nou, îmi face farmece! Ticăloasă perversă!

Nu se înşela. În aşteptarea momentului când îi va veni rândul la zar, asta însemnând în mintea Cireşicăi Ziua cea Mare în care Diana va fi silită să plătească poliţe grele pentru toate ticăloşiile săvârşite într-o viaţă (avea dosarul aproape complet), ea, Cireşica, îşi mobila nerăbdarea şicanând-o pe soră-sa, determinând-o să trăiască coşmarul unei nenorociri apropiate; să fie conştientă de inevitabilul ei. Să se chinuiască.

Folosea în acest sens cele mai perfide trucuri de la fotografii cu ochii scoşi, până la a face să-i dispară elemente vestimentare indispensabile chiar înainte de a pleca la spectacol, telefoane la două noaptea, corespondenţă plină de ameninţări şi semne vrăjitoreşti…

Domnul Tamaş interveni autoritar:

— De-ajuns, Diana! Sunteţi surori, nu pot admite să vorbeşti în felul acesta! Mai înainte de toate, trebuie lămurite lucrurile. Mă duc să văd care-i situaţia!

Vica îl apucă hotărâtă de mână:

— Stai aici! Ştii că eşti sensibil. Mă duc eu.

— Aşa-i, se ralie Simina, medicul a spus să te menajezi, n-ai nevoie de emoţii!

— Lăsaţi-mă în pace, mormăi Tamaş şi o luă înainte pe coridor.

Femeile îl urmară, Vica, serios îngrijorată, dar şi plesnind de atâta senzaţional, Simina neînţelegând ce se petrece de fapt în casa ei, cu familia ei, în lume!

Diana continuă s-o privească fix, neîndurător, fără să clipească. Cireşica simţi că nu mai suportă şi ţipă isteric:

— Degeaba încerci să mă intimidezi! Jur că n-am nici un amestec! De unde dracu' să fac eu rost de mortăciunile alea?

— Asta numai tu ştii!

— Şi de ce as face-o?

— Pentru că eşti diabolică.

— Ţi-ai pierdut minţile?! urlă Cireşica. Dacă aş vrea să-ţi fac vreun rău, nu m-aş demasca înainte. De ce să te avertizez? Ca să ai timp să-mi dejoci planurile?

— Pentru că eşti diabolică şi perversă. Cum poţi fi atât de netrebnică?

— Nu-s nici pe jumătate, pe cât eşti tu! Lasă că ştiu eu destule!

Îşi muşcă buzele. Era cât pe ce să vorbească prea mult. Taina, taina ei cea mai de preţ, trebuia să rămână intactă până la capăt. S-o izbească, pumn năprasnic în obrazul ăla de înger perfid, şi să nu-şi mai revină în veci!

Diana îşi înfipse unghiile în părul slinos al soră-sii şi o zgâlţâi cu putere:

— Ştiu că-mi vrei pielea, dar ţine minte strigoi cu bube! Înainte de a mi-o lua tu, ţi-o iau eu. De mâna mea o să crăpi şi nu oricum! Jupuită de vie!

Îi dădu drumul cu brutalitate şi ieşi trântind uşa cu putere. Cireşica, plângând de durere fizică – soră-sa o trăsese rău de păr şi nici ghiontul nu fusese mai amabil, privi cu ură în urma ei:

„Asta rămâne de văzut."

* * *

Devenise un sistem şi Clotilda, cu simţurile ascuţite şi

mereu la pândă ale femeii care iubeşte, observă prima că s-a petrecut o schimbare pe care nici Dragoş n-o trecu cu vederea.

— Ce se petrece la tine în căprărie, mon cher? A doua lună de miere cu Clo-Clo?

— Ce vrei să spui?

— Dacă n-ai chef să vorbeşti, n-ai decât, dar nu-mi prezenta mie mostre de actorie. Auzi, mai bine ca tetea – şi se înţepă de câteva ori cu policarul în piept – nu te cunoaşte decât maică-ta, şi asta deoarece coana Fulguleţ e o mică şi fragilă doamnă mai isteaţă decât lasă să se vadă. A şi descoperit secretul ca voi doi să fiţi prieteni, în raporturi de francheţe cum n-am mai întâlnit.

— Nu-mi fă cunoştinţă cu mama, râse Patrick.

— Ai dreptate… Bref, cam de vreo zece zile, te remarci printr-o sensibilă schimbare de *modus vivendi*, cum s-ar fi exprimat străbunii noştri romani, rosti preţios Dragoş, aşa cum proceda când voia să fie maliţios. Nu mai eşti disponibil oricând, notat absent la party-uri care se anunţau promiţătoare din start, la 9 seara dispari şi o iei la goană spre casă. Mi-aminteşti de liceanul Petrică de acum cinşpe ani, pe care-l aştepta domnul Ioan Sârbu cel Drept cu ochii pe ceas şi cureaua de la pantaloni în mână.

— Antipatic personaj! râse Patrick. Mi-e tată, îi doresc să fie sănătos şi sincere felicitări pentru ziua aniversară, dar în rest, nu cred să existe doi oameni mai străini unul faţă de celălalt ca noi. Nu ştiu exact ce *bun* îi lipseşte, că din cele dezagreabile are cu ghiotura…

— Gentlemanul n-are umor, chestie care-i îndoliază moaca şi dispoziţia. Ar fi izbutit un cioclu pe cinste!… Şi acum, treci la spovadă!

…Pe undeva, parcă nu-i lăsase timp să respire, să se dezmeticească. A doua zi, după partida de sex care se consumase în camera lui, Patrick se încurcă la un pocher şi se întoarse acasă spre ceasurile 2 din noapte. Nu găsi cu cale s-o deranjeze pe Clotilda (deşi îl rugase să-şi semnalizeze întoarcerea indiferent de oră) care dormea

ameţită de sedative. Încercând să nu facă zgomot, intră în camera lui. Cum era foarte pedant, se dezbrăcă tacticos aşezându-şi hainele într-o ordine desăvârşită, ducând apoi umeraşele pe o săliţă care dădea în bucătărie. Tanţa avea să le scoată mâine dimineaţă la aerisit, pe balcon.

În sfârşit, se relaxă făcând un duş lung şi zgomotos care nu deranja pe nimeni. Diplomată femeie Clotilda şi excelentă organizatoare! Când se căsătoriseră, pentru a-l face să se simtă cu desăvârşire în apele lui şi liber de orice cenzură, improvizase acest oficiu sanitar, folosit exclusiv de Patrick, chiar lângă odaia lui: un duş, o chiuvetă cu oglindă şi un wc. Dacă avea chef de cadă sau de te miri ce altceva, avea la dispoziţie baia somptuoasă de lângă dormitorul nevesti-sii.

Când ieşi din baie, se simţea ca o flacără. Emana aburi fierbinţi, cu aromă Diavolo şi uitându-se la patul gata de somn, anticipă în gând voluptatea trupului încălzit – dormea gol, doar în chiloţi, ca americanii – strecurat în aşternutul răcoros de atlas. Îngânând o melodie care îl obseda încă de dimineaţă, se trezise cu ea pe buze, aprinse o ultimă ţigară. Nu auzi nimic, dar din întâmplare privea spre uşă. Butonul de porţelan alb care înlocuia clanţa se răsucea încet, manevrat cu infinite precauţiuni. Pe faţa lui Patrick se ivi un surâs amuzat.

— Tu eşti, Clo-Clo? Poţi să intri, nu dorm…

Uşa se întredeschise, lăsând-o pe Ioana să se strecoare şerpeşte. Era complet goală.

Se odihneau în poziţia clasică: el pe spate, ea prăvălită peste pieptul lui; el fuma, ea se juca răsucind în jurul degetului lanţul medalionului despre care bijutierul pretinsese că îl reprezintă pe Sfântul Patrick.

— Ce se întâmpla dacă mă găseai cu altă femeie?

— Exclus! răspunse Ioana serioasă.

Tot ce făcea Ioana era serios sau grav.

— De ce?

— N-ai fi făcut-o cu… *ea* în casă.

Patrick constată că în limbajul Ioanei intervenise deja

acea jenă specifică, amestecată cu gelozie, parcă repulsie de a pronunţa numele soţului inocent, victima.

— Crezi?

— Sunt convinsă. Pentru aşa ceva îţi trebuie multă inconştienţă şi nesimţire. Tu, mai presus de toate, îţi cunoşti interesele.

Patrick ar fi vrut să se enerveze. Se simţea însă prea moleşit – Ioana se dovedea o amantă înfocată – prea împlinit şi totodată prea leneş ca să ia o atitudine categorică. Ripostă totuşi:

— Cât ar fi de inteligenţi şi cu experienţă, oamenii nu se pot debarasa de prejudecăţi. Diferenţa de vârstă, de pildă, exclude din capul locului ideea de sentiment.

Ioana se ridică într-un cot, privindu-l intens. Lumina aplicelor de deasupra patului făcea din ochii Ioanei două torţe albastre.

„Are ochi extraordinar de frumoşi“, constată cu surpriză parcă Patrick.

— Vrei să-mi spui c-o iubeşti?

— Mă crezi dacă-ţi dau cuvântul de onoare?

În glasul Ioanei gâlgâi patima:

— Pretinzi că-ţi pasă când întârzie în oraş? Că sărutările ei te îmbată? Că tânjeşti după ele? Că vă ţineţi de mână la cinema? Că simţi nevoia stringentă de a o avea tot timpul în preajmă? Că dacă dă faliment şi tot luxul ăsta care ţi-e adevăratul stăpân piere spulberat de vânt ca puful de păpădie, ai continua să rămâi lângă Mami, săturându-vă doi dintr-un ou?

Patrick o privi lung, vag neliniştit:

— Chiar aşa de mult o urăşti?

— Te iubesc pe tine. Eşti primul bărbat din viaţa mea…

Pe obrazul tânărului se lăţi un surâs pişicher:

— Nu-mi place să fiu măgar, dar în privinţa asta, permite-mi să am unele îndoieli…

Ioana tresări. Adusă de spate, îşi cuprinse genunchii aduşi la gură. Declară sec, fără comentarii:

— În clasa a IX-a, m-a violat profesorul de mate.

— O! Îmi pare rău…

— Aş vrea să mă crezi, îmi pasă ce gândeşti.

— Ai reclamat situaţia?

— Nu. Mi-a fost ruşine. Pe urmă, cum era să mă iau la luptă cu tovarăşul prof Pandele, care mai era şi secretarul organizaţiei de partid din şcoală, cumnat cu Oprea care era pe aceeaşi funcţie la judeţ? Ce însemnam eu şi maică-mea faţă de ei?...

Ura îi gâlgâia în glas, tremura de revoltă neostoită de trecerea anilor:

— Doi viermi netrebnici, asta însemnam, mama o umilă dactilografă la o cooperativă de încălţăminte pe care o speria totul! Dumnezeu, vremea de afară, masa zilei de mâine, restructurările, visele urâte, vecinii răi. Eu nici atâta, sărăntoaca clasei, iar amândouă „orfane“, abandonate de soţ şi tată.

Patrick se simţea sincer impresionat şi o mângâie stângaci pe părul despletit:

— A... ai fost obligată să-l suporţi tot liceul?

— Am avut noroc, rânji Ioana, o dată în viaţă am fost şi eu băftoasă. După violul propriu-zis, n-a mai urmat nimic. Nu-i plăceam îndeajuns, eram prea slabă... În schimb, eu îl urmăresc pretutindeni, în orice moment sunt la curent cu harta existenţei lui. Îmi doresc puţine lucruri, dar dacă visez la ceva, intens şi fără abatere, este ziua în care i-o voi plăti. Fără milă.

— Mă sperii! E o ură... nesănătoasă. Vreau să spun că, în primul rând, ţie îţi face rău.

Ioana râse:

— Cum arată ura sănătoasă? În realitate, ştie să urască doar ăla care a suferit crâncen. Altfel, e uşor de vorbit despre mărinimie sufletească şi apostolică iertare.

Patrick se simţi surprins de această explozie de confidenţă din partea unei persoane socotită îndeobşte drept închisă, ascunsă, niciodată exteriorizată. Astfel de persoană, dacă ajunge totuşi să-şi etaleze secretele, o face rar şi doar faţă de oameni extrem de apropiaţi. „Te pomeneşti că nebuna chiar mă iubeşte...“ Undeva, parcă în străfundul sufletului, ipoteza îl flata, căci Patrick, ca şi

Diana, era sensibil la omagiile aduse propriei persoane indiferent din partea cui ar fi venit, dar totodată se simţea şi temător. Ioana nu va permite nimănui s-o trateze ca pe o aventură de o noapte, o intuia prea mândră, prea puternică, prea luptătoare. „Ce o fi în mintea ei?!“ şi următoarea întrebare îi scapă înainte de a fi avut timpul să gândească:

— Cred că ţi-ai luat toate… măsurile, nu-i aşa?

Întâi, nu sesiză la ce se referă şi-l cercetă nedumerită:

— Ce măsuri… A! ţi-e teamă să nu rămân însărcinată!… Râse amar: Doamne, ce meschin poţi să fii! Îl provocă: Şi dacă aş rămâne, ce-ar fi?

Patrick se ridică în capul oaselor, bâjbâi pe noptieră şi aprinse o ţigară:

— Draga mea, se răţoi destul de iritat, eu am depus eforturi pentru a-mi edifica o viaţă agreabilă, un itinerariu rectiliniu, fără necazuri, fără accidente, un perimetru în care să mă simt, şi mă simt, bine, „o zonă liberă de complicaţii“. În consecinţă, ar fi lipsit de lealitate şi bun-simţ vizavi de mine însumi să încep să le caut cu lumânarea.

Ioana îi adresă o privire ironică. În clarobscurul încăperii, aşa cum stătea, nud în profil, sânii – pere cârne cu nasul ridicat – se arătau superb.

— Şi ce se va întâmpla cu Băiatul, când Mami nu va mai fi?

Patrick tresări ca pălmuit. Strivi nervos ţigara şi se ridică din pat:

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa cu mine. Şi nici despre nevastă-mea. Te poftesc să pleci!

— De ce te superi? surâse Ioana. În definitiv, mi-am manifestat îngrijorarea pentru soarta bărbatului pe care-l iubesc. Maică-ta simte la fel şi s-a exprimat cam în aceiaşi termeni. Nu te mira, am auzit ce-aţi discutat în sufragerie când Fulguleţ a luat dejunul aici.

Patrick o privi neputincios:

— Cred că eşti o femeie infernală! Să nu te mai prind în camera asta!

Un ciocănit discret îi îngheţă sângele în vine. Se pierdu cu firea privind înnebunit în jur după o ascunzătoare pentru Ioana. Noroc că venise goală, îi fulgeră prin minte, nu mai trebuia să aibă grijă şi de haine, corp delict.

Ciocănitul se repetă, ceva mai perceptibil. Fata, stăpână pe ea, îşi duse degetul la gură. Trânti perna ei peste a lui Patrick pentru a şterge urma unui al doilea cap în acelaşi aşternut şi se strecură iute ca o şopârlă sub pat.

— Fă pe somnorosul! mai găsi timp să şoptească.

La al treilea ciocănit, Patrick se interesă cu ceea ce încerca el să pară o voce adormită:

— Clo-Clo, tu eşti?

— Ţi-am auzit glasul şi m-am gândit că poate ai un coşmar. Nu ştiam că Băiatul meu vorbeşte în somn... Iartă-mă că te-am trezit!

— N-are nici o importanţă. Ai nevoie de ceva? Nu te simţi bine?

Îşi ţinea pumnii încleştaţi sub pled, se simţea nelaîndemână şi confuz, iar gândul că Ioana se afla sub pat, îl înnebunea.

— Nu, scumpule, dimpotrivă, azi mi-e mai bine ca oricând, în câteva zile, voi fi complet pe picioare.

— O, mă bucur.

— Ştiu, dragostea mea, şopti, dându-şi peignoirul la o parte.

Prin decolteul adânc până la talie al cămăşii de noapte, i se vedeau clar sânii destul de bine întreţinuţi. Cândva, se fălise tare mult cu ei.

— M-am simţit însă dintr-o dată extrem de singură... Ioana n-a înnoptat acasă... Singură, singură, şi dintr-o dată mi s-a făcut un dor nebun de Băiatul meu!

Se lipi de el şi-i aplică o sărutare lungă, ventuză hulpavă şi interminabilă. Concomitent, mâinile dezmierdau indiscret şi abil sub centura lui Patrick.

— Ia-mă, şuieră gâfâind la urechea lui, ia-mă şi zdrobeşte-mă, aşa cum ştii tu, Băiatule... Aşa... Mai adânc! ... Toată!...

Sub somiera patului, zguduită ca de paşii unui elefant, Ioana trăia un coşmar. Doar muşcându-şi până la sânge braţul, izbuti să nu vomite. Târziu de tot, când Clotilda, în sfârşit sătulă, adormise sforăind, Ioana, strecurându-se ca o umbră, reuşi să părăsească dormitorul.

Patrick, imobilizat de îmbrăţişarea Clotildei, nu dormea. Sub povara ruşinii nemărginite, cumplite, şi cum nu mai încercase vreodată, începu să plângă.

Dincolo de ferestre, zorile dădeau bineţe cenuşii. „Ce noapte, Dumnezeule, ce noapte!…“

* * *

După spectacol, Diana şi Dragoş se certară. Pe Diana, obişnuită să domine şi să-şi impună punctul de vedere indiferent în ce zonă a relaţiilor sociale ar fi evoluat, atitudinea autoritară a lui Dragoş o găsi complet nepregătită. Întâi uluită, apoi indignată, făcea cunoştinţă cu o a doua faţă a amantului despre care îşi închipuise că-l cunoaşte ca pe propriile degete, învârtindu-l după plac. Discuţia o deschisese Dragoş, în timp ce o privea cum se demachiază:

— Am auzit că la înmormântarea lui Lupu ai fost cu Quasimodo. Cu el ai şi dispărut înainte de a se termina slujba.

Diana se crispă:

— Ei şi? În orice caz te felicit, ai un serviciu de informaţii competent.

— Astă-seară mergem la mine, rosti Dragoş pe un ton categoric.

Pentru prima dată, decidea de unul singur, dar Diana nu se alarmă:

— Nici gând!

Dragoş respiră adânc. Încă reuşea să se stăpânească:

— Ai să vii cu mine! Nu vreau să ne certăm.

— Atunci, tacă-ţi gura şi *aut* din zonă!

Dragoş făcu un pas înainte şi o apucă brutal de umeri:

— Nu vorbi aşa cu mine!

Diana se smulse nervoasă din strânsoare:

— Vorbesc cum poftesc! Ce-ai să-mi faci? O să mă baţi?

— Dacă e nevoie îţi rup şi oasele, enunţă Dragoş, fără să zâmbească.

— Ha! ha! ha!

— Nu glumesc, Diana! Ţin mult ca azi să înnoptezi la mine.

De fapt, Dragoş încerca o demonstraţie de forţă care să reechilibreze situaţia. Prea îşi bătuse joc de el în ultima vreme, prea îl domina. Se obişnuise s-o considere proprietatea lui, erau potriviţi din toate punctele de vedere, îi legau multe, iar povestea aceea neplăcută de acum cinci ani îi făcuse complici pe viaţă. Un desfăşurător firesc, în ordinea lucrurilor, ducea la o iminentă căsătorie.

— Înnoptăm?! Hm, nu cred... nu cred deloc că *vom* înnopta! Intenţionez să dorm noaptea asta la Doru.

— Care Doru?!

— E limpede, cu tine se întâmplă ceva! Auzi, care Doru? Câţi Doruleţi cunoaştem noi doi?

Dragoş o privi stupefiat, nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Doru Pavel?!

— Exact. Doar cu el am fost la cimitir şi aşa, brusc şi instantaneu, am băgat de seamă că-i plin de *sex-appeal*.

— Te-am auzit recitând bancuri mai bune! Caută altceva!

Diana începu să se fardeze, machiaj obişnuit, de stradă.

— De ce? E un gentleman, actor ca şi noi, ce-i lipseşte?

— E un nemernic, un excrement al naturii!

— ...care a demonstrat, urmă Diana imperturbabilă, că ştie să se şi bată!

Se năpusti asupra Dianei şi, ridicând-o ca pe un fulg, o întoarse cu faţa spre el:

— Nu poţi să-mi faci o măgărie ca asta! Nu ştiu unde am greşit, dar dacă vrei să te răzbuni, caută altceva!

— Dă-mi drumul! ţipă femeia încercând zadarnic să se smulgă, şi nu fă cu mine pe omul de Neanderthal! Mă priveşte unde dorm şi cu cine mă culc!

— Face parte din scenariu?

În general, Diana repezea, ţipa mult, dar se înfuria rar. Când se enerva însă, simţea că însuşi diavolul a pus stăpânire pe ea, ţintea şi nimerea cele mai vulnerabile zone ale interlocutorului, devenea sadică şi ar fi reuşit să scoată din minţi chiar şi un bloc de granit. Era starea de spirit de acum, rezultatul acumulărilor emoţionale negative din ultima vreme, o succesiune de care Dragoş nu era cu nimic vinovat. Simţea însă nevoia stringentă de a-l răni până la nimicire şi îl provocă cu bună ştiinţă:

— De ce, nu? Dacă ştie să se bată, poate ştie să facă şi sex. Genul ăsta de gladiatori funcţionează de obicei foarte bine la pat! Mi-a spus…

Nu mai apucă să spună cine. O palmă zdravănă, cum nu mai primise în viaţa ei (de fapt, nu primise niciuna) îi şterse cuvintele de pe buze, azvârlind-o înapoi pe scaunul din faţa oglinzii.

— Nu admit să vorbeşti ca o târfă de maidan! mârâi Dragoş îndesat.

Diana, fără grai, se simţea confuză, cumva moleşită. Palma o luase pe neaşteptate, obrazul îi ardea de durere, dar, în chip ciudat, pervers, îi plăcuse. Trăia o stare de voluptate necunoscută, un anume bine fizic senzual la fel de nou şi se simţi dintr-o dată cuprinsă de o dorinţă pârjolitoare.

Dragoş o privi scurt. Nu mai era nevoie de cuvinte. O smulse de pe taburet, o trânti pe covor şi se aruncă sălbatic peste ea. Fără menajamente, fără tandreţe. Diana se lăsă cuprinsă moale, docilă, fierbinte. Se prăbuşiră amândoi într-un abis.

— Îmbracă-te, spuse Dragoş ştergându-şi de pe obraz urmele de ruj. Vin să te iau peste un sfert de oră. Grăbeşte-te, te rog…

Diana îl aşteptă să iasă şi imediat scoase celularul din poşetă.

* * *

Diana, nu fără un gâdilici interior, îi observă emoţia. În fond, Doru nici nu încerca să şi-o camufleze. Avusese un impuls la început, instinctul de autoapărare care semnalizează când eşti gata să-ţi pui inima în palmă, şi încercase să se controleze. „Comportă-te matur, ai treizeci de ani, te-ai mai întâlnit cu femei, nu trebuie să-i dai ei toţi aşii chiar înainte de a bate cărţile…“

Se răzgândi în minutul următor şi, fără să-şi dea seama, dădu din cap ca un armăsar nărăvaş. „La naiba cu prudenţa! Ştie c-o ador, iar eu nu voi rata poate unica ocazie a vieţii mele de a mă simţi fericit, împiedicându-mă în strategii. Voi fi exact ceea ce sunt: *chose*-ul ei, preş sub picioarele ei…“

Când îl sunase, venise literalmente de-a dura! Ce o determina pe Diana Tamaş, la aproape zece seara, să-i solicite o întâlnire imediată, în condiţii de mare clandestinitate? Se simţise fericit, dar totodată, ros de nelinişti. Glasul Dianei şoptit, precipitat şi, după cum i se păruse, plin de teamă, avertiza că fata are necazuri, că oricum, s-a întâmplat ceva. Nu-i dăduse nici o explicaţie, practic nu-l lăsase să vorbească, „poruncindu-i“ (da, da, fără te rog sau dacă poţi, vrei etc.) s-o aştepte într-un taxi la *Giselle*, un magazin aflat la circa o sută de metri de teatru. Fapt sigur, dedusese Doru, cel puţin în seara asta, Dragoş era scos din cărţi. De cine altcineva s-ar fi ferit?!

O zări de departe, apropiindu-se în fugă. Blugi, vindiac, adidaşi, un sac de sport pe umăr… Hm, nu era deloc stilul Dianei care, după căderea serii, arbora o ţinută elegantă. Conformându-se dispoziţiilor, o aşteptă în maşină, mulţumindu-se doar să deschidă portiera. Diana se strecură suplă şi i se cuibări în braţe:

— Strânge-mă! Strânge-mă tare de tot! Mi-e aşa de frică!

Topit, Doru trebui să repete de trei ori adresa ca să se facă înţeles. Şoferul îi cerceta în oglindă cu o curiozitate nedisimulată. Apăsă pe accelerator: „Pun pariu că în noaptea asta, cineva – «fraierul de acasă» – o să plângă, cu

ochii pe geam…“

Doru se învârtea în jurul ei, neştiind cum s-o mai mulţumească. Îi vâjâiau urechile, simţea nevoia să respire des, totul îi scăpa din mână. Nici în visele lui cele mai avântate, nu-şi închipuise că într-o bună zi, Diana se va afla aici, numai a lui, legănându-se în balansoarul de răchită, unde el însuşi se legăna de atâtea ori cu un pahar de alcool la îndemână, gândindu-se la ea.

Diana, măgulită – întreaga lui făptură îi prezenta omagii supradimensionate şi umile în acelaşi timp –, acceptă un cocktail de fructe cu un deget de alcool. În ultima vreme, dar mai ales de când văzuse monumentul Monicăi, se afla într-o dispoziţie specială înclinând spre sumbru isteric, dar constată că în ciuda temerilor şi necazurilor recente, îi era bine, prezenţa lui Doru o reconforta, mai simţea încă în jurul trupului braţele care o înlănţuiseră în taxi, iar în nări, mirosul lui specific. „Ce-ar fi să mă culc cu el?…“

Alungă gândul – „ce naiba, am dat în nimfomanie, mâine am să mă culc şi cu portarul!“ – şi îşi plimbă maşinal privirea peste interior. O surprindea, deşi n-ar fi ştiut să spună exact la ceea ce s-ar fi aşteptat, şi, în orice caz, o impresiona plăcut. Simplu, cu puţine obiecte, dar de calitate, nici un kitsch. Ceea ce sărea de la bun început în ochi era duzina de fotografii costisitor înrămate, care o înfăţişau pe ea, Diana, în diverse roluri. Constată amuzată:

— Ăsta-i deja muzeu, Dorule! Ce părere au dulcineele tale?

Doru Pavel răspunse ambiguu, încercând să câştige timp:

— Ce părere să aibă?

— Pe mine una m-ar deranja să dau ochii cu un fotomontaj ca ăsta. Practic, nu le dai nici o şansă.

— Chiar nu au nici o şansă. Cine a avut ghinionul să se îndrăgostească de tine nu mai poate oferi nimic altei femei.

— E frumos ce spui tu şi altceva decât aud de obicei.

Oricât de tulburat ar fi fost, Doru încă mai păstra un strop de luciditate, stăruind ca un rest de zaţ pe fundul unei ceşti de cafea: „Dacă îi mai arde de flirtat, lucrurile nu stau chiar

atât de rău…“ Îşi luă inima în dinţi şi se interesă, chipurile indiferent:

— Cum se mai simte Dragoş? Ţi-am mai spus că el m-a provocat.

Diana avu un gest de plictiseală:

— Sunteţi amândoi nişte proşti. Doi cocoşi caraghioşi. Nu vreau să mai aud de prostiile voastre!

Doru se apropie şi îi răsuci brusc faţa. Pe obrazul diafan, o vânătaie urâtă se căţăra spre tâmplă, dispărând sub şuviţele de păr. Doru încasase destul la viaţa lui ca să-şi dea seama că femeia fusese ţeapăn lovită peste ochi, şi nu alintată cu o floare.

— Ce-ai păţit aici? întrebă speriat.

— M-am lovit de uşa de la dulap. Mă grăbeam…

— Nu minţi, Diana. Asta-i cea mai clasică „pleaznă peste faruri“ din câte am văzut vreodată! Doar un vierme poate să dea într-o femeie! Şi mai pretinde că te iubeşte! Dacă-l întâlnesc, ţăndări îl fac!

— Potoleşte-te! ţipă Diana. Ce naiba, doar cu schizofrenici am de-a face? M-am lovit singură, şi cu asta discuţia-i încheiată! Am venit la tine pentru că am probleme, şi ţie îţi arde de turniruri!

Agil, în clipa următoare era la picioarele ei. Avea un trup suplu, bine lucrat, şi dacă făceai abstracţie de chipul de ocnaş, care şi ăla, căznit şi spintecat cum era, emana o virilitate picantă în agresivitatea ei…

— Sunt în pericol de moarte, Dorule! De-asta am venit la tine. Să mă ascund, să fiu liniştită măcar câteva ore.

— Dacă-ţi închipui că am exagerat o singură silabă, încheie Diana, chiar acum, mă ridic şi plec.

— Ce-ţi veni? se sperie Doru.

— M-am săturat să fiu tratată ca o ipohondră care pe deasupra mai suferă şi de mania persecuţiei.

Doru îi mângâie degetele lungi care odihneau pe braţul balansoarului, ocolind ametistul, un cadou de la Dragoş.

— Fii pe pace, şopti, din păcate cred fiecare cuvânt.

Credea şi se simţea speriat de moarte.

— Nicăieri nu mai am linişte, acasă mi-e teamă să mai pun ceva în gură, pentru ca nu cumva vipera de soră-mea să-mi fi pus otravă în mâncare, pe stradă, la teatru sunt urmărită de un monstru, un soi de Budha apocaliptic, primesc tot felul de avertismente sinistre, eu însămi sunt bântuită de presimţiri…

Doru îi mângâie stângaci mâna:

— Dacă lucrurile stau aşa… Nu vreau să intri în panică, dar chestiunea e cât se poate de serioasă. Până se lămuresc lucrurile, trebuie într-adevăr să te ascunzi.

Femeia îl măsură ironică:

— De unde o să ştiu că s-au lămurit? Când o să fiu sigură că pot scoate capul? Duc în spate şaptezeci la sută din repertoriu! Vorbim să n-adormim! Parole, parole, parole…

— Ştiu, te rog nu te enerva, pur şi simplu, caut variante…

Diana săltă din umeri şi se ridică:

— Pot să fac un duş?… Nu te deranja, am tot ce-mi trebuie. Doar un prosop mai mare, dacă ai…

De îndată ce uşa se închise în urma Dianei, Doru intră în priză. Din fire era expeditiv şi îndemânatic, iar singurătatea îl învăţase să fie şi organizat. Deşi părinţii trăiau la Constanţa, el îşi făcuse studiile la Bucureşti, liceul şi Academia de Teatru. În mare, se putea afirma că încă de la paisprezece ani, Doru era de capul lui şi până a se fixa în apartamentul actual, pendulase între internat, cămin şi diferite gazde.

Fără să piardă o clipă, înfăţă la iuţeală patul cu cel mai simandicos aşternut din şifonier, un set din damasc dăruit de maică-sa, aruncă pentru el o pernă şi un pled pe canapea şi zbură spre bucătărie, ca să improvizeze o mică gustare. N-avea mare lucru în casă – o, dacă ar fi ştiut, cum s-ar mai fi pregătit! – mulţumindu-se îndeobşte cu un sandwich de la *McDonald’s* sau cu o pizza. Noroc că maică-sa îi trimitea lunar câte o cutie cu dulciuri. Sărăcuţa de ea tare se mai brodise urâţică măicuţa lui, dar tot ce-i ieşea din mână părea pictat! Tricota ca o profesionistă, broda minunat, era o plăcere să priveşti o masă preparată şi aranjată de ea! Se pricepea mai ales la prăjituri, pe care le

mâncai din ochi.

— Parcă ar fi nişte bibelouri, râse Diana înregistrând amuzată şi chiar înduioşată amănuntele de regie. Ciudat, nu mi te închipuiam gospodar.

— Dar cum?

— Nu ştiu... Oricum, nu aşa..

În realitate, nu şi-l imaginase în nici un fel pentru că puţin îi păsase, gândul nu-i zăbovise niciodată asupra lui Doru.

Era desculţă, într-o cămaşă de noapte gen furou care, dată fiind moda, putea trece şi drept rochie de seară, iar părul şi-l adunase într-un coc căutat neglijent. Lui Doru i se părea că nu văzuse în viaţa lui ceva mai sexy şi nu-şi putea desprinde ochii de picioarele goale. Amănuntul – două flori de lotus, două pisicuţe albe – îl înnebunea, se simţea răpus de dorinţa de a le săruta.

— Sunt moartă de oboseală... Te deranjează dacă mă întind?

Fără să aştepte răspunsul, se strecură sub cearşaf, oftând voluptuos:

— Doamne, ce bine!... Ce faci, nu vii?

Doru, în extaz, bolborosi:

— Dar sunt aici, nu plec nicăieri...

— Prostule, ganguri Diana, aici, lângă mine... Mi-e frică să dorm singură... Vreau să mă ţii în braţe... Dar suntem cuminţi, da? Foarte cuminţi...

Când o cuprinse în braţe, îi fu teamă că-şi pierde cunoştinţa. Diana îşi zise că nimeni până la Doru n-o iubise cu atâta adoraţie. Apoi, nu mai ştiu nimic.

* * *

Fulguleţ era pentru toată lumea o femeie drăguţă, delicată ca o floricică de in, acceptând cu graţie şi mereu zâmbitoare protecţia autoritarului Ioan Sârbu, persoană căreia unanim nu i se dădea importanţă. O gâză, acolo... Cine ar fi putut privi însă în adâncul sufletului ei, dintâi s-ar fi cutremurat, ca apoi să izbucnească într-un uriaş hohot de

râs raportând imaginea vizualizată la propria naivitate. Un ţurţure de gheaţă n-ar fi putut fi mai rece, un rechin mai rapace, o tigroaică la fel de feroce.

Ca mai toţi scorpionii, Fulguleţ avea şi premoniţii uluitoare, vise sau alte semne, prefaţând evenimente confirmate ulterior. Or, de la o vreme, Fulguleţ visa ciudat, „tema“ revenind cu obstinaţie: stol de păsări cu aripile desfăşurate, gata să se desprindă de sol pentru a-şi lua zborul, ceea ce orice „translatoare“ de vise calificată va diagnostica drept schimbare majoră şi iminentă.

Separat de asta, Fulguleţ trăia aparent nemotivat şi din senin o stare de nelinişte febrilă, ca în aşteptarea a ceva important care urma să se întâmple, şi ea însăşi încercând să-şi închipuie viitorul, un ecran alb i se aşternea dinaintea ochilor. Concret, nu şi-l mai putea imagina în parametrii actuali, simţea, până la a putea jura, că mai mult sau mai puţin curând, zilele, viaţa lor va arăta cu totul altfel. Nu ştia cum, dar sigur nu va semăna cu ceea ce trăiau acum, va interveni o schimbare fundamentală. De bine sau de rău, habar n-avea, dar ştia că trebuie să fie pregătită.

Cum toate preocupările îl vizau pe Patrick – singura ei raţiune de a trăi –, binele şi bunăstarea lui, îşi concentra toate puterile în acest sens. Primul lucru la care se gândi fu acela că are nevoie de un aliat. Îşi idolatriza feciorul, dar îi ştia şi defectele. Patrick cam umbla cu capul în nori, vehicula o inconştienţă specifică de parcă n-ar fi observat în jur că oamenii, cât de blagosloviţi de soartă, mai şi îmbătrânesc, având orizontul blocat de prezent, era incapabil să gândească cu bătaie lungă. Dar de asta existau mamele, să vegheze şi, la nevoie, să-i ducă de mână, chiar dacă băieţaşul a împlinit cincizeci de ani.

E bine cunoscut faptul că aliatul ideal e cel strecurat în tabăra „adversă“. Deci ideea de a o coopta pe Ioana se iscă de la sine. Ignorându-şi aprehensiunea iniţială încercată faţă de fată, avertismentele instinctului care o îndemnau s-o ocolească, Fulguleţ se gândi s-o abordeze totuşi. Varianta oferea prea multe avantaje pentru a o rata. În primul rând, o femeie vede considerabil mai bine în asemenea situaţii,

simţurile sunt mai ascuţite, materialul de sub lupă devenind mai permeabil. De adăugat că totuşi erau rude, şi mătuşa va exploata acest aspect, dar, lucru extrem de important, Ioana era isteaţă şi mercenară, pusă pe căpătuială cu orice preţ. Uite un om lesne de cumpărat şi, pe deasupra, ştii şi cu cine ai de-a face. Moţ de frişcă la toată combinaţia o punea amănuntul că Martineasca se ataşase de Ioana, devenită indispensabilă. De aici până la confidenţă e un singur pas şi ăla mititel, or, asta voia să afle şi Fulguleţ, cam ce intenţii şi în ce ape se scaldă noră-sa.

„Dar chiar dacă e prea doamnă ca să intre în intimităţi cu slujitoarea, calcula Fulguleţ, faptul că-i stă în coastă, cât e ziulica de mare, reprezintă un atu colosal! Nu-i scapă telefon, scrisoare sau vizită (aici inima îi palpita, sperând la o întrevedere cu notarul), poate trage cu urechea.“

O dată decisă, Fulguleţ trecu la fapte. Întâi îi făcu încă o vizită de curtoazie Clotildei, s-o felicite pentru însănătoşire. În sinea ei însă, de cum o văzu, îi şi puse grâul la fiert. Degeaba se minţea baba pe ea însăşi că se simte foarte bine, că trebuie doar să se întremeze, pentru că în realitate, arăta fioros de slăbită şi schimbată, iar machiajul gros pe care începuse să-l arboreze cu îndrăzneală după ce se îmbolnăvise, izbutea să facă din obrazul fleşcăit o mască de zdrenţe, jalnic spectru solar. Încântată de cele constatate („e pe ducă, nu mai apucă primăvara – trebuie să ne mişcăm rapid“), inima i se umplu a doua oară de speranţă, când văzu tava pe care Ioana pregătise dejunul Clotildei. Nu i-ar fi fost de ajuns nici măcar unui copilaş în scutece ca să se sature, dar unui adult care trebuie să se ridice după boală. O ceaşcă pentru cafea cu o supiţă de zarzavat, friptura cât o cutie de chibrituri, patru bucăţele de cartofi şi o jumătate de kiwi constituiau porţii absolut ridicole!

„Nu pot mai mult, se lamenta Clotilda, înţelegeţi-mă. Doar dacă văd farfuria cu vârf, îmi vine rău…!“

Or, cine nu mai poate înghiţi, indiferent de ce i-ai pune dinainte, ştiut este din bătrâni, că-i pe ducă!

La plecare, condusă de Ioana până la uşă, îi strecură

acesteia în treacăt, trăgându-şi mănuşile:

— Mai vino pe la noi, draga mea. Mai trăncănim la o cafea – râse – mai bârfim, mai povestim... O privi în luminile ochilor: Avem atâtea să ne spunem...

Ioana înţelesese şi rosti netulburată:

— Sunt liberă vineri dimineaţă.

„Hm, putoarea pricepuse suspect de repede.“ Depăşindu-şi starea de contrarietate, Fulguleţ o cuprinse într-o privire caldă, continuând să surâdă îmbietor:

— Sunt sigură că o să ne simţim extrem de bine.

„E... cum e mai rău, gândi Fulguleţ coborând treptele casei. Enigmatică, ambiţioasă şi imprevizibilă. Rămâne să vedem care pe care...“

Dincolo de uşa închisă, Ioana se rezemă de zid, muşcându-şi unghia degetului gros: „Vipera asta pitică vrea ceva de la mine... Nu ştiu ce, dar orice ar intenţiona, pot paria că nu-i din dragoste pentru Clotilda...“

* * *

În prezenţa bărbaţilor, Cireşica avea totdeauna trac, iar când se mai întâmpla ca aceştia să arate şi bine, se pierdea complet, dorindu-şi fierbinte să devină invizibilă. O obseda gândul că interlocutorul nu are cum să nu se minuneze neapărat de urâţenia ei şi, ruşinată de propriul obraz, îşi ţintuia privirea în pământ, ca şi cum, dacă nu se uita la el, însemna că nici celălalt n-o vede.

Într-o vreme, urmărită de dorinţa arzătoare de a-şi ascunde faţa sau, oricum, de a lăsa să se vadă cât mai puţin, purta o perucă à la Angela Davis care-i mânca toată fruntea şi o bună parte din obraji, ochelari de aviator fumurii, iar gâtul de cocostârc îl înfăşură într-un fişiu, apucându-i şi vârful bărbiei.

— Bravo, ţi-ai schimbat stilul, apreciase Vica, să ştii că te avantajează!

Cireşica ricanase:

— Normal, nu se mai vede nimic.

— Cu tine nu mai ştie omul cum s-o sucească! Ţi-am zis de bine, şi tu dai cu bâta! Învaţă să te porţi în lume, că vorba dulce mult aduce!

— Poate muşte!

Până la urmă însă, renunţase la noul *look*. Prezumţia de camuflaj era atât de pertinentă, încât se trezi de două ori oprită şi legitimată de Poliţia aflată în vânătoare de persoane date în urmărire generală.

„O femeie tiranizată de un fizic ingrat, etichetase Emil când o văzuse prima oară, uitând pentru o clipă de propriile lui complexe. Măcar de-ar găsi o soluţie pentru coşuri, sunt dezgustătoare!“

Azi însă, Cireşica reluase varianta *look* Angela Davis din motive serioase. Fixase o întâlnire, să zicem de afaceri, şi amănuntul de a nu fi recunoscută ulterior conta enorm. După ce îşi isprăvi toaleta, constată că mai avea două ore până la întâlnire. Puse fierbătorul în priză şi azvârli un teanc de boarfe eliberând fotoliul ca să se poată aşeza.

Dezordinea şi haosul ar fi constituit un *motto* excelent pentru o descriere a camerei locuite de profesoară. Nu avea nimic de-a face cu boema studenţilor căminişti sau a privilegiaţilor cu bani gheaţă, boema simpatică, trăsnită şi care nu produce greaţă. La Cireşica, deranjau, dincolo de balamuc, lipsa de pudoare a unor amănunte: chiloţi şi ciorapi purtaţi agăţaţi de spătarul scaunelor, o cămaşă de noapte mototolită, un pachet de vată început, ghemuleţe din părul căzut la pieptănat lepădate în scrumieră, împreună cu alte ghemotocele de vată cu ceară galbenă, provenită de la curăţatul urechilor. Vorba aia, e grasă şi bătrână, dar şi leneşă şi proastă! Tot aşa, la primul contact, îţi venea să crezi că dăscăliţa-i un sumum de defecte şi nimic altceva.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, se privi în oglindă nu instinctiv, ci conştient, ceea ce constituia o abatere de la stilul obişnuit. A evita pe cât posibil oglinda – vezi vestita Elisabeta I, hâda Regină a Angliei – devenise reflex la Cireşica, comportamentul făcând parte din componentele politicii de automenajare pe care o practica de câţiva ani.

Astfel, în zile sau momente, când se simţea cu deosebire în dezavantaj fizic, diminua la maximum lumina din odaie, coborând storurile şi aprinzând doar veioza de lângă pat. Secundo tempo, dacă n-avea ore, ocolea cu desăvârşire oglinda şi evita să iasă din cameră. Cel mai rău însă arăta după plâns, acesta subliniindu-i şi chiar amplificându-i defectele; ochii umflaţi deveneau şi mai mici, şuviţele de păr transpirate păreau şi mai slinoase, iar coşurile inflamate ţuguiau capete roşii, mustind de puroi.

Un moment îi trecu prin faţa ochilor imaginea Claudiei Schiffer (cu ea i-ar fi plăcut să se schimbe), un înger de femeie, genul de frumuseţe despre care îşi închipuia că orice bărbat visează s-o ţină în braţe…

Dar necazul era că îi păsa al dracului, fiind conştientă că încearcă să se mintă singură. Pentru că, spre neşansa ei, o interesa părerea celor din jur, a oamenilor în general, ar fi vrut să ofere o imagine luminoasă, căci impresiile negative n-o lăsau rece. În caz contrar, ar fi fost o fericită, şi-ar fi văzut netulburată de viaţa ei, „nu-ţi plac ochii mei, n-ai decât să nu mă inviţi la masă!“

Începu să-şi roadă unghiile – alt tic detestat de familie şi de colegii de cancelarie – întrebându-se cu ce să-şi omoare timpul. Treabă ar fi avut, în primul rând un vraf de caiete de corectat, dar se simţea incapabilă de orice soi de activitate. Era febrilă, nervoasă şi nemulţumită de ea însăşi mai mult decât de obicei. Deschise la întâmplare televizorul, un Phillips sport, destinat uzului personal pentru serile când era peste puterile ei să asculte comentariile politice ale lui taică-său sau să asiste la intensitatea cu care se implicau maică-sa şi deşteaptă de Vica în destinele telenovelelor. Dar, în realitate, că urmărea programul la ea în cameră sau în livingul comun, n-o interesa nimic, ceasurile petrecute în faţa televizorului constituind o simplă modalitate de a mai isprăvi o zi. Amănuntul o umilea auzindu-i pe alţii care se lamentau că ziua-i prea scurtă, douăzeci şi patru de ore, o nimica toată, măcar de-ar avea treizeci de ceasuri, sau (vârstnicii cu pretenţii intelectuale, de obicei) că timpul zboară, iar ei mai aveau atâtea de făcut!

Ei bine, ea n-avea nimic esenţial de făcut, n-avea o operă care să fie încununată de un sfârşit, de orice fel, pompos sau modest, n-avea nici măcar hobby-uri. Ce-ar fi vrut cu adevărat? Cireşicăi îi dădeau lacrimile mărturisindu-şi sie înseşi idealul pe cât de minor, pe atât de irealizabil, de interzis ei: un bărbat cumsecade care să nu privească peste creştetul sau sub bărbia ei, doi copilaşi care să nu-i semene şi un serviciu pe viaţă, adică să apuce pensia, fără să ştie ce-i aia să fii disponibilizată. Ce mare lucru! Când te gândeai de câte se bucură alţii, fără să mişte un deget! Lasă-i pe Diana sau pe Dragoş, norocoşi între norocoşi, dar chiar maică-sa, Simina, numai de bucurii şi satisfacţii avusese parte în viaţă. Când Simion o ceruse în căsătorie, îndrăgostit de chipul ei drăgălaş şi de candoarea de oiţă, albă mieluşea, nu pretinsese decât două lucruri: să fie virgină şi să-i facă măcar un copil; fusese şi îi făcuse nu unul, doi. Pe chestia asta o adora necondiţionat de peste treizeci de ani şi tot de atâţia, mărturisea chiar Simina râzând, era musafiră în propria ei casă. Cu excepţia unor ceasuri petrecute în bucătărie, pentru că îi plăcea să gătească sofisticat, Simina se lăsa servită ca o prinţesă. Dacă avea poftă de un şerbet sau de o dulceaţă în timpul filmului, Simion sărea să le aducă, dacă i se făcea sete noaptea, doar ce-o simţea că se foieşte, şi încredinţându-se că nu vrea pipi, tot Simion sărea să-i aducă un pahar cu apă. De-ar fi fost după capul lui, n-ar fi lăsat-o nici să lucreze, dar aici, Simina judecase lucid: „N-am pretenţii de carieră, că nu-s madam Aslan şi nici Stela Popescu, dar de o pensioară trebuie să mă îngrijesc…“ Simion o iubise şi mai mult – „uite cât e de înţeleaptă!…“

Se uită la ceas. Era numai bine, şi se ridică. Scoase paltonul din şifonier, fularul şi mănuşile, controla conţinutul poşetei. În câteva minute era gata. Nu se putu opri să nu „filosofeze“ că strict aceleaşi operaţii i-ar fi luat Dianei măcar o jumătate de oră.

Vica se grăbi să dispară. Ascultase la uşă şi se simţea perplexă: „E nebună de-a binelea!… Auzi tu, să tolocăneşti

de una singură, vreme de-un ceas, să povesteşti pereţilor toate năzbâtiile care-ţi trec prin minte, toate prostiile astea care te şi compromit... E caz de balamuc!“ în acelaşi timp, îşi propuse să repete şedinţele de audiere incognito. Putea afla lucruri interesante.

* * *

Fixaseră întâlnirea pentru ora 11 dimineaţa, la intrarea principală a Teatrului Naţional. Fusese propunerea Cireşicăi şi patronul acceptase. Prima întrevedere avusese loc la sediul instituţiei aflat în apartamentul unui bloc din Crângaşi. Cireşica se dusese cu emoţii, altele în plus faţă de ceea ce încerca ea în mod obişnuit la gândul că trebuia să întâlnească persoane necunoscute. Era fricoasă fizic şi, ca mai toţi bucureştenii, împărtăşea aprehensiunea unanimă vizavi de cartierul Crângaşi, „plin de ţigani, care te taie pentru un lănţişor sau o geantă goală“. De altfel şi blocul era cam izolat, intrarea se făcea printr-un gang, şi ca să ajungi la el, erai obligată să treci pe dinaintea unei bombe totdeauna atât de *full*, încât se servea şi afară. Nu asta ar fi fost problema, dar când te uitai la clientelă, te lua cu fiori: doar „specimene“, figuri de bandiţi şi ocnaşi, mai toţi cu feţe oacheşe şi priviri furişe ori agitate, scormonind pietonii în căutare de potenţiale victime. Dar chiar în condiţii normale, ţinând seama de tot ceea ce se petrecea – fărădelege – pe străzile Capitalei, Cireşicăi îi era teamă să mai iasă din casă... De aceea aranjase o întrevedere în plină zi, într-un loc ultracentral şi totodată nu prea aglomerat.

Despre existenţa firmei PROMPT aflase din ziare. Îi atrăsese atenţia soiul de servicii pe care se obliga să le asigure:

Aveţi idei trăsnite şi nu ştiţi cum să le puneţi în aplicare? PROMPT vă stă la dispoziţie zilnic, non-stop, oferindu-vă servicii prompte şi competente...

Urma o enumerare vagă, dar incitantă de mostre de oficii

la care se gândiseră iniţiatorii ca activităţi ciudate, procurarea de obiecte bizare şi personaje surpriză pentru petrecerile de sărbători (alde Moş Crăciun, Donald răţoiul, Superman sau Godzilla, sosii de ceară ale personalităţilor politice), farse originale şi altele din zonă.

Ajunse la 11 fix şi constată cu satisfacţie – detesta să aştepte în stradă, având impresia că realmente toată lumea se uită la ea şi o compătimeşte („nenorocita a luat plasă, e şi normal la cum arată“) – că este aşteptată de asociatul patronului. Îl cunoscuse cu ocazia vizitei la sediu, un tânăr deşirat, cu plete şi cercel, veşnic mestecând chewing-gum. Întreaga înfăţişare te duce cu gândul la formaţii trăsnite – *Pisica cheală*, *Prezervativele triste*, *Sarmalele sexy*, punând în circulaţie o muzică ciudată, asurzitoare. Desigur, Cireşica se ştia depăşită, dar cum nu era ăsta singurul domeniu, de acesta îi păsa cel mai puţin.

Tânărul făcu paşi în întâmpinarea ei, surâzând larg. Îi întinse o cutie pătrată de carton, asigurată cu scotch la toate încheieturile.

— Comanda dumneavoastră, stimată doamnă. Dacă vreţi să verificaţi calitatea, putem deschide, şi scoase un briceag din buzunar.

Cireşica se sperie:

— Cum o să-l deschid aici?!... Lăsaţi, am toată încrederea...

Strângea pachetul la piept, de parcă celălalt s-ar fi pregătit să i-l smulgă, grăbită totodată să dispară din zonă.

— Atunci, vă spun la revedere. Totul a fost achitat.

— Ştiu... Încă un moment, vă rog. Dacă nu o consideraţi drept o indiscreţie, patronul şi cu mine v-am fi recunoscători dacă ne-aţi spune ce destinaţie daţi obiectului? Nu de alta, dar în afacerea noastră, ideile contează foarte mult. Poate ne-am inspira...

Cireşica avea răspunsul pregătit:

— E un cadou pentru nepotul meu, student...

Luă un taxi din faţa Intercontinentalului şi se duse acasă. Ochii îi străluceau de satisfacţie.

* * *

La invitaţia expresă a Luizei Miclea, Emil luă obiceiul s-o viziteze la două-trei zile. Nu că Emil ar fi avut de fiecare dată informaţii noi, dar bătrânei îi făcea bine, simţea un soi de alinare discutând la infinit despre Monica, şi mai ales cu o persoană avizată. Mărgescu făcuse parte din viaţa fetei şi o iubise. Afla astfel amănunte pe care le ignorase total (pentru că aşa fusese biata de ea, gură cusută) reconstituind postum imaginea nepoată-sii, completând un tablou, până atunci doar schiţă superficială în creion.

Descoperea de pildă acum că Monicăi îi plăcea pizza şi berea nealcoolizată (de ce trebuia să ţină secret chestia asta?!), ajuta două bătrâne de la Azilul Sf. Ecaterina cu pachete şi bani (şi iarăşi, de ce mister?), scrisese un volum de poezii – Luiza era de-a dreptul stupefiată – şi-l depusese la o editură. Îşi manifestă nedumerirea chiar faţă de Emil:

— De ce eu n-am ştiut nimic din toate acestea? Uite un mister, rosti cu lacrimi în ochi, pe care l-a luat cu ea definitiv în mormânt. Ce pot să cred? Doar că m-a urât, altă explicaţie nu găsesc şi să mă bată Dumnezeu chiar în clipa asta dacă găsesc cel mai mic motiv! Am mai spus, mi-am iubit din tot sufletul fiica, dar tot am mai certat-o, am mai pedepsit-o, nu-i făceam chiar toate poftele, dar pe Monica n-am atins-o nici cu răsuflarea, nu i-am refuzat nimic.

Emil încercă s-o consoleze:

— Consideraţi-o o simplă ciudăţenie şi sunt sigur că nu veţi greşi… Toţi artiştii au bizareriile lor.

— Nici nu am altă soluţie, spuse bătrâna, ştergându-şi delicat nasul plâns. Dar tot mă întreb cu cine seamănă? Cu nici unul dintre noi, atâta cât am apucat sau auzit, bunici, verişori, mătuşi… Mai aproape, Mihaela, mamă-sa era gureşă şi prietenoasă, vioaie de n-avea astâmpăr, iar ginere-meu, tot aşa, mereu vesel, exterioriza chiar prea mult, rostea în gura mare tot ce-i trecea prin minte!

— Am înţeles că s-au prăpădit de foarte tineri, spuse Emil prudent.

Oftatul bătrânei fu atât de adânc, încât Mărgescu vizualizând, avu imaginea suspinului ajuns în călcâie.

— Parcă s-a întâmplat ieri, rosti Luiza ca din depărtări, parcă acum o sută de ani. Toată viaţa mea a fost o tragedie, şi Dumnezeu mi-e martor că, din păcate, nu exagerez o singură silabă... S-au iubit de studenţi, vreau să zic fiică-mea şi cu băiatul ăsta, Nae. Erau colegi de grupă...

— Ce facultate? se interesă Emil de parcă ar fi avut vreo importanţă.

— La Medicină. Când au isprăvit, în ’74, împliniseră amândoi douăzeci şi patru de ani, iar Monica un an şi câteva luni... Şi eu şi cuscrii socoteam că s-au grăbit, că sunt prea tineri ca să-şi asume responsabilităţi grele. Căsnicia nu-i doar *I love you, pisicuţo*, şi cadouri de Mărţişor, iar un copil nu-i păpuşă s-o aşezi într-un colţ şi să te joci cu ea când ai chef... Azi, îmi pare bine că nu m-au ascultat, au mai apucat să guste şi ei ceva din viaţă.

Emil o urmărea întrebându-se cum poate fi atât de caraghioasă şi tragică în acelaşi timp! Astăzi, machiată cu ochii din gros conturaţi şi prelungiţi mult spre tâmple, ca egiptencele din antichitate şi învăluită într-un soi de togă din brocart şi cu degetele încărcate de inele grele, falsuri cu pietre divers colorate, de mărimea falangei, se lua desigur drept *Aida*, atingând o apoteoză de ridicol. Pe de altă parte, glasul dramatic şi conţinutul profund al relatării îţi sfâşia inima.

— ...Dintr-o dată, le-a căşunat că nu mai suportă regimul de închisoare al lui Ceauşescu, lipsa de perspectivă – fuseseră repartizaţi într-o comună din Bihor – că au obligaţia faţă de fetiţă să-i asigure o viaţă decentă şi, dacă tot s-au decis, să încerce acum, cât sunt tineri...

„Şi cum aveţi de gând să procedaţi? Tineri şi pe deasupra medici, vă dau ăştia paşaport, când o lua-o Dunărea la deal...“

„Barem să încercăm, mamă. Dacă e să-ţi rupi gâtul, o păţeşti şi la tine acasă. Aşa, când o veni fie-mea să-mi ceară socoteală de ce am făcut-o când ştiam ce viaţă de mizerie o aşteaptă în socialismul multilateral dezvoltat, s-o

pot privi în ochi şi să-i spun – eu şi taică-său ne-am riscat viaţa, libertatea ca să poată trăi omeneşte, dar uite că soarta a vrut altfel, nu suntem vinovaţi…“

Emil scăpă un oftat:

— Mă gândesc, doamnă Luiza, de ce oare a fost lumea atât de nedrept alcătuită? Că eu sunt un blestemat, treacă-meargă, dar o ţară întreagă să trăiască un blestem continuu, două milenii de caznă? Totul să depindă de amănuntul că te-ai născut mai la dreapta sau mai la stânga hărţii? Nici o sută de metri – mă refer acum la Poarta Brandenburg – să despartă Infernul de Paradis? Căci cu toate lipsurile lui, asta a fost Occidentul faţă de noi, Edenul mult visat, frumosul Aranjez din zilele lui de glorie!

— Iată o întrebare la care nu poate să-ţi răspundă nimeni, tinere. Popii au câteva explicaţii în desagă, dar dacă nu ai vocaţia unei credinţe necondiţionate, nu te pot consola.

— Mă gândeam la fiica şi ginerele dumneavoastră… Presupun că au încercat să forţeze graniţa.

— Chiar aşa, suspină Luiza. Pe la sârbi.

— V-au informat?

— Bineînţeles. Lăsau aici fetiţa, şi oricum ar fi fost prea de tot, să plece fără să-şi ia rămas bun. Era o combinaţie bine organizată, n-au vrut să-mi dea amănunte şi nici eu n-am cerut, era bine să nu ştii prea multe. Ne-am înţeles doar să-mi dea de ştire din primul oraş liber că au ajuns cu bine. Natural, nu prin Poştă, unde opera Securitatea şi ar fi reţinut orice mesaj. Am stabilit un fel de parolă. Dacă totul ar fi decurs în regulă, urma să găsesc în cutia poştală, o bucăţică de cârpă roşie, tăiată în triunghi. Timp de o lună de zile cred că am consultat cutia de cel puţin zece ori pe zi. Pe urmă, am ştiut că-i zadarnic. Voiam să sper, dar în sufletul meu, îi îngropasem…

Emil se interesă cu blândeţe:

— Ce s-a întâmplat de fapt?

— După Revoluţie, am primit o scrisoare de la un membru al grupului cu care Mihaela şi Nae încercaseră să treacă frontiera. Un băiat drăguţ, îl cunoşteam de copil, fost

coleg de şcoală şi liceu cu fiică-mea. Fuseseră opt cu toţii. Povestea clasică, i-au mirosit bestiile, câinii grănicerilor. Au deschis focul... Care a fost mai iute de picior, a scăpat. Copiii mei, nu... Mihaela era gravidă, situaţie pe care mi-au ascuns-o, şi se simţea rău, nu putea alerga. Nae a stat după ea s-o ajute. I-au împuşcat fără somaţie, ca pe animale. Cosiţi au căzut la pământ, strâns îmbrăţişaţi. O dată cu ei a mai fost împuşcată şi o studentă la Arhitectură. Ceilalţi au scăpat. Nu-mi pare rău, îmi pare rău doar de copiii mei...

Bătrâna prepară al doilea rând de cafele. Puse alături sticla de Martell şi-l invită prin gesturi să se servească. Între timp, îşi reparase în baie obrazul ravajat de plâns şi îşi schimbase toaleta incomodă *Aida* cu o rochie de casă din catifea vişinie.

Îşi aprinse una din cele zece ţigări ale zilei şi i se adresă pe un ton liniştit:

— Nu mi-ai povestit niciodată cum ai cunoscut-o pe Monica.

Emil, care tocmai se întreba dacă nu-i cazul să se ridice – vizita dura de peste o oră – îi surâse recunoscător. Se simţea bine la Luiza, chiar o îndrăgise, şi durerea comună îi apropiase, având astfel impresia că fac parte din aceeaşi familie. Cu cine ar fi putut discuta la fel de intim şi avizat despre Monica, cine i-ar fi putut deveni un complice mai de încredere? Pentru că în tot ceea ce intenţiona, lucru care se înscria sub semnul ineditului în existenţa lui, grăsanul resimţea acut nevoia unui coautor, chiar dacă numai moral.

Rosti, surâzând aducerii aminte:

— Întâi, trebuie să vă spun că m-am îndrăgostit de la prima vedere de poza ei. Am văzut-o răsfoind întâmplător o revistă pentru femei la care e abonată soră-mea. Asta s-a întâmplat cu exact doi ani înainte de nenorocire.

— Ce romantic! aprecie visătoare Luiza. N-aş fi crezut că mai e posibil aşa ceva în ziua de azi!

— Am decupat poza, am pus-o sub sticla de pe birou, şi pe urmă am pornit în căutarea originalului. Tot din reviste, aflasem că-i actriţă la *Arlechino*, aşa că am devenit un

asiduu frecventator al teatrului. Nu i-am scăpat de atunci nici un spectacol...

— Încep să văd, zâmbi cu simpatie Luiza. Mişcarea următoare, presupun, te-ai dus la cabină într-o pauză să-i ceri un autograf...

— Da' de unde! respinse parcă speriat Mărgescu. N-am avut eu curajul ăsta! La cum arăt, ar fi avertizat portarul şi cabiniera să nu mă mai lase să intru la ea...

Luiza încercă să-l contrazică, consolându-l totodată:

— Exagerezi, fiule, ca întotdeauna când te referi la fizicul dumitale. În definitiv, *Falstaff* e un gen...

— Dar nu un erou de vise, „în nopţile de luna mai", când dormitoarele copilelor sunt vizitate exclusiv de frumoşii ecranului! Lăsaţi, doamnă, am oglindă...

Începu să râdă:

— Voiam să vă spun că am cunoscut-o, recurgând la două trucuri. Veţi recunoaşte că am fost destul de dibaci.

— Sunt curioasă...

— În primul rând, am profitat, poate nu prea elegant, de moartea într-un accident de maşină a lui M.C....

— Actorul de la Timişoara? Păcat de el, bun băiat şi talentat. A fost coleg de Academie cu Monica.

— Exact! Am luat câteva date despre el, am cumpărat un parfum *Silences*, cel mai scump set de culori pentru machiaj şi împreună cu un impresionant buchet de crini imperiali m-am prezentat la cabina Monicăi, sub pretextul că aş fi un mesager postum al lui M.

— Cum aşa? râse Luiza.

— I-am povestit că am fost prieteni buni şi că M. „o adora în şoaptă". Cumpărase obiectele cu gândul să i le facă, vezi Doamne, cadou de sărbătorile Paştilor care cădeau peste câteva zile. Pe mine mă rugase să îndeplinesc oficiul de curier...

— Şi te-a crezut? Actorii nu sunt prea timizi de felul lor, îşi fac declaraţiile de dragoste cu uşurinţă.

— M-a crezut. Monica însăşi a fost o introvertită şi, pe urmă, era atât de obişnuită cu omagiile de toate esenţele, vârstele şi „origine socială", încât n-o mai surprindea nimic.

— Aici, cam ai dreptate… Cum a reacţionat?

— A fost extrem de impresionată şi recunoscătoare, chiar a plâns, ceea ce m-a făcut să mă simt vinovat. Dar primul pas era făcut! Mai aveam nevoie de un truc care să-mi consolideze oarecum poziţia. Ideea mi-a venit într-o dimineaţă vântoasă, cu rafale de ploaie piezişă, ceea ce se numeşte o vreme câinească. Seara avea spectacol şi presupuneam că va avea probleme cu întorsul acasă. Pleca în general ultima de la teatru şi nu-i plăcea să fie condusă. Era posibil ca de astă dată, din cauza vremii, să accepte serviciile vreunui coleg cu maşină sau să prindă un taxi prin dispecerate, dar mi-am zis că merită să-mi încerc norocul.

Luiza îl urmărea amuzată, amuzament cu o nuanţă de compătimire: „Ce păcat de băiatul ăsta! Deşi mă întreb, dacă *normal* fiind, ar fi fost la fel de sensibil…“

— În consecinţă, ce-ai făcut?

Emil chicoti, încântat şi azi de ideea lui:

— Am comandat din timp un taxi, care aştepta cam la cincizeci de metri de teatru. Când Monica a ieşit, eu chipurile treceam întâmplător pe acolo. Se uita dezorientată în jur, vântul îi smulgea trenciul de pe ea, îi dăduse peste cap umbrela. Am rugat-o să aştepte un minut, să-i găsesc un taxi. Şi l-am găsit…

— Deci asta a fost introducerea!

— În rest, totul a mers de la sine. M-am oferit să-i fac diverse servicii şi cu timpul, am devenit un fel de om bun la toate, uneori chiar indispensabil.

— Vezi! exclamă Luiza Miclea cu o umbră de revoltă în glas, nici pe asta nu am ştiut-o. Stau şi te ascult şi am impresia că-mi vorbeşti despre o persoană pe care n-o cunosc. Şi nu încetez să mă întreb, de ce atâta mister chiar vizavi de nişte fleacuri inofensive? Am impresia că atunci când o fi să ne întâlnim „dincolo“, prima întrebare pe care am să i-o pun, va fi, „de ce ai fost, mamă, atât de secretoasă cu mine? Tocmai cu mine?!“

Emil surâse fin:

— Asta admiţând că „dincolo“ vom avea aceleaşi priorităţi! Presupunând, adăugă mai mult pentru el, că

există un „dincolo“.

Bătrâna îi aruncă o privire ascuţită:

— Dacă n-aş fi ferm încredinţată, aş da foc la mormânt şi m-aş sinucide!

Începuse să se însereze. Luiza Miclea nu dădea semne de oboseală, dar Mărgescu îşi zise că e totuşi timpul să plece. Fusese o după-amiază instructivă, îi făcuse bine să asculte şi să vorbească despre Monica, dar foamea sfâşietoare urla cu crampe, căci trecuseră trei ceasuri fără să înghită nimic, ceea ce nu i se întâmpla nici noaptea, când vizita frigiderul din oră în oră. Mai rămânea însă de pus la punct o singură chestiune.

— Ăăăă... A mai rămas de clarificat o problemă. Adică, aş vrea să cunosc poziţia dumneavoastră.

Luiza sorbi ultimele picături de coniac, privindu-l peste marginea paharului:

— Despre ce este vorba?

— În câteva cuvinte, amândoi ne-am implicat într-o acţiune de vendetă, ca să nu ne ascundem după degete. Vreau să ştiu un singur lucru, cât de departe sunteţi dispusă să mergeţi?

— Evident, până la capăt, ce credeai?

— Păi, eu pot să cred multe. Cum vedeţi acest capăt?

— Pedepsirea necruţătoare a vinovaţilor.

— Cum?

Bătrâna îl privi derutată. În sinea ei, realiza că nu se gândise niciodată la un aspect concret, ci doar la un final apoteotic – vinovaţii puşi la stâlpul infamiei, căindu-se amarnic, chinuindu-se... Într-un fel, se concentrase mai mult asupra dezvăluirii adevărului, afişat pe garduri şi strigat de pe toate acoperişurile, decât la cum vor arăta ticăloşii atârnând în ştreang.

— Păi... nu mi se pare atât de complicat, doar energie să ne dea Dumnezeu!

— Concret!

— Vom face tapaj, vom alerta presa şi, în primul rând, organele de anchetă. Vom dispune de date noi, importante,

putem cere redeschiderea dosarului...

Grăsanul îşi împleti degetele peste pântecele uriaş, privind-o sarcastic:

— Chiar mai credeţi în basmul cu justiţia? Scandaluri enorme, antrenând miliarde de lei şi avuţia ţării, şi au fost muşamalizate, date uitării, te întâlneşti cu fărădelegea umblând nepedepsită la tot pasul, marii tâlhari deţin toate pârghiile... Ce ecou speraţi să mai aibă demersurile noastre? Cui îi mai pasă de moartea suspectă a unei tinere actriţe, petrecută cu ani în urmă? Lipsit de actualitate, subiectul nici măcar nu ar mai face senzaţie!... Doamnă Luiza, oamenii ăştia cu care noi ne-am luat la trântă sunt puternici pentru că au bani. Pilele care au funcţionat acum cinci ani vor funcţiona şi azi, sau se vor găsi altele, pentru că sistemul e acelaşi, bazat pe mizerie, combinat cu invidie şi lăcomie...

Bătrâna îl opri agasată:

— Nu trebuie să-mi ţii un discurs despre corupţie, am ascultat destule în campania electorală. Cum vezi dumneata chestiunea?

Mărgescu respiră adânc şi îşi turnă generos în pahar, fără să mai ceară permisiunea:

— M-am gândit mult, doamnă... Aş zice că de cinci ani doar la asta mă gândesc: la ce voi face, cum voi proceda când voi fi descoperit adevărul neîndoielnic. Există o singură soluţie: vendetă pe cont propriu. Năpârcile trebuie stârpite!

Luizei îi scăpă portţigaretul dintre degete:

— Ai de gând să-i omori?!

Emil o privi fix:

— Da. Nu văd altă soluţie ca să-i facem să plătească.

— Moartea nu-i o pedeapsă, fiule, şopti înfiorată. Pentru unii – chiar izbăvire...

— Nu şi pentru ei care dispun de toate noroacele, de tot ce poate burduşi Dumnezeu de bine într-o singură traistă. Frumuseţe, tinereţe, bani, succese, celebritate! Nu le lipseşte nimic, fiece moment al zilei constituie prilej de bucurie, au ce pierde şi după ce să plângă.

— Când şi cum să mai plângă, cu lumânarea la căpătâi?

Emil râse rău, cu obidă:

— Nu, stimată doamnă, *înainte*, căci nu-i voi lichida fără a-i sili să conştientizeze apropiatul sfârşit. Vor şti că urmează să moară, vor trăi un coşmar, doamna cu coasa va fi prezentă noapte de noapte în dormitorul lor…

Glasul îi gâlgâia de patimă, lemnul braţelor fragile ale fotoliului părea gata să cedeze sub strânsoarea mâinilor de căpcăun, ochişorii porcini scoteau flăcări. Tulburată, dacă n-ar fi stat jos s-ar fi dat un pas înapoi, bătrâna şopti:

— Îi invidiezi mult şi asta îţi amplifică ura.

Emil tresări şi aproape concomitent începu să râdă. Doar cu buzele, fără ochi:

— Nu vă înşelaţi. Au tot ce mie mi-a fost refuzat probabil încă dinainte de a mă naşte. Să nu credeţi că mă înverşunez asupra lor răzbunând astfel toate necazurile adunate într-o viaţă. Nu, aici vă înşelaţi. Nu sunt nebun. Mă răzbun pentru că mi-au nimicit cel mai frumos lucru din viaţa mea, singurul şi cel mai minunat! Mi-au răpit-o pe Monica. Nu mi-era destinată, dar ştiam că există, şi pentru mine era suficient. Azi, sunt cel mai sărac om din lume! Nu mai am nici vise.

Profund impresionată şi cu ochii plini de lacrimi, Luiza se ridică şi-l îmbrăţişă cu patos de scenă, precum în tragediile antice. În fond, aşa era ea, sinceră şi autentică până în măduva oaselor, dar ostentativă.

— Tinere, se pare că nici unul dintre noi nu mai are ce pierde. Indiferent ce decizi, sunt alături de dumneata.

Era conştientă că semnează trei acte de deces.

* * *

Nuţi – cabiniera Dianei – încercă din răsputeri să se împotrivească. Aproape că plângea pentru că ţinea sincer la Dragoş Mateiescu, „cel mai chipeş şi inimos artist, popular cu oamenii“, şi gândul de a-l contraria sau necăji o durea cu toată sinceritatea. Dar ce putea să facă ea, dacă…

— Domnu' Dragoş, e ordin *espre* de la domnişoara să nu mai dau la nimeni drumu' în cabină când nu-i de faţă.

— Ţi-a luat Dumnezeu minţile, Nuţi? Ştii bine că nu se referea la mine!

— Ba şi la dumneavoastră! Mi-a zis „fără *escepţie*, Nuţi, de-ar fi să vină Buş în persoană", cine o mai fi şi ăla! Dacă vă găseşte aici, mă omoară!

— N-avea grijă, întâi trebuie să mă omoare pe mine! Am să-i spun că te-am ameninţat cu flinta şi că ai fost obligată să mă laşi. Hai, du-te!

— Atunci, pe dumneavoastră să cadă, plecă femeia îndoită.

Dragoş se azvârli pe canapea, recapitulând datele situaţiei. Prima problemă era că Diana a început să-i facă… probleme! O iubea cu toate minusurile ei, din orice parte ar fi privit-o, şi ar fi fost demult căsătoriţi dacă ea nu s-ar fi împotrivit; un amănunt lipsit de importanţă, de vreme ce se ştia amant unic şi îşi închipuia că ţine situaţia sub control. Vieţile lor se împleteau strâns, erau mai tot timpul împreună, rimau perfect, efectiv nu mai rămânea loc pentru un al treilea.

Flirtul cu Doru Pavel nu putea fi ceva serios, „simple cochetării de damă", capricii şi truc destinat să-l scoată din sărite. Ca orice femeie super-răsfăţată pretindea ca toată lumea să-i stea la picioare, supuşenie necondiţionată, nu accepta pe nimeni în preajma ei, decât în statut de vasalitate, fără drept de cârteală. Dragoş nu suporta să tragă după el un orgoliu rănit, masculul din el se răţoia solicitând restabilirea echilibrului firesc (adică aşa a fost lăsat bărbatului, să fie „peşte") şi în consecinţă, voia s-o determine să-şi bage minţile în cap. Diana trebuia să fie o zăpăcită inconştientă ca să nu-şi dea seama că erau făcuţi unul pentru celălalt! *Sortiţi!* Până şi pe scenă erau distribuiţi pereche, iar anumite întâmplări trăite de ei îi legaseră până la moarte.

Se uită la ceas, zicându-şi că trebuie să vină din moment în moment. Sosea de regulă cu două ceasuri înainte de spectacol pentru că-i plăcea să se machieze în linişte, să-şi

bea cafeaua în tihnă şi să se reculeagă. Mai presus de orice, detesta panica creată de criza de timp. Natural, prefera să fie singură în acest răstimp (Nuţi nu conta, era doar o mobilă care se mişcă şi face servicii), dar cum de la o vreme îl ocolea sistematic, Dragoş se gândi că „uzurparea“ răgazului de odihnă de dinaintea spectacolului rămâne singura soluţie pentru a o putea aborda.

Când îi recunoscu paşii pe coridor, se ridică şi se lăsă surprins cu mâinile în buzunare, privind pe fereastră, într-o poză de nepăsare contemplativă. Chiar când auzi uşa, nu se întoarse, cedându-i Dianei prima mişcare. Aceasta nu se lăsă aşteptată şi după vocea „scăpată“, Dragoş îşi dădu seama că iarăşi a nimerit o zi proastă.

— Era vorba să nu găsesc aici inventar viu! Unde-i nenorocita aia? O zdrobesc!

Dragoş se răsuci zâmbitor, de parcă totul ar fi fost o glumă, iar ei urmau să se îmbrăţişeze de bun găsit.

— Nenorocita aia nu are nici o vină, eu i-am forţat mâna. Mi-am închipuit că interdicţia nu mă priveşte şi pe mine.

— I-am atras atenţia, *fără excepţiei*! urlă actriţa. Ieşi afară!

Dragoş simţi că şi el începe să se enerveze, dar pentru moment încă reuşea să se stăpânească.

— Scumpa mea, ce-ar fi să discutăm noi doi în linişte, ca pe vremuri?

— N-am ce discuta! Eşti concediat!

— Asta cu slugile, scumpo, nu cu mine.

Fără să-şi dea seama, Diana luă poza clasică de ţaţă, răstindu-se cu mâinile în şolduri:

— Şi tu ce crezi că mi-ai fost, *Milord*? O slugă la pat! Aşa cum procedau cucoanele de odinioară, când îşi primeau în dormitor surugiul sau valetul, flăcăi chipeşi şi vânjoşi.

Dragoş tresări sub insultă, dar îşi zise că exact asta urmărea Diana, să-l scoată din minţi. O luă cu duhul blândeţii:

— Să fim calmi şi să discutăm civilizat. Explică-mi, ce se întâmplă? Unde am greşit?

— Se întâmplă că m-am săturat de tine. Ţi-am spus

dintotdeauna că sunt prea tânără ca să mă fixez. Nu fac decât să schimb parohia... Adăugă cu vulgaritate intenţionată: Am chef de ceva... picant!

— Presupun că Quasimodo e îndeajuns de piperat.

— Ar fi o variantă!... Degeaba îţi încleştezi pumnii în buzunarele alea, n-ai să izbuteşti decât să-ţi rupi pantalonii. Îţi vine să mă pocneşti? Nu te sfii, n-ar fi o premieră!

Alb la faţă, Dragoş scrâşni:

— Diana, nu te juca acum cu nervii mei!

— Tu te expui, cine-i de vină? Hai, tunde-o, trebuie să mă machiez!

Dragoş îi prinse braţele, zgâlţâind-o:

— Diana, poţi trece peste mine, dar nu peste cadavrul care ne-a legat definitiv destinele!

Ochii învăpăiaţi ai Dianei vroiau să ucidă:

— Porc mârşav! Ăsta-i un şantaj ordinar! Te-ar mulţumi o femeie care stă cu tine doar pentru că o pândeşte ghilotina?

— Da, când sunt convins că ne aparţinem, că suntem predestinaţi, iar ea încearcă să distrugă totul într-un moment de rătăcire!

Diana îşi subţie privirea aţă, ca o pisică gata să sară deasupra victimei:

— Realizezi *Milord*, că eşti la fel de amestecat în căcatul ăsta la fel de mult ca şi mine?

Dragoş schiţă rânjind o reverenţă de marchiz:

— Fireşte, *Milady*, dar te asigur că oricât de adâncă ar fi prăpastia în care mă voi prăbuşi, nu voi fi singur. Ne vom ţine de mână.

Diana îşi muşcă buzele: „Uite unul care va trebui să crape! Cât de curând!“

* * *

Încă de la unsprezece fără un sfert, Fulguleţ se lipi de fereastră în aşteptarea Ioanei. Ardea de nerăbdare s-o aibă în faţa ei, s-o descoasă şi s-o pipăie, să vadă în ce măsură

se poate bizui pe ea. Terenul era pregătit şi se simţea mulţumită la gândul că Sârbu, dus la pescuit, nu se va întoarce până seara, iar Patrick avea ore de echitaţie. De altfel, fecioru-său, în ciuda raporturilor foarte apropiate dintre ei, nu venea niciodată neanunţat.

Ioana, punctuală, se prezentă ca de obicei sobră, în acelaşi costumaş albastru de vizită, singura ţinută mai acătării din garderoba ei. Deşi cusut la Slatina, pica bine, pentru că nu era mare filosofie să tai şi să coşi o rochie pentru un trup atât de bine proporţionat ca al fetei. Fulguleţ o îmbrăţişă, duioasă ca o mămică, neuitând să adauge cât de mult şi-ar fi dorit ca pe lângă Patrick să aibă şi o fiică. Schimbă apoi tonalitatea la „suntem două prietene bune, ce bine ne simţim împreună, parcă am fi de aceeaşi vârstă“ şi apucându-i ambele mâini o depărtă puţin, ca pentru a o admira mai bine:

— Arăţi absolut senzaţional, draga mea. Ca un manechin! Nu te-ai gândit niciodată să încerci?

Ioana surâse vag. În sinea ei, o dispreţuia pentru fiţele astea penibile, intenţia de a o linguşi sărea în ochi, dar era prea versată ca să-şi arate cărţile. Se mulţumi să surâdă în continuare:

— Nu ştiu dacă sunt destul de arătoasă, dar sigur nu îndeajuns de simpatică.

— O, te subapreciezi! Ai un trup fără cusur, trebuie scos mai bine în evidenţă. Îmi dau seama că încă nu te-ai echilibrat financiar, şi dacă mi-ai permite, aş vrea să te ajut. Am în şifonier câteva lucruşoare delicioase, nou-nouţe, dar care nu mai merg la vârsta mea. Sunt sigură că ţi se vor potrivi, avem aceeaşi talie.

Ioana rosti cu blândeţe:

— Doar că eu sunt cu aproape două capete mai înaltă. Am să-ţi mai spun ceva, tanti… adică Fulguleţ. Sunt o fată săracă, dar urăsc să fiu demodată. Toată viaţa m-am îmbrăcat din pomenile altora, de când mă ştiu am avut parte doar de lucruri transformate şi consider că mi-a ajuns. Un singur lucru să am, dar ăla să fie cumsecade.

Deşi ofuscată, „ia te uită şi la prăpădita asta, capră

râioasă, dar cu coada în sus“, trecu cu uşurinţă peste moment:

— Ai dreptate, draga mea, mai bine unul şi bun decât o traistă de zdrenţe, deşi rochiţele la care mă gândisem pentru tine... În fine, nu are rost să insist... O cafeluţă?

— Nu, mulţumesc. Acasă era considerată un lux, aşa că nu m-am deprins.

Fulguleţ o privi printre gene. De ce dracu’ simţea în permanenţă nevoia să etaleze mizeria din care venise, să apese pe răni vizibil necicatrizate, să se autoflageleze? Ce ascunde această stare permanent tensionată, sau poate e doar o politică?

— Un şerbet? Poate un Martini?

Ioana dădu hotărât din cap.

— Nu, mulţumesc... Nici nu prea am timp, la unu trebuie să-i servesc dejunul.. M-am înşelat presupunând că ai ceva anume să-mi spui?

De astă dată, Fulguleţ o cercetă deschis, cu privirea ei obişnuită, needulcorată de duioşii materne. Fata ştia ce vrea, ţintea la fix şi orice tentativă în sensul unor manevre de învăluire, aşa cum preconizase, s-ar fi dovedit în context, de un penibil jalnic. „Bun, fetiţo, să jucăm atunci după regulile tale!“ Întrebă brusc:

— Cum se simte Clotilda?

— Foarte slăbită. Ca să mai scoatem de-o pâine, în timpul liceului am îngrijit mulţi bătrâni, barem cu mama m-am chinuit aproape zece ani. Am, cum s-ar zice, ochiul format.

— Şi ce părere ţi-ai făcut?

— După mine, convalescenţa va dura mult şi nu va mai fi niciodată cea care a fost înainte de asta. Bineînţeles, nu sunt medic.

— O pândeşte vreun pericol în momentul de faţă?

— Dacă nu intervin complicaţii sau vreo recidivă, nu. În principiu. Problema e că-i foarte şubredă, şi la analize i-au descoperit şi o anemie gravă.

— O persoană deci pe care nu se mai poate miza.

— Depinde de miză, râse cu dinţii camuflaţi fata. Bineînţeles că nu te poţi aştepta ca ea să mai sară vreodată

coarda sau să alerge desculţă prin iarbă. Aş completa că, la vârsta şi starea ei, poate oricând interveni şi un stop cardiac.

— Mda… făcu Fulguleţ privind-o lung, concentrat. Trupul îi zvâcni dintr-o dată, subliniind momentul unei decizii interioare.

— Spune-mi, Ioana, dacă vreun interes de-al tău, să-i zicem major, ar depinde de… viaţa şi mintea limpede a Clotildei, *când* şi *cum* ai proceda?

Fata o privi la rândul ei lung, în luminile ochilor, şi declară răspicat:

— M-aş mişca imediat, fără nici o clipă de zăbavă. *Cum*, mi-e mai greu să mă pronunţ atâta vreme cât nu ştiu despre ce-i vorba.

— E vorba de Patrick…

— Adică?

Fulguleţ mai avu o clipă de şovăială înainte de a-şi arăta cărţile. Considera însă că nu are încotro. La o adică, fata va fi omenită în schimbul unor eventuale servicii.

— Mă interesează ce se va întâmpla cu Patrick dacă ea clachează. Există vreun testament? L-a asigurat într-un fel sau altul?

Ioana surâse încurcată:

— E o chestiune extrem de delicată şi nu văd cum te-aş putea ajuta, deşi mi-o doresc din suflet!

Fulguleţ o măsură surprinsă:

— Oare?!

— Fii convinsă! Îl iubesc pe fiul tău.

Mâna celeilalte, care tocmai se întinsese peste masă după nu se ştie ce obiect, rămase în aer. Fata asta avea curaj, nu glumă! Instantaneu simţi un cui în inimă – „altă nebună care-l iubeşte, şi dă-i belele şi complicaţii!“ –, dar, tot instantaneu, se linişti. „Cel puţin, am siguranţa că-i de partea noastră, ne va sluji cu devotament interesele!“

Nu se opri nici o secundă asupra posibilităţii ca fata să mintă. Ce interes ar avea, şi pe urmă nu se îndoise niciodată de puterea de seducţie a lui fiu-său. Era fascinant, era I-RE-ZIS-TI-BIL!!!

— El ştie?

Ioana ocoli întrebarea cu dibăcie:

— Are prea multă experienţă ca să nu-şi fi dat seama.

— Mie nu mi-a spus nimic... În fine, adăugă generoasă, este o chestiune care vă priveşte. Revenind la ale noastre... Sunt convinsă că ne poţi ajuta. Eşti inteligentă, ai mult tact... lasă, lasă, că ştiu ce vorbesc, crezi că m-aş fi adresat oricui? Ştii să te stăpâneşti. Iar eu nu uit pe cineva care mi-a făcut un bine. Draga mea, sunt încredinţată că m-am adresat exact cui trebuie. Ajută-ne şi n-o să-ţi pară rău!

Ioana, neclintită, o privea de parcă n-ar fi fost vorba despre ea.

— Sugeraţi-mi câteva modalităţi.

Fulguleţ baletă evaziv cu mâinile prin aer:

— E în funcţie de circumstanţe... Vezi, draga mea, prin natura lucrurilor, tu stai aproape continuu în preajma ei. Presupun că mai şi discutaţi, nu-i dai doar să înghită siropuri. La modul delicat, desigur, şi fără s-o laşi o secundă să-ţi ghicească sentimentele faţă de Patrick, căci asta ar fi o greşeală fatală, poţi strecura o întrebare despre soarta lui în perspectivă.

— Exclus! respinse hotărât fata. E ca şi cum i-aş băga lumânarea sub ochi! Pe de altă parte, doamna Martinescu nu-mi face mie confidenţe, a ştiut să menţină tot timpul distanţa. Mă tratează drept exact ceea ce sunt: o slugă!

Fulguleţ îşi muşcă buzele. Din nou, această dorinţă aproape patologică de a se umili, de a se autoflagela Ce dracu’ să însemne, dar mai ales, unde poate duce?

— Adevărat, totuşi se creează uneori situaţii prielnice la care nici nu te aştepţi. La aşa ceva m-am gândit. Mai ai însă şi alte variante. Casa-i practic pe mâna ta...

— Şi?

— Poţi căuta un posibil testament. La bosa ei de negustorească şi la cât e de organizată, sunt convinsă că are unul. Pe ăsta ar trebui să-l cauţi. Încearcă joi după-amiază, când Tanţa are liber, şi ţi-aş sugera să începi cu biroul răposatului Martinescu. Dacă nu-l găseşti, se află mai mult ca sigur în comoda din dormitor. Aici poţi căuta când

Clotilda e în cadă.

— Cu un sertar încuiat să zicem că m-aş descurca. Dar ce mă fac cu seiful?

Fulguleţ păru să se neliniştească:

— Habar n-aveam că există şi un seif!

— Există, camuflat clasic, în spatele unui tablou. Aş paria că dacă există un asemenea act, acolo îl ţine. Admitem că depăşesc şi acest impediment! Ce ne facem însă dacă găsim un plic sigilat?

Fulguleţ dădu din mână a detaliu derizoriu:

— Aia o rezolvăm noi, cu seiful e mai complicat. Trebuie să mă gândesc... Până una-alta, să încercăm tot căile clasice. Martinescu a adorat-o pe Clotilda, aşa că-i posibil să fi procedat asemeni altor soţi şi să combine un cifru care reprezintă ceva legat de dragostea lor: data de naştere a nevestei, poate a lui proprie, sau a căsătoriei, zi Doamne fereşte, a zilei când s-au cunoscut că asta nu-i înscrisă nicăieri.

Ioana îşi trecu palma peste fruntea boltită, apoi coborî spre ceafă, verificând dacă părul e bine strâns în coada de cal.

— Ar mai fi o soluţie! Să inventeze Patrick un pretext plauzibil pentru ca doamna Martinescu să fie obligată să umble la seif. Cum a devenit foarte comodă şi nu se mai dezlipeşte de pat decât pentru necesităţi stricte, aproape sigur că-l va trimite pe el...

Ochii lui Fulguleţ străluciră şi se declară încântată:

— Bravo, eşti o fată deşteaptă. Totul e să-l determinăm pe Patrick să coopereze.

— E interesul lui.

— O, exclamă Fulguleţ, cu orgoliu nedisimulat de parcă amănuntul în sine i-ar fi conferit lui fiu-său un titlu de nobleţe, se vede că nu-l cunoşti! Patrick e poet, departe de meschinul cotidian, ţine foarte mult la Clotilda, nici nu vrea să discute despre un eventual sfârşit. Ca mulţi alţii, şi-a ratat epoca, ar fi trebuit să se nască pe timpul Regelui Soare, rişisim *chevalier sans peur et sans reproche*!

Ioana rosti alb:

— Sunt sigură că tu îl vei putea convinge. Eşti cea mai importantă persoană din viaţa lui.

În sinea ei, Fulguleţ rămase cu gura căscată. Gândi, aşa cum proceda de regulă în monologurile interioare, în termeni mai puţin distinşi: „Mama ta de putoare, şi pe asta ai sesizat-o!…“

Se interesă candidă:

— Crezi? Când băieţii cresc, cam uită de mama.

— Nu-i cazul lui Patrick.

— În fine, mă simt flatată… Ce voiam să-ţi mai spun?… A, da! Cred că-i inutil să-ţi amintesc că trebuie să fii foarte atentă la vizitele, să le zicem de „specialitate“. Mă refer la notar şi avocat. Mă vei anunţa imediat, iar tu vei trage, pe cât posibil, cu urechea.

Ioana clătină din cap cu îndoială:

— Nu cred că se gândeşte la aşa ceva. „Explodează“ de optimism, face planuri pentru o vacanţă de vis împreună cu Băiatul pe Costa del Sol, iar azi-dimineaţă m-a pus s-o sun pe croitoreasă. „Am o poftă nebună de o rochiţă de vară bleumarine cu picouri albe! Ceva şic, foarte franţuzesc!…“

Fulguleţ începu să râdă:

— Trebuie să recunoaştem că-i formidabilă! Probabil că-şi vede sfârşitul ca pe o realitate foarte depărtată!…

Ioana abia îşi mişcă buzele:

— Dar care poate fi grăbită.

Fulguleţ o privi înspăimântată. Desigur, nu auzise bine. Dar dacă… Dacă, totuşi… Avu dintr-o dată impresia că în sufrageria ei, în faţa ei, se află o cobră gata să se năpustească asupra ei.

* * *

După-amiezile, între două şi şase, domnului Tamaş îi plăcea să-şi facă siesta. Concret, nu dormea mai mult de un ceas şi jumătate, dar îi plăcea să lenevească în pat, frunzărind ziarele sau citind o carte. Spre deosebire de cei mai mulţi inşi, bărbaţi mai ales, care cumpără toată viaţa

cărţi, realizând adevărate biblioteci, dar care sub pretextul lipsei de timp amână lecturarea lor pentru anii pensiei şi care, în realitate, nu mai ajung să le citească niciodată, Simion Tamaş se ţinuse de cuvânt. Citea intens, cu o plăcere nebănuită, mai ales marile romane ale literaturii universale şi regreta profund că timp de decenii se frustrase de această bucurie. Îi mai era şi teamă că luând startul prea târziu, nu va mai avea timp să consume conţinutul încă aproape virgin al bibliotecii. Dar parcă ruşinea stăruia mai puternic decât toate! Să faci tu cunoştinţă abia la şaizeci de ani trecuţi cu Dickens, cu un Truman Capote, Virginia Woolf sau surorile Bronte?! Şi se căia pentru ceasurile pierdute la popicărie, dând la peşte sau pe stadioane, unde era nelipsit de la meciurile Rapidului. În după-amiaza aceasta, ar fi vrut să poată afirma că se delectează cu volumul de povestiri ale lui Turgheniev, dar... Se întreba sincer dacă nu cumva se făcuse prea mult caz de acest scriitor. Mai ales în epocă, printre francezi făcuse furori, dar dincolo de modă, să zicem, rămăsese unul dintre clasicii beletristicii universale. Indiscutabil, e ceva atmosferă, încolo însă mai nimic. Totuşi, opera lui făcuse carieră, ceea ce, considera bătrânul, constituia încă o mostră de ce va să zică şansa. Cunoştea scriitori români mult mai consistenţi, dar de care, o dată trecută graniţa, nu auzise nimeni.

Întoarse pagina, înregistrând reflex sporovăiala paşnică ce răzbătea de dincolo de uşile iatacului. De multe ori, după masa de prânz, Vica nu se mai ducea la ea acasă şi fie se întindea pe canapeaua din sufragerie, fie juca „un tabinet pe ciocolăţi“ cu Simina.

Simion Tamaş îşi îndreptă perna sub ureche, gemând cu voluptate. În momente ca acestea se simţea pe deplin fericit. Ce-i lipsea? Avea căsuţa lui confortabilă, o pensie mulţumitoare, îmbătrânea alături de femeia visurilor lui şi amândoi erau sănătoşi, cumnatele se aveau ca surorile, motiv de veşnică şi luminoasă satisfacţie pentru că el le iubea pe amândouă şi, nu de colea, bucuriile pe care li le dăruia Diana, mândreţea aceasta de fată! Gândul la

Cireşica îi mai adumbrea cugetul, temperând culorile şi molcomindu-i fericirea, dar dacă dă Dumnezeu să apară un bărbat cumsecade în viaţa ei, în stare să-i ofere şi un trai cumsecade, el, Simion, se putea considera un om care s-a văzut cu sacii în căruţă. Afară se pornise un vânt năprasnic, făcând obloanele să clănţăne. Ce senzaţie de beatitudine, să te ştii departe de urgie, sub pledul tandru călduros, cu o carte în mână, la lumina dulce a veiozei! Iar dincolo de uşă, în toată casa, binecuvântată pace şi linişte...

De la o vreme, Vica începu să se plictisească şi azvârli cărţile pe masă.

— Am să-ţi dau două batoane.

Simina strânse cărţile şi începu să le amestece mecanic:

— Acord revanşă.

— Nu mai am chef, şi se apropie de fereastră. S-a stricat vremea, a început să viscolească...

Simina se scărpină în ureche cu pixul de pe masă. Notau toate jocurile şi la trei zile, făceau socoteala. „Şi aşa jucăm pe mai nimic, barem să se adune ceva...“

— Asta e, rosti numai ca să nu tacă, nu se poate doar dulce primăvară.

Vica îşi acoperi un căscat, ducându-şi mâna la gură:

— Cred că ar fi mai bine să plec acasă. Mi-e să nu mă înzăpezesc la voi.

— Mie mi-ar plăcea, râse Simina Ar fi aşa, ca o aventură. M-am imaginat de multe ori într-o cabană din bârne, ştii, de-aia solidă şi cu al doilea rând de ferestre din lemn...

— Cunosc, cu o inimioară decupată în loc de vizor...

— Exact, şi cocoţată undeva, pe vârf de munte. Înăuntru un foc straşnic, cămara plină, iar afară urgie şi urlete de lup.

— Şi un amant pe cinste! chicoti Vica.

— La asta n-a trebuit să visez, declară spontan Simina, nu ieşi în târg la cumpărături când ai acasă tot ce-ţi trebuie!

Roşi dintr-o dată. O pudoare înnăscută o împiedica să vorbească despre intimităţi de alcov. Ea şi Simion se

adorau, dar rămăseseră chiar unul faţă de celălalt doi „puri“. După Revoluţie, când televiziunea fusese invadată de filme „neruşinate“, le vizionaseră şi ei, din curiozitate, dar cu infinită jenă şi neîndrăznind să se privească. Barem o peliculă după Proust, a, da, *Swan*, efectiv îi umpluse de greaţă şi revoltă. Spuse repede, ca să schimbe subiectul:

— Vorbind serios, dacă se strică rău timpul, de ce n-ai rămâne la noi? Decât să stai singură şi să te uiţi pe geam până unde a ajuns zăpada.. Ce-ţi lipseşte aici? Ai patul tău, în cămară tot ce trebuie...

Cămara, marea mândrie a Siminei! Îi plăcea la fiecare început de anotimp rece să se laude că dacă ar fi, şi ar fi, Doamne fereşte!, o vreme cumplit de vrăjmaşă, iar ei înzăpeziţi de nămeţi cât casa (cum a fost în ’53, ţineţi minte?) să nu poţi ieşi după o pâine, familia Tamaş ar rezista pe puţin trei luni de zile din provizii, fără să ducă lipsă de nimic! Nici pâinea n-ar fi pus-o în încurcătură! Depozita şi făină, iar în congelator, îngheţaseră vreo două kilograme de drojdie...

Uşa care dădea spre odăile fetelor se deschide larg, şi Cireşica rămase în prag, făcându-şi o apariţie à la Diana. Se lăsă cercetată pe toate părţile, dar în loc de admiraţie, pe chipurile celor două femei se întipări stupoarea.

— Nu vă place?

Ca totdeauna, Vica fu mai spontană şi îşi reveni prima:

— Cum să nu?... Lasă-ne să ne obişnuim.

Intenţia Cireşicăi, într-un moment de excelentă dispoziţie, după întâlnirea cu amploaiatul de la PROMPT, fusese să se transforme într-o vampă. Cu excepţia coaforului însă, unde-şi vopsise părul în galben-portocaliu şi i-l ciupiseră de parcă posesoarea ar fi fost bolnavă de tifos, nu apelase la serviciile calificate ale unui institut specializat, ci se aranjase după capul ei. Rezultatul lua piuitul, iar mama şi mătuşa ei nu izbuteau să-şi revină.

În primul rând, obrazul era ceva de coşmar! Apelând la fardurile Dianei şi nefăcând economie, Cireşica se machiase gros, cu tone de fond de ten, roz, contrastând fioros cu gâtul tuciuriu; rimelul şi fardul de pleoape atârnau greu, te

întrebai cum de mai poate ţine ochii deschişi, iar rujul dat peste conturul buzelor subţiri întregea catastrofa.

Nici ce urma la vale nu fusese mai inspirat. Un tricou foarte mulat, gândit pentru busturi nurlii, îi scotea în evidenţă, cum nu se poate mai indiscret, claviculele şi ţambalul de oase de sub gât, braţele scheletice şi pieptul plat, ca al unui băieţel de zece ani. Ca tuşă finală a dezastrului, un minijup de o palmă descoperea o pereche de picioare creion, crăcănate pe deasupra, bâţâindu-se periculos pe nişte escarpeni cu tocuri de doisprezece centimetri.

„Arată ca o târfă de tavernă ordinară, beată cui“ îşi zise Vica.

Maică-sii, care avea o imaginaţie mai cuminte, mai pură, ansamblul îi sugeră combinaţia dintre o umbrelă veche şi un clovn falimentar.

— Vii de la şcoală? se interesă Vica senină.

Simţind aluzia, Cireşica răspunse cu ţâfnă:

— Nu, de la biserică! Dar dacă n-ai nimic împotrivă, aşa mă duc mâine la şcoală. V-aţi ţinut de capul meu să-mi schimb *look*-ul, şi uite că m-am conformat!

Simina reuşi să îngaime:

— Foarte original, dar… dar crezi că e pedagogic?

Vica îşi înghiţi buzele, pentru ca să nu scape vreo vorbă necugetată. Fata arăta infinit mai bine înainte, cel puţin nu părea nebună, era decentă şi nu avea aerul ăsta de mâţă lihnită după sex.

— De ce n-ar fi pedagogic? Încă dintr-a opta, fetele îmi vin fardate la şcoală, decoltate până la ovare şi cu fustiţe de li se vede toată instalaţia! Aş avea multe de învăţat de la ele!

— Învaţă, mamă, învaţă, îngână Simina mecanic. Toată viaţa ai făcut ce-ai vrut, nu înţeleg de ce te superi.

— De unde ai scos-o că sunt supărată? Am venit cât se poate de bine dispusă, dar voi reuşiţi acum să mă enervaţi!

Vica interveni împăciuitoare:

— Dar ce-am zis? Spune-ne un cuvânt care să te fi supărat!

— Credeţi că nu ştiu ce gândiţi? Că în sinea voastră mă judecaţi şi că abia aşteptaţi să închid uşa, ca să mă bârfiţi în toate felurile? Când Diana umblă dezbrăcată pe stradă, cu buricul gol sau cu şliţuri până la chiloţi, vă prăpădiţi de atâta şic şi frumuseţe!

Simina se închină:

— Doamne sfinte, din ce se mai iscă atâta dihonie?! Umblă, mamă, cum îţi place, că nu mai eşti la anii la care să ceri voie, şi o dată e omul tânăr!

Cireşica era însă pusă pe scandal. Nu de nervi, căci se simţea realmente voioasă atât cât putea fi ea, ci din sadism, de-a dracului, ca să le sâcâie, să le smulgă din atmosfera de *dolce vita*. Ţipă:

— Asta vrea să zică, „treaba ei, dacă-i place să umble ca o deşuchiată, nu te pune cu nebunii!“

Simina începu să plângă:

— Tu îmi pui în gură vorbe care nu-s ale mele! Spune, ce vrei de la noi? Ochii? Inima? Ia-le dracului pe toate, dar să se termine o dată cu vrajba!

Vica interveni direct, fără a-şi ascunde intenţia de a schimba vorba:

— Parcă spuneai că ţi s-a întâmplat ceva plăcut. Nu vrei să ne spui şi nouă despre ce-i vorba, să ne bucurăm împreună?

Cireşica se linişti ca prin minune. Râse, şi dinţii rari se iviră între buzele prea rujate, oferind o privelişte de-a dreptul obscenă.

— Am şi eu surprizele mele. Deocamdată e prea devreme să vorbesc.

Vica întrebă pe un ton şugubăţ:

— Surpriza are cumva pantaloni?

— La altceva nu te poţi gândi, tanti? Dar apropo de pantaloni, vroiai să-mi prezinţi un pretendent... Raţă sau Răţoi, nu mai ştiu...

— Ziceai că-i prea moş, spuse Vica imaginând cum ar reacţiona văduvul, seriosul domn Raţiu, dând cu ochii de o asemenea arătare.

Oricum ar fi stat însă lucrurile, schimbarea bruscă a

Cireşicăi îi dădea de gândit. De unde acest acces de frivolitate, de când această disponibilitate – fără a-i fi scăpat nuanţa de sarcasm – vizavi de potenţialii peţitori?

— Bună seara, ţâşni din spate vocea veselă a domnului Tamaş. Ce fac fetiţele mele? Sănătoase? Voioase?

— Jucăm şotron! rânji Cireşica.

Simion Tamaş, abia sculat din pat, roz în obraji, cu părul ca argintul bine pieptănat cu cărare şi îmbrăcat într-o haină de casă din mătase albastru electric, semăna mai mult ca niciodată cu bunicul frumos şi blând din cărţile de poveşti. Dacă îl încercă vreo surpriză la vederea Cireşicăi, reflectă soră-sa care-i urmărea curioasă reacţiile, însemna că ştie să se stăpânească nebănuit de bine. Frecându-şi palmele, de parcă i-ar fi fost frig, propuse cu entuziasm:

— Ce-aţi zice voi de o cafeluţă dichisită şi un păhărel de vişinată? Ce părere ai, nevastă?

Cireşica i se proţăpi dinainte, cu mâinile în şolduri:

— Chiar nu observi nimic?

Tamaş îşi săltă privirea peste ochelari:

— Parcă… parcă e ceva schimbat la tine, dar nu-mi dau seama. Văd că eşti în mare avantaj, şi asta mi-e de-ajuns.

„Minte ca un ziar independent!“, comentă pentru ea Vica. Raportat la alţi bărbaţi, care nu ştiu nici ce culoare de ochi are nevasta, Tamaş dovedea un spirit de observaţie ascuţit, demn de un stilist. Putea să-ţi descrie absolut toate rochiile din garderoba Siminei, nu-i scăpa schimbarea vreunui amănunt vestimentar cât de mărunt – un guler, o clapă, un cordon. De multe ori, chiar Diana îi cerea părerea, niciodată maică-sii.

Cireşica făcu doi paşi înainte şi îşi vârî obrazul în nasul lui Tamaş. Îl apostrofă cu arţag:

— Chiar aşa chior eşti? Nu observi că mi-am schimbat stilul?

— Da, da, da… şi îţi stă foarte bine. Puţin roşu în obraji nu strică nimănui. Oraşul a devenit de nelocuit! Ştiu ei ce ştiu occidentalii că emigrează de ani de zile în suburbii, iar noi ca proştii, ne batem pe locuinţe cât mai centrale, ca să înghiţim toate porcăriile astea industriale! Cum să mai ai

obrajii rumeni…

— Şi aşa mai departe, îl întrerupse Cireşica. Îmi pare bine că-ţi place cum îmi stă.

Îi era milă de taică-său, singura fiinţă la care ţinea cât de cât şi de dragul căruia mai menaja, când îşi aducea aminte, relaţiile de familie. Dacă nu ar fi fost el, îşi zicea, demult şi-ar fi săltat poalele în cap şi ar fi declanşat scandalul ce va rămâne de pomină şi pe vecie în neamul lor! Dar scandalul, cel puţin în fază iniţială – era convinsă de lucrul ăsta –, va cuprinde întreg teatrul românesc, zona mediatică, oraşul!

Când sună telefonul, se repezi spre aparat, stârnind din nou uimirea familiei. Nu se deranja niciodată să răspundă diverselor apeluri, scoţându-i din sărite pe ceilalţi, care fie nu puteau să se smulgă ocupaţiei de moment, fie lipseau de acasă şi nu puteau şti dacă au fost căutaţi. Comportamentul Cireşicăi era într-un fel logic, pe ea n-o suna nimeni, niciodată, de ce să facă oficii de secretară gratuite? „Răutate şi ticăloşie“ dovedea însă atunci când, după ce Diana instalase un roboţel, Cireşica îi ştergea cu sadism mesajele. Cea mai indignată, până la învineţire – avea tensiune – era Vica. Deşi trecuse prin multe în viaţă şi conchisese de tânără că nu tot ce dă din coadă e bun şi în oală, la şaizeci de ani trecuţi, încă nu reuşea să înţeleagă răutatea gratuită, *netrebnicia de dragul netrebniciei*, diagnostic pe care era obligată să-l admită de vreme ce nu izbutea să detecteze vreun interes ascuns.

Trei perechi de ochi salivând de curiozitate ţinteau făptura Cireşicăi. Culmea surprizei, apelul era pentru ea şi se părea că ceea ce aude îi face o plăcere extraordinară.

— Straşnic! exclamă la un moment dat, nu ştii ce serviciu mi-ai făcut!… Da, da, merită să ne îmbătăm! Fac eu cinste… Bine, dragul meu, n-o să ne certăm pe chestia asta, vorbim la telefon şi stabilim. Ciao şi *I love you!*

Tamaş şi cele două cumnate se căutară reciproc din priviri. „Va să zică, a intervenit totuşi cineva!“ Prea fuseseră însă bine dresaţi ca să rişte vreo întrebare.

Cireşica părăsi încăperea în paşi de dans şi lălăind o

melodie, toate ostentativ. Era conştientă de efectul pe care îl avusese asupra bătrânilor şi îi venea să zburde de mulţumire.

Chiar nu-şi amintea să se fi simţit atât de bine decât o singură dată, în copilărie, când intenţionat arsese cu fierul de călcat poalele costumului de Floarea Florilor (nu se acceptau zâne în epocă) pe care trebuia să-l poarte Diana la serbarea şcolară de sfârşit de an.

În urma ei, Tamaş, Simina şi Vica oscilau între perplexitate şi bucurie.

— În sfârşit, oftă Vica, şi-a găsit şi biata Ciorica un crac de izmană! Să-i mulţumim lui Dumnezeu!

— Sttt! făcut speriat Simion. Dacă ne aude? Vorbiţi mai încet.

Simina şopti:

— E primul bărbat care o caută în treizeci de ani! Nici măcar colegii de clasă n-o sunau. Am să vă spun acum ceva ce nu v-am mai zis! Mă gândeam că singura soluţie pentru ea ar fi fost să intre la vreo mănăstire, să-şi găsească acolo liniştea. Am şi vorbit aşa, în principiu, cu părintele Ştefănescu. Zicea şi el că n-ar fi rău, numai să aibă vocaţie, că aici nu-i croitorie!... Mă întreb acum, ce serviciu i-o fi făcut berbantul ăla de era aşa de mulţumită?

Vica se gândea însă la altceva:

— Acum am înţeles de ce s-a boit aşa! Pesemne că ăluia îi plac paţachinele!

Tamaş se ridică declarând ritos:

— Un lucru să vă intre în cap! Nu vă amestecaţi, nu comentaţi, lăsaţi-o să-şi facă viaţa aşa cum înţelege ea. Nu ştiu ce s-o alege mai departe, dar să aibă şi fata asta parte de un strop de fericire. După mine, poate să şi trăiască cu el fără să se cunune şi n-aş zice pâs, nici dac-ar fi însurat. La cât a fost destinul de zgârcit cu ea, e mai bun şi un compromis decât nimic... Mă duc să fac cafeaua.

În camera ei, Cireşica jubila, imaginându-şi discuţiile ce aveau loc acum în sufragerie, curiozitatea stârnită, bucuria sinceră a lui taică-său „că, uite, a sunat ceasul şi pentru Cireşica să-şi facă rândul“, mulţumirea cumnatelor că, în

sfârşit, scapă de bolovanul din casă.

Pe de altă parte, vestea primită prin telefon îi amplificase la cote ameţitoare buna dispoziţie, constatând că nu mai simţise până acum ce dulce poate fi răzbunarea! Starea euforică îi permise să se uite cu curaj în oglinda pe care de obicei nu ştia cum s-o evite. Găsi că arată neaşteptat de bine, chiar că se place, o tânără nu frumoasă, dar şic, modernă şi interesantă. Ochii îi străluceau, faţa învăpăiată de fard părea rumenită de o viaţă sănătoasă în aer liber, cât despre silueta de anorexică, n-ai fi putut descoperi un singur gram de grăsime, poate doar dolofanele supraponderale ar fi găsit motiv de cârteală. „Ca să vezi ce mult contează starea de spirit“, şi îşi promise că se va strădui s-o păstreze mereu în doză mulţumitoare.

Dar ziua nu era terminată, îşi mai rezervase o plăcere de zile mari, o bucurie sadică, şi gândul o delecta în aşa măsură, încât nu putea să doarmă. Prima mişcare – controlă dacă uşa-i încuiată. Nimeni din casă nu îndrăznea să intre neanunţat la ea, dar era bine să se asigure împotriva oricărei posibilităţi de a fi surprinsă. Apoi, scoase din sertarul cel mai de jos al scrinului un pachet pe a cărui hârtie de ambalaj era înscris numele magazinului – EXTAZ. Despachetă cu mâini febrile (ce de scotchuri, noduri şi noduleţe!) şi în sfârşit, apăru minunăţia! La prima vedere, n-ai fi zis că-i mare lucru, un morman de cauciuc acolo şi o claie de păr blond, foarte lung, mătăsos şi dulce la atingere. O păpuşă gonflabilă.

În timp ce-i dădea „carnalitate“, folosind pompa de la bicicleta lui taică-său, Cireşica începu să râdă. Dacă ar fi ştiut ce-i trece prin minte, proştii de la firma PROMPT ar fi avut motive să se entuziasmeze şi s-o felicite pentru inventivitate. În străinătate, ar fi primit chiar bani grei, pentru că auzise că acolo se plătesc princiar ideile.

Curioşi o priviseră şi vânzătorii de la EXTAZ. Dacă era să spună adevărul, dăduse târcoale câteva zile magazinului până să îndrăznească să intre înăuntru. Clientela i se păruse bizară – de toate vârstele şi sexele – dar realiză

repede că mulţi, mai ales perechi de tineri care chicoteau dinaintea tuturor exponatelor, vizitau prăvălia din simplă curiozitate. Personalul stilat se comporta de parcă ar fi vândut brânză şi nu scule sexy, iar o astfel de marfă era firesc să se găsească în orice gospodărie de oameni cumsecade. În primele secunde îi venise totuşi s-o ia la goană, convinsă că nu va putea deschide gura de ruşine, dar căpătase curaj remarcând dezinvoltura unor cucoane, destul de coapte, care solicitau vibratoare şi explicaţii detaliate în legătură cu modul de folosire.

După privirea lungă, dar repede seceratăa vânzătorului, Cireşica simţise că alegerea ei îl surprinde, păpuşi cer de regulă bărbaţii, dar observaţiile şi le păstră pentru el. De fapt, individul îşi închipui că are de-a face cu o lesbiană şi se grăbise să-i arate cât mai multe exponate.

— Nu, respinse Cireşica, nu vreau negrese, nici eurasiene. O blondă cu părul cât mai lung şi lins, care să semene, cum să vă spun eu... ceva între Kim Bassinger, Lena Anderson şi Barbie...

— Am înţeles, surâse până la cercelul din urechea stângă tânărul, chiar azi ne-a sosit ceva în genul care vă interesează...

Da, era un exemplar cu adevărat superb, conchise Cireşica după ce o rezemă în picioare de perete. În mărime naturală, avea picioare lungi, un strop de burtică foarte sexy, iar sânii, doi cantalupi ţanţoşi, puteau aţâţa şi cele mai anemice libidouri. În ce priveşte figura, vânzătorul o servise pe cinste, ţinând seama de indicaţiile Cireşicăi. Avea gura înnebunitoare a lui Kim, drăgălăşenia celebrei păpuşi Barbie şi senzualitatea debordantă a Lenei Anderson.

Abandonă pompa şi încântată de rezultat, Cireşica bătu din palme. Conform obiceiului intrat în sânge, comentă cu voce tare:

— Excelent, fetiţo, nota zece! Ai făcut o treabă bună! Rămâne toaleta!

Pe coridor, cu ochiul lipit de gaura cheii, Vica gâfâia cu

palma la gură şi de curiozitate, dar şi din pricina efortului de a sta aplecată. „Ce o fi fabricând ea acolo, de-i atât de zglobie?! *Excelent*!?! În viaţa ei, n-a făcut ceva *excelent*!…“

Simţea că plesneşte de curiozitate, dar, din nefericire, nu vedea mare lucru, ci doar fragmente din fâţâiala Cireşicăi prin cameră. Poate dă Dumnezeu şi pleacă de acasă! Spre deosebire de Diana, Ciorica nu încuia niciodată cu cheia.

O mână îi atinse spatele şi de-abia izbuti să-şi stăpânească ţipătul. Se răsuci iute, zvârlugă, şi întâlni privirea plină de reproş trist a lui Simion Tamaş. Fără o vorbă, o trase de mână pe coridor, şi apoi, în sufragerie.

— Nu mă aşteptam, Vico, să te pretezi la… la… asemenea manevre degradante.

Vica încerca să râdă:

— Suntem în familie, Simioane, nu-i cazul să dramatizezi!

— Şi te mai miră de ce nu ne iubeşte! Să fii spionat în propria ta casă şi încă de cei mai apropiaţi! Uite o… o… măgărie pe care nici eu n-aş accepta-o! Să… Să-ţi fie ruşine!

Soră-sa se zbârli:

— Ai bolunzit, Simioane? Ce, am făcut-o din răutate? Vreau s-o torn la Poliţie? Îi sunt naşă, ţin la ea ca la copilul meu, sigur că mă interesează ce face! Cum adicătelea? Vine dintr-o dată boită şi îmbrăcată ca o curvă, se comportă anapoda, mai primeşte şi un telefon-eveniment, ştii bine că n-o caută nimeni, şi eu să nu intru la idei?! Cine ştie ce are de gând să facă, poate o putem ajuta sau opri la timp!…

Când se pornea, Vica nu isprăvea curând, aşa că o întrerupse ridicând, contrar obiceiului, glasul:

— Indiferent de raţiuni, nu voi tolera în casa mea să ne spionăm unii pe alţii! Cui îi place bine, cui nu…

Abandonă în aer fraza. Vica se aprinse de-a binelea şi completă în locul lui:

— Cine nu, n-are decât să-şi vadă de drum! Cum ar fi, mă dai afară din casa părinţilor noştri! Ei uite, una la care nu mă aşteptam!

— N-am spus asta…

— Sau să nu vă mai frecventeze! Tot acolo!

— Nici asta n-am spus, rosti muiat bătrânul.

Simina, atrasă de glasurile ridicate şi speriată, năvăli în sufragerie cu mâinile pline de făină. Nu-i plăcea bucătăria cu program fix, gătea când îi căşuna, dimineaţa, seara sau chiar noaptea.

— Din ce vă luarăţi, dragă?! Ne simţeam aşa de bine, tocmai vă pregăteam o surpriză în bucătărie, gogoşi cu cremă de căpşuni, şi voi vă dondăniţi ca nişte copii!

— Cică o spionez pe fie-sa, explică Vica, şi m-a dat afară din casă!

— Nu se poate! suflă cealaltă stupefiată, ai înţeles tu anapoda. Doar ştii cât te iubeşte Simion!

Şi era adevărat, mai rar fraţi care să se înţeleagă atât de bine. Nu fuseseră despărţiţi niciodată şi când pleca Vica o dată pe an la băi, la Felix, îşi simţeau reciproc lipsa şi numărau zilele de nerăbdarea întoarcerii.

— E... exagerezi, rosti Tamaş cu lacrimi în ochi. Nu te-a dat nimeni afară. Îmi pare rău de incident, iartă-mă... Doar atâta, că nu sunt de acord cu procedeul...

În sfârşit, Cireşica deschise şifonierul. Se scurse un damf de haine stătute şi neaerisite, straturi de transpiraţie având timp să se depună fără ca detergentul să intervină. Cireşica însă, deprinsă cu mirosul, nu-l simţi. Aici, în alandala de pulovăre şi tricouri azvârlite pe blatul inferior al dulapului, ascunsese pachetul. Sfâşie fără răbdare punga de plastic legată la gură, înşiră pe pat câteva obiecte de îmbrăcăminte emanând o aromă suavă de Arpèges şi începu să îmbrace păpuşa. O bluză lycra transparentă, foarte mulată, prin care se întrezărea toată splendoarea sânilor glorioşi, un pantalon la fel de strâmt, imitaţie de leopard, balerini din acelaşi material. Cireşica era neîndemânatică de fel, dar se dovedi că veşmintele corespund exact dimensiunilor păpuşii, aşa că nu se iviră probleme. Mai avea de periat părul, o perucă magnifică, amintind de vestitele plete Brigitte Bardot de prin anii ’70, câteva picături de parfum şi... Doamne ajută! „Hoţul iscusit, dintâi se închină şi pe urmă pleacă la furat!“ Citise ea zicala

pe verso-ul unei file din calendarul de perete care atârna în bucătărie, o amuzase şi o reţinuse.

O bătaie uşoară în uşă îi şterse zâmbetul de pe buze. După ciocănit, o recunoscu pe Simina. „Ce dracu' mai voiau de la ea?!“ Se răsti:

— Ce-i, mamă?

— Am făcut nişte gogoşi cu căpşuni. Nu vrei să guşti acum, cât sunt calde? Pe urmă, e un film cu artistul ăla englez care-ţi place ţie, beţivan mare…

— Peter O'Toole.

— Aşa, aşa… Hai, păsărică, nu vrei să-l vezi cu noi?

— Mersi, mamă, vin imediat.

Simina se depărtă închinându-se. În amar de ani, nu auzise o singură vorbă amabilă de la Cireşica. Barem acel „mersi, mamă!“ o făcu să cadă în extaz.

Cireşica ascunse păpuşa în şifonier. Pentru că era prea înaltă, o aşeză în poponeţ. Încuie atât dulapul cât şi uşa de la cameră şi puse ambele chei în buzunarul capotului. Intră în sufragerie fredonând ceva şi se aşeză zâmbitoare la locul ei, în stânga lui taică-său. Tamaş şi Simina se simţeau de-a dreptul fermecaţi de noul stil al Cireşicăi. Doar Vica, mai sceptică, muşcă îngândurată din gogoaşă: „Hm, mie una, nu-mi miroase a bine. Simt că pune ceva gogonat la cale…“

* * *

Interesant era faptul că boala Clotildei trezise în mintea lui Ioan Sârbu cel Drept, cum îl poreclise Patrick încă din copilărie, imediat ce făcuse cunoştinţă cu Istoria României ca disciplină, cam aceleaşi griji care o preocupau pe nevastă-sa. Aceleaşi griji, adică ce se va întâmpla cu fiu-său, dacă Clotilda se prăpădeşte. Dar altele erau soluţiile pe care le întrevedea el.

În conversaţii diurne sau în gând, Sârbu ocolea reflex cuvântul nevastă, acesta fiind din punctul lui de vedere sacru. Or, prin aceeaşi optică subiectivă, *Petrică* (ce-s prostiile alea cu Patrick?!) şi Clotilda nu puteau fi soţ şi

soţie. Ceea ce se petrecea între ei era o simplă asociere obscenă, contra naturii, contra lui Dumnezeu, contra lui, Ioan Sârbu!

Era decis să stea serios de vorbă cu fecioru-său din vreme, înainte de a se trezi complet descoperit, şi profită de prima ocazie – Fulguleţ, anunţând o după-amiază plină, dentist şi sumedenie de curse – în care se putea discuta „bărbăteşte“, punând toate punctele pe *i*. Se ferea de nevastă-sa pentru că îi menaja sensibilitatea, ştia cât pune la suflet toate problemele de familie, era o mamă şi o soţie pogorâtă parcă din pagini de letopiseţ, când femeia, cu discreţie, dragoste neţărmurită, devotament absolut şi adânc discernământ, constituia adevăratul stâlp al familiei. Ea, femeia, constituia mândria familiei, vatra sfântă la care toţi căutau alinare, izvor de înţelepciune, inspiratoare de vitejeşti fapte! Nu degeaba o cântase marele Bolintineanu pe Oltea Doamna, muma lui Ştefan…

Cheia răsucită în broască îi reteză patosul evocărilor patriotice şi înainte de a da ochii cu fiu-său, îşi drese glasul ca înaintea unui discurs. În secunda următoare, avu posibilitatea să-şi admire progenitura în toată splendoarea sa. Colţul gurii îi zvâcni nervos, înlocuind necesarul de cuvinte. Patrick, într-un sacou ecosez *Versace*, pantaloni de piele şi mocasini western *Ted Lapidus*, întruchipa tot ce hulea Sârbu mai vehement, un simbol perfect al deşănţării tineretului contemporan cu toate componentele sale: trândăvie, bani cu lopata indiferent de sursă, neseriozitate şi farmec diavolesc care niciodată nu dusese la ceva bun.

— Salve, bătrâne! salută vesel Patrick, aruncându-se nonşalant într-un fotoliu.

„Hm, salve, bătrâne! Unde a rămas cuviinciosul Săru’ mâna tată! pe care copiii de odinioară nu şovăiau să-l emită nici la cincizeci de ani?“… El însuşi aşa îşi saluta părintele, dar se gândi să treacă peste moment, să nu-l ia tare chiar de la început.

În general, Ioan Sârbu se suspecta a fi un tip perfect şi oricât s-ar fi căznit, nu izbutea să-şi găsească nici cel mai mic cusur. Printre altele, se socotea un individ prin

excelenţă diplomat, deşi mai degrabă ai fi găsit un bărbat sexy într-un azil de bătrâni decât o singură mostră de tact în toată existenţa lui Sârbu. „A da cu bâta în baltă“ reprezenta una dintre dominantele personalităţii sale. Cum el însă era de altă părere, începu cu ceea ce îşi închipuia a fi o stratagemă dibace:

— Câţi ani împlineşti tu, Petrică?

Patrick rânji, căutându-şi o poziţie mai comodă. Gata, ştia despre ce-i vorba!

— Vrei să-mi faci un cadou de ziua mea?

— Eu vorbesc serios. Câţi?

— Douăzeci şi nouă de ani, opt luni şi şaisprezece zile! Şi ce-i cu asta?

— La vârsta ta, filosofă, eu eram un om întreg deja…

— Iar Alexandru Machidon avea un imperiu de 8 000 de kilometri pătraţi. Ştii, când apelezi la termeni de comparaţie, e bine să fii prudent.

— Până una-alta, eşti măgar!

Scăpase caii, iar râsul lui fiu-său care, în mod evident, se distra pe cinste, îl făcu să-şi piardă orice urmă de stăpânire de sine.

— La anii tăi, aveam o diplomă, un serviciu sigur, avansul plătit la casă…

— Înălţător, dar neinteresant!

Ce dracu’ se întâmpla cu el? De obicei îl lăsa pe taică-său „să latre la lună“, dădea din cap fără să reţină nimic şi se despărţeau în cei mai buni termeni… Azi, parcă îl zgândărea Michiduţă, niciodată nu-l iritase în asemenea măsură suficienţa imbecilă a bătrânului.

— …aveam nevastă şi copil, isprăvi Sârbu înşiruirea. Dar mai presus de toate, stima şi respectul semenilor!

Tânărul se interesă sarcastic:

— Cât fac astea în dolari? Mă refer la cursul zilei. Şi că veni vorba, turnă gaz peste foc, şi eu sunt însurat.

— Aha! căpătase apa la moară. Cu cine eşti însurat, nenorocitule? Cu o căzătură mai bătrână ca mine şi ca mamă-ta, care te întreţine ca pe o cocotă! Parazitule!

Nu intenţionase să se ajungă până aici, dar piatra o dată

pornită la vale...

Patrick declară moale, continuând să se distreze:

— Nu admit s-o faci pe nevastă-mea căzătură.

Sârbu îşi muşcă buzele:

— Îmi pare rău, ea n-are nici o vină. Tu ai însă talent, de când erai de-o şchioapă, să mă scoţi din minţi cu inconştienţa ta, cu aroganţa ta şi cu felul în care mă sfidezi!

— Bineînţeles, eu sunt vinovatul! Totdeauna altcineva decât eminentul Ioan Sârbu. Chiar nu te-ai simţit niciodată în culpă?

Sârbu ridică palmele, bâţâindu-le a temporizare, un soi de „ai răbdare, hai s-o luăm altfel“.

— Ascultă, Petrică, te-am chemat să discutăm în interesul tău. N-o fac pentru mine, aşa cum ţi-am spus, mă gândesc la tine şi la mamă-ta, pentru care eşti lumina ochilor.

— Ei, observă celălalt, asta sună deja altfel. Ce te frământă?

Sârbu ţinea minte încă din şcoala primară că drumul cel mai scurt dintre două puncte fixe e cărarea dreaptă, aşa că renunţă la manevrele de învăluire propuse. Trase adânc aer în piept:

— Să zicem că Martineasca se prăpădeşte. Azi, mâine, peste un an, nimeni nu-şi cunoaşte sorocul, dar mai devreme sau mai târziu, pontează prezent. Mai ţine cont şi de faptul că gripele astea urâte, de la o vârstă, lasă urme grele, te storc de puteri... Tu atunci, încotro o apuci?

Tânărului nu-i scăpă amănuntul că într-un interval relativ scurt, ambii părinţi abordau situaţia lui în perspectiva decesului Clotildei. Fireşte că nu la lacrimile bietului băiat se gândeau, ci la totala lui dependenţă materială. Totodată, îşi cunoştea prea bine părinţii pentru a fi convins că nu porniseră campania întâmplător, fiecare acţionând pe cont propriu, fără a se fi sfătuit în prealabil cu celălalt.

„Oare chiar atât de gravă să fie situaţia? Se duce Clotilda, şi eu nu-mi dau seama?“

Era pentru prima dată, din câte îşi amintea el, când accepta posibilitatea ca puriii (mai ales taică-său, un bou,

te aşteptai în orice clipă să înceapă să ragă), să vadă lucrurile mai clar decât el. Probabil pentru că el era un bărbat tânăr, unicat de sănătate, cu un singur pojar la activ şi care se putea făli că nici măcar cu scaunul dentistului nu făcuse cunoştinţă. Asta în vreme ce ai lui aveau în materie de inexorabil, experienţa vârstei şi o arhivă personală de morminte, rude şi prieteni pe care-i asistaseră în ultimele clipe, înainte de a lua startul pentru drumul de veci. Chestiunea îi dădea de astă dată de gândit, şi oricât ar fi fost el de superficial era obligat să ia în calcul ipoteza dispariţiei lui Clo-Clo, pe care, fără să-şi dea seama, şi-o închipuise nemuritoare. Asta mai însemna că de acum încolo, „are ceva de făcut“, încă nu ştia bine ce, dar ideea îi repugna organic. Leneş patologic, Patrick adora să nu aibă nimic de făcut, nimic impus, silnic, ci să se antreneze doar în activităţile care constituiau tentaţia momentului. „Îmi place să fac o grămadă de chestii într-o singură zi, cu condiţia ca nimic să nu fie obligatoriu…“

Ioan Sârbu îşi pierdu răbdarea:

— Te-am întrebat, dacă…, tu încotro o apuci?

— Mda… Ca să fiu sincer, nu m-am gândit.

— Vezi, râse din guşă, cu satisfacţie, taică-său, eu m-am gândit. Ziceam aşa.. Împlineşti azi-mâine treizeci de ani, te-ai distrat, nu poţi să te plângi, ai făcut tot ce ai poftit, a sosit vremea să te aduni!

— Şi ce vrei să fac?

— Să-ţi iei o slujbă. O slujbă bună te face să te simţi om şi să dormi un somn dulce, gândind la o bătrâneţe cu o pensioară asigurată.

Patrick se interesă pe un ton fără nuanţe:

— Cunoşti matale o slujbă bună care mă aşteaptă pe mine?

— O grămadă! se entuziasmă Ioan Sârbu, surprins de docilitatea lui fiu-său. Cum zice mamă-ta, ai fizic, tinereţe, papagal, vorbeşti câteva limbi străine, eşti numai bun într-un serviciu care presupune relaţii cu publicul.

Patrick se prefăcu interesat:

— Mda, ar fi ceva…

— Chiar ieri m-am întâlnit cu Vintilescu, ăla care mi-a fost şef la IBRT, a venit o dată şi la noi, de-un Crăciun... S-a ajuns mare *businessman*, a luat în locaţie nu ştiu câte hoteluri pe Litoral şi pe Valea Prahovei, vreo trei sunt proprietate! Ăsta sunt sigur că nu m-ar refuza! Tu doar să-mi dai mână liberă...

Patrick, pe care ideea de serviciu îl crispa, aruncându-l în cea mai neagră dispoziţie, arboră o mină entuziastă:

— Ar fi straşnic şi cred că mi s-ar potrivi.

Completă cu îndoială:

— Am o singură problemă! Clotilda se opune categoric. Vrea să petrec cât mai mult timp lângă ea Mai ales acum, când încă nu şi-a revenit după boală, mi-ar fi extrem de greu s-o contrariez. În fond, o înţeleg...

De indignare, Ioan Sârbu sări de pe scaun, dând peste ficusul care se clătină ameninţător, gata să cadă:

— O înţelegi pe dracu'! Femeia asta dă dovadă de un egoism feroce! Sau e iresponsabilă! Nu poate să te lege de piciorul patului şi să-ţi interzică şansa unei cariere! Dar aşa sunt bătrânii, nu se gândesc decât la ei, iar eu te-am avertizat de la bun început că faci o greşeală!

— Lasă, tată, declară Patrick împăciuitor, că şi Clotilda a fost bună cu mine. Când mi-a fost mai greu, unde am găsit sprijin şi ajutor?...

— Prostule! Ea a fost cea câştigată! Tu un bănuţ mai găseai, totdeauna ai avut un pat şi o masă caldă în casa noastră. Să-mi spui mie însă, unde, găsea dumneaei, babetă trecută de şaizeci de ani, un flăcău aşa chipeş, dispus să-i satisfacă toate mendrele!

— Citeşte Matrimonialele şi ai să constaţi că plouă cu oferte.

— Prostii! Eu, în orice caz, discut cu Vintilescu, şi tu aranjează-ţi treburile acasă. Chiar dacă se opune, nu eşti obligat s-o asculţi, că doar nu eşti iobagul ei, iar camera ta te aşteaptă!

Decise, fără să i-o declare şi lui fiu-său:

„Am să discut eu cu reformata, că nici aşa nu merge..."

Se despărţiră cordial, Ioan Sârbu simţindu-se încântat că,

în sfârşit, lui fecioru-său începuse să-i vină mintea la cap.

* * *

Patrick nu era propriu-zis un om nehotărât, ci doar avea oroare de dezagreabil sub orice formă s-ar fi prezentat el: oameni antipatici, discuţii neplăcute şi mai ales certuri, activităţi neinteresante, dar obligatorii, orice fel de demers incumbând serviciile administraţiei de stat. În consecinţă, amâna până la maximum posibil tot ceea ce-i displăcea şi, deşi încredinţat că „e momentul să se mişte“, probabil ar fi lăsat-o pe altă dată, „când s-o găsi o ocazie mai favorabilă“, discuţia cu Clotilda. Îi dădu ghes o întâmplare care ulterior avea să se dovedească determinantă pentru cursul vieţii lui.

Când se despărţi de taică-său, urcă în maşină şi făcu un scurt ocol, oprindu-se în Piaţa Dorobanţi. Ca mai toţi bucureştenii, o socotea cea mai bogată în friandize şi produse prohibite pentru sacoşele modeste, dar pe potriva gusturilor costisitoare ale privilegiaţilor epocii de tranzit. Medicul Clotildei recomandase hrană aleasă, de natură să-i stimuleze apetitul, şi pe lângă cumpărăturile pe care le făcea Tanţa, vizând alimentele de bază, Patrick se străduia să-i ofere zilnic câte o surpriză culinară rafinată: scoici, creveţi autentici, icre de Manciuria, brânzeturi franţuzeşti, struguri în plină iarnă, andive, sparanghel…

Tocmai achita la casă costul unui ananas superb, când se trezi strigat pe numele de familie. Se uită contrariat în jur. Nu-l mai interpelase nimeni cu „Sârbule!“ de pe vremea anilor de liceu, sau ceva mai târziu, pe când îşi satisfăcea serviciul militar. Spre surpriza lui, nu recunoscu pe nimeni. Urmă încă un apel care-i sună ca un scâncet:

— Petrică, nu mă recunoşti?

Patrick se uită năuc la o arătare deşirată, cu pieptul şi figura scofâlcite, păr slinos, devitalizat şi un pardesiu cândva bej, murdar, cu nasturi lipsă. Întreaga fiinţă, ca şi veşmintele emanau mizerie şi decădere de om al străzii, de

azil de noapte à la Gorki, de trai consumat pe poduri sau în găuri puturoase foind de guzgani. Părea înfometat şi tuberculos.

„De unde dracu' mă ştie vagabondul ăsta?!“

Celălalt râse silnic, lăsând să i se vadă dinţii negri, parcă şi ei măcinaţi de mizerie.

— Sunt Sandu Bălan, am fost colegi la *Bălcescu*. Nu ţii minte, stăteam în faţa ta, cu Vătafu Aurel…

Gata să cadă pe spate, Patrick avu prezenţa de spirit să nu caşte şi gura. Se pocni ipocrit peste frunte:

— Sigur că da… Unde mi-era mintea? Ce-i drept, au şi trecut nişte ani… Scuză-mă…

— De ce să te scuzi? Nu mă recunoaşte nimeni…

— Dar ce-i cu tine, omule? Unde-ai dispărut?

În realitate, nu-şi putea reveni din uimire, ar fi zis chiar şoc. Ăsta era va să zică Săndel Bălan, asta ajunsese! Fusese copilul model, un îngeraş blond cu faţa luminoasă, al unei perechi de farmacişti, elevul model al liceului. Spre deosebire de Patrick şi Dragoş, „incriminaţii“ din oficiu ai Cancelariei, Sandu era adorat de profesori, exemplu pe şcoală încă din primară şi până la sfârşitul carierei de elev.

După bacalaureat se despărţiseră, şi Patrick îşi amintea vag că Bălan intenţiona să urmeze Medicina. Pe urmă, legătura se scurtcircuitase şi tot vag îi mai parveniseră zvonuri despre el prin foşti colegi. Se părea că fusese primul din clasă care se însurase, la nici douăzeci de ani, şi renunţase la facultate. Din păcate, luase o „femeie nedemnă“, afirmau părinţii, care-l condusese pas cu pas spre dezastru…

Bălan îi atinse uşor braţul:

— Să nu te superi… Dacă mi-ai putea oferi o cafea… Mi-a intrat frigul în oase…

Patrick tresări:

— Cum să nu! Tocmai mă gândeam… Stăm aici ca proştii, în ploaie! Unde vrei să intrăm?… Adică lasă, ştiu eu un băruleţ, aici pe-aproape…

Ospătarul, un bărbat nu prea tânăr, cu cercel, îi măsură bănuitor. Nu pomenise încă la aceeaşi masă două

personaje atât de contrastante şi cum era un pasionat fotograf amator, gândi pe loc o poză „fantastică, nu se poate ceva mai simbolic – ONU (ţări fondatoare) şi Lumea a Treia, faţă în faţă“.

Fără să mai întrebe şi putând jura că nenorocitul e flămând, Patrick comandă la cafele cu frişcă, croissants şi brioşe calde. Bălan îi surâse umil recunoscător:

— Văd că ai înţeles totul. Nici nu era greu. Sunt un om, cum îi spunea ăla, Papini parcă, *Un om sfârşit*.

Patrick se interesă cu sinceră compasiune:

— Cum de-au ajuns lucrurile până aici?

Bălan îi adresă din nou privirea aceea umilă, care-ţi frângea inima:

— Nu te supăra… Aş putea cere şi un coniac? M-aş mai încălzi.

Patrick pocni din degete şi ospătarul luă comanda.

— Povestea mea e atât de banală, de „s-a mai văzut, s-a mai auzit“, că a devenit incredibilă. Dacă ţii minte, voiam să mă prezint la Medicină. Am luat examenul cu brio şi totul a fost OK până după prima sesiune… Eram deci în anul I. Spre primăvară am cunoscut-o pe Florica, blestemul vieţii mele. Eu, ăsta, care stau acum în faţa ta, sunt opera acestei fiare. Ştiu că a picat pe un teren vulnerabil, că eu sunt moale, fără vână, ţesătură slabă, dar am avut şi ghinion. Cu altă femeie, o femeie cumsecade şi normală, aş fi fost azi un medic onorabil, cu nevastă, doi-trei copii şi un doberman patrulând prin curtea unei vilişoare… Pot spune că am avut neşansa de a întâlni exact fiinţa care nu-i trebuia unuia ca mine şi care ar putea veni de hac şi altora, mai şmecheri.

Se uită la fundul paharului gol. Patrick nu aşteptă să fie rugat şi chemă din nou ospătarul:

— Uite, şefule, ca să nu te mai deranjăm, adu aici toată sticla!

Buzele lui Bălan tremurară a surâs:

— Ai ghicit, am devenit şi beţivan. Chiar dacă nu am unde dormi, ultimul ban îl dau pe alcool. Şi mă tot gândesc, până simt că mă dor creierii! Cum a fost posibil? Parcă nu

sunt tot eu ăla, Bălan Alexandru, elevul eminent de la Colegiul Naţional Nicolae Bălcescu, fiul şi elevul model, mândria alor mei, parcă-s altă fiinţă cu acelaşi nume! Uneori, îmi zic că dacă poate n-aş fi fost atât de cuminte şi docil, poate m-aş fi descurcat mai bine... Nu ştiu, nu mai ştiu nimic decât că m-am îndrăgostit de o târfă, şi că asta mi-a fost fatal.

— Nu eşti primul, rosti Patrick, ca să spună ceva.

— Dar nu orice fel de târfă, ci una feroce!

— De fapt, ce voia de la tine?

Bălan rânji. Arăta înfiorător şi celălalt îşi întoarse ochii.

— Sex şi bani! La orice oră din zi şi din noapte. M-a stors de vlagă, nu mai puteam să merg de epuizat ce eram, dar nici să mă desprind de ea nu puteam. Am avut o tentativă, m-am refugiat la ai mei, dar departe de ea îmi venea să mă sinucid. În genunchi am rugat-o să mă primească înapoi.

— Chiar atât de mişto era gagica?

— Mişto pe dracu'! Dar l-avea pe dracul în ea! M-a dat gata însă problema banilor! Toate pretextele care n-ar fi păcălit nici un copil erau valabile pentru imbecilul de Sandu, iar la urmă, nici măcar nu se mai străduia să inventeze motive, pretindea direct o sumă sau alta.

— Ce-ai făcut?

— Ce puteam să fac?! De un eventual serviciu nici nu putea fi vorba! Geme ţara de absolvenţi de liceu, fără altă calificare, şi la ce salariu mă puteam aştepta?

— Şi totuşi, cum te-ai descurcat?

— În faza iniţială, am avut ce toca. Bunicu-meu din partea mamei, a murit acum câţiva ani. Mi-a lăsat moştenire casa din Huşi şi o sfoară de vie de cea mai bună calitate, plantată în piatră. Am obţinut bani buni, dar care s-au dus în mai puţin de şase luni. Ce-mi rămânea de făcut?

— Să furi, presupuse în glumă Patrick.

— Exact! Asta am şi făcut. Am început cu obligaţiile la purtător ale maică-mii, au urmat bijuteriile, argintăria, pe urmă un Grigorescu şi un Tonitza, la urmă, un Bob Bulgara...

— Ce ziceau ai tăi?

— Furam când nu erau ei acasă. Când ne întâlneam, începeau să plângă, şi nici măcar nu mă învinovăţeau. Păcătoasă era „această femeie nedemnă“, despre care aveau convingerea că mă vrăjise.

— Ţin minte că ai tăi aveau o situaţie foarte bună…

— Alţi fraieri păcăliţi de Caritas! Au pierdut totul! Casă, maşină, acareturile mai de soi. Iar hoţul de fiul lor a desăvârşit opera!

— Extraordinar! şopti Patrick impresionat. Ce fac ei acum?

— Tata s-a prăpădit chiar atunci, în toiul scandalului Caritas. Mama s-a retras la o soră din Moldova, trăieşte din pensie.

— Şi… tu?

Bălan ridică din umeri:

— Eu, cum mă vezi! Când am rămas pe ultimul milion, nenorocita m-a abandonat. A cărat-o într-o dimineaţă şi dusă a fost! Iar eu ca prostul, rânji amar, m-am îmbolnăvit şi m-am ales cu un TBC de toată frumuseţea..

— Din ceva totuşi trebuie să trăieşti!

— M-am aciuat ca fochist pe lângă un bloc. Salariul e de rahat, dar mă lasă să dorm într-o fostă debara, lângă spălătorie. E ceva, pentru că am întreţinerea asigurată şi nu plătesc nici chirie. Mai fac unele servicii locatarilor şi plimb trei căţei din cartier. Uneori, primesc câte un borcan cu resturi de mâncare, ştii, când se satură de acelaşi fel, sau li se pare că nu-i destul de proaspătă… Oricum, n-o mai duc mult şi nici nu-mi pare rău. Sunt o epavă…

Patrick declară convenţional:

— Nu trebuie să-ţi pierzi curajul, şi se înfioră amintindu-şi că era de o vârstă cu ruina din faţa lui.

Sandu îi strecură o privire muşcătoare. Zâmbi ironic:

— Curaj pentru ce? Ce şansă mai am?… Şi parcă ghicindu-i gândurile, completă: Uită-te la noi doi! Ai zice că am fost colegi de clasă?

— Dacă te îngrijeşti, sunt sigur că-ţi vei reveni.

Şi din nou, se cutremură de cât de fals sunau cuvintele lui. Celălalt ridică din umeri. La ce să mai întrebe cu ce

bani, bani mulţi de doctori, de medicamente, de sanatoriu, de hrană consistentă? Ce treabă avea vlăjganul ăsta care plesnea de sănătate, de tinereţe triumfătoare şi trai bun, cu mizeria în care se zbătea el? Era destul că-l ascultase, că-i oferise un aperitiv şi că avea ce povesti sub semnul senzaţionalului la întâlniri întâmplătoare cu foştii colegi comuni: „Bă, l-am văzut pe nenorocitul ăla de Sandu Bălan, m-a agăţat în Piaţă... Domnule, în ce hal a putut să ajungă! etc..“ Dar lui nu-i mai păsa demult de impresia pe care o lăsa şi n-avea pretenţii de la nimeni să-l compătimească. Îl privea ce a făcut cu viaţa lui. Trăsese o carte proastă, sau nu ştiuse să le speculeze pe celelalte, pe care le avea în mână, oricum, jocurile erau făcute! *Rien ne va plus*, domnilor! S-au tras obloanele şi avizul de la intrare a fost întors pe verso: *Închis!*

La despărţire, Patrick îi lăsă toţi banii pe care-i avea la el. Suma avea să-l ajute să trăiască măcar câteva săptămâni mai înlesnit. Bălan însă îl avertizase, cu acelaşi surâs chinuit:

— Cu banii ăştia am ce bea o lună. Mulţumesc, Petrică, totdeauna ai fost băiat bun.

Patrick se grăbi să dispară. Făcu un ocol pentru ca nenorocitul să nu-l vadă urcând într-o Toyota şi se duse glonţ acasă. Întâlnirea cu Bălan şi soarta fostului coleg îl impresionaseră peste măsură. De fapt, recunoscu, nu atât soarta lui Sandu îl tulburase, era prea egoist pentru aşa ceva şi, la urma urmei, există miliarde de nefericiţi pe lume, nu poţi să-i compătimeşti pe toţi, cât o asociere „idioată“ cu propria lui soartă. Oricând ar fi putut ajunge în aceeaşi situaţie, n-avea nimic la bază (vorba lui Ioan Sârbu), călca pe roze, dar dedesubt terenul era alunecos, depindea în totalitate de Clotilda. Îl trecu un fior de gheaţă, realizând că în toată viaţa lui, lăsând la o parte oficiile de aşternut, nu câştigase „din sudoare frunţii lui“ – alt citat din Ioan Sârbu cel Drept – nici cât să-şi cumpere un pachet de ţigări.

Gândurile negre vin de obicei în stol. Îşi mai aduse aminte că, deşi relaţiile erau foarte reci şi sporadice –

Clotilda avea totuşi rude apropiate, surori şi nepoţi, cu legitime drepturi la succesiunea ei. În lipsa unui testament cu prevederi exprese în favoarea lui, era în aer, cu un simplu bobârnac l-ar fi putut expedia din casă, îngăduindu-i, eventual, să-şi ia o valiză cu boarfe.

Nu se simţise niciodată atât de îngrijorat şi amănuntul în sine îl îngrijora şi mai mult. Cum s-ar spune, era îngrijorat de îngrijorarea lui.

„Chiar azi am să discut cu Clotilda. Încep campania aşa cum a zis mama. O ameninţ că-mi iau un serviciu.“

* * *

Luiza Miclea nu mai avea ochi să-l vadă pe Patrick şi, din pricina asta, vizitele ei la Fulguleţ se răriseră până la a dispărea complet din peisajul familiei Sârbu.

Deşi recunoştea că pentru moment nu dispune de probe irefutabile, Mărgescu emiţând doar o ipoteză, pentru el însă foarte aproape de certitudine, bătrâna presimţea că gămanul nu se înşală, că Monica fusese, într-adevăr, victima bestialului trio format din Dragoş, Diana, Patrick. După plecarea lui Emil, nu încetase o clipă să se gândească la bizarul care caracteriza viaţa ei, bizar şi tragism în acelaşi timp. Foarte ciudat (oare nu există şi aici o semnificaţie adâncă, destinul exprimându-se adesea încifrat?) se prezenta şi faptul că singurele prietene ale ei, Fulguleţ şi Clotilda, constituiau piese importante pe eşichier, mama şi soţia unuia dintre criminali; că amândouă vor avea de suferit în momentul în care se va face dreptate. Şi ca să nu ne ferim de cuvinte, vor fi sacrificate, fără scrupule, tocmai de ea, prietena lor cea mai bună.

Petrecu un număr de zile zbătându-se într-o dureroasă dilemă. Clotilda, ca Clotilda, să zicem, va găsi lesne un alt gigolo care să-i mănânce banii şi să-l înlocuiască cu succes pe Patrick, gem gazetele de oferte – „tineri chipeşi oferim companie şi servicii complete unor doamne generoase“ –, dar pentru Fulguleţ va fi o lovitură din care nu-şi va mai

reveni niciodată, în caz că va supravieţui.

Învinse până la urmă spiritul de vendetă. Suferinţa tot de la Dumnezeu e dată şi probabil că îi e scris şi lui Fulguleţ să plângă la mormântul lui fecioru-său. Nenorocul ei că a zămislit un ticălos, cei fără de lege trebuie să plătească. E mamă, va suferi groaznic, dar ăsta nu-i un motiv ca Patrick să scape de pedeapsă. În definitiv, nici condamnaţii la ştreang sau scaunul electric nu sunt orfani. Monica nu-şi va găsi liniştea, acolo unde se află, dacă tinereţea şi lacrimile de sânge vărsate (ehei, nu ajungi aşa uşor să-ţi curmi viaţa, vai şi amar de zilele care au prefaţat actul) nu vor fi echivalent răzbunate.

După ce îşi anestezie conştiinţa care cârtea, Luiza se simţi ca după efectuarea unui salt în gol, a unui fapt deja împlinit, încercând cunoscuta stare de spirit – *alea jacta est*! De aici, de unde ajunsese, nu mai putea fi întoarsă, şi o linişte adâncă se pogorî asupra ei. Avea totodată sentimentul că a intrat în pielea unui nou personaj. Se duse la oglinda din dormitor şi îşi pictă pe obraz o mască din Faust: Lucifer.

Bătrâna avea o imaginaţie romantică, o capacitate de automistificare remarcabilă, îmbinată cu tendinţa de a simplifica până la a exclude ceea ce nu-i convenea, combinaţia determinând-o adesea să confunde visul cu un fapt împlinit, greul sau chiar imposibilul, cu faisabilul.

Când se raliase opiniei lui Mărgescu că cei trei nu pot plăti altfel decât cu propria lor viaţă, Luiza ezitase înainte de a-şi da acordul din raţiuni strict morale. Să iei zilele cuiva i se părea un act de o cutezanţă nebunească, sfidând toate poruncile sfinte, ridicând între tine şi Cer o barieră definitivă. La actul în sine, concret, însă nu reflectase, trecând asupra lui cu superficialitate. La o adică, în fiecare zi sunt asasinaţi o grămadă de oameni, parcă unul la fiecare zece minute înregistrau statisticile americane. Acum însă, după ce cârdăşia cu Emil fusese pecetluită, actul criminal (şi încă trei, nu unul singur!) nu i se mai păru atât de simplu. Îi repugna însăşi ideea, dincolo de scrupulele

etice, eventualul contact cu făptura victimei – silnic şi vulgar o crispa. Fapt hotărât, Emil va ţine în mână arma crimei ea sustrăgându-se obligaţiei sub pretextul chiar real al vârstei, al stării de sănătate şi al nervilor obosiţi. Asta nu înseamnă că va fi mai puţin vinovată în faţa lui Dumnezeu, a semenilor sau a ei înseşi. Dacă o fi şi o fi să ajungă în faţa autorităţilor, va răspunde alături de Emil în calitate de autor moral şi complice. Nu-i era frică de pedeapsă, demult voia să moară, şi doar dorinţa aprigă de a o răzbuna pe Monica o mai ţinuse în viaţă. Ceea ce o speria realmente era închisoarea, mediul ticălos şi vulgar pe care ar fi fost silită să-l suporte, dar chestiunea era lesne rezolvabilă cu un pumn de pastile înghiţite oportun, înainte de a fi petrecut o singură zi după gratii.

Îşi mai zise că pentru a se simţi cu conştiinţa pe deplin împăcată şi totodată pentru a se putea prezenta în faţa Monicăi cu fapte concrete, şi nu doar cu vorbe (acordul dat gămanului), luă hotărârea să contribuie mai substanţial la înfăptuirea celor trei asasinate. Nu ştia încă la ce *modus operandi* se gândise Mărgescu, ce armă alesese pentru înfăptuirea crimei, dar ea va folosi otrava care nu presupune contact fizic cu victima, iar lui îi va pune la dispoziţie *revolverul*.

Arma aceasta constituise marele secret al familiei, datând de peste cinci decenii. Era un *Mauser* din cel de-al Doilea Război şi aparţinuse lui taică-său, Pericle Miclea, colonel de cavalerie în Armata Regală. La isprăvirea războiului, după instaurarea regimului de democraţie populară, Miclea predase, supunându-se ordinelor, tot armamentul din dotare, minus Mauserul. În 1948, fugise în munţi, alăturându-se grupului de partizani al lui Arnăutu. Acolo şi pierise, trăgându-şi un glonţ în cap când securiştii erau cât pe ce să pună mâna pe el. Arma însă o lăsase acasă cu bună ştiinţă, încredinţând-o nevesti-sii, în calitate de nepoată, fiică şi soţie de militar, ca la o adică să se poată apăra.

— ...Mama ştia să umble cu armele, explică Luiza unui imaginar interlocutor, fusese la vremea ei mare amatoare

de tir şi vânătoare... Papa anvizaja pentru noi două o trecere frauduloasă de graniţă – a fost ultimul lui sfat, înainte de a pleca de acasă: „Fă imposibilul ca să fugiţi, altfel vă mănâncă de vii comuniştii! Mihai a constituit ultima redută, a plecat el, s-a terminat cu noi. Am fost pe frontul de răsărit, ştiu de ce sunt în stare bolşevicii! Sunt mai răi decât Hitler, sunt bestii apocaliptice, mitocani diabolici!“ Lui Papa îi era mai ales teamă, mai rău decât de grăniceri, de călăuze ticăloase, de-aia insista ca mama să aibă o armă...

Bătrâna doamnă Miclea ţinuse revolverul îngropat în grădină şi tot acolo, făcută sul şi împachetată în muşama, fotografia tablou a membrilor ultimului parlament interbelic (1934-1937) printre care se afla şi bunicul dinspre mamă, deputatul Clementin Mărdărescu; o fotografie incendiară, înglobând toate personalităţile vieţii politice şi sociale interbelice – Maniu, Brătienii, Vaida-Voevod, Mihalache, Goga, Şeicaru etc. – şi care descoperită în casa vreunui cetăţean ar fi echivalat cu cincisprezece ani de canal.

După decesul maică-sii, Luiza preluase revolverul ascunzându-l în sertarul dublu al unui scrin, iar spre anii ’75, avusese curajul să agaţe şi tabloul istoric pe unul dintre pereţii salonului cu amintiri.

Frecând revolverul cu o cârpă moale, gest mai mult reflex, căci arma era perfect de bine întreţinută, şi zăcând în tainiţa scrinului, n-avea cum să se aştearnă praful, bătrâna îşi zise că la vederea ei, Emil va încerca o surpriză de zile mari. Apoi, o trăsni o idee! Mărgescu n-avea voie să folosească Mauserul în toate cele trei crime, pentru a nu îngădui anchetei o corelaţie între ele. Modalităţile de crimă vor fi obligatoriu distincte. Glonţul, apoi altceva şi iar altceva, otravă (procurarea şi administrarea o priveau pe ea), ştreang, sugrumare, accident, indiferent ce.

Puse Mauserul la locul lui, bucurându-se că Ioana nu se întorsese încă de la Clotilda care mai avea nevoie de ea. Harnică şi utilă Ioana, dar în momentele acestea pe care le socotea de maximă importanţă, era mai reconfortant să nu simtă nici o prezenţă străină în casă. Ea era bătrână, nu-şi

mai stăpânea emoţiile ca altădată, se mai şi pomenea vorbind singură, de ce să aibă un spion în spinarea ei?

O vreme, visă – „oh, nimic nu-i mai dulce ca răzbunarea!“ îşi repetă, nici ea nu ştia pentru a câta oară, şi îi şi vedea pe cei trei întinşi pe catafalc – şi se întrebă dacă avea să se ducă la înmormântările lor sau nu. Dar ăsta era deja un amănunt la care va avea când să chibzuiască. Pentru moment, constată că se înnoptase de-a binelea, iar ea avea chef să asculte Wagner pe care totdeauna îl considerase cam sepulcral. „Ăsta morbid şi Ceaikovschi «neserios».“ Îşi zise că Lohengrin se potriveşte circumstanţelor, deşi dispoziţia ei era mai degrabă voioasă.

Se demachie, îşi prepară la iuţeală un ceai de muşeţel proaspăt şi înghiţi o pastilă de luminal. Avea să doarmă neîntoarsă pe acordurile wagneriene. Aşa se şi întâmplă.

Îl aştepta pe Mărgescu în cursul după-amiezii. Când se întoarse de la cimitir, pregăti necesarul pentru servitul cafelei, de asemenea tava cu sticla şi bolurile de coniac. Se gândi apoi să ia şi Mauserul la îndemână. Intră în dormitor şi încremeni. Revolverul dispăruse de pe comodă.

* * *

N-avea chef de nimeni şi de nimic. Nici de Sherwood şi *Pădurea* lui *împietrită*, nici de „Gabby“ şi blugii în care trebuia să te strecori ca într-un prezervativ prea strâmt, nici de colegi şi – pentru prima oară de când urcase pe scenă – nici de public. Piesa fusese pusă în scenă de Marin şi se bucura de un mare succes, jucându-se – ceea ce acum constituia o raritate – cu casa închisă. În schimb, Doru Pavel jubila: în sfârşit, o piesă unde era loc şi pentru el, şi toată lumea era de acord că în rolul gangsterului Duke Mantee are o creaţie excepţională. De unde şi dispoziţia lui exultantă, Diana închipuindu-şi, pe bună dreptate, că Doru trăieşte probabil cea mai fericită perioadă din viaţa lui. Succes profesional, iar de două nopţi, zâna visurilor (celor mai utopice!) dormea în patul lui, primindu-i îmbrăţişările.

Actriţa constată că dincolo de amantul înfocat şi neaşteptat de expert, Doru Pavel, atunci când îl cunoşteai mai bine şi în special cu vânt prielnic suflându-i în pânze, putea fi un tip fermecător. Diana se surprinsese de câteva ori uitându-i sluţenia şi privindu-l chiar cu plăcere. Calitatea lui cea mai seducătoare consta în amănuntul că poseda arta de a iubi, dovedind o inepuizabilă fantezie. Acestea însă erau simple observaţii făcute *en passant* şi care vor rămâne fără consecinţe. Diana nu se vedea, NU SE CONCEPEA pereche cu un Pavel şi îşi zise că trebuia să fie foarte atentă ca mica ei aventură să nu ajungă la urechile presei. Îl va folosi câtă vreme va avea nevoie de el, pe urmă, „adio, Dorule, de azi încolo, devenim unul pentru celălalt, simplă amintire“. Şi se simţea extrem de generoasă, încredinţată că dăruindu-i-se preţ de câteva zile, poate o săptămână, în funcţie de evenimente, îi făcuse un cadou unic, un privilegiu la care nici nu visase vreodată.

Se depărtă de oglindă pentru a se privi în ansamblu. Nuţi tremura în colţul cabinei. Îi era frică de stările proaste ale Dianei, dar mai îndrăcită ca azi, n-o văzuse niciodată. O repezise din nimic de câteva ori, o făcuse „peizancă neghioabă“ şi, la un moment dat, fusese gata s-o plesnească.

Găsi că arată groaznic şi cearcănele pe care machiajul nu reuşise decât să le estompeze vag, o îmbătrâneau cu zece ani. „Arăt exact ca o mâţă sleită de săptămâna brânzei! Ca o târfă după o noapte cu dever serios!…“

Cineva ciocăni în uşa cabinei şi iarăşi simţi că o apucă dracii. Mai mult ca sigur, era Dragoş care de două zile încerca zadarnic să aibă o convorbire cu ea. El nu juca în spectacol, dar o vizită intempestivă aici, în cabină, era cea mai sigură modalitate de a o găsi.

Înciudată, se pregăti să-i ofere o partitură de neuitat. Îşi aminti de o colegă de teatru, azi la pensie. Nu mare lucru de capul ei ca actriţă, dar era femeie deşteaptă şi trecută prin multe. Aveai ce învăţa de la Roşeasca, şi Dianei, debutantă în teatru pe atunci, îi plăcea s-o asculte. Vehicula în special câteva principii fixe care, pretindea ea, trebuie să

rămână bătute în cuie pentru orice actriţă, mai ales tânără. „Nu te căca pe lângă casă că miroase!“ sau echivalentul „lucrul amestecat miroase a căcat!“ Tradus şi raportat la circumstanţe, asta însemna – „nu te încurca niciodată cu colegii din teatru, că te alegi doar cu cucuie şi vorbe. Vor exista martori pentru fiecare aventură de-a ta; îţi pui singură contor, căci nimic nu-i delectează mai vârtos pe cei din jur decât să-ţi ţină răbojul amanţilor, vor fi discuţii generate de invidie – care joacă mai mult şi are mai mult succes – şi, în sfârşit, tot singură îţi institui un regim de cenzură. Fiind colegi, te poate controla tot timpul, nu mai ţin tromboanele – filmări, repetiţii decise ad-hoc etc. – practic, îţi atârni ghiulele de picioare…“

Ei bine, asta realizase ea cu Dragoş, se legase de mâini şi de picioare, şi dând-o cu un brânci la o parte pe Nuţi care i se aşezase în drum, se repezi spre uşă şi o deschise violent, ca o furie. Surpriza o blocă, făcând-o să-şi înghită cuvintele.

Un comisionar chipeş, într-o uniformă impecabilă, îi oferi zâmbind cu toată dantura – şi avea ce arăta – un buchet de flori şi o cutie dichisită, împopoţonată cu o panglică de toată frumuseţea. Diana surâse dintr-o dată înmuiată, îl expedie pe tip cu un bacşiş şi se repezi să deschidă pachetul. Nuţi, din colţul ei, îi urmărea mişcările în oglinda toaletei. Dianei îi plăceau cadourile, şi ăsta părea de soi. Întâi să vedem despre ce-i vorba şi pe urmă, căutăm expeditorul. Rupse hârtia, apoi cu o nerăbdare sporită deschise urechile cutiei de carton ca pe nişte uşi. Înăuntru, un obiect ciudat, pe care la început nu-l putu identifica. Îl extrase cu prudenţă şi, în aceeaşi clipă, ţipătul de oroare al lui Nuţi se confundă cu propriul strigăt.

Un craniu, ştirb de câţiva dinţi, îi adresa un rânjet lugubru. Pe fruntea lucioasă, câteva cuvinte scrise cu o carioca groasă, neagră:

Bună seara. Monica.

* * *

Telefonul maică-sii îl puse pe gânduri. Întâi că Fulguleţ nu apela niciodată la celular. Excepţia presupunea că voia să înlăture orice posibilitate pentru Martineasca de a surprinde discuţia lor. Conţinutul convorbirii îi confirmă bănuielile:

— Nu intru acum în amănunte, dar ţineam neapărat să-ţi comunic că am stat de vorbă cu Ioana. Trebuie să ştii că ai în ea un aliat de nădejde.

— Habar n-am despre ce vorbeşti! Ce treabă am eu cu Ioana?!

— Îţi explic când ne vedem. Până atunci, acordă-i încredere absolută!

— Al naibii să fiu dacă pricep ceva! Ce trebuie să fac?

— Deocamdată nimic peste ce am stabilit. Cât despre Ioana, consider-o coechipieră. Şi să nu te surprindă nimic din ceea ce face, chiar dacă ţie, ţi s-ar părea ciudat!

Patrick se enervă:

— Mamă, ce puneţi voi la cale împotriva Clotildei?

— Nimic care să nu fie în interesul tău. Pentru moment, cuvântul de ordine este atenţie! Ochi deschişi, urechi ciulite!

„Prea multe pentru o singură zi“, conchise în sinea lui Patrick nemulţumit.

Apelul lui Fulguleţ îl prinsese în plină stradă, la câteva minute după ce se despărţise de Sandu Bălan. Aruncă ananasul pe canapeaua din spate şi demară, asediat de o stare necunoscută încă, de un acut disconfort sufletesc. Printre altele, se lăsase cuprins de – iarăşi inedit – un sentiment de autonemulţumire a cărui explicaţie îi scăpa.

Ajuns acasă, intră direct în camera lui. O auzi pe Tanţa manevrând oale şi tigăi în bucătărie, dar Ioana nu se arătă. Aşa proceda de câteva zile, mai precis de când audiase de sub pat episodul erotic consumat între el şi Clotilda. La amintirea lui, Patrick roşi, spunându-şi că nu trecuse vreodată prin momente mai penibile.

După ce făcu un duş, îşi puse halatul şi un pantalon uşor, de casă, apoi luă o înghiţitură zdravănă de scotch sec, direct din sticlă. Îl aşteptau clipe nasoale, avea nevoie de

un stimulent. Cu ananasul sub braţ, bătu la uşa Clotildei.

— Intră! se auzi glasul slab al bătrânei, care completă la intrarea lui: Mi-era teamă că nu m-ai auzit. Nu ştiu unde se tot foieşte fata asta de la o vreme… Îi dai un pusi dulce lui Mami?

Patrick se execută, arătându-i fructul superb.

— E magnific! se extazie Clotilda. Şi ce aromă! Te îmbată! Unde probabil mi-e şi frig tot timpul, îmi vin în minte peisaje tropicale, cu oameni frumoşi, îmbrăcaţi doar în saronguri şi flori, beţie de flori parfumate oriunde ai întoarce ochii! E visul meu cel mai iubit! Să mai ajung o dată acolo, împreună cu Băiatul meu!…

— O să ajungem, Mami, rosti Patrick cu căldură, sărutându-i degetele pe care sclipeau verigheta de briliante şi un diamant roz superb, cadoul de logodnă al răposatului Martinescu.

Îi cercetă chipul cu o privire nouă, pătrunzătoare, generată de profeţiile în bernă ale lui Fulguleţ. Într-adevăr, dacă te uitai atent, sub sulimanul consistent, se întrezărea pielea galbenă, gâtul, încă decent până mai acum vreme, îmbătrânise brusc. Din cauză că slăbise, la baza lui apăruseră zbârcituri care se adunau într-un colan de mici pipote (Patrick le detesta şi în farfurie), mărgelele de cristal încercând zadarnic să le camufleze. Ca noutate, mai constată şi un uşor tremur al mâinilor, inexistent până atunci, iar în contrast scandalos cu întreaga înfăţişare ravajată, mirosind a *Magie Noire* şi a colivă, privirea avea o strălucire aparte, lacomă, febrilitatea specifică foamei de sex disperate.

„Doamne! se cutremură Patrick, numai asta nu!“

Ca din întâmplare, se ridică de pe marginea patului şi reteză de câteva ori încăperea, cu un aer preocupat care nu scăpă Clotildei.

— Băiatul meu are probleme? se interesă cuprinsă uşor de îngrijorare.

— N… nu, nimic.

Clotilda îl ameninţă cu degetul:

— Iar ai uitat ce-a păţit Pinocchio? Ce poate fi atât de rău

încât să nu-mi poţi spune? Ţi-am repetat-o de nu ştiu câte ori, Mami e cea mai bună prietenă a ta.

— Ştiu, scumpo.

— Atunci? Abia dacă taci, mă determini să mă gândesc la cine ştie ce catastrofe!... Hai, puiule, te ascult.

Patrick mimă cu sinceritate încurcătura, pentru că, de fapt, el se simţea realmente stânjenit. Ar fi plătit scump să fie scutit de această discuţie. Clotilda îi dădu ghes:

— Hai, nu-ţi mai căuta cuvinte, pot să te înţeleg oricum te-ai exprima.

Inima începuse să-i bată şi simţi cum spaima cea rea i se strecoară în suflet. Dacă vrea să-i mărturisească o infidelitate cu efect, nu o simplă aventură, ceva serios? Acesta fusese coşmarul Clotildei vreme de cinci ani! Că va veni şi ziua în care, răpus de dragoste, ferm încredinţat (ca totdeauna când te amorezezi) că a întâlnit femeia unică, fără de care nu concepe şi nu merită să mai trăiască, Patrick o va concedia pe ea, ca pe o slugă de care te poţi dispensa

Una e ce-şi promiseseră în perioada idilei – „nu pretind decât sinceritate, dacă intervine cineva mi-o spui fără menajamente, nu-ţi voi pune nici o piedică etc...“ – şi alta-i să fii pusă în faţa faptului împlinit!

— Intenţionam să-ţi vorbesc mai demult, începu cu voce scăzută, dar am aşteptat să te înzdrăveneşti. Acum, slavă Domnului, te-ai angajat pe drumul cel bun, nu mai ai nevoie...

Martineasca îl întrerupse sufocată:

— O cunosc?

Patrick se holbă:

— Pe cine?!

— Nu eşti obligat să mă menajezi, ci doar să fii sincer. În viaţa ta a intervenit o Dulcinee şi ţi-e greu să mi-o spui în faţă!

După o secundă de stupoare, Patrick izbucni într-un râs homeric – ah, cascadele lui de râs, inimitabile explozii de tinereţe exuberantă – şi se prăbuşi în fotoliu. Dădea impresia că nu se poate opri, şi nevastă-sa îl privea

contrariată.

— Vrei să-mi explici ce-i atât de nostim?

Patrick îşi plesni o palmă răsunătoare pe frunte:

— Dumnezeule mare! Va să zică asta era în capul tău?! Că mi-am găsit o fufă?!

— După introducere, la ce altceva mă puteam gândi? Spune mai repede despre ce-i vorba!

Atmosfera se destinsese şi Patrick se simţi în stare să abordeze direct problema.

— Uite, iubito, cum stau lucrurile! M-am gândit mult şi m-am decis să-mi iau un serviciu.

Clotilda se holbă. Uite ultima chestie la care s-ar fi aşteptat.

— Ce-ţi veni?!

— Te rog să mă asculţi până la capăt. Vorba lui taică-meu, Ioan Sârbu cel Drept…

Folosise porecla ştiind că pe Clotilda o amuza teribil şi, într-adevăr, aceasta începu să râdă:

— Ce învăţătură plină de miez a mai emis?

— Vorba lui, împlinesc treizeci de ani şi nu-i nimic de capul meu. Am ajuns la vârsta la care promisiunile rămân doar poliţe semnate în alb şi trebuie deja să prezinţi realizări.

Clotilda îl cercetă lung:

— Tu vezi la fel lucrurile?

— Da, iubito, nu pot fi toată viaţa condus de mână.

— Această decizie subită are vreo legătură cu… boala mea?

— Ce vrei să spui?

— Că pe tine şi pe taică-tău vă preocupă ce vei face, în caz că eu mor…

Într-o clipă fu la picioarele patului şi îi strânse la piept mâinile reci. Izbuti o expresie de întristare adâncă:

— Cum poţi fi atât de rea, Clo-Clo? Cu mine, dar în primul rând cu tine? De unde atâtea susceptibilităţi? Ce ţi se pare ieşit din comun în faptul că tata vrea să-mi fac rost de-o slujbă, iar eu sunt de acord că m-am distrat destul şi că nu-i normal ca la aproape treizeci de ani, să nu am la activ nici

măcar o singură zi de muncă?!

— În fond, ai dreptate, dar trebuie să recunoşti că decizia ta coincide, în mod ciudat, cu îmbolnăvirea mea.

— Coincide cu altceva, Clo-Clo! Chestiunea asta mă obsedează mai de demult, dar o întâmplare poate profetică m-a determinat să nu mai amân la infinit tradusul în practică: la vară, la toamnă, anul viitor, să treacă Sărbătorile... Deci, nu viitorul nedefinit şi incert, ci prezentul cât se poate de actual. *Îmi iau un serviciu!*

— Ce s-a întâmplat?

Lui Patrick i se păru că dă mai multă greutate relatării, dacă antedatează evenimentele, vezi Doamne, nu-i un capriciu, a avut timp să reflecteze şi să adâncească...

— Acum câteva săptămâni m-am întâlnit întâmplător cu un fost coleg de liceu şi de clasă. Coleg şi cu Dragoş, bineînţeles, dar n-are importanţă. Îl cheamă Sandu Bălan. Băiatul ăsta era ceea ce se numeşte uzual „o poză de copil“, model pentru mai multe generaţii! Aşa îl vedeau familia, profesorii, şi chiar aşa şi era. Dintr-o familie excelentă, bine situată, avea toate atuurile unui viitor plin de realizări...

Îi relată pe larg toată confesiunea lui Bălan. Extrem de convingător pentru că avea darul vorbirii, era un oral, dispunea şi de autenticul faptului real. Impresionată şi poate sensibilizată de boală, Clotilda lăcrimă de-a lungul povestirii, Patrick având grijă să dramatizeze, insistând asupra decrepitudinii jalnice în care se afla Bălan acum.

— ...Mă înţelegi, Clo-Clo? Destinul lui, toată povestea, felul cum arăta m-a dat peste cap! Dintr-o dată, m-am simţit complet descoperit, un atom nemernic care până acum a avut baftă, şi când ea o să-mi întoarcă popoul, nu-mi va mai rămâne decât să-mi pun ştreangul de gât!

— În general, când norocul îţi întoarce spatele, nu-ţi rămâne mare lucru de făcut, filosofă Clotilda.

— Fără îndoială, dar eşti mai liniştit dacă te poţi bizui pe ceva, un salariu, o pensie... Te pregăteşti cumva pentru zile mohorâte. Nu poţi împiedica ploaia să cadă, dar o aştepţi altfel când ai în dulap un trenci şi o umbrelă.

— Ai dreptate, spuse bătrâna parcă distrată.

Se întreba în ce măsură o avantaja sau nu noua situaţie.

— Te-ai gândit la ceva anume?

Patrick începu să râdă:

— Sârbu cel Drept e obtuz, dar nu total lipsit de simţul realităţii. Ştie că nu mi s-ar potrivi o slujbă de conţopist şi nu mă vede nici la Petroşani, intrând în şut cu ortacii. Mi-a sugerat un serviciu care presupune relaţii cu publicul. Am *look*, zice el, sunt convingător şi vorbesc trei limbi străine. La nevoie, mai pot învăţa una-două din zbor, n-ar fi o problemă pentru mine...

— Aşa e. Ai fost dăruit cu de toate şi din plin. Ai vreo ofertă?

— Are tata. Un fost coleg de birou a pus pe picioare o afacere de import-export şi cică ar avea nevoie de un tip ca mine...

Martineasca simţi un ghimpe în inimă. Oamenii ăştia, Sârbuleştii, încercau pe toate căile să-l rupă de ea. Calculă imediat consecinţele posibile. Un serviciu regulat ar introduce oarecare disciplină în viaţa lui Patrick, îl va aduna de pe drumuri, îi va lăsa mai puţin timp pentru aventuri însăilate doar aşa, ca să-şi omoare timpul. Pe de altă parte, slujba, dacă nu presupune un program riguros şi prezenţă permanentă în spatele unui birou, îţi oferă libertate de acţiune, peisaj variat, posibilităţi multiple de a face cunoştinţe noi. Controlul din umbră (Băiatul nu trebuie să simtă zăbala) al Clotildei îşi va pierde eficienţa şi, în general, dependenţa lui totală faţă de ea va fi serios obturată.

Toate acestea, calculate în puţine secunde şi aproape simultan, aveau un rezultat clar: „conveni că nu-i convine“. Evadat din poalele ei, Patrick va fi altul.

Raţiunea sănătoasă a Clotildei fu însă şi de această dată mai tare. „N-am nici un motiv serios ca să mă opun – dorinţa Sârbuleştilor de a-şi vedea feciorul instalat în normal (adică să lucreze, ca tot omul) era generată de o necesitate, pe cât de legitimă, pe atât de imperativă. Admiţând totuşi că, sub un pretext sau altul, m-aş opune,

tot nu realizez nimic şi mi-i şi urc pe toţi în cap! Fulguleţ îl manipulează cum vrea pe fiu-său, fiindu-mi în acelaşi timp şi un duşman înverşunat: nu trebuie s-o mai alimentez eu cu combustibil…“

Ajungând la această concluzie, încearcă să pară zâmbitoare.

— Te-ai gândit foarte bine, puiule. Poate că la început o să-ţi fie mai greu, ştii cum e când treci de la program de voie la unul de militărie, dar odată şi odată, tot aici trebuia să ajungi.

— Deci n-ai nimic împotrivă…

Cuvintele oscilaseră între constatare şi întrebare.

— Ce motive aş avea? Eu urmăresc doar ca ţie să-ţi fie bine! Normal ar fi fost să mă gândesc şi eu la aspectul ăsta, dar vezi tu, mie îmi pari atât de tânăr, încât am uitat că timpul trece… Îţi doresc mult noroc!

Patrick îi sărută mâna plin de recunoştinţă şi cu cea mai strălucitoare privire posibilă:

— Mulţumesc, Mami, ştiam că ai să înţelegi. Îţi promit că mă voi strădui ca tu să-mi simţi lipsa cât mai puţin.

În sinea lui era profund dezamăgit. Îi era lui de trezit în fiecare zi „cu goarna“ şi de „să trăiţi, don’ şef, dumneavoastră aveţi întotdeauna dreptate!…“, ca leneşului din sat, să iasă la seceră! I se adresă în gând lui Fulguleţ: „De, maman, aici ai zbârcit-o! Strategia ta n-a ţinut!“

Clotilda nu părea deloc nemulţumită de perspectiva unui Patrick slujbaş, cum să mai aduci vorba despre un testament care să-l asigure în viitor?!

Patrick oftă imperceptibil şi ridică din umeri. Deocamdată asta era situaţia, urma să vadă cum va reacţiona Martineasca în etapa a doua, când va fi supusă unui tratament-şoc: Patrick, din ce în ce mai solicitat de slujbă, va începe să lipsească mai toată ziua, uneori şi noaptea, apoi, „deplasându-se în provincie“, cu săptămânile…

În urma lui, Clotilda rămase gânditoare. După cinci ani de mariaj, simţea întâia dată că ceva nu mai e în regulă. Ceva serios.

* * *

Ioana îl aştepta în camera lui. O vedea pentru prima oară după ceea ce în limbajul uzual va deveni „incidentul de sub pat“. Era sobră, dar dezinvoltă, şi trăgea dintr-o ţigară cu cel mai firesc aer din lume. Lui Patrick nu-i scăpă familiarismul întregii atitudini. Părea că din toate punctele de vedere se simte ca la ea acasă, abordând un statut de egalitate. Nu mai era o slujnică umilă, ci un partener. Partener *la ce*?

Păstrase doar ţinuta de serviciu, un halat albastru, încheiat cu nasturi la spate şi nişte balerini albi. Tânărul îşi zise că machiată şi cu alte straie ar fi putut deveni o femeie mai mult decât pasabilă, căci dispunea de unele date fundamentale. Avea ochi superbi, păr a cărui frumuseţe o ascundea cu bună ştiinţă strangulându-l în agrafe sau cozi de cal, un corp bine zidit. Ca minusuri, puteai vorbi despre buzele prea subţiri, răutăcioase şi bărbia prea proeminentă. O expresie mai zâmbitoare, mai luminoasă, ar fi corectat şi chiar îndulcit întregul ansamblu. Dar Ioana părea să nu-şi bată capul cu asemenea trucuri, şi când nu-şi camufla sarcasmul şi dispreţul, aşa cum proceda acum, devenea chiar infectă.

— Băiatul e dezamăgit, Mami n-a marşat… Ce ne facem?

Patrick tresări surprins. Cât timp discutase cu Patrick, Ioana lipsise din camera ei, amănunt verificat de el însuşi.

— La ce dracu’ uşă ai ascultat?

— Pot auzi ce se discută şi peste două uşi, nu asta-i problema. Ai vorbit cu Fulguleţ?

— Mda… mi-a spus câte ceva.

— Atunci, eşti informat. Din acest moment, suntem o echipă.

— Împotriva cui? se interesă ironic.

— Împotriva unor surprize nedorite. Primul obiectiv? Trebuie să ştim precis dacă există sau nu un testament. Asta sub semnul urgenţei. Treaba ta e să afli cifrul.

Patrick puse picior peste picior şi declară cu o nonşalanţă

ostentativă:

— Probabil n-ai fost informată, dar nu sunt obişnuit să primesc ordine!

Privirea Ioanei scăpără fulgere. Ricană otrăvită:

— Doar în pat şi de la sexagenare lubrice! „Mai la stânga… mai pe centru… toată!“ Cam aşa suna textul!

Chipul lui Patrick se învineţi de jenă şi mânie:

— Dacă-ţi trag acum o palmă, te lipesc de zid! Cine te crezi, nenorocito? Indiferent ce-ai discutat cu maică-mea, tot sluga noastră eşti! Ba pe deasupra mai eşti şi curvă!

Nimic din atitudinea arogantă a Ioanei nu se schimbă, rămase neclintită sub povara injuriei. Patrick îşi regretă ieşirea, dar prea îl provocase şi, pe urmă, îl deranja aerul de stăpână pe care-l arbora fata, sau, într-o variantă mai modestă, de cel puţin căuzaşă, aflată pe picior de egalitate cu el şi cu Fulguleţ.

— O curvă de care aveţi nevoie! Măcar maică-ta-i mai isteaţă.

— În definitiv, tu ce urmăreşti? Ce interes ai în toată afacerea asta?

Ioana îşi arătă dinţii ascuţiţi într-un rânjet larg:

— O halcă din ceea ce vei obţine tu, dacă vom reuşi să facem din tine moştenitorul babei.

— Deci, mercenară.

— Dar ce credeai? Cuvioasa Paraschiva? Părerea mea e să te grăbeşti. Nevastă-ta doarme, i-am dat un somnifer care o scoate din circuit câteva ore, Tanţa s-a învoit, are oră la dentist. Eu voi căuta să văd ce găsesc în scrinul din dormitor…

— Dacă totuşi se trezeşte?

— Nu risc nimic, m-a rugat de ieri să-i fac ordine în toate dulapurile. Tu încearcă să deschizi seiful. Verifică întâi datele importante din viaţa ei şi a răposatului. Cel puţin cândva, constituia un procedeu frecvent, codul corespunzând datei de naştere a soţiei, copiilor, căsătoriei… sau, vezi şi tu, alte repere din astea, sentimentale.

Patrick observă sarcastic:

— Ai ceva experienţă…
Ioana îl privi fix:
— Doar foame.

Patrick intră în fostul birou al lui Martinescu. Ciudăţenie, Clotilda păstrase intact decorul şi dacă s-ar fi întâmplat ca răposatul să-şi viziteze fostul cabinet acum, după aproape douăzeci de ani de la deces, şi-ar fi închipuit că nu l-a părăsit niciodată şi ar fi găsit şi cel mai mărunt obiect exact unde-l lăsase. Doar calendarul de birou cu foi perforate şi detaşabile era schimbat la fiecare început de an, căci Clotilda nu intenţionase o cameră memorială, şi nu pioşenia faţă de amintirea avocatului o împiedicase să aducă schimbări. În realitate, era o cameră cu care n-avea ce face, problema întreţinerii nu se punea pentru că nu ea deretica, iar o odaie goală în eventualitatea că ar fi vândut mobila, o indispunea.

Patrick începu cu masa de birou, o mobilă masivă cu un sertar mare în dreptul pântecelui şi altele, laterale, camuflate în spatele unor uşiţe sculptate. Într-una din broaşte atârna un anou cu vreo patru-cinci chei. De altfel, totul era descuiat, şi Patrick începu să caute documente care punctaseră existenţa celor doi soţi. Treaba era simplă pentru că, în mod evident, Arhibald Martinescu fusese o persoană foarte ordonată. Într-unul din sertarele laterale descoperi un dosar verde destul de voluminos care cuprindea acte personale. Rupse o foaie din calendar şi, dintr-o urnă de marmură, luă la nimereală un pix. Dar, în decenii, acestea se uscaseră şi recurse la un Hardmuth cu gumă, gândindu-se amuzat că nu mai folosise creion de la orele de desen din liceu. Îşi notă data naşterii avocatului – ar fi avut acum şaptezeci de ani – a căsătoriei (patru decenii de mariaj ar fi împlinit cei doi; la vremea respectivă, el, Patrick, nici nu se născuse), chiar şi a logodnei. După toate aparenţele, fuseseră *fiançailles* cu tam-tam de vreme ce existaseră invitaţii tipărite, iar Martinescu păstrase în mapă una ca amintire. Existau şi actele Clotildei care nu considerase necesar să le schimbe domiciliul. Data naşterii

o cunoştea, iar în afara diplomei de bacalaureat din care înţelese că fusese o elevă mijlocie, nu mai găsi nimic remarcabil. Notabilă era absenţa oricărui document atestând că femeia avusese vreodată serviciu. Patrick simţi nevoia să-şi scoată pălăria. Pentru „o cucoană de bani gata, o întreţinută cu inel“, Clotilda îşi iniţiase şi conducea afacerea în chip strălucit. „Vezi, asta e! Dacă ai bosă, nu-ţi mai trebuie nici studii, nici specializări, nici experienţă!... Mă întreb care ar fi bosa mea? Hm, cred că m-aş descurca binişor ca proxenet...“

Mapa mai conţinea diplomele de studii ale avocatului, legitimaţia de membru al Colegiului, acte de proprietate, o adeverinţă a Miliţiei Municipiului Bucureşti cum că numitul Martinescu Arhibald are dreptul să deţină o maşină de scris marca Royal etc. În fine, o carte de vizită destinată relaţiilor mondene şi nu celor profesionale (strict numele), pe care totuşi răposatul îşi notase, scris de mână, numărul de telefon.

Celelalte sertare conţineau instrumente de scris, o adevărată papetărie, iar foile de hârtie dintr-un top se îngălbeniseră de vreme.

— Ai găsit ceva?

Patrick tresări speriat. N-o auzise, şi dacă detesta unele apucături ale Ioanei, obiceiul ăsta de a se mişca muţeşte, de a se ivi fără avertisment sonor, unde şi când nu te aştepţi, îl scotea cel mai rău din sărite. Din cauza efortului de a se stăpâni, întrebarea sună a mormăit:

— Tu ce-ai făcut?

— N-am găsit decât fotografii şi câteva scrisori recente de la prietene, pe care presupun că le-a păstrat fiindcă intenţionează să le răspundă. N-am găsit nici bijuterii, în afară de ce poartă ea zilnic.

Patrick respiră adânc şi încercă să surâdă:

— De unde ştii că mai are şi altele?

— Femei mai modeste şi tot adună într-o viaţă câte ceva. Independent de asta, când ne-a invitat Fulguleţ la masă, purta o broşă şi nişte perle pe care nu le-am văzut în scrin. Tu trebuie să ştii mai bine.

Tânărul ridică din umeri:

— N-am fost niciodată atent la chestiile astea. Ştiu că are nişte sclipiciuri…

— Ei bine, pe-alea, sunt convinsă, le păstrează în seif împreună cu alte valori, bani şi ce i s-o mai fi părând ei important. Dacă există un testament, poţi fi sigur că e în seif!

Luă notiţa cu datele însemnate de Patrick şi se apropie de fereastră.

— Mda, nu ne rămâne decât să le încercăm pe toate. Propun să începem cu data naşterii prea iubitei soţii.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fii maliţioasă. Poate că a iubit-o într-adevăr.

Ioana îşi arătă din nou dinţii ascuţiţi, în zâmbetul ei caracteristic care-i înghiţea buzele. În astfel de momente, părea de-a dreptul feroce.

— Constat că orice aluzie la iubita-ţi consoartă te deranjează nespus.

— Mă deranjează răutăţile gratuite. Clotilda este o femeie extrem de cumsecade. Ce vină are? Că-i bătrână şi bogată? Din cauza ei eşti tu săracă? Ţi-a luat ea prăjitura de sub nas? Pe tine, invidia nu te lasă să trăieşti!

— E adânc, rosti fata uscat, şi, întâmplător, foarte adevărat. Când toată viaţa asişti spectator la balconul al doilea, cum se înfruptă alţii din viaţă, când vezi toate curvele, modelele, vedetele TV sau de filme porno care n-au în cap decât saună, aerobică şi trucuri pentru a-şi desface picioarele cu maximum de beneficiu…

— Prinde trucul şi desfă-ţi-le şi tu! o întrerupe Patrick.

Luat pe neaşteptate, primi palma în plin obraz. O lovitură dată cu dosul mâinii, năprasnică, plină de ură.

— Porcule!

Clocotind de furie, Patrick se năpusti asupra ei, acoperind-o de lovituri. Se prăbuşiră amândoi pe covorul din faţa biroului, unde continuară să se bată.

— Ştiu eu ce-ţi lipseşte, târfă!

Cu o mişcare violentă, îi ridică poalele halatului de lucru peste coapse, rupându-i câţiva nasturi. Dar Ioana se

dovedea surprinzător de puternică, rezistând cu încrâncenare. Se zbătea ca de frica morţii şi, la un moment dat, reuşi să-şi înfigă colţii în braţul tânărului, muşcându-l puternic. Ameţit de durere, Patrick slăbi strânsoarea, lăsând-o să scape. Braţul îi şiroia de sânge şi încercă un bandaj stângaci cu batista. Ioana îl privea din celălalt capăt al biroului, cu ochii mustind de o satisfacţie otrăvită. Patrick îşi săltă capul:

— În definitiv, de ce nu vrei?

Nările Ioanei vibrară. Cuvintele răsunară nu rostite, ci scuipate:

— Pentru că mi-e greaţă! Înţelegi? O greaţă ireversibilă. Dacă atunci, sub pat, am reuşit să mă stăpânesc, acum nu mai sunt în stare.

Ioana se repezi până în dormitor să verifice dacă nu cumva se trezise bătrâna. Poate că efectul somniferului trecuse şi, în secundar, exista totuşi posibilitatea absurdă ca zgomotele din birou s-o fi trezit. Absurdă pentru că, odinioară, Martinescu, vrând să asigure confidenţialitatea discuţiilor ce aveau loc în cabinet, capitonase uşa acestuia

Clotilda continua să doarmă. După cât era de neclintită, lividă şi parcă fără respiraţie, puteai să-ţi închipui că femeia trecuse în lumea celor drepţi.

„Şi aşa ar fi echitabil, gândi Ioana plină de pizmă. O căpuşă care ocupă degeaba un loc sub soare! Belşug şi risipă, amanţi de lux, în vreme ce oameni tineri n-au un acoperiş deasupra capului şi nici ce mânca!...“ Considerase totdeauna *Crimă şi pedeapsă* drept unul din cele mai ipocrite romane pe care le citise, crima lui Raskolnicov fiind îndreptăţită; o aplicare concretă a principiului selecţiei naturale care guvernează firea.

Când se întoarse în birou, îl găsi pe Patrick cu ţigara într-o mână şi cu o sondă cu whisky în cealaltă, contemplând ca la muzeu tabloul lui Bob Bulgaru – o fetiţă jucându-se cu un cerc.

— Ştiu, declară Ioana acolo-i seiful.

— Hm, m-aş fi mirat să existe ceva în casa asta despre

care să nu ştii.

— Acum ce mai aştepţi? Tanţa se poate întoarce din moment în moment.

Patrick simţi că se enervează din nou:

— Dacă mai îmi vorbeşti pe tonul ăsta, în clipa următoare îţi aduni trenţele şi o cari! Cine dracu' te-a adus în casa asta?!

— Fulguleţ, rânji Ioana cu dinţii ei ascuţiţi.

Fără alte comentarii, apucă tabloul şi după ce îl hâţână de câteva ori, reuşi să-l desprindă. Se ivi seiful, introdus într-o nişă clasică. Patrick o dădu la o parte cu o mişcare violentă şi fata se clătină gata să cadă.

— Dictează-mi datele!... Foaia de calendar de deasupra!

— Am înţeles... Sire!

— Zât! o repezi Patrick.

Concomitent, realiză că Ioana era prima femeie pe care o brusca, ba chiar o şi lovise. Manifestările brutale nu-l caracterizau, şi toate amantele din viaţa lui, indiferent de termenii despărţirii, amiabili, zglobii sau dramatici afirmau, de comun acord, că Patrick se comportă ca un gentleman. Mitocan, şi încă până la pierderea oricărei măsuri, simţise nevoia să fie doar cu Ioana. În fapt, niciuna nu izbutise să-l înfurie şi totodată să-l intrige ca „peizanca asta de Slatina".

Fata începu cu data de naştere a Clotildei şi, în vreme ce Patrick forma cifrele de pe disc, frunzărea printre hârtiile Martineştilor rămase pe masă.

— Nu ţine! anunţă Patrick. Altul! Vezi căsătoria...

Seiful nu cedă nici de această dată, nici la celelalte tentative care vizau evenimente sau doar înşiruiri de cifre cu semnificaţie pentru răposat.

Patrick abandonă casa de bani şi se grăbi să-şi toarne încă un whisky. Aprinse şi o ţigară, apoi se aşeză pe braţul unui fotoliu, parcă obosit.

— Şi acum, ce facem? Bestia asta – arătă spre seif – nu se lasă păcălită decât eventual de un ciocan pneumatic. Nu văd cum se poate forţa altfel...

Ioana respinse hotărât:

— Nici vorbă de aşa ceva!

— Atunci… Nu ne mai rămâne decât să renunţăm.

Un licăr de dispreţ străfulgeră ochii fetei.

— Toate cursele le abandonezi la fel de repede? Nu există problemă fără soluţie.

Aşezată pe jilţul din spatele biroului, continua să cerceteze cu atenţie toate documentele din mapa verde. Ca şi cum ar fi fost mioapă, aducea hârtiile până sub nas, studiindu-le cu ochii mijiţi.

Patrick se trânti de-a binelea în fotoliu, observând:

— Mă dau în vânt după axiome. Dacă pretinzi că trebuie să existe o soluţie…

Ioana îi reteză vorba, ridicând brusc mâna:

— Stai puţin… S-ar putea să fi dat peste ceva…

Ţinea între degete cartea de vizită a avocatului Martinescu, cea folosită doar în cadrul relaţiilor cu caracter privat.

— Văd aici un număr de telefon scris de mână.

Patrick ridică din umeri:

— L-am văzut şi eu… Ce-i cu asta?

Ioana îşi ciocăni buza cu bucata de carton, reflectând gânditoare:

— Să judecăm logic… Va să zică Archibald Martinescu a decedat de circa douăzeci de ani. A notat aici un număr de telefon, al lui sau poate al altcuiva, nu ne interesează…

— Până aici, rânji Patrick, suntem de acord.

Fata rosti aproape silabisind cuvintele:

— Chestia e că acum douăzeci de ani – şi asta o ştiu precis – numerele de telefon erau alcătuite din şase cifre…

Patrick deveni brusc atent:

— Şi?

— Aici, sunt notate şapte!

Câteva momente rămaseră nemişcaţi, privind seiful deschis. Nu le venea să-şi creadă ochilor că izbutiseră şi din pricina emoţiei râdeau sughiţat.

— Bingo! exclamă Patrick. Trebuie să recunosc că de data asta ai marcat!

— Nu numai de data asta, observă Ioana mai mult ca

pentru ea, plimbându-şi vârful limbii pe la colţul buzelor.

Fără să mai aştepte, începu să deşerte conţinutul casei de bani: o avere concentrată în teancuri de valută sortată în funcţie de originea etnică, mai multe bijuterii (numai briliante) cazate în casetele lor originale, un dosar cu hârtii importante privitoare la *Clopoţei* şi alte afaceri ale Clotildei şi în sfârşit, un plic galben, dublu faţă de cel obişnuit, sigilat cu ceară roşie. Pe faţă, două cuvinte avertizau: *Testamentul meu*.

Uitând de orice diferend, Ioana şi Patrick se îmbrăţişară spontan. În spatele lor, uşa biroului se deschise şi se închise la loc, la fel de neauzit.

* * *

Emil Mărgescu urma ca în aceeaşi dimineaţă să se vadă cu Cireşica, dar telefonul alarmant al Luizei îl determină să decomandeze întâlnirea. Din păcate, scrâşni şi înjură cu voce tare, căci presimţea că pierduse o discuţie importantă. Cu stilul ei aluziv, niciodată direct, fata îi dăduse de înţeles că avea în sfârşit să-i destăinuie teribilul secret privitor la trioul Dragoş, Diana, Patrick. Uita însă că fusese silit s-o refuze. Bătrâna nu era o isterică, nu i se năzărea şi dimensiona corect tot ce se petrecea în jurul ei. În acest context, tonul panicat al femeii, te punea pe jar pe bună dreptate.

Îndreptându-se spre locuinţa Luizei Miclea, gămanul se gândi mulţumit, că, slavă Domnului, putea dispune liber de timpul lui. Dacă s-ar fi exprimat cumva cu voce tare, eventualul interlocutor l-ar fi măsurat cu multă circumspecţie. Tipul era nebun, nu exista altă explicaţie! Se simţea fericit când altul în locul lui ar fi fost copleşit de grijă şi spaimă. Emil fusese concediat de o săptămână, dar chestiunea îl lăsa rece. Vânduse prin Consignaţie, după o îndelungă aşteptare, un Musceleanu şi un Anestin, o bomboniera Rosenthal şi ultima pereche de cercei ai maică-sii, onixuri cu chenar de periuţe şi diamante. Toate

deodată, ceea ce se întâmpla foarte rar. Era un amănunt pe care Emil îl vedea ca pe un semn. Destinul se arăta favorabil, netezindu-l terenul întru atingerea scopurilor sale. Făcuse rost de bani pentru a putea supravieţui liniştit o bucată de timp, fără a-şi ipoteca timpul, dedicându-se în întregime ducerii la împlinire a actului de dreptate care-l obseda de cinci ani. După aceea, era încredinţat, lucrurile se vor calma, el va fi scăpat de coşmarul unei obligaţii apăsătoare impusă de dragostea neţărmurită pentru Monica. Va avea linişte abia după pedepsirea nemernicilor; atunci se va aduna, îşi va pune viaţa la punct, îşi va căuta o slujbă…

Luiza, care-i pândea venirea la geam, îi deschise, chiar înainte ca Emil să atingă butonul soneriei. În treacăt, observă că bătrâna se vopsise şi mai violent ca de obicei şi că se lua drept Ofelia, dacă exista cumva o operă Hamlet. Cu veşmântul alb fluturând, o ghirlandă de flori de măr la gât şi altele prinse în părul negru tuci, părea nebună de legat.

— Mi-au furat Mauserul! izbucni, fără a-i lăsa timp să se aşeze. Cum, cine şi când… mister!

— O clipă! Am înţeles bine? Mauser? Adică revolverul Mauser? Aveaţi un revolver?!

— Da, domnule! ţipă bătrâna, iritată că celălalt înţelege greu. Era al lui taică-meu, colonelul Pericle Miclea. Nu l-a predat când au venit comuniştii, de-o viaţă îl ascundeam!

— Extraordinar! se minună Emil.

Rămânea la fel de buimăcit ori de câte ori avea prilejul să constate că şi azi, după cincizeci de ani, rănile ultimului război mai supurau, continuau să mai existe urme şi consecinţe. Concertau în acest sens ştirile TV, relativ frecvente, despre depozite de arme sau mine găsite întâmplător în diverse regiuni ale ţării, schelete în uniforma Armatei Regale scoţând la iveală crime comise de demult, tezaure îngropate sau ascunse în ziduri de teama spolierilor comuniste, arme private, cum era şi cazul Luizei…

— Când a dispărut?

— Astă-noapte.

Sprâncenele gămanului căutară nordul:

— Cum puteţi fi atât de sigură? Verificaţi în fiecare zi ascunzătoarea?

Bătrâna dădu din mână enervată, fără să realizeze că de fapt, e absurdă. Vorbea de parcă celălalt nu afla prima oară de existenţa armei şi ar fi fost familiarizat cu toată povestea.

— Bineînţeles că nu verific în fiecare zi. Am scos-o ca să ţi-o dau dumitale.

— Mie?!

— Da, ce te miră? Am stabilit că nenorociţii ăia trei trebuie să moară. Ca să îndepărtăm orice bănuială şi orice posibilă asociere, m-am gândit că sunt necesare trei modalităţi de crimă distincte. Să zicem că unul moare otrăvit, al doilea strangulat şi ultimul împuşcat. N-am socotit bine?

— Cred că da, rosti Emil confuz, mărturisesc că nu m-am gândit până acum la aspectul ăsta.

— Ei bine, eu m-am gândit şi de-aia am scos revolverul, să-l am la îndemână. Asta s-a întâmplat ieri după-amiază…

— Unde anume, la îndemână?

— Aici, pe colţul comodei, învelit într-un tulpan verzui. Azi-dimineaţă, când m-am trezit, nu mai era.

Mărgescu o privi circumspect:

— Ciudat…

— Tinere, eu nu m-am sclerozat!

Prins asupra gândului, Emil se grăbi s-o asigure:

— Nici vorbă, nu cunosc multe minţi la fel de limpezi ca a dumneavoastră… La ce oră v-aţi culcat azi-noapte?

— Ceva mai devreme ca de obicei, cu puţin înainte de zece. Am luat un somnifer şi nu m-am trezit până azi, la opt dimineaţa. Ori m-a vizitat o fantomă, ori nu ştiu ce să mai cred…

Mărgescu ridică palma cerându-i să aibă răbdare.

— Să încercăm să gândim logic… Din câte ştiu, locuiţi singură.

— Aşa e. Găzduiesc de milă o fată, să-i zicem menajeră, dar pe care am împrumutat-o de două luni Clotildei

Martinescu…

— Proprietara *Clopoţeilor*?!

— Chiar aşa. A fost bolnavă rău şi are nevoie de cineva care s-o îngrijească. Ioana, fata asta, e foarte pricepută. De atunci, a mai fost doar o singură dată aici, să-şi ia nişte bulendre.

— Are deci cheile! Excludeţi posibilitatea ca fata sau oricine altcineva să fi pătruns în casă în timpul nopţii, fără ca să-i simţiţi? Să nu uităm că aţi luat un somnifer…

Luiza deschise braţele. Mânecile ample, kimono, o făceau să semene cu un fluture alb, uriaş şi fioros. Întrebă pe un ton patetic:

— Cum, tinere? Asta vreau să-mi spui! Cum? Locuiesc la parter, ca la toate vilele în stil florentin există la toate ferestrele gratii din fier forjat, le vezi doar şi dumneata, iar la atenanse, le-am instalat eu după ’90, de frica tâlharilor.

— Fata are însă chei.

— Cu care n-are ce face. Noaptea pun lanţul.

— Nu se întâmplă să şi uitaţi? Gesturile mecanice ne scapă de sub control. Uneori, mă trezesc la prânz, întrebându-mă dacă am luat sau nu propranalolul de dimineaţă.

— O fi, dar eu am obsesia bandiţilor, şi uneori mă scol din pat în plină noapte ca să verific uşa. Vezi dumneata, nu mi-e frică de moarte, o săritură în abis, acolo, mai ales că nu mai am ce pierde, dar îmi pasă de felul în care mor.

— Ce mai contează!

— Ba pe mine mă îngrozeşte ideea că mi-aş putea sfârşi zilele bătută, chinuită, violată…

— Înţeleg… Îmi permiteţi să mă uit puţin la uşa de la intrare? Nu că aş fi un specialist, dar…

— Du-te şi te uită! Poate vezi dumneata ceva ce n-am văzut eu.

„Ce blocuri ştiau face burjurii, domnule! observă în treacăt Emil. Păi se compară cu coşciugele lui Dej şi Ceauşescu?!!!“

Vestibulul era pardosit cu un mozaic superb în alb şi negru, intact după şase-şapte decenii de la construirea

imobilului, iar uşa din stejar masiv constituia o capodoperă de orfevrerie (clanţa şi grilajul care încadra vizorul) şi tâmplărie. Spaima de tâlhari şi bandiţi a Luizei Miclea era ilustrată fără necesar de explicaţii de cele cinci yale ale uşii care, plus lanţul de siguranţă şi drugii din fier forjat, sugerau o poartă de cetate. Aparent, nimic nu fusese forţat.

Mărgescu se întoarse gânditor în salon. Bătrâna îl luă în primire cu ochii sticlind de curiozitate şi de satisfacţie, în acelaşi timp:

— Ei, ce părere ai? Nu ţi-am zis eu?! Nici o molie nu se poate strecura în casă, dacă nu-i deschizi tu uşa.

— Categoric, dar o explicaţie trebuie să existe, totuşi!

— Dă-mi-o dumneata!

Gămanul ridică din umeri:

— Nu vă pot oferi nimic concret…

Bătrâna râse sarcastic:

— Mă aşteptam! Tot fantoma mea…

— E o ipoteză pe care eu nu o pot lua în serios. Rămânând deci cu picioarele pe pământ, instinctul şi chiar raţiunea îmi spun că doar fata, menajera, a putut intra în casă.

— Cum? şuieră Luiza.

— O vom afla într-o zi. Important de reţinut e că fata are două atuuri mari de partea ei. Unu, vă cunoaşte obiceiurile şi casa, doi – are cheile de la cinci yale, adică cinci obstacole de la bun început anihilate. Practic, a avut de luptat doar cu lanţul de siguranţă pentru care presupun că a găsit un antidot. Nu ştiu cum s-a descurcat cu drugii, dar dacă aş fi poliţist şi aş investiga cazul, la fată m-aş gândi, în primul rând, ca principal suspect.

Bătrâna clătină sceptică din cap:

— Dumneata încerci să faci posibil din imposibil! Nu mă convingi deloc, dar admiţând totuşi ipoteza dumitale, te întreb, ce nevoie are amărâta aia de un pistol? Şi de unde ştia că eu am unul?

Emil zâmbi larg. Semăna cu un bostan dintre aceia cărora copiii le scobesc gură şi ochi prin care se strecoară lumina unei lumânări.

— De astă dată, sunt nevoit s-o citez pe maică-mea: „Pentru slugi nu există secrete. Ştiu mai bine decât stăpânul ce există într-o casă.“ Credeţi că erau proşti securiştii când îşi racolau cu predilecţie informatorii dintre membrii personalului de serviciu? Mergeţi zilnic la cimitir, cumpărături, una peste alta, lipsiţi câteva ore de acasă. Timp suficient ca în cel mult o săptămână să vă fie scotocită toată casa.

— Logic, acceptă bătrâna, asta ar însemna că a venit pe furiş, special ca să-l fure?

— De ce nu?

— Ce să facă Ioana cu un revolver?!

— Asta numai ea o ştie, dar nu vă ascund că mă bântuie o presimţire! Cât de curând, vom auzi că s-a comis un asasinat. Arma crimei? Un revolver Mauser.

* * *

Cel mai greu se lăsă urnit de acasă Simion Tamaş. Fusese la vremea lui un bărbat sociabil, amator de distracţii consumate dincolo de zidurile casei (excursii, călătorii, cinematografe, agape colegiale şi plimbări îndelungi în cartiere mărginaşe), dar anii şi, în primul rând, decizia de pensie operase, în ce-l privea, mutaţii adânci. Printre altele, îi repugna să lipsească de acasă mai mult de un ceas, cât să facă piaţa zilnică şi, în general, să nu se îndepărteze până la o distanţă care nu poate fi acoperită cu piciorul; cu excepţia premierelor Dianei, nu-l mai scoteai seara nici cu Poliţia, amurgul găsindu-l în papuci şi cu afacerile încheiate pe ziua respectivă. Dar îndeobşte îşi rezolva toate problemele în cursul dimineţii. Nu era vorba nici de frică apropo de grozăviile străzii vizionate la televizor, nici de mentalitate ori sănătate mai nesigură. Pur şi simplu, îl trăgea aţa sau îl lega de casă.

De aceea, când muri unchiul Costache de la Bacău, iniţial refuză să participe la înmormântare. Aici, peste angoasele deplasării, se mai adăuga şi frica de gară şi de tren, căci tot

în lumina celor vizionate la TV, ajunsese să socotească o călătorie cu CFR-ul drept o aventură teribilă căreia el nu-i mai putea face faţă. Erau peste douăzeci de ani de când nu mai păşise în Gara de Nord şi nu mai urcase într-un tren, şi nu avea de gând să înfrunte tocmai acum primejdiile aferente: hoţi, vagabonzi, aurolaci, păduchi…

Vica şi Simina însă considerau toate astea nişte prostii, că dacă te-ai lua după Simion ar însemna că au ajuns românii legaţi de o felioară de glie, precum iobagii lui Mihai Viteazul! Iar argumente că nu se făcea să lipsească de la eveniment, aveau cu ghiotura. Costache ăsta, frate cu tatăl Vicăi şi al lui Simion, la nouăzeci şi cinci de ani, era ultimul din generaţia lui, ultimul lor „bătrân“. Asta n-ar fi însemnat poate nimic, dar unchiul îi ajutase la vremea lui, pusese un umăr de nădejde la înălţarea lor, a Vicăi şi a lui Simion, le dăduse să mănânce când părinţii făceau Canal pentru „uneltire împotriva orânduirii de stat şi de drept“, îi îmbrăcase şi îi ţinuse în facultăţi. Să uiţi o asemenea binefacere, ar însemna că nu eşti om şi, pe drept, ai stârni mânia Cerului!

Simina, liberă de ipoteci, vedea lucrurile mai puţin etico-evanghelist. Contrar lui bărbatu-său însă, îi plăceau escapadele şi era mare amatoare de mici schimbări în calendarul cotidian.

Cum nu putuse niciodată să reziste „fetelor“, Tamaş nu se simţi în stare nici acum. Ultimul brânci spre Bacău i-l dădu oferta unui nepot de văr de a călători toţi patru cu maşina lui, Mitsubishi. Nu mai avea motive să refuze deplasarea şi cu inima îndoită, se porni la drum, urmând să lipsească circa trei zile. Cum Diana nu era de găsit îi lăsară un bilet, iar pe Cireşica o rugară să verifice apa şi gazele înainte de a pleca de acasă; şi normal, să încuie bine uşa, să nu lase cumva ferestre deschise…

Se afla pentru prima oară singură în toată casa şi încerca un reconfortant sentiment de libertate care o surprindea pe ea însăşi. Dacă stătea să reflecteze, toată viaţa făcuse tot ce poftise, părinţii nu o împiedicaseră de la nimic, ba

dimpotrivă îi încurajau actele de independenţă, ca de exemplu când la paisprezece ani, fiind în clasa a IX-a, o lăsaseră să plece pentru două săptămâni la Mare, împreună cu un grup de colegi. Nu mulţi părinţi procedaseră la fel de emancipat, socotind că e totuşi prea devreme pentru asemenea escapade. Chiar Vica, cea mai „libertină“ din familie, îşi manifestase îndoiala asupra hotărârii lor; trebuia să mai aştepte câţiva ani pentru a-i da drumul complet din lesă.

În acest context, se mira Cireşica străbătând casa pustie, de unde se isca acest sentiment de eliberare? Se simţea fericită că-i singură, tocmai ea care se plângea de cumplită singurătate! Nu făcea un secret din faptul că nu-şi iubea familia. Mamă-sa era o găină frumuşică şi tâmpită din naştere, iar între ea şi Vica exista o incompatibilitate organică, aceasta nutrind sentimente şi consideraţie doar pentru câştigători, oameni realizaţi, cu succese. În ce-l privea pe Simion, îi era milă de el, pe moment şi periferic, aşa cum ţi-e milă de o pasăre cu aripa frântă. Concluzia se impunea de la sine! Ea trăia chinul unei singurătăţi de tip special, neducând dorul faunei individului obişnuit care oftează îndeosebi după cerc, „gaşca sau banda noastră“; singurătatea ei nu putea fi mobilată decât de un bărbat.

După o raită prin toată casa, inclusiv în odăile Dianei, Cireşica îşi trase cizmele, îmbrăcă din mers paltonul, înşfăcă geanta şi părăsi locuinţa, arzând de nerăbdare să se întâlnească cu Mărgescu.

În timp ce încuia, auzi sunetul telefonului, dar superstiţioasă, nu se întoarse din drum.

„Oricum, nu sună nimeni de la Casa Albă…“

Fruntea încruntată a Dianei trăda preocuparea interioară. Ce mama dracului, nu răspunde nimeni la telefon?! Faptul era cu totul neobişnuit pentru că totdeauna rămânea cineva acasă. Simion, devenit sedentar, ieşea doar pentru cumpărături, la cel târziu unsprezece dimineaţa relaţiile lui cu exteriorul fiind isprăvite. Siminei, dacă nu avea un ţel anume – dentist, croitoreasă ori vizită planificată – nu-i

plăcea să se „baladeze de zăludă“ prin târg, preferând să-şi petreacă dimineaţa cu un ochi la cratiţele unde se desăvârşeau la foc mic mâncăruri gustoase şi bine scăzute, iar cu celălalt la micul televizor cocoţat pe bufet. Ca să nu mai vorbim de nelipsita Vica, fără de care nici nu puteai concepe existenţa familiei Tamaş.

Era o casă nu atât zgomotoasă cât vie, cu radioul permanent deschis, cu „lălăit de Simină“ (avea o voce frumoasă, din păcate neexploatată, şi cu exclamaţiile Vicăi ori ale lui Simion, însoţite de zgomotul zarurilor aruncate. Jucau tabinet, dar cel mai adesea table.

Diana intră în sufragerie, cu sentimentul de casă străină. Nu era obişnuită cu atâta linişte în propriul cămin şi parcă avea inima strânsă. Biletul de la părinţi rezemat de vasul din mijlocul mesei îi sări imediat în ochi. De două zile n-au izbutit să dea de ea, informa Simion, autorul misivei cu scrisul lui lăbărţat, sperau că-i bine, sănătoasă. A murit unchiul Costache de la Bacău etc.. Nu intenţionau să lipsească mai mult de două-trei zile. Dacă pleacă iarăşi pe undeva, să le lase un cuvânt...

Diana respiră ceva mai liniştită. Nu avea să zăbovească mult, venise doar să-şi ia câteva lucruri de schimb. Bine că lipsea şi Cireşica, o realizase încă din curte. Obloanele de la fereastra ei erau coborâte, ori aşa proceda doar în timpul nopţii sau când părăsea locuinţa.

Descuie maşinal cele două rânduri de yale de la camera ei şi, tot gest reflex, îşi agăţă poşeta în cuierul pom de lângă uşă. Când îşi ridică privirea spre interior înţepeni, simţind că inima i-a stat în loc. De cârligul lustrei, un cadavru de femeie atârna spânzurat, iar sub picioare, zăcea un taburet răsturnat.

Încercă să strige, dar n-avea aer. Spânzurata era chiar ea, Diana, statura ei, părul ei, hainele ei, chiar şi parfumul ei... Pe piept era agăţat un mesaj scris cu litere mari de tipar:

Te aştept curând. Monica.

Diana alunecă de-a lungul peretelui şi se prăbuşi fără cunoştinţă.

* * *

Fata asta avea mâini de aur şi fără îndoială că sărăcia, punând-o mereu la încercare, îi antrenase îndemânarea şi inventivitatea. După ce o cunoşteai mai bine, dobândeai convingerea că cel puţin pentru moment, poate rezolva orice necaz gospodăresc, siguranţe arse, prize defecte, robinete care plâng sau electrocasnice înţepenite, situaţii în care, după două-trei încercări ratate şi câţiva pumni îndesaţi în carcasa obiectului, se cheamă specialistul.

Pentru Patrick însă, interesant era amănuntul că în ciuda faptului că nu se eschiva de la nici o muncă, oricât de ingrată, Ioana îşi păstrase perfecţiunea mâinilor de ducesă: îngustă şi catifelată, cu oase mici şi poignetul nobil.

Aplecată mult peste masă, lucra la testamentul Clotildei, manevrând ca un profesionist o pensetă, o lamă de ras şi un fir de păr smuls din propriul coc. Din cauza efortului, îşi plimba inconştient vârful limbii pe toată lungimea buzei superioare şi icnea satisfăcută de fiecare dată când izbutea să mai dezlipească un milimetru din sigiliul aplicat pe plic. Întreg tabloul sugera concentrarea unui ceasornicar aflat în exerciţiul funcţiunii, şi Patrick începu să râdă:

— S-ar zice că toată viaţa numai asta ai făcut…

Era unu noaptea şi se aflau în camera lui Patrick. Până spre şapte dimineaţa, când Tanţa începea să trebăluiască prin casă, dispuneau de un interval comod pentru a reuşi să deschidă, fără a lăsa vreo urmă, testamentul şi să-i afle conţinutul. Pentru orice eventualitate, lăsaseră uşa întredeschisă, dar Clotilda avea un somn bun, dormea şnur şi se trezea o singură dată, în zori, când trebuia să meargă la toaletă.

Ioana respiră adânc şi îşi şterse cu dosul palmei transpiraţia de pe frunte:

— Am ajuns la jumătate…

— Nu vrei să faci o pauză de o ţigară?

Fata clătină hotărâtă din cap:

— Eu îmi termin mai întâi treburile şi pe urmă intru în recreaţie. Nu scăpa pe jos ce ţii deja în mână. Trebuie să iei în calcul că oricând poate interveni ceva. Am să fiu liniştită doar când o să văd testamentul în seif, la locul lui.

— Există ceva în viaţa ta care n-a fost calculat dinainte?

— E genul de întrebări la care nu obişnuiesc să răspund.

Patrick râse:

— Voia ta, frumoaso!... Te-ai gândit cum lipeşti la loc sigiliul?

Ioana răspunse fără a-şi întrerupe lucrul:

— Că tot suntem la zicale, nu intra niciodată înainte de a-ţi asigura ieşirea... Bineînţeles că m-am gândit. Cu o pensulă fină de aracet se rezolvă problema.

— Dacă se prinde?

— Exclus. Doar o expertiză ar descoperi trucul, dar nu se va ajunge până acolo.

Patrick o cerceta amuzat. Ioana era un număr cu totul şi cu totul special, dar în primul rând foarte perfidă, certitudine care nu trebuia să-i iasă nici o secundă din minte.

— Dacă te-ar lăsa conştiinţa, ai putea deveni un infractor redutabil!

— Hm, nu ştiu dacă să iau chestia asta ca pe un compliment, dar sunt de principiul că indiferent ce ai întreprinde, trebuie făcut bine.

— Eşti un maldăr de principii...

Exclamaţia de satisfacţie a fetei îi reteză vorba:

— Gata!

Extrase cu degetele febrile din plic testamentul olograf al Clotildei.

Testamentul resigilat se afla din nou în seiful acum încuiat la loc, iar pânza lui Bob Bulgara atârna la locul ei.

Patrick şi Ioana, prea surescitaţi ca să poată dormi şi simţind nevoia să comenteze, zăboveau în continuare la un pahar de whisky. Tânărul încerca să-şi camufleze decepţia

produsă de lectura dispoziţiilor pentru cauză de moarte ale Clotildei. Cu o lună ori două în urmă, ar fi ridicat din umeri cu nepăsare, acum însă acţiunile concertate ale maică-sii şi ale Ioanei reuşiseră să-l mobilizeze, antrenându-l în cursa pentru averea Clotildei. Nu puţin însă conta şi întâlnirea cu nefericitul de Bălan, al cărei efect îl mai resimţea încă.

Bref, Clotilda îi lăsa apartamentul în care locuiau acum, împreună cu toate bunurile din interior. Celelalte două imobile, de la Sinaia şi Eforie („care aparţinuseră exclusiv răposatului constituind moşteniri de familie“), urmau să revină surorii şi nepoţilor lui Martinescu. Documentul mai dispunea ca toate întreprinderile existente la data decesului să fie lichidate, iar suma obţinută împreună cu acţiunile şi contul din bancă să constituie fondul de capital al unei viitoare Fundaţii Arhibald şi Clotilda Martinescu, a cărei menire va fi sprijinirea unor tinere fete dotate, dar lipsite de mijloace materiale, întru desăvârşirea studiilor…

Patrick se simţea surprins ca dinaintea unui alt obraz, nebănuit, al Clotildei. Odată cu capul nu şi-ar fi închipuit că nevastă-sa face caz de echitate – vezi legatele privitoare la rudele răposatului – sau că ar ţine-o grija de soarta unor amărâte, anonime fără chip, mintoase şi sărace! Barem chestia asta îl lăsa complet aiurit, conchizând că în cinci ani nu şi-a cunoscut nevasta deşi îşi închipuia că femeia constituia pentru el o carte deschisă. „Probabil că nici nu mă iubeşte aşa cum mi-am imaginat!“ Desigur, ce-i revenea lui nu era puţin lucru, însăşi casa constituia o avere, mustea de obiecte de preţ, unele de muzeu, dar vorba aia, nu mănânci ziduri şi cât timp poţi trăi din vânzări? Toate acestea i se păreau acuma nişte nimicuri, un jalnic derizoriu faţă de patrimoniul real al Clotildei şi a cărui consistenţă îl lăsase blocat de mirare.

Dintr-o dată, îl cuprinse un sentiment de înverşunare împotriva nevesti-sii. Pusese stăpânire pe el, copleşindu-l cu o dragoste sufocantă (ceea ce nu era deloc adevărat), îl minţise (niciodată), se folosise de el fără scrupule (considerabil mai puţin decât procedase el însuşi faţă de ea), îl supsese ca o căpuşă (nu era suficient de zglobiu

libidoul bătrânei pentru aşa ceva), îl sechestrase, blocându-i cei mai frumoşi ani (nimeni nu-l silise şi fusese răsplătit cu generozitate).

Lupul s-ar sătura cu un singur miel, spun ciobanii, dar când dă ochii şi cu neamurile lui, vrea toată stâna. „Asta s-a întâmplat şi cu mine, îşi zise Patrick, testamentul ăsta mi-a trezit pofta de bogăţie!“ Oricum însă, simţea că n-o poate ierta pe Clotilda pentru ceea ce el socotea a fi un renghi nasol şi nemeritat. Merita, în schimb, ea să fie pedepsită şi determinată să schimbe conţinutul testamentului. O idee tâmpită îi trecu prin cap:

— Ce-ar fi dacă l-am ascunde? Sau, mai sigur, l-am distruge?

Ioana îl măsură cu dispreţ:

— Nu fi imbecil. Fără documentul ăsta, te trimit rudele la o plimbare cu bicicleta! Ce aţi realizat voi *împreună*, ca să poţi avea pretenţii? Toată averea a fost agonisită înainte de a vă fi căsătorit.

Tânărul o privi derutat. Maxilarul inferior, moale, atârna ca o cârpă, împrumutându-i un aspect jalnic.

— Ce ne rămâne de făcut?

— Trebuie să ne sfătuim cu maică-ta. Are judecata limpede şi sângele rece. Până găsim o soluţie, aplică urgent tratamentul, formula a doua.

Patrick îşi încruntă fruntea a întrebare, şi Ioana explică:

— De dimineaţă, te duci pasă-mi-te la serviciu. Nu te mai întorci acasă şi o anunţi la telefon că eşti obligat să pleci în provincie pentru nişte zile, nu ştii exact câte.

— Plec aşa, fără schimburi, fără periuţa de dinţi?! N-o să mă creadă!

— Asta şi vrei. Să înceapă să se frământe, să-i fie teamă că te pierde. Ai auzit de duşuri scoţiene? Asta-i aplicăm noi acum *amurezei*!

Patrick îşi încleştă degetele în părul de la tâmple:

— Când mă gândesc cum şi-a bătut joc de mine, îmi vine s-o ucid! Cu sânge rece!

Ioana tresări. Îl privi lung câteva momente, apoi şopti:

— Nu… Nu încă.

* * *

Diana se trezi din leşin cu un geamăt. Confuză, îşi roti ochii prin încăpere, încercând să priceapă ce se petrece cu ea. Îşi aminti brusc şi privirea terifiată îi rămase aţintită asupra cârligului de la lustră. Femeia spânzurată dispăruse.

— Îţi spun că nu-s o psihopată şi că n-am avut halucinaţii!

Doru Pavel îi masa mâinile reci, plouându-le cu sărutări mărunte. O ascultase plin de milă şi îngrijorare, reflectând la perfidia vieţii. Pentru o singură dată în peste treizeci de ani, se socotise timp de o săptămână un om fericit. În sfârşit, îi venise şi lui rândul să soarbă din elixirul privilegiaţilor de soartă, să pătrundă în acel Paradis, pe care, până acum, nu avusese voie decât să-l privească de pe margine.

Şapte zile se simţise – clişeul pe care-l avea despre propria lui stare de spirit – ca legănat într-un hamac proptit între două stele –, căci nu-i mai lipsea nimic. Fusese distribuit într-un rol superb, iar Diana, minunăţia aceasta de femeie, nesperat cadou, îi accepta îmbrăţişările… Şi, dintr-o dată, sfâşiind brutal vălurile de extaz care-i luminaseră ultimele zile, se abătea asupra lui o năpastă nedreaptă! Fiinţa adorată trăia sub ameninţarea unei primejdii… Nu, nu de moarte, nu voia să admită o asemenea eventualitate, pentru că Diana, ca orice individ supus încercării, tindea să-i amplifice dimensiunile, înecând perspectiva în culori sumbre…

— Iubita mea, ajută-mă să te înţeleg! Ce vrea de la tine?

— Dar, ţi-am mai spus-o! Să ne căsătorim!

— Cu sila? E lipsit de… cavalerism! De orice urmă de demnitate!

Diana râse răguşit, plină de dispreţ:

— Vorbeşti ca pe vremea marchizilor în ciorapi albi şi pantofi cu funde! Te crezi într-un vodevil? Într-o piesă

amabilă de salon?!

— În mileniul trei, dragostea mea, iar ce ţi se întâmplă ţie ţine de Evul Mediu. Tigve… Cadavre.

— Craniul l-a văzut şi Nuţi, rosti obosită Diana. În caz că ai îndoieli în ce priveşte luciditatea mea, iar spânzurata eram chiar eu… Realizezi ce minte diabolică are?

— Categoric, dar de unde a făcut rost de leş, şi încă de unul care să-ţi şi semene? Nu găseşti aşa ceva la prima benzinărie! Şi pe urmă, cum de-a dispărut fără urmă?!… Când?!

— Cât timp am fost fără cunoştinţă, asta-i sigur.

— Atunci cine? Erai singură în toată casa!

— Degeaba mă întrebi pe mine. Iarăşi, cert este că personajul are acces în casa aia nenorocită. Cum a intrat ca să instaleze leşul, aşa a intrat şi ca să-l scoată!

— Nu vreau să te supăr… Emit şi eu ipoteze… Mi-ai spus că nu te prea ai bine cu soră-ta… Ştii… mă gândesc doar că ea are acces în casă…

Diana înlătură cu un gest nervos posibilitatea:

— Cireşica?! Nici gând. N-o duce mintea la aşa ceva!

„Afara de asta, completă pentru ea, Cireşica habar n-are de povestea Monicăi, care semnează ambele mesaje…“

Actorul oftă neputincios. Efectiv nu-i intra în cap cum se poate manevra atât de simplu un cadavru, cum poate cineva reuşi practic să facă dintr-un repauzat, subiect de scenariu morbid! Simţea că ceva nu-i în regulă, dar nici măcar în faţa plutonului de execuţie n-ar fi putut presupune despre ce e vorba.

— Hai s-o luăm altfel! Nu mai discutăm situaţia de fapt. Întrebarea imediat următoare este care-i scopul acestui machiaverlâc mârşav?! Ce urmăreşte prin asta?

Diana ridică din umeri. Deşi cu faţa devorată de cearcăne, evident sleită, păstra o frumuseţe tragică sugerând apropierea morţii. „Seamănă cu o floare fără apă şi fără lumină“, suspină Doru Pavel, cutremurat de durere.

— Ce urmăreşte? Dar asta se vede cu ochiul liber, şi un idiot ar putea sesiza. Să mă sperie, să mă înspăimânte ca de frica morţii! Să înţeleg că nu se joacă şi că ameninţările

lui nu sunt vorbă în vânt!

— Canalia asta pretinde că te iubeşte?

— Bineînţeles! N-ai auzit de „iubeşte-mă, că te tai“? Bănuiesc că se şi află într-un moment de criză, dar tocmai de-aia e în stare de un act dementţial.

Doru se ridică şi îşi aprinse nervos o ţigară:

— Scumpa mea, nu ne rămâne decât să anunţăm Poliţia.

— A, nu! respinse parcă speriată Diana. În nici un caz!

— De ce? Eu sunt gata să-mi dau şi viaţa pentru tine! Ştiu că sună a melodramă, dar ăsta-i adevărul. Problema-i că mă simt neputincios când am de-a face cu o minte, i-aş zice, ocult diabolică. Închipuirea mea nu-i pe măsura imaginaţiei lui! Poliţia are însă alte mijloace!

— Ce? Un bodyguard? Şi cât timp o să se ţină ăla după fundul meu?

Doru o măsură circumspect:

— Spune-mi, Diana, mie poţi să-mi spui orice. Chiar dacă ai fi asasinat-o pe maică-mea, eu tot te-aş iubi şi te-aş ierta. Te are Dragoş cu ceva la mână? Ştie ceva real, important, poate chiar cumplit despre tine şi de-asta te şantajează?

Actriţa avu o secundă de ezitare care nu scăpă celuilalt.

— Spune, iubita mea, nu te sfii!

Diana ridică din umeri cu falsă nepăsare şi îşi trecu maşinal degetele prin părul despletit:

— Ce poate să-ţi treacă prin minte! Şi te mai plângeai că nu ai suficientă imaginaţie!

Doru, nu prea convins, declară:

— Bine, dacă spui tu… În concluzie, ce putem face? Stăm şi aşteptăm să apese pe trăgaci?

Femeia îl măsură lung, de parcă ar fi vrut să pătrundă până în străfundurile sufletului şi minţii lui. Calculă febril: „Susţine că mă iubeşte şi sunt convinsă de asta. Chestia-i până unde poate ajunge de dragul meu? Încă ceva, scap de un şantaj şi intru în altul?… Dar ai altă ieşire pentru moment? NU! Trebuie mers pe soluţie!“

— Ce facem? insistă Doru.

Diana schiţă un surâs enigmatic. Inventă, ştiind că atribuindu-le paternităţi celebre, cuvintele capătă altă

greutate:

— Napoleon susţinea că una din condiţiile victoriei este să ataci primul.

Doru încetă să-i maseze mâinile:

— Ce vrei să spui?!

— Lovim noi primii şi nu-i mai dăm lui timp să apese pe trăgaci!

Cicatricele de pe obrazul tânărului se dilatară dintr-o dată, parcă întreg capul îi crescuse, iar privirea era a unuia care tocmai îl văzuse pe Eminescu al lui Baba făcând striptease în faţa Ateneului.

„Femeia asta-i nebună?! Sau n-am înţeles eu bine…“

— Cum adică *să lovim*?

Diana îi azvârli o privire crâncenă:

— Adică îl lichidăm! Spui că mă adori. Acum e cazul să mi-o dovedeşti! Ori eu, ori el!

* * *

Clotilda avea impresia că a intrat într-o zodie nefastă. Ştia cât de distructiv, cât de nociv era gândul, dar faptele rămâneau fapte şi nu te puteai lega la ochi cu bună ştiinţă, pretinzând că nu le vezi. Prin structură, deviza ei fusese totdeauna „priveşte lucrurile în faţă şi caută soluţia cea mai avantajoasă“, dar ca să fim sinceri, şi soarta fusese binevoitoare cu ea, cruţând-o de mari încurcături. Lăsând la o parte mormintele scumpe care punctează orice existenţă, privită în ansamblu, viaţa ei fusese o dulce primăvară. Acum, dintr-o dată, o găsise boala, din care cu greu îşi revenea, simţindu-se parcă mai vlăguită decât în primele săptămâni. Adevărat că nici nu era obişnuită să zacă, bucurându-se de o sănătate pe cât de uluitoare, pe atât de fidelă. În şaizeci şi cinci de ani, nu cunoscuse decât scaunul dentistului şi un singur lanţ de analize, făcute acum două luni, când se îmbolnăvise.

Până la telefonul lui Patrick, pusese starea ei proastă pe seama unei convalescenţe capricioase, încredinţată că-şi va

reveni, „nou-nouţă, din cap până în picioare“. Deunăzi, îi mai era dor de o rochiţă de primăvară bleumarine cu picouri albe...

Iată însă că apăruseră probleme cu Băiatul. Intenţia lui de a-şi lua serviciu (cunoscându-i aversiunea profundă pentru orice activitate cu caracter obligatoriu, spus pe şleau, cunoscând lenea lui congenitală) puncta deja o schimbare fundamentală, o nouă etapă în căsnicia lor. Nici n-a avut timp să se obişnuiască cu noua situaţie, şi uite-l că-şi „ia liber de acasă“ pe un număr de zile nedeterminat. Telefonul lui fusese lapidar, de parcă ar fi sunat dintr-o gară, gata să piardă trenul. Când îl întrebase cum de pleacă aşa, brusc şi fără un minimum de bagaj, Băiatul se eschivase, expediind-o:

— N-am timp, Mami, e o urgenţă, ordinul *boss*-ului cel mare. Îţi explic eu când mă întorc... Încheiase în stilul personajelor din filmele americane! Ai grijă de tine!

După ce se încheiase convorbirea, Clotilda fusese cuprinsă de indispoziţie şi de o nelinişte vecină cu panica. Încă nu se întâmplase ca ei doi să fie despărţiţi, perspectiva unor zile în care n-avea să-i vadă chipul luminos o deprima şi oricât ar fi vrut să-şi alunge gândul din minte, spaima de inevitabil se dovedea mai puternică. Iar inevitabilul se numea EA, o altă femeie în viaţa lui. Era în logica firii să se întâmple aşa ceva – dragostea îi înlănţuise inima şi sufletul, dar nu-i luase minţile – însă Clotilda avusese totuşi naivitatea să spere că personal va fi scutită de asemenea suferinţă. Patrick se iubea prea mult pe sine însuşi, prea era nărăvit la trai dulce ca să renunţe la toate avantajele oferite de Clotilda de dragul unui chip nostim, cu pielea fragedă. Cu această convingere şi cu raţiunea femeii versate, se legaseră reciproc, chiar în preziua nunţii, ca la dorinţa oricăruia dintre ei, căsătoria să se desfacă fără cea mai mică opoziţie. Certificatul de căsătorie nu le va atârna lanţuri de picioare, rămâneau doi oameni liberi. Ca de obicei, se specificase condiţia sincerităţii absolute, dac-o fi şi-o fi, se vor despărţi fără minciuni, fără a-l pune pe celălalt să suporte umilinţele relaţiilor clandestine ale

partenerului, murdăria aşternuturilor paralele. Fireşte, făgăduiala îl avantaja pe Patrick, fiind greu de conceput ca Clotilda să-şi mai găsească alţi amanţi. O făcuse totuşi cu inima uşoară, dar într-un fel vorbeşti despre foame când ai strachina plină sub nas şi altfel când cămara-i goală şi pe plită nu fierbe nici o oală...

Copleşită de gânduri neguroase, nu reuşi să înghită la prânz decât o ceaşcă de bulion de pasăre, iar seara constată că i-a crescut din nou temperatura.

Telefonul lui Fulguleţ – tocmai îşi făcea toaleta de noapte – îi alungă şi nădejdea într-un somn adânc şi binefăcător. Soacră-sa era agitată şi, deşi încerca s-o ascundă, nefiresc de îngrijorată de ceea ce se petrecea cu Patrick. Neapărat trebuia să discute şi stabiliră o întâlnire... nu, nu pentru mâine, imposibil, avea o zi extrem de încărcată, dar negreşit, poimâine dimineaţa.

Clotilda înghiţi două somnifere în loc de unul singur.

Jubilând doar imaginându-şi starea de spirit a „hoaştei“, Fulguleţ se instală la televizor şi urmări emisiunea lui Florin Călinescu. „Las-o să dea bine în clocot...“

* * *

Dragoş sosi cu o întârziere de cinci minute. Avea expresia individului prea frământat de ceva ce se petrecea înăuntrul său pentru a mai sesiza ce se întâmplă în jur, chiar dacă ar fi fost vorba de o defilare de cămile. Ca notă generală, părea hăituit, apăsat de o obsesie. Se trânti greoi pe scaunul din faţa lui Patrick de parcă genunchii ţepeni ar fi refuzat comenzile.

— De ce dracu’ n-ai vrut să ne întâlnim la *Clopoţei*?

Se aflau la *Casa Romana,* un restaurant cu pretenţii şi preţuri nejustificate, din apropierea Cheiului Dâmboviţei.

Patrick îşi roti instinctiv ochii prin localul aproape gol:

— E departe de căprăria noastră, nu risc să dau peste vreun cunoscut.

— Ce mai vrea să însemne şi chestia asta?

Patrick declară, sigur de efect:

— De ieri dimineaţă, am intrat în clandestinitate. Clotilda ştie că sunt la Timişoara.

Celălalt îl privi mai atent:

— O japiţă care-ţi papă timpul şi are pretenţii la week-end?

— Nici vorbă!

Începu să-i relateze situaţia, neomiţând nici episodul Sandu Bălan, cu sinceritatea şi abundenţa de detalii caracteristice unei prietenii încercate, în care partenerii au intrare liberă pentru a pătrunde în cele mai josnice secrete ale celuilalt.

La început plictisit şi abia aşteptând să vorbească despre propriile lui probleme, Dragoş deveni mai atent, ajungând să-l urmărească chiar încordat.

— Hm! exclamă la urmă şi ridicând sonda de whisky goală, ceru prin semne încă un rând. Se pare că avem destine simetrice, amândoi am intrat în căcat. O zodie cretină!... Ai grijă că te scufunzi.

— Ce dracu’ vrei să spui?

— Două chestii nu-mi plac... Apoi, sărind de la una la alta: Şi zi aşa, cu nenorocitul ăla de Bălan!... Nu-mi revin. Exemplu pe liceu, şef de promoţie, îi şi vedeai şosea dreaptă aşternută cu roze, până la Academie...

Patrick îl întrerupse nerăbdător:

— Lasă-l naibii pe Bălan! Ce ziceai că nu-ţi place?

— În primul rând, testamentul. S-ar zice că buna Clo-Clo te-a fentat. Ţi-a promis vreodată ceva?

— Niciodată. Ea n-a pomenit nimic, cum să fi adus eu vorba?

— Corect, deci nu-ţi datorează nimic. Peste ce ţi-a oferit vreme de cinci ani, îţi mai lasă şi o avere. Că tu o vrei pe toată, e altceva!

Patrick stinse nervos ţigara şi se aplecă peste masă:

— Crede-mă, nu-i vorba de lăcomie aici...

— Nu, rânji celălalt, doar de dragoste pentru aproape şi bunurile sale.

— Mă asculţi sau nu? Insist, nu-i lăcomie, ci doar o grijă

legitimă pentru viitor. Cu neamurile răposatului nu ţine nici o legătură, în cinci ani n-a primit şi n-a expediat o singură felicitare de Crăciun. Iar fundaţia e o aiureală! Ceva abstract, confuz, nici nu ştii cum arată la faţă ăia de-i milostiveşti.

— Ce vrei să-mi demonstrezi?

— Că nu-i drept faţă de mine. Eu îi asist bătrâneţea, eu o fac fericită – cuvintele ei. După cum îmi repetă la infinit că n-a iubit pe nimeni aşa cum mă iubeşte pe mine, că sunt cel mai preţios lucru din tot ce i s-a întâmplat vreodată.

— Consideră probabil că a făcut şi face destule pentru tine!

Patrick ridică excesiv glasul:

— Ei bine, eu nu consider la fel!

— Perfect! Ce-ai de gând?

— Să-i forţez mâna. S-o oblig să vadă cum e fără mine! Un număr de zile sau toată viaţa.

— Tu unde stai acum?

— Îţi dai seama că nu m-am dus la maică-mea, unde ipotetic m-ar putea găsi. Am tras la un hotel... *Palace*. E central şi totuşi discret.

— Cine mai ştie?

— Mama şi... Ioana.

Dragoş îi căută luminile ochilor:

— Ţie îţi place de fata asta?!

Expresia lui Patrick deveni şovăitoare, părea pus în încurcătură:

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Mă intrigă şi... da, cred că despre aşa ceva e vorba, îmi impune un anumit respect.

— Cum e mai rău! decretă Dragoş. Târfa care-şi dezvăluie în rate bateriile!

Patrick respinse:

— Nu-i târfă!

— Aha! A şi început să te deranjeze. Mă simt obligat să-ţi spun că mie nu-mi place deloc, şi asta-i a doua problemă despre care voiam să-ţi vorbesc. Din tot ce mi-ai povestit despre ea, din ceea ce intuiesc, trebuie că-i o scârbă dintre cele mai primejdioase! Tu nu observi cum te manipulează?

Ai ajuns s-o ţii la curent cu toate daravelele tale, să-i ceri OK-ul, te-ai dat în întregime pe mâna ei. Refă filmul şi ai să constaţi că ştie al dracului de bine ce vrea şi indiferent de dimensiunile ticăloşiei, nu se lasă până nu capătă!

— Afirmă că mă iubeşte...

— Şi mai grav, o să te tragă după ea, nu va admite să-i scapi din gheare. Ce părere are maică-ta?

— Ea a introdus-o pe fir. Îşi închipuie că, la urmă, o va putea şuta din viaţa noastră contra unui bacşiş generos.

— Cu o condiţie! Să fie şi ea de acord.

Patrick dădu din mână:

— S-ajungem noi până acolo!

— Ajungi mai repede decât te aştepţi, surâse sleit Dragoş. Ăsta e păcatul tău de când te cunosc, Petrică. Eşti incapabil să gândeşti cu bătaie lungă... În concluzie! Ce speri? S-o aduci pe Clo-Clo în situaţia în care să plângă după tine şi să moară de spaimă că te pierde? Bun, ce urmează?

— Secundo tempo! Va dori să ne întoarcem la vechea stare de lucruri. Pentru asta, trebuie să renunţ la serviciu. Nu o pot face, fără a avea un viitor asigurat. Şi acum vine momentul cheie! Mă va asigura doar revizuindu-şi testamentul şi desigur, informându-mă că a luat toate măsurile pentru ca Băiatului să-i fie moale şi după ce Mami va face nani în cavoul familiei.

Dragoş râse:

— Asta-i scenariul închipuit de Fulguleţ?

— De ce neapărat de ea?

— Pentru că o cunosc. Ce pot să zic, *cowboy*? Dea Domnul să se brodească după cum le-aţi potrivit! Dacă pot să te ajut cu ceva, grăbeşte-te. Nu ştiu ce se poate întâmpla cu mine în următoarele două sau trei zile, poate şi mai devreme.

Patrick îl măsură speriat:

— Ce vrea să însemne asta?

Ochii actorului deveniră sticloşi, tonul era de sentinţă implacabilă:

— Totul depinde de Diana.

Adăugă patetic:

— În momentul acesta, ţine în mâini viaţa ei şi a mea.

Patrick îl contempla năucit. Ceea ce-l arunca în corzi nu era istoria în sine – un bărbat abandonat de iubită, ce să-ţi povestesc! –, ci dimensiunile rocamboleşti, proporţiile şi intensitatea suferinţei lui Dragoş. Nu-i bănuise niciodată componente tragice şi, luat pe nepregătite, nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ce naiba, nu era Dragoş genul de frizeraş care să clacheze melodramatic pentru că Jeni, croitoreasa, nu-i împărtăşeşte amorul! Că Diana reprezenta un unicat – nu trebuia s-o priveşti de două ori ca s-o realizezi –, dar, din nou la naiba, e plină lumea de plete blonde şi picioare lungi, iar Dragoş nu trebuia decât să pocnească din degete pentru ca respectivele să nu ştie cum să se dezbrace mai repede.

— Nu-mi vine să cred că vorbeşti serios! Spune-mi că-i un banc prost.

— Tu eşti prost! Nu vezi adevărul nici când îl ai sub ochii tăi.

Patrick îl apucă de braţ într-un gest spontan şi începu să-l zgâlţâie cu putere:

— Dezmeticeşte-te! Ţii minte cum îţi spunea Creţoiu de Română? „Mateiescu, crăişorul codrilor, al străzilor şi al fetelor!“ Unde-i crăişorul ăla?

Dragoş surâse trist:

— Aşa arăta afişul! Nimeni, nici măcar eu însumi nu ştiam ce se ascunde în spatele lui.

— Uită-te în oglindă! Eşti cel mai chipeş actor din teatrul contemporan, ai talent, succes, bani, ce mama dracului, mai vrei?

— Pe Diana.

— Dă-o’n mă-sa! se enervă Patrick. N-ai cum să arunci în aer uşa de la dormitorul persoanei, dar ai în locul ei o sută, o mie de Florici, Cocuţe, Cătăline şi Suline care pot îndeplini cu succes aceleaşi oficii! Auzi, când eram mic, aveam vreo patru ani, m-a apucat o dambla, că vreau Luna de pe cer. Era superbă şi rumenă ca un gogoşar, iar eu urlam ca un smintit. Maică-mea a coborât oblonul ca să n-o mai văd şi

mi-a dat o portocală. În secunda următoare, uitasem de Lună...

Dragoş scrâşni:

— Ori Diana, ori nimic! Fac ceva pe portocala ta! Auzi hal de comparaţii!

Se părea că Patrick tot nu reuşeşte să înţeleagă:

— Explică-mi o chestie! Sunteţi de doi ani împreună. În timpul ăsta, te-ai comportat normal, n-ai avut puseuri din astea, othelliene, nu păreai deloc încrâncenat. Cum ai dat dintr-o dată în amor ghebos? Cum te-a pălit?

— Am fost un idiot, nu-mi dădeam seama cât de mult o iubesc!

— Nu se mai poartă crimele pasionale, Dragoş! Trezeşte-te, omule, suntem în mileniul trei!

— Dar când iubim cu adevărat, o facem ca pe vremea Genovevei de Brabant! O realizez acum pe deplin.

Pe Patrick îl străfulgeră o idee care păru să-l însufleţească:

— Am să încerc să discut şi eu cu Diana. Barem să ştim ce-i în capul ei.

Dragoş ridică din umeri obosit:

— Fleacuri! Am mai făcut şi o prostie...

Răspunse sprâncenelor ridicate ale lui Patrick:

— Am ameninţat-o că dacă mă părăseşte, dau în vileag povestea aia împuţită...

Celălalt se sperie:

— Cu Monica?! Eşti nebun?!

— Mă scosese complet din minţi! Are talentul provocării, ştie să-ţi spună exact ceea ce trebuie ca tu să simţi că ţi s-a pus o dinamită în fund!

— Te mai surprinde atitudinea ei?! Încă n-am auzit de un şantaj mai ordinar! Ai fi făcut-o până la urmă? Te-ai gândit că o încurcăm toţi trei?

Dragoş râse scurt:

— Fii pe pace, am ţinut cont de tine! A fost o simplă ameninţare făcută la mare furie. Faptul că am înfunda toţi trei puşcăria nu mi-ar aduce-o înapoi pe Diana.

— Şi dacă o ucizi, ce crezi că te aşteaptă? Un Oscar?

— Iar eşti prost, oftă adânc Dragoş. Cum crezi că i-aş supravieţui? O termin pe ea şi în clipa următoare mă sinucid. Am planificat totul.

— Eşti nebun de legat!!! strigă fără să-şi dea seama, şi câteva capete se întoarseră spre masa lor. Aş vrea însă să ştiu totuşi o chestie! De ce-ai ţinut să mă informezi? De ce a trebuit să-mi aduci la cunoştinţă... căcaturile astea macabre?! explodă Patrick.

— Eşti prietenul meu cel mai bun... Dacă n-o făceam, mi-ai fi reproşat post-mortem că nu m-am spovedit tocmai ţie, după o prietenie de o viaţă în care ne-am avut ca fraţii... Şi mai e o chestie! Am nevoie de ajutorul tău.

* * *

Clotilda făcea parte din categoria persoanelor, în general construcţii pozitive şi optimiste, care-şi închipuiau că dacă nu vorbeşte despre boală, înseamnă că nu o are sau că-i lipsită de importanţă; din momentul în care o mărturiseşti, devine o realitate bătută în cuie şi nu mai poţi face abstracţie de ea. Aceasta spre deosebire de cei mai mulţi vârstnici care adoră să-şi etaleze suferinţele, descriind cu voluptate amănuntele cele mai penibile. Şi tot spre deosebire de colegii de generaţie, enciclopedii în materie de produse farmaceutice şi mai ales medicină alternativă, Martineasca ştia doar că ceaiul de tei se recomandă la tuse, compresele cu muşeţel sunt benefice pentru ten, iar dacă te doare capul, înghiţi un antinevralgic sau o aspirină.

Deci, oricum ar fi stat lucrurile şi indiferent de identitatea musafirului aşteptat, Clotilda s-ar fi străduit să-şi construiască o înfăţişare luminoasă, de sănătate măcar mulţumitoare, dacă nu prosperă. Aşteptând-o însă pe soacră-sa, se căzni din nou în mod deosebit, să nu arate ca o „babă zăcaşă, grijiţi, fraţilor, de comând, că eu mă duc în piaţă să caut nucă ieftină...“

Astfel, ar fi preferat să n-o primească în ţinută de interior sugerând din start invaliditate, medicamente şi pat, ci în

haine obişnuite, de oraş. Când însă, cu ajutorul Ioanei încercă mai multe variante, se înspăimântă. Ca toate femeile cochete, obsedate de linie, ar fi vrut să slăbească, dar nu în halul ăsta şi nu sleită de boală. Toate straiele fluturau pe ea, păreau că atârnă pleoştite, pe umeraş, trupul i se pierdea în cârpe, nimic – buzunare, talie, mâneci, fermoare etc. – nu se mai aşeza la locul lui. Chestiunea în sine o deprima şi dată fiind dispoziţia oricum neguroasă, văzu aici un semn rău. Ziua se anunţa prost, dar „să sperăm că numai atât..“

În cele din urmă, se rezumă la o rochie elegantă de casă, în culoarea vişinei putrede, cu panglici de atlas, şi după ce-şi pictă obrazul, se instală în salon. Fulguleţ sosi agitată, aducând cu ea un val de aer proaspăt şi de tinereţe. Amănuntul condimenta indispoziţia Martineascăi, pentru că dacă la Patrick adora tinereţea explozivă în toate manifestările ei, nu acelaşi lucru se întâmpla şi cu maică-sa. În definitiv, era doar cu zece ani mai în vârstă decât Fulguleţ, dar puse alături ai fi zis că le desparte o epocă. Trecu eroic şi peste acest moment şi după ce dădu câteva dispoziţii de gazdă Tanţei, o abordă direct:

— De alaltăieri, de când m-ai sunat, trăiesc tot într-o grijă. Ce s-a întâmplat?

Fulguleţ arboră o mină neliniştită:

— E vorba de Patrick...

— Mi-am închipuit.

— Tu ce ştii despre el?

Clotilda oftă ca exasperată, dar nu-şi formulă gândul: „Doamne, măcar dacă m-ar scuti de fariseisme! De când o cunosc e falsă şi ipocrită! Mai mult decât mine, ştie totul despre fiu-său. Ce mai vrea?!“

— Ce să ştiu? Îşi deschise palmele. M-a anunţat alaltăieri dimineaţa, prin telefon, că trebuie să plece de urgenţă la Timişoara unde l-a trimis şeful lui şi că va lipsi câteva zile. Nici n-a mai trecut pe acasă, a plecat cu ce era pe el.

— Nu ţi s-a părut curios? El, atât de pedant în ţinută!

— Am înţeles că e caz de forţă majoră. În afară de asta, Băiatul are totdeauna bani la el, şi doar n-a plecat în deşert.

Intră în primul magazin şi îşi cumpără ce are nevoie.

Încerca să-şi păstreze calmul, să sugereze indiferenţa vizavi de un fapt minor, dar, avea să constate Fulguleţ cu satisfacţie, dacă obrazul şi vocea o ascultau, nu acelaşi lucru se întâmpla cu mâinile, la care Clotilda nu se gândea. Îşi înfipsese degetele în braţele fotoliului şi unghiile lungi zgâriau cu înverşunare ţesătura.

— La asta nu m-am gândit, declară Fulguleţ senină. Oricum, e prima oară când procedează aşa.

Bătrâna surâse cu o nuanţă de maliţiozitate:

— Tot pentru prima oară îşi ia serviciu. Nu cred că există vreun motiv ca să ne neliniştim.

— Te-a sunat de la Timişoara?

— Nu, dar trebuie să ştii ceva. În relaţiile dintre noi nu există constrângeri sau obligaţii plictisitoare. Amândoi suntem liberi şi ne-am promis ca faptele noastre să fie sincere.

— „Fapte sincere“… N-am mai auzit expresia asta!

— Adică, să nu facem nimic din ceea ce nu avem chef într-un moment sau altul. Fără acte convenţionale.

— Ciudat!

— Probabil, când priveşti lucrurile pe deasupra, însă gândeşte-te ce valoare şi semnificaţie capătă un gest mai puţin frecvent şi poate că tânjeşti după el, dar despre care ştii sigur, o dată comis, că e pur autentic!

— Foarte original, ricană Fulguleţ, doar că pe mine Patrick nu m-a obişnuit cu asemenea subtilităţi. Chiar când era elev şi pleca în vreo tabără, îi dădeam bani să mă sune în fiecare zi.

— Eşti mamă – surâse trist – ai alte drepturi.

— Şi tu, ca soţie?

— Toate în afară de acela de a-l plictisi.

— Acum, se dumiri mieros Fulguleţ, îmi dau seama de ce vă înţelegeţi voi aşa de bine!… Mă apasă totuşi grija…

Părea măcinată de îndoială şi scrupule, frângându-şi degetele foarte convingător. Martineasca îi dădu ghes:

— De vreme ce-ai venit ca să-mi spui ce te frământă, nu văd de ce mai şovăi. Nu sunt o fetiţă, poţi vorbi fără

menajamente.

— E o chestiune... extrem de delicată... Patrick a plecat la Timişoara împreună cu o femeie...

Clotilda simţi cum îi pătrunde un stilet în inimă, dar îşi păstră sângele rece. Fulguleţ urmă:

— Oficial, desigur, aşa i-a trimis de la serviciu. Fata asta, inventă ea, Anca, e una dintre secretarele şefului.

— Nu găsesc nimic anormal, dar tu de unde ştii?

— Sârbu i-a găsit serviciul, a fost coleg de birou cu patronul. Nu mi-a plăcut plecarea asta intempestivă şi l-am pus să se intereseze cum stau lucrurile.

— Tot nu înţeleg! Care-i problema?

Pe lângă mâinile neliniştite, vena jugulară care palpita vizibil pe gâtul slăbit îi trăda emoţia. Fulguleţ înregistră mulţumită amănuntul şi continuă, fără a abandona aerul îngrijorat:

— Am luat informaţii! Femeia e o pacoste, se pare că nimeni nu-i rezistă! Are două sinucideri pe conştiinţă şi nu ştiu câte case stricate!... Un gen de jucătoare, de colecţionară, nu ştiu ce să-ţi spun, dar toată lumea o socoteşte diabolică. Se spune că ar fi fost Miss Litoral, ori e de notorietate, constănţencele şi brăilencele sunt cele mai periculoase cocote din toată ţara!

Clotilda o privi cu silă necamuflată şi întrebă, uitând că ea însăşi îi ceruse sinceritate dură:

— De ce-mi înşiri mie toată mizeria asta?

Fulguleţ îşi presă batista pe ochii uscaţi:

— Mi-e teamă pentru băiat. Toţi l-am răsfăţat, a crescut fără să fi dat piept cu viaţa. N-a cunoscut nici constrângeri, nici împotriviri. Nu-i pregătit să lupte cu un diavol, poate face din el o zdreanţă!

— Hm, se pare că nu ai o părere strălucită despre fiul tău! Dar, încă o dată te întreb, cum poţi să-mi spui tocmai mie asemenea orori?

Fulguleţ declară patetic:

— E fiul meu, Clotilda, şi nimeni şi nimic nu contează mai mult pentru mine. Iartă-mă dacă te-am rănit, lupt pentru binele lui.

— Şi ce vrei să fac eu de vreme ce socoţi că sunt atât de lipsită de importanţă, încât e în stare să mă uite pentru prima curvuliţă, chiar dacă-i zice Miss Techirghiol?

— M-ai înţeles greşit. Tocmai pentru că ştiu că te iubeşte şi te stimează extraordinar, am venit la tine... Tinerii cad lesne în ispită, oameni suntem, nu sfinţi...

Clotilda o întrerupse. Durerea şi o aprigă gelozie o sufocau:

— Clar, Fulguleţ, ce vrei?

— Să-i dai un telefon şi să-l chemi urgent acasă. Pretinde că nu ţi-e bine. Să sperăm că răul încă nu s-a întâmplat sau mai poate fi îndreptat.

— De ce nu faci tu chestia asta? Ca mamă, eşti mai indicată.

— Ba, dimpotrivă, tu ca soţie ai altă greutate, alte argumente.

Martinească clătină hotărâtă din cap:

— Nu fac aşa ceva pentru nimic în lume! Nu vreau să am aerul că-l controlez, adică să comit greşeala cea mai frecventă şi cea mai idioată dintr-o căsnicie! Să ne păstrăm demnitatea!

Fulguleţ simulă că se prăpădeşte de uimire:

— Pui amorul propriu mai presus de... de... poate însăşi viaţa lui Patrick?

— Nu fi melodramatică, Fulguleţ! Repet, dacă eşti atât de îngrijorată, tu, în calitate de mamă, eşti îndreptăţită să-l cauţi. Nu te va învinui că faci Poliţie cu el.

Fulguleţ o aţinti, muşcându-şi buzele:

— L-am căutat.

Clotilda tresări cu inima oprită:

— Ai vorbit cu el?

— Da, pe celular. Mi-a zis că mai întârzie câteva zile, poate o săptămână. N-a terminat treaba, s-au ivit cică nişte austrieci cu propuneri interesante.

— Şi? întrebă cealaltă cu o voce gâtuită.

Fulguleţ oftă până în adâncul sufletului:

— Minte! S-a interesat Sârbu la serviciu. Nu există nici un fel de austrieci, el şi dama, trebuia să se fi întors demult.

Clotilda închise ochii:
„Nu vreau decât să rămân singură.”“

* * *

Emil Mărgescu nu era amator de plimbări. În general, îi repugna orice efort fizic, imensul gabarit făcându-l să prefere poziţia aşezat sau întins pe pat. Chiar şi la serviciu, se ducea uneori, când era cât de cât în bani, cu taxiul, iar peste toate acestea, nu se putea concentra în timpul mersului. Incapacitatea de a desfăşura două activităţi concomitent constituia încă una dintre caracteristicile gămanului.

Fără a ocoli deci motivele, refuză hotărât propunerea Cireşicăi ca întâlnirea lor să se desfăşoare într-un „şpaţir“ la Lacuri, spre marea dezamăgire a fetei. Ea adora plimbările, dar lipsa unui partener o frustra şi de această inofensivă plăcere; nu se concepea baladându-se de una singură, unicat pe aleile unui parc, având impresia că toată lumea – mai ales perechi – se uită la ea şi o compătimeşte, intuindu-i spontan problemele: „Uite-o şi pe nenorocita asta, nu s-a găsit un singur fraier care s-o ţină de mână. Ce-i drept, e şi urâtă ca foamea!...“

Până la urmă, împăcară într-un fel şi capra şi varza, şi stabiliră să se vadă în Cişmigiu. Era central, la îndemâna amândurora, aveau şi natură, existau şi bănci. Deşi toamnă avansată şi cerul paraşuta asupra oraşului nori bolovănoşi şi păcurii, nu era încă frig; se putea zăbovi pe o bancă fără riscul unui guturai, ba chiar cu plăcere. Stabiliră ca loc de întâlnire Rondul Scriitorilor şi intrând în parc, Emil aspiră cu voluptate aerul specific autumnal – pământ reavăn, frunze moarte, nostalgie şi galoşi – pe care firile mai puţin viguroase îl detestă, asimilându-l celui de cimitir.

Ca totdeauna superpunctuală, Cireşica îl aştepta pe băncuţa de lângă bustul lui Vasile Alecsandri. Nedeprins cu

noua înfăţişare a Cireşicăi, ochii gămanului alunecară spre ea. Fata îi făcu un semn cu mâna, şi Emil se apropie stupefiat. Nu-şi ascunse surpriza „Doamne sfinte, ce paţachină!“ şi îşi direcţionă arătătorul spre ea, de parcă ar fi vrut s-o arate unui terţ imaginar:

— Ce-ai păţit, soro?!

Surâsul fetei, plin de ruj gras, îi descoperi dinţii cu strungăreţe multe, semănând cu un gard de uluci ştirbe.

— Nu-ţi place?

— Hm, m-ai cam luat pe neaşteptate, şi o măsură apăsând pe detalii.

Era „mânjită“ rău pe obraz, ca o cocotă de gang de noapte, părul vopsit galben de mămăligă îi accentua smeadul hepatic al tenului, iar ţinuta disco, cu geacă şi fustă de piele extra mini, cam o palmă mai jos de ovare, voia parcă să demonstreze că în materie de picioare strâmbe, Cireşica putea câştiga orice concurs.

— Interesant, aprecie Mărgescu, dar vezi să nu te agaţe ăia de la Moravuri. Dacă te apleci, ţi se vede toată instalaţia.

— Ce-i aia?

— Adică chiloţii şi tot ce-i în zonă, dacă sunt de-ăia cu sfoară.

Cireşica îşi strâmbă buzele şi ridică din umeri – „ce ştie umflatul ăsta despre modă?...“ Ea, una, se simţea foarte bine în noua postură, era prima oară când simţea priviri zăbovind asupra ei, n-o să-l lase pe Mărgescu să-i tulbure dispoziţia

Îşi aprinseră câte o ţigară şi Emil extrase din interiorul hainei, clasica sticluţă de buzunar cu alcool. Convenţional, fiind convins de refuz, se interesă:

— Consumi o streptomicină?

Spre surpriza lui, Cireşica trase un gât lung.

— Am să-ţi relatez lucruri care probabil te vor surprinde, începu Cireşica şi după ton, cursivitate, felul în care se rostogoleau frazele, firesc şi fără ezitări, Emil conchise că discursul fusese îndelung gândit dacă nu şi rostit între

pereţii discreţi ai locuinţei. Am însă un principiu, la popă, medic şi avocat, ori spui adevărul, ori te duci degeaba.

— Nu-s niciuna, nici alta, nici cealaltă, surâse gămanul.

— Nu, dar suntem complici. *Complici*, insistă, la săvârşirea unui act pe deplin îndreptăţit, dar a cărui gravitate, în percepţia moralei curente, întrece orice ticăloşie.

Ars de nerăbdare, Mărgescu îi curmă vorba:

— Nu te justifica, scumpo, te înţeleg, eşti dinainte iertată. La obiect!

Cireşica făcu o pauză, ca dinainte de a se arunca în gol şi declară desluşit:

— *Vinovaţi de moartea Monicăi sunt Diana, Dragoş şi Patrick!*

Cuvintele transmiteau sinceritatea emitentei şi greutatea adevărului absolut.

Emil nu era surprins, îi bănuia de mult, iar acum căuta doar argumente şi certitudine.

— Eşti convinsă?

— Nu trebuie să fiu convinsă. Pur şi simplu, *ştiu*.

— De ce n-ai spus-o la anchetă?

— Nu-i o noutate că acolo s-au măsluit cărţile.

— Puteai stârni scandal prin presă sau televiziune. Ăia abia aşteaptă asemenea cozonac!

Cireşica râse feroce:

— E şi sora mea la mijloc, ce zici?

— Pe care o urăşti. Flit, altceva!

— M-au oprit considerente de familie. Acum, chiar vorbesc serios. Nu afirm că mă prăpădesc după ai mei, totuşi nu m-am încumetat să fac pasul. Am fost conştientă că un asemenea scandal i-ar distruge complet şi iremediabil. Pentru ei s-ar prăbuşi Universul! Diana, soarele lor, o criminală odioasă, cu sânge rece! Mai ales de tata mi-e milă. Cumsecădenia lui ar fi rănită de moarte!

— Aceleaşi argumente sunt valabile şi acum. Nu s-a schimbat nimic.

— Te înşeli. M-am schimbat eu. Gândul că tăinuiesc o

crimă mă apasă infinit mai greu decât acum câţiva ani. Am mai dobândit convingerea că viaţa mea amărâtă, eşecurile şi necazurile sunt nu năpastă, ci pedeapsă de la Dumnezeu pentru că am acceptat prin tăcere să fiu complice la o crimă. Mă căiesc!

Emil nu se putu abţine şi comentă:

— Punând la cale alte trei…

— Eu nu văd aşa lucrurile. Lichidarea acelor bestii nu ar constitui decât o binemeritată răsplată pentru faptă netrebnică.

Emil începu să râdă:

— Buna şi strămoşeasca noastră credinţă propovăduieşte iertarea aproapelui. Nu ştii Tatăl Nostru?

Cireşica dădu din mână dispreţuitoare:

— Zău? Atunci de ce mai există tribunale? Răufăcătorii sunt pretutindeni pedepsiţi şi nu iertaţi. Dacă Justiţia omenească are dreptul să stârpească răul, de ce nu l-am avea şi noi doi?

— Corect.

— …Oare când am început să ne urâm? M-am gândit mereu la asta. N-aş putea indica o anumită zi, n-am nici un eveniment ca reper. Cred că de pe vremea când Diana încă mai era plimbată în cărucior. La început, a fost un sentiment de frustrare. I se dădea mai multă importanţă decât mie, se ocupau mai mult de ea. La Vica, gafista familiei şi naşa mea, preferinţa faţă de Diana se manifesta cel mai direct. Când venea la noi, adică în fiecare zi, prima întrebare era „ce face fetiţa noastră, o mai doare burtica?“ Se ştia „fetiţa noastră“ era Diana, în vreme ce pe mine nu mă scotea din Ciorica… Cu timpul, lucrurile au evoluat în acelaşi sens, ba chiar s-au amplificat. Încă din primii ani, Diana a devenit „soarele casei“ şi trebuie să recunosc că n-am văzut în viaţa mea un copil mai frumos şi mai dulce şi… mai ticălos!

Emil strivi ţigara sub talpa pantofului, zâmbind:

— Nu exagerezi? Ticăloasă la vârsta aia?

— Îhî! La vârsta aia! Simţise că eu sunt un soi de ruşine a

familiei, o tolerată cumva, şi mă şicana cu un sadism care prefigura multe pentru nişte părinţi care ar fi ştiut să vadă corniţele camuflate de pletele blonde. Pentru că asta a fost şi este Diana! Un diavol cu chip angelic! Banal, dar nu-i singura banalitate cumplită!

Mărgescu dădu din cap gânditor. Nefericita era un vulcan de otravă, puroiul îi cuprinsese întreaga făptură, galbena invidie îi întuneca ochii. Nimeni nu contestă că ori încotro ai întoarce capul, Satana se plimbă liber pe uliţele omenirii, împrumutând un chip sau altul, dar pe copii îi aşteaptă să crească. Ce putea să facă Diana la grădiniţă, sau chiar ca şcolăriţă...

— Ştia să-şi ascundă isprăvile cu abilitate de adult! Când se simţea neobservată, îmi scuipa în supă, sau răsturna un pahar de vin roşu pe cea mai frumoasă faţă de masă a mamei, îmi păta cu cerneală şi grăsime caietele cu teme pentru acasă, strica ceasurile dând vina pe mine. Odată mi-a sfâşiat, chiar în duminica Paştelui, dantela de la rochiţa mea de vizită. Spărgea, strica, distrugea, pentru toate numai eu fiind vinovată!

— Ai tăi n-au reacţionat?

— Cred că se legaseră la ochi cu bună ştiinţă, le intrase în sânge – avem două fete, una frumoasă şi bună, cealaltă slută şi iremediabil rea –, iar această etichetare devenise axiomă... Diana s-a plâns mereu că o spionez. Aici, nu minte. Pe măsură ce treceau anii, am devenit mai închisă şi, în paralel, am început s-o spionez. Îi pândeam toate mişcările, pot spune că nu-mi luam ochii de pe ea, trăgeam cu urechea când vorbea la telefon, ajungând până la indiscreţii de slugă. Mă uitam pe gaura cheii să văd ce face în odaia ei, ba chiar şi în baie...

Mărgescu, refuzat cu un gest hotărât de Cireşica, mai luă o înghiţitură de alcool.

— Antipatic obicei şi, fără supărare, nici ei nu-i făcea plăcere să-ţi simtă mereu răsuflarea, chiar şi pe scaunul de WC. În fond, ce urmăreai?

Fata zâmbi, înduioşată de amintire:

— Voiam să-i surprind secretul. Eram convinsă că deţine

o taină, un talisman, o procedură magică, un descântec, pentru cucerirea inimilor cu o singură privire, cheia succesului! Voiam să-i fur acest secret şi s-o imit. Nu ştiam pe atunci că taina nu are cheie, e un dar divin cu care te naşti fără să mişti un deget. Te iubeşte toată lumea pentru simplul fapt că exişti. Şi tot din acelaşi motiv poţi fi detestat sau, mai inofensiv, dar la fel de dureros, tratat cu o nemiloasă indiferenţă.

Cireşica aruncă ţigara şi îşi cuprinse tâmplele pe care Emil le bănuia fierbinţi, între palme:

— Asta n-am să pricep niciodată! Când Dumnezeu îţi pune în traistă cât nu poţi duce, când ai tot ce poate ferici o fiinţă, cum de nu devii generos? Cum se poate ca inima să-ţi bălţească doar păcură, perfidie şi sadism?!

Mărgescu se strâmbă ca în faţa unei prostii monumentale:

— De unde-ai scos-o că oamenii frumoşi sunt şi buni la suflet? Asta doar în basme!... Aş zice chiar dimpotrivă! simţi el nevoia să completeze.

— De ce? întrebă fata cu un soi de exasperare în glas. Când ai totul la picioare, când nu-ţi lipseşte nimic, ce mai vrei?!

Gămanul rânji:

— Dracu’ să-i ia, nu e cazul cu noi, la ce să ne mai batem capul?

— De ce? repetă Cireşica în neştire, şi o lacrimă i se scurse neagră pe obraz.

Mărgescu i-o şterse amabil:

— Vezi că te mânjeşti toată!

— Mi-ar trebui mult ca să-ţi înşir toate mizeriile pe care le-am înghiţit, dar apropo de sadism şi fire perversă, simt nevoia să-ţi relatez cea mai dureroasă întâmplare dintre toate şi care m-a marcat definitiv. Eram în anul III de facultate, iar Diana o puştoaică, într-a XI-a de liceu. Pe atunci, aveam veleităţi de poetă şi frecventam un cenaclu literar, *Alexandru Macedonski*. Acolo, la una dintre şedinţe, l-am cunoscut pe Ionuţ, care se visa mare romancier. Era student, ca şi mine, dar la altă facultate, la Fizică Atomică.

Emil o privi cu coada ochiului. Chipul fetei se luminase, părea în extaz.

— Trebuie să-ţi spun că-i singura mea amintire despre un bărbat. Lung, mai ales din cauza slăbiciunii, avea pieptul intrat, o figură tipică de student tocilar şi, în general, un aspect famelic, antisport. Genul care, dacă-i aruncai o minge, se ferea cu palmele ridicate ca nu cumva să-l lovească; nimic, dar absolut nimic din atributele modelului de bărbat propus de anii noştri. Eram amândoi urâţi şi lipsiţi de succes şi cred că asta l-a determinat să se apropie de mine. Întâi aşezându-mi-se alături, apoi – fiind însă de o timiditate frizând infirmitatea, i-au trebuit două luni până să-şi ia inima în dinţi – începând să mă conducă până la metrou…

Emil oftă neauzit. În ritmul ăsta, fata se putea întinde cu povestea până diseară, iar lui începuse să-i fie foame. Simţea însă că n-o poate întrerupe, intuind că nimeni până acum, poate doar Dumnezeu, îi auzise vreodată confesiunea.

— După cum îţi poţi închipui, fiind primul bărbat din viaţă care-mi acorda atenţie, m-am îndrăgostit de el din prima săptămână. Şi tot atunci, s-a întâmplat o minune! Dintr-o dată, l-am văzut frumos, superb! Ochii lui prea mici au devenit înstelaţi, pieptul scofâlcit – blazon de nobleţe, căci conţii şi marchizii de odinioară, subţirei şi graţioşi nu semănau a halterofili, gestica dezordonată scăpată de sub control – o vioiciune organică. Pentru începutul de calviţie, găsisem alt eufemism: frunte de gânditor, de intelectual de rasă…

— Simptome clasice, aprecie gămanul ca să nu tacă.

— …Au început filmele, concertele, plimbările în doi. Îi recitam poeziile mele sau din clasici, el îmi povestea romanul pe măsură ce-l scria. O, Doamne, cine se mai măsura cu noi? Eram, vezi bine, sortiţi unul altuia pentru că, în afară de sentimente, exista şi o rarisimă corespondenţă spirituală, cel mai sigur liant între doi oameni. Ajunşi în faza jurămintelor, am hotărât să ne căsătorim. Ionuţ termina studiile în anul acela şi cum avea

o garsonieră moştenită de la bunică-sa, nu exista nici un motiv să amânăm evenimentul. Firesc, azi îmi dau cu pumnii în cap pentru acel „firesc“, l-am dus acasă, să-l prezint familiei.

Emil răsuci brusc capul spre ea. Intuia vag ce se întâmplase, dar se abţinu de la orice întrebare sau comentariu.

— Ai mei l-au primit frumos, nu pot să zic, şi chiar dacă Vica a gafat ca de obicei – „Ei, domnule, dar ştiu că te-ai lăsat aşteptat!“ –, lucrurile au decurs bine şi toată lumea se simţea mulţumită…

— Acum probabil că intervine Diana, presupuse Emil cu un râs fără nuanţe.

— Ai ghicit! Stabiliserăm o întâlnire la mine acasă, dar fiind reţinută la facultate, am telefonat că întârzii. Trebuia să răspundă Diana. „Nu zăbovesc mult, i-am spus, roagă-l să mă aştepte…“

— Ce s-a întâmplat?

Cireşica hohoti şi gămanul nu înţelese dacă râde sau dacă plânge.

— S-a ocupat niţel de el – nu se face să laşi musafirul singur –, şi în doi timpi şi trei mişcări l-a isprăvit! Ca să fie sigură că-l aduce la stadiul de incurabil, i-a acordat vreo două sau trei întâlniri şi i-a îngăduit probabil să-i sărute mâna. Pe scurt, în câteva zile, Ionuţ al meu s-a transformat în alt om. Pe mine m-a uitat ca pe o haină veche şi s-a transformat, ca sub acţiunea unei baghete magice, în câinele umil şi umilit al Dianei. La câte l-a supus bestia asta, cum l-a terfelit şi cum şi-a bătut joc de el, nu-ţi poţi imagina!

— De unde ştii amănunte?

— Mi le-a povestit chiar el, ulterior, plângându-mi pe umăr. Dar indiferent ce i-ar fi făcut, nu-l mai puteai desprinde de poarta liceului. Pentru că nu-i permitea să o însoţească, o urma de departe, iar ca suprem privilegiu acordat, accepta ca Ionuţ să-i facă toate temele, probleme de matematică, hărţi, alte desene, ce mai, toate temele…

— La nici şaptesprezece ani! se miră Mărgescu.

Promiţătoare puştoaica!

— Îţi dai seama ce-i poate pielea? Câţi draci şi de ce soi zac în ea?

— Ce s-a întâmplat până la urmă?

— După ce s-a făcut în faţa colegilor cu fraierul prins în laţ – un inginer, nu un papă lapte! –, s-a plictisit de el chiar şi în postura de sclav şi i-a dat papucii. Cum Ionuţ nu se lăsa dus, l-au pus pe goană cu pumnii doi vlăjgani care suspinau după Diana…

— Mai departe? S-a întors la tine?

— Şi-a cerut iertare, dar nu s-a mai întors. Eu l-aş fi primit… A preferat să dispară, şi de-atunci n-am mai auzit nimic de el… Îşi ridică ochii spre Emil: Nimeni nu s-a mai ocupat de mine. De ce a vrut Diana cu tot dinadinsul să-mi distrugă viaţa? De ce mi-a nimicit cu ferocitate unica, UNICA mea şansă, din întreaga mea existenţă amărâtă?!

— Poate ca să-şi demonstreze forţa de seducţie…

— Aiurea! De la doisprezece ani avea la picioare omagii şi flori, colegi şi chiar profesori îndrăgostiţi de ea, bărbaţi bine de toate felurile! Pentru ea, Ionuţ nu reprezenta mai mult decât un pârţ! Ei bine, nici pe ăla nu mi l-a lăsat…

— Familia ce-a spus?

Cireşica se schimonosi, arborând cu glas mieros o mină de mironosiţă. O imita pe maică-sa:

— „Ce-i vinovată biata fetiţă c-au iscat-o ursitoarele ca pe o zână? Aşa era tuşa Elencu, sora bunicii voastre! Ce miere şi lipici avea femeia asta! Toată garnizoana din târg era îndrăgostită de ea! Fără să mişte un singur deget, trăgeau bărbaţii la ea, ca ursul la zmeură. Aşa se nasc unele muieri cu darul ăsta, aşa s-a brodit şi Dinuţa noastră…“

— Inconştienţi, mormăi ca pentru el Emil. Deşi, ce-ar fi putut să mai facă?!

— Voit inconştienţi, scrâşni Cireşica, iar ea – o bestie apocaliptică! De atunci, o urăsc de moarte! MOARTE, dar nu înainte de a-i pricinui suferinţă, durere! Nimeni şi nimic nu m-ar putea determina să uit ce mi-a făcut.

— Te înţeleg.

Fata râmji:

— Dacă s-a purtat aşa cu mine, sora ei, ai să înţelegi şi mai bine că a fost posibil să se comporte monstruos cu Monica… Dar ce-ai, nu ţi-e bine?

Emil dădea vădite semne de nelinişte, iar pe faţă îi curgeau şiroaie de sudoare. Cireşica îl simţi aproape de panică.

— Iartă-mă, fetiţo, stăm aici de aproape trei ore şi dacă nu mănânc ceva, leşin.

Fata se sperie:

— Iartă-mă, de ce nu mi-ai spus mai înainte?

— Voiam să aflu mai repede ce s-a întâmplat cu Monica. Te-aş ruga să nu amânăm, să ne vedem tot azi.

— Unde? La mine nu se poate…

Stabiliră să se întâlnească spre seară, acasă la Emil, unde puteau vorbi în linişte. Cecilia se ducea la un concert, iar mama, bătrâna doamnă Mărgescu, nu conta.

Se despărţiră, luând-o în direcţii diferite. Cireşica se îndreptă spre ieşirea din Bulevardul Elisabeta. Îşi bâţâi ostentativ şoldurile şi, iţite din minijipul exagerat de scurt, picioarele, cocoţate nesigur pe tocuri foarte înalte, desenau un ou perfect. O cătană în permisie o ajunse din urmă. Aruncă o singură privire spre chipul fardat ca o paiaţă şi se interesă scurt:

— Cât?

Fata amuţi de emoţie – nici n-ar fi ştiut ce să răspundă – şi grăbi pasul. Se simţea încântată.

* * *

De obicei, după ce supraveghea micul dejun al bătrânei şi o ajuta să-şi facă toaleta de dimineaţă, Ioana era liberă cam vreo două-trei ore în care fie se îndeletnicea cu activităţi mai delicate, cum era curăţatul bibelourilor scumpe din vitrină sau expuse pe diferite suprafeţe plane, fie pleca la supermarket, după cumpărături mai simandicoase, piaţa ordinară intrând în atribuţiile Tanţei, fie

se retrăgea în odăiţa ei şi îşi făcea lecţiile de spaniolă. Toate acestea doar dacă Martineasca nu pretindea să-i ţină companie.

În dimineaţa aceasta însă, Clotilda nu avea poftă de nici un fel de tovărăşie. O noapte de nesomn o epuizase şi dacă arăta jalnic de ridicol când se căznea cu exces de fard să camufleze ravagiile vârstei şi ale bolii, acum, fără urmă de machiaj (tot n-o vedea Băiatul), te băga de-a dreptul în sperieţi. Era aidoma unui cadavru care încă mai vorbeşte.

Ioana înregistră cu satisfacţie sadică efectul dezastruos al vizitei lui Fulguleţ din ajun. Făcea parte dintre tinerii duri care refuză bătrânilor, şi în primul rând celor avuţi, dreptul la viaţă. Indiferent care ar fi fost sorgintea bunăstării lor materiale, considera nedrept şi indecent ca nişte ruine inutile societăţii să se lăfăie în belşug, în vreme ce oameni tineri sunt lipsiţi de un minimum necesar pentru existenţă, trebuie să trudească şi să asude precum ocnaşii, pentru ca abia la patruzeci de ani să nu mai plătească rate la casă sau cârpind mereu o maşină second hand.

Îndreptându-i perna şi pledul, o anunţă că se duce în oraş să plătească telefonul, după care se va opri la supermarket să facă o provizie de detergenţi, Carpetin, Pronto şi ce mai lipsea de prin gospodărie. Bătrâna dădu din cap absentă şi îi făcu semn să plece cu degetele pe care inelele jucau.

— Nu, n-am nevoie de nimic şi, oricum, e Tanţa aici. N-ai să lipseşti o veşnicie…

Tanţa urmări de pe geamul din bucătărie cum silueta dreaptă, cam ţeapănă a Ioanei se îndepărtează, făcu focul mic la oale şi ştergându-şi instinctiv mâinile uscate în şorţ, intră în casă. Ciocăni de fason în uşa dormitorului, căci apăsă concomitent pe clanţă. O întâmpină vocea iritată a Martineascăi:

— Tot n-ai plecat?!

— Eu sunt, coniţă…

— Tu ce Dumnezeu mai vrei?

— Cum să vă spui… Eu nu vreau nimic, doar să vă spui ceva… Am zis că e bine să ştiţi…

Clotilda se răsuci cu faţa spre femeie. Aţipise după

plecarea Ioanei vreo zece minute şi constată că perna era din nou udă. Plângea şi în somn, oricât şi-ar fi repetat că e femeie în toată firea, că, în sinea ei, chiar dacă înlătura imediat gândul, se aşteptase ca la un moment dat Băiatul să poftească la sâni obraznici şi dinţi fără carii, că asta nu presupunea în mod obligatoriu s-o şi părăsească. Nu există cuplu să nu cunoască adulterul şi aşa se petrec lucrurile între oameni tineri, de aceeaşi vârstă, ce să mai vorbim când există diferenţe!

Când se căsătorise cu Patrick, deşteapta de Luiza o avertizase că semnează o poliţă în alb viitoarelor suferinţe. De parcă Clotilda nu trăise între oameni, ci între sfinţi, nu văzuse destule, ea însăşi fiind la un moment dat subiect într-un clasic triunghi conjugal!! Totul – leitmotiv – era să nu afle, să nu ştie… Acum ştia cu certitudine, dar se va preface că nu ştie. Era dinainte iertat, căci fără el nu putea trăi. „Dă Doamne, se ruga, ca acea femeie, indiferent cine o fi, să nu-l împingă la despărţire. Să nu-l vrea cu inel…“

— Mă auziţi?

— Da… Ce trebuie să ştiu?

Deşi erau singure în toată casa, Tanţa luă un aer conspirativ, scăzând instinctiv glasul:

— *Alantă* seară, numai ce isprăvisem de tăiat la salata de *biof* să-i pun mâine, cum ar fi ieri, doar maioneza…

Clotilda o repezi:

— Lasă poveştile!

Tanţa o privi descumpănită. Habar n-avea că există pe lume şi verbul a sintetiza, iar dacă vrei să priceapă creştinul, trebuie să-i spui de-a fir a păr totul. Încercă s-o ia totuşi pe scurtătură:

— Când am intrat în casă, am băgat dă seamă că uşa de la birău era dăşchisă şi să auzea aşa, ca la o forfotă. Mă apropiai pisiceşte, n-auzeam io prea bine că şi lăsasem apa să curgă în ghiuvetă ca o proastă. M-am uitat şi eu prin crăpătura uşii şi văzui…

— Ce?

— În birău iereau Domnişoru’ şi cu *aia*.

O detesta pe Ioana – „o sărăcană fandosită, parcă n-ar

lucra şi ea tot la stăpân“ – şi, instinctiv, evita să-i pronunţe numele.

— Care aia?

— Fata asta, Ioana…

Clotilda aştepta crispată. Începuse să se gândească la tot ce-i mai rău.

— Ce făceau?

— Spionau, spuse femeia închizând un ochi. Spionau la cufăraşul de fer din spatele tabloului cu fetiţa. Era dăşchis şi scotoceau înlăuntru… Era plină masa de hărţăloage, tot soiu’ de hârtii, ce ştiu eu ce… Vorbeau încet, se cunoştea că fac treabă p-ascunselea…

Martineasca şopti gâtuită:

— Şi mai departe?

— Asta nu pot ca să ştiu. Mi-a fost frică să nu dea apa afară din ghiuvetă şi m-am întors în bucătărie… Am zis să vă zic, mănânc pâine din mâna dumneavoastră.

Clotilda încercă să se ridice în capul oaselor:

— Ajută-mă să mă scol…

Trebuia să vadă ce se întâmplase în birou. Cum izbutiseră să deschidă casa de bani, Patrick nu cunoştea cifrul… Ce căutau? Făcuseră cârdăşie ca s-o jefuiască?… Dumnezeule, Ioana ca Ioana, o necunoscută, dar Patrick? Băiatul adorat, hoţ? Un hoţ netrebnic care s-o fure tocmai pe ea, pe Mami…

Zdrobită, răvăşită, cu genunchii moi, neascultători, sprijinită de braţul Tanţei, ajunse cu greu în birou.

* * *

Diana se gândise la toate. Lucrurile nu mai puteau fi amânate, s-a intrat în faza – ne mişcăm contra cronometru, care pe care! Va câştiga cel mai rapid, mai abil şi mai hotărât. În competiţia cu Dragoş, n-avea de gând să piardă.

Tentativele lui Doru Pavel de a o tempera („poate că totuşi a vrut doar să te sperie, nu are intenţii criminale…“ sau „să anunţăm totuşi Poliţia, în definitiv asta e misiunea

lor, să ne apere…“) eşuaseră lamentabil, Diana izbucnind în dureroase hohote de plâns: era singură la necaz, n-avea suflet de nădejde pe care să se rezeme, simţea deja răsuflarea morţii şi nu exista nici un cotlon unde să se ascundă! Degeaba se făIea Doru c-o iubeşte, uite că la greu, dă bir cu fugiţii…

Tânărul o asculta neputincios, cu inima zdrobită. Nu fusese la viaţa lui un îngeraş ba chiar a nimerit la un moment dat într-un anturaj de răufăcători, făcuse şi ceva puşcărie într-o poveste cu droguri, dar moarte de om nu săvârşise niciodată. De altfel, doi ani de recluziune îi băgaseră minţile în cap şi n-avea de gând să recidiveze. Noroc că fusese foarte tânăr, avea liceul terminat şi, după eliberare, izbutise să intre la Academia de Teatru şi Film. Considerase, şi chiar aşa simţea, că a început o viaţă nouă, din cea anterioară rămânându-i ca amintire doar cicatricele care-i însemnau figura şi trupul, şi faptul că ştia să-şi folosească pumnii.

— Te implor, nu te supăra, dar indiferent de motivaţie, o crimă rămâne o crimă! Nu-i ceva simplu, nu-i o partidă de biliard, nimereşti sau nu gaura. Trebuie cumpănită orice mişcare şi totodată trebuie să-ţi asiguri retragerea. N-avem voie să subestimăm Poliţia, crimele rămase nedescoperite le numeri pe degete şi mă întreb ce şanse am avea să nu fim prinşi? Pe urmă, nu mă îndur nici să-l las pe bietul Paulică să intre în belea, să umfle nevinovat vreo douăzeci de coţi…

Paulică, recuziterul teatrului, era un tânăr sfrijit, cu un aer de zăpăceală care-l făcea simpatic. Student la Drept, la fără frecvenţă, spera să devină mare avocat, „cu maşină babană, schimbată la doi ani“.

— Paulică nu va păţi *nimic*, decretă actriţa, pentru că, fiind nevinovat, nu se va putea reţine *nimic* împotriva lui.

„Şi dacă nu sunt de acord, ce faci?“ gândi Doru, dar nu avu curajul să formuleze întrebarea cu glas tare.

Planul urzit de Diana era în aparenţă extrem de simplu. Dragoş îşi va da obştescul sfârşit pe scenă, visul oricărui actor, şi gândind asta rânjise cu cinism, şi mâine, chiar la

finalul premierei cu *Odobescu*.

Piesa aparţinea unui tânăr autor. Fascinat de soarta, personalitatea cunoscutului scriitor şi de anvergura personajelor care-i mobilaseră existenţa, îi dramatizase viaţa, punând accentul pe aspectele mai puţin accesibile marelui public. Când spui Odobescu, gândeşti *Pseudokinegheticos* şi cam atât! Fără a dăuna imaginii distinsului intelectual, autorul îl coborâse de pe soclu, umanizându-l, neferindu-se să aducă la lumină cele „două funeste însuşiri ce-i dăduse o zână vrăjmaşă: inima prea vulnerabilă şi nemăsurata poftă de cheltuieli“, după cum se exprima un contemporan. Îndrăgostit pătimaş la şaizeci de ani de Hortensia Racoviţă, o femeie cu treizeci de ani mai tânără, profesoară de Geografie („fiinţă fără inimă şi conştiinţă... adevăratul mormânt al inteligenţei, al iluziilor, ba chiar şi al vieţii mele“), respins şi umilit de aceasta, marele scriitor căzuse într-o adâncă depresie. „Dezgustului de viaţă, aşa cum glăsuieşte scrisoarea de adio, patimii nenorocite pe care toţi o cunosc“, nu-i găsise decât o singură soluţie: moartea, „cea mai mângâioasă odihnă pentru mine...“ În piesă, la finalul actului trei, după ce îşi aşterne ultimele gânduri, explicându-se posterităţii, Odobescu îşi provoacă sfârşitul înghiţind o doză de otravă.

Ideea Dianei părea realizabilă, şi Doru îşi amintea că mai auzise de unul sau două cazuri similare, când actorul care, respectându-se rolul, trebuie să moară pe scenă, moare cu adevărat, prin înlocuirea unui element de recuzită anodin, cu un altul eficient. Astfel, Doru urma să substituie lichidul inofensiv pe care Odobescu, interpretat de Dragoş, şi-l toarnă dintr-o carafă cu apă pentru a înghiţi câteva pastile, cu „Verde de Paris“. Diana avea otrava. Acum câţiva ani, pivniţa le fusese invadată de şobolani. În timp ce Paulică va pregăti recuzita pentru actul trei, dar după ce va fi umplut carafa cu apă, va fi solicitat la poartă de un telefon urgent pe care îl va da chiar ea şi care, în lipsa apelantului, va fi calificat drept un banc prost. Se vor scurge astfel câteva minute, timp suficient pentru ca Doru să toarne otrava

peste apa din carafă. Având un rol episodic în piesă, prezenţa lui Doru în teatru nu va surprinde pe nimeni, iar ea, Diana, nedistribuită şi fără repetiţii în ziua respectivă, nici nu va călca pe la *Arlechino*.

— Şi după aceea? se interesă Doru cu o voce gâtuită.

Actriţa ridică din umerii superbi, brăzdaţi de două breteluţe extrem de fine, aşa cum avea la toate cămăşile de noapte destinate aşternutului împărţit în doi:

— După aia, a noastră-i viaţa! Eşti un amant uluitor şi cred că am început să ţin la tine.

Doru Pavel îi sărută amândouă mâinile cu ochii umezi de recunoştinţă.

— Pe mâine, deci…

Diana îşi trecu vârful limbii peste buze. Era ascuţită şi roşie, ca o acadea. Dacă n-ar fi fost atât de îndrăgostit, ar fi comparat-o cu limba despicată a unei vipere.

— Mi-e dor de tine! Ia-mă în braţe!

Năpădit de un val de patimă, Doru se năpusti asupra ei. Diana gemu dulce.

* * *

„Trebuie să ne calculăm mişcările ca la şah, să excludem posibilitatea oricărei gafe“, obişnuia să afirme în zilele acelea Fulguleţ, deşi nu atinsese în viaţa ei nici un eşichier. Cu respectivul *motto* în minte, se întâlni cu fiu-său la hotelul unde acesta locuia provizoriu. Găsi un Patrick destul de deprimat. Îl urmărea o senzaţie acută de nesiguranţă, şi rupt din cotidianul lui, nu reuşea „să se găsească“, de parcă ar fi trăit existenţa altcuiva. Se plictisea vârtos, avea tot timpul impresia că în vreme ce el stă claustrat între patru pereţi, cine ştie ce evenimente importante se petrec; îi lipseau şi ceasurile petrecute la *Clopoţei*, anturajul, exerciţiile fizice, altele decât un-doiul practicat de babalâci pe covorul camerei.

Maică-sa, prefăcându-se supărată, încercă să-i insufle

curaj:

— Ce-i blegeala asta pe tine?! Pentru numele lui Dumnezeu, eşti bărbat în toată firea, vrei să-mi spui că tânjeşti de dorul Martineascăi?!

— Nu-i vorba de asta... Mă simt dezrădăcinat şi am început să mă îndoiesc de toată combinaţia. Parcă mi-aş fi pus cap sănătos sub Evanghelie! În fond, ce-mi lipsea?!

Fulguleţ, nervoasă, ţipă, ceea ce nu i se întâmpla decât arareori şi numai cu Ioan Sârbu:

— Nu mă enerva, Patrick! Auzi, ce-i lipsea?! Asigurarea pe viaţă, asta-ţi lipsea! Ce te faci dacă mâine Clotilda închide ochii, că după cum am văzut-o, mult n-o mai duce! Aştepţi să-i vină neamurile să te ia cu făraşul? Să te azvârle din casă ca pe nişte ciubote găurite?

Patrick îşi astupă ostentativ urechile:

— Încetează, mi-ai mai spus de o mie de ori ce o să se întâmple cu mine! Mulţumesc de perspectiva luminoasă!

— N-am mai pomenit asemenea znamenie de om! se lamentă maică-sa, adresându-se de astă dată unui martor invizibil. L-a dăruit Dumnezeu cu toate însuşirile, chipeş ca un arhanghel, sănătos şi voinic, prost nu, cult, strălucitor în societate, toate bunătăţile într-o singură traistă, dar uite că nu-şi cunoaşte interesul! Timpul trece, nu se uită la ceas să vadă dacă ţi-ai isprăvit tu afacerile, ori ba.., nu stă după tine...

Patrick sări în picioare şi reteză de câteva ori odaia, dar n-avea unde să se plimbe şi se aşeză din nou, încălecând un scaun:

— Atunci să le isprăvim dracului odată, că m-am plictisit de colivie! De cinci zile admir de după gratii lumea şi natura!

— Gata! îl linişti Fulguleţ, azi te întorci acasă. Tocmai de asta am venit, ca să te pregătesc. Alaltăieri, am fost la Clotilda...

— Mi-ai spus! Ce-ai făcut acolo?

Maică-sa râse. Râsul ei nevinovat care-i înşela pe mulţi:

— I-am aplicat tratamentul. Faza a doua. Chipurile, voiam să mă sfătuiesc cu ea şi să acţionăm împreună ca să te

scoatem din ghearele unei femei fatale.

Patrick o cercetă speriat:

— Nu crezi că ai exagerat?

— Trebuia s-o dinamităm cumva! Stai să-ţi povestesc…

Îi reproduse cu lux de amănunte discuţia, interpretând pe rând – mimică, gestică, tonalitate – replicile ei şi ale Clotildei.

Era atât de mare contrastul între figura drăgălaşă, încă proaspătă, cu gropiţe de fetiţă, şi cinismul relatării, încât, pe moment, Patrick uită că aceea care povesteşte cu grimase e maică-sa şi se înfioră de silă.

— Nu merita totuşi să fii atât de crudă. Bănuiesc că suferă îngrozitor.

În ochii mierii ai maică-sii se aprinse o flacără feroce:

— Plăteşte pentru că n-a fost mai perspicace! În situaţia ei, era obligată să se gândească la perspectivele tale! N-a făcut-o, o face altcineva în locul ei!

— Nu ai vaga impresie că suntem doi nemernici?

— Am afirmat-o răspicat din ziua în care te-ai născut! Nu mă interesează nimeni şi nimic pe lume în afară de fiul meu!!!

— Chestie pe care tata încă n-a aflat-o!

— Dacă era mai puţin redus, ar fi înţeles-o singur. A fost norocul lui.

— S-o lăsăm baltă, avem timp pentru remuşcări…

Fulguleţ schiţă un gest de dispreţ:

— Remuşcări?! Acesta este un cuvânt care nu figurează în vocabularul meu şi îţi interzic să mai gândeşti în felul acesta! probleme să-şi facă baba că a trăit atâţia ani contra naturii, folosindu-se de tine.

Patrick tresări. Era prima oară când referindu-se la Clotilda, folosise meschinul „babă“.

— Încetează, mamă! La urma urmei, în jocul ăsta am intrat doi! Dacă ea e babă, ce sunt eu altceva decât un peşte ordinar?

— Pardon! respinse Fulguleţ. Tu ai fost doar un tânăr naiv care s-a lăsat ademenit între gratiile de aur ale unei colivii… Dar n-am venit să ne certăm!

— În regulă! Spuneai că azi mă întorc acasă…

— Exact! Seara târziu, aşa, cam spre nouă, când gândurile negre încep să dea asalt. E o oră la care de obicei nu mai speri să vină cel aşteptat. Îţi va fi atât de recunoscătoare, că-şi va pierde capul şi va uita să facă scandal. Pun rămăşag pe oricât că-ţi va cădea în braţe plângând.

Patrick o măsură cu o privire răutăcioasă, dar nu lipsită de admiraţie:

— Unde ai învăţat tu toate chestiile astea? În orice caz, nu în convieţuirea cu Ioan Sârbu cel Drept!

— De dragul tău, aş fi în stare să învăţ şi papuaşa!

— Să continuăm filmul! Aterizez deci pe la nouă şi ce zic?

— Eşti vesel ca de obicei, prevenitor şi aşa mai departe, pretinzi chiar că ţi-a fost dor de ea…

— Dacă încearcă să mă iscodească? Cum a fost, cu cine? …

— Te faci că nu înţelegi. Nici o vorbă despre Anca! Va fi fericită că o minţi, că mai prezintă suficient interes ca s-o minţi! Înşiri minciuni numai când ţi-e teamă să nu pierzi o persoană.

— Şi dacă totuşi îmi vorbeşte despre Anca?

— Nu ţi s-a părut suficient de importantă ca s-o pomeneşti. Cât priveşte o eventuală relaţie între voi, o ţii cu NU până la Dumnezeu, fără să minţi.

— Trăgând linia, ce câştigăm?

— O punem pe gânduri. Îi place ori nu, a primit un avertisment dur, te poate pierde în orice moment. Dacă nu acum, data viitoare!

Patrick rămase pe gânduri:

— Să nu excludem posibilitatea ca ea să renunţe la mine. E o femeie raţională şi cel puţin în afaceri, a dovedit că ştie să rişte, iar când a pierdut, a făcut-o bărbăteşte!

Fulguleţ îl privi fix:

— Dacă renunţă la tine, înseamnă că tu ţi-ai jucat cartea prost, fiule! Ar fi prima dată când m-ai dezamăgi.

După ce-l părăsi, începu să-şi strângă lucrurile. Se simţea nervos şi nemulţumit. Îi plăceau lucrurile simple, cu o

traiectorie lină şi previzibilă, visând încă din copilărie la o viaţă îmbelşugată, cât se poate de plată şi banală, la posibilitatea de a se desfăşura într-un lux costisitor. Dintr-o dată, în ultimele zile, totul se complicase îngrozitor, era silit să fie atent pe unde calcă şi câţi paşi să facă. Mai presimţea că nu-i ceva trecător, că belelele vor începe să curgă, răscumpărând cu grindină trandafiriul *dolce farniente* de până atunci. Cu două femei adânc implicate în viaţa lui, ca Fulguleţ şi Ioana, nu te puteai aştepta la linişte. Evenimentele ulterioare aveau să-i confirme temerile.

* * *

Când pe la şapte seara, Cireşica sună la uşă, Emil se afla în baie. Îi deschise Cecilia care tocmai se pregătea să plece la concert. Îşi prinsese pe reverul costumului singura ei bijuterie, o camee străbună montată într-un onix şi cu patru perle mici, corespunzând punctelor cardinale. Cele două femei se măsurară la fel de uluite. Cireşica nu mai văzuse încă o asemenea dihanie de femeie şi, într-adevăr, puţine erau uşile – excluzând porţile instituţiilor –, pe care sora gămanului putea intra altfel decât strecurându-se pe o diagonală şerpuită. La rândul ei, Cecilia nu văzuse un exemplar atât de specific de târfă maidaneză decât în filme. Încredinţată că femeia s-a înşelat asupra adresei, o întrebă pe cine caută. Cireşica surâse în noua ei manieră, etalându-şi dinţii rari, mânjiţi cu ruj:

— Pe domnul Emil Mărgescu…

Cecilia, consternată, o conduse în salon. Îi venea să plângă (câtă decădere şi ce prag de disperare trebuia să fi atins bietul Emil, dacă a ajuns să se culce cu o zdreanţă ca asta!) şi îşi aminti înfiorată de prima lui experienţă sexuală care trebuie să se fi consumat în aceeaşi zonă. Dintr-o dată, nu mai avu chef să se ducă la concert, ar fi plâns în camera ei de mila fraţilor Mărgescu şi ar fi adormit răpusă, după două beri îndoite cu vodcă, o descoperire recentă pentru ea şi care o făcea să doarmă fără scurtcircuit şi fără vise.

Realiză însă că frate-său ar fi preferat să rămână singur cu pacostea asta vopsită, de aceea şi fixase întâlnirea în zi de concert. Părăsi deci apartamentul cu lacrimi în ochi şi inima strânsă. „Măcar de n-ar lua vreo boală de la ea…“

Emil prepară o cafea la fierbătorul electric şi amândoi îşi aprinseră ţigările.

Rotindu-şi ochii prin interiorul înecat în jeg, Cireşica surâse galeş:

— Trebuie să-ţi spun că mă simt ca acasă.

— Ce vrei să spui?

— Aceeaşi mizerie, poţi ridica gunoiul cu lopata! Cred că noi doi ne-am potrivi în multe privinţe.

Privirea se voia ispititoare, trupul descărnat se oferea, şi de teamă să nu fie violat, Emil se grăbi să sublinieze:

— Scumpa mea, pentru a întâmpina eventuale neînţelegeri, mă simt obligat să te avertizez că sunt cu desăvârşire impotent. De două cincinale, nu mă mai… deranjează.

Cireşica, deşi descumpănită, râse uşurel:

— Ce drăguţ! Bărbaţii nu sunt de obicei atât de sinceri!

— Îţi apreciez prea mult prietenia ca să încerc să te păcălesc. Ce-ar fi să-i dai drumul? De luni de zile mă ţii pe cărbuni aprinşi!

— …în privinţa seducţiei, Diana putea să dea lecţii de mică. Poseda această însuşire fantastică de a-i câştiga pe oameni încă din prima clipă, de a-i subjuga, de a-i face să-i ciugulească din palmă. Avea de pildă un stil al ei să se facă covrig în braţele viitoarei „victime“ şi să-l sărute uşurel pe gât, un stil care topea inimile. De aici, dorinţa de a o imita şi începuturile carierei mele de spion despre care ţi-am pomenit azi dimineaţă. Privitul pe gaura cheii era una din sursele mele de informaţii şi, cu timpul, am dibuit locuri de unde o puteam pândi fără să mă vadă. În special după asta mă dădeam în vânt, s-o pot privi când se crede singură. Şi am petrecut nenumărate ceasuri veghind sub patul ei.

— Barem ai învăţat ceva?

— Pe dracu’! Ceea ce are Diana în sânge nu se învaţă cu

profesori ori făcând conspecte. Ai sau nu, dar chiar când am înţeles că nu-i vorba de trucuri concrete am continuat s-o spionez, urmărind cum se fasonează la oglindă, închipuindu-se în diferite ipostaze. Dacă mă gândesc azi, la anii adolescenţei noastre, îmi vine să cred că mai mult de jumătate din timp, Diana şi-l petrecea la oglindă, iar eu iscodind-o din umbră… Mai toarnă-mi şi mie!

Emil zâmbi. Era o diferenţă între trista figură a Cireşicăi pe care o cunoscuse la Fundaţia aia a plictiselii, *Curaj*, şoarece mohorât, căutând ungherele, de o timiditate care părea ireversibilă, şi „dama“ emancipată din faţa lui, pe cât de suspectă, pe atât de inexplicabilă. Parcă voia cu orice chip să scandalizeze.

— Constat că ţii la băutură…

— Bunicul a avut vie la Drăgăşani. Nici unul din familie nu duce paharul la ureche. La noi la masă, sunt nelipsite solniţa şi carafa de ţuică sau vin… Unde am rămas?… Da! După cum era de prevăzut, după bacalaureat, Diana a dat la Academia de Teatru şi a intrat cu brio. Eu îmi pregăteam licenţa. Între noi se instalase o perioadă de aparentă acalmie, ceva ca un fel de armistiţiu. La insistenţele familiei, pe care eu mă prefăceam că le ignor, pentru că mi se păreau umilitoare, a început să mă scoată în târg. Mai precis, să mă ia cu ea la diferite petreceri, în excursii, chiar într-un turneu pe Litoral. La început am refuzat, dar ai mei, şi mai cu seamă Vica, iremediabila optimistă a familiei, au insistat enorm: „Mai ieşi şi tu în lume, mai vezi şi altceva decât cărţi şi televizor, nu ştii niciodată de unde sare iepurele…“ „Parcă spuneai, tanti, că vaca bună se vinde din grajd, nu trebuie scoasă la târg!“ „Ei, asta pe vremea lui mam’mare, când fetele ieşeau doar cu mama la biserică şi în rest, piguleau la gherghef aşteptând peţitori!“

— Mai reticent era tata, pentru că nu vedea deloc cum mi-aş putea găsi eu un partener într-un mediu prin excelenţă plin de vampe şi bărbaţi răsfăţaţi. Îi era teamă să nu sufăr şi mai mult, exilată într-o izolare care s-ar fi produs prin forţa lucrurilor. Totuşi, am început să ies cu grupul Dianei, toţi colegi de Academie şi ca să fiu sinceră, extrem

de simpatici. Pe atunci, mai aveam naivitatea să-mi închipui că poţi schimba cursul destinului şi m-am străduit din răsputeri să uit nefericita mea experienţă cu Ionuţ... Cu ocazia acestor mondenităţi, pentru mine, am cunoscut-o pe Monica Miclea...

Un ciocănit discret le întoarse capetele spre uşă.

— Da! făcu Emil simplu, fără vreo invitaţie.

Un glas sfios, nesigur, aparţinând unei vârstnice, se interesă de dincolo de uşă:

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de mâncare, mamă? Sunt obosită şi aş vrea să mă culc...

— Fă-mi nişte sandwich-uri şi lasă tava în sufragerie. Ceva mai multe, că am o vizită.

Paşii se îndepărtară şi Cireşica zâmbi:

— Dresură de înaltă clasă! Am impresia că nimeni nu crâcneşte în faţa ta.

— Nu-i vorba de dresură, ci de un mod civilizat de a trăi la comun. Nici eu nu dau buzna în cameră la mama sau la soră-mea, dacă nu sunt poftit.

Cireşica râse:

— La mine dau buzna peste tine şi în closet, dar noi suntem o familie indiscretă... Ţi-am povestit toate acestea ca să poţi înţelege contextul, cum a fost posibil să intru în posesia unui secret greu, un secret care nu umblă pe toate uliţele... Ai cunoscut-o pe Monica, aşa mi-ai spus...

— Fireşte, altfel nu stăteam noi aici, faţă în faţă.

— Mersi, surâse Cireşica. Apropo de Monica, am certitudinea că a fost cea mai desăvârşită fiinţă din câte mi-a fost dat să cunosc. Prea desăvârşită pentru lumea asta. Şi nu o dată mi-am zis că poate şi de aceea a strâns-o Dumnezeu de timpuriu. Nu era loc pentru ea aici, îngerii n-au ce căuta pe Terra!

— Absolut de acord, spuse încet Emil. A fost un înger...

— Interesant este faptul că toată lumea observase cât e de desăvârşită dat fiind că cele mai alese calităţi ale ei nu ţineau de exterior, iar Monica nu făcea nici cel mai mic efort de a ieşi în evidenţă. Asta spre deosebire de Diana care nu ştie ce să mai facă pentru a concentra întreg jetul

reflectoarelor asupra ei. Vezi, Diana „speria“ printr-o frumuseţe strălucitoare; Monica înduioşa, transmitea cele mai suave sentimente doar privind-o, bunătatea şi candoarea care o caracterizau te făceau s-o îndrăgeşti înainte de a-ţi da seama ce se petrece cu tine.

Mărgescu îşi suflă zgomotos nasul care începuse să plângă:

— Spui lucruri atât de adevărate!...

— Vezi, în aceşti cinci ani care au trecut de la nenorocire şi de când eu ştiu ceea ce ştiu, m-am gândit de multe ori la întâmplarea de atunci şi la subiecţii ei... Rivalitatea dintre Diana şi Monica trebuia să se nască în mod fatal! Două fiinţe foarte speciale care s-au întâlnit pe aceeaşi felie de viaţă, având un itinerar comun. Aş sublinia totuşi aici un amănunt! Doar Diana percepea existenţa lor în aceeaşi zonă drept rivalitate, în vreme ce Monica privea situaţia cu o indiferenţă boierească. Diana era o simplă colegă de Academie, ulterior de teatru, nu încăpea invidie şi cred că-i lipsea chiar şi spiritul de competiţie. Tot ce făcea ea friza perfecţiunea pentru că aşa fusese zămislită, iar oamenii urmau doar să-i stabilească locul în top. Dacă aveau timp şi chef... Ea îşi urma oricum şi imperturbabil calea...

Ciocănitul discret din uşă se repetă, deci tava cu tartine se afla pe masă.

— Mersi! ridică gămanul vocea, făcându-i semn Cireşicăi să continue. Mai avea chef de băut, vor mânca mai târziu.

— Au terminat amândouă Academia cu notă maximă, deşi Diana era încredinţată că ea merita locul I în exclusivitate, şi au intrat prin concurs la *Arlechino*. Ca un făcut, destinele lor se ţineau de mână, erau la fel de distribuite în roluri „grase“, solicitate în aceeaşi măsură de televiziune şi de diverse case de filme. Deveniseră în acelaşi timp celebre, iar colegii şi publicul se împărţiseră în două tabere, fiecare susţinând că una sau alta dintre preferate e cea mai talentată.

— Cert, Monica o surclasa, declară Emil. A fost singura actriţă care m-a făcut să plâng.

— Eu spun la fel. Diana e foarte spectaculoasă, umple

scena şi eclipsează cu simpla-i prezenţă. Monica nuanţa mai convingător, putea fi diversă, fără manierisme, şi cu o capacitate de a te lua cu ea, de a-ţi părăsi scaunul ca s-o însoţeşti, să te poarte pe unde pofteşte în asemenea măsură, încât pierdeai simţul realului. Când juca Monica, puteai într-adevăr spune că le uitai pe toate! Diana susţinea că nu face decât să-şi transfere pe scenă personalitatea de mironosiţă, „beleşte ochii ăia holbaţi şi se pişă pe ei“, iar publicul fraier înghite… Cu o adversară ca Diana, nenorocirea plutea în aer, dar factorul care a declanşat-o l-a constituit o coproducţie franco-italo-română, o parodie contemporană după *Don Quijotte*. Diana şi Monica primiseră amândouă propunerea să dea probe pentru *Dulcineea*. De ce, habar n-am, însă aveau să le dea abia peste trei luni, adică la începutul toamnei. Nu ştiu eu cât de familiarizat eşti cu lumea teatrului, dar…

Emil puse paharul uitat gol în mână pe masă:

— Realizez miza. Fantastică!

— Fabuloasă pentru orice actriţă românca! E subiect de vise frumoase. Să joace într-un film *made in West*, alături de monştri sacri şi încă într-un rol principal! De aici până la Holywood, o zvârlitură de băţ. Suficient un tun pentru ca după aceea, comenzile să înceapă să curgă! Monica se bucura domol, după cum îi era firea, Diana în schimb, jubila. Era însă o întreprindere din care trebuia exclus riscul, n-avea altă soluţie decât s-o scoată pe Monica din competiţie. Mai trebuia acţionat şi rapid, şi în timp concentrat. Pe scurt, a recurs la o soluţie diabolică. Dragoş şi Patrick i-au fost complici eficienţi şi devotaţi.

Fata se opri să-şi mai aprindă o ţigară. Fuma ca începătorii, cu înverşunare, mai încântaţi de complexul gestic decât de actul în sine. Privind-o absent, Mărgescu realiză că se petrece cu el un fapt neobişnuit. Timp de o oră uitase că în sufragerie îl aşteaptă o tavă cu merinde, mai precis, uitase de foame. Se ridică totuşi şi o aduse, cântărind din ochi dacă ceea ce preparase maică-sa era suficient pentru doi inşi. La vederea merindei, Cireşica începu să râdă înveselită. Auzise de sandwichuri mamut,

dar nu văzuse niciodată. Practic, bătrâna tăiase patru franzele obişnuite pe toată lungimea lor şi între felii introdusese un frigider complet: unt, jambon, ouă răscoapte, brânză topită, felii de tomate şi ce-o mai fi încăput; nu observai până nu muşcai din ele.

— Dintr-unul din ăsta, eu mă satur trei zile.

— Se vede, răspunse cu indiferenţă gămanul. Poţi, totuşi, să te serveşti cu toată încrederea. Franzela-i de la *Gibel*, un tip care are cea mai bună pâine din tot Bucureştiul.

El însuşi înşfăcă una şi-o isprăvi din şase înghiţituri numărate în gând de Cireşica. După ultimul dumicat, trase un gât lung de coniac şi, satisfăcut, îşi împleti degetele peste pântecele uriaş. Aştepta continuarea.

— Aşa cum îţi spuneam, trebuia să se mişte repede, aveau doar trei luni la dispoziţie…

— Ce-au făcut?

— Au creat toate premisele pentru ca Monica să se îndrăgostească de Patrick.

— De ce nu de Dragoş?

— Ar fi bătut la ochi, Dragoş era „oficialul“ Dianei, amănunt de notorietate. În afară de asta, profund cinstită şi morală cum era, Monica ar fi respins avansurile amantului unei prietene. Să „sufle“ partenerul alteia, iată o faptă odioasă la care nu s-ar fi pretat în ruptul capului… Mai e un aspect! Şi Dragoş şi Patrick sunt bărbaţi chipeşi cum nu întâlneşti prea mulţi. Patrick are însă ceva în plus, un ceva greu de definit, un farmec aparte, care-l face de-a dreptul irezistibil. Simţi că i-a pus Dumnezeu degetul pe frunte.

Emil surâse blând, maliţios:

— Să înţeleg oare că tu ai reuşit să te sustragi acestui şarm de esenţă specială?

— Îmi cunosc lungul nasului, admise fata cu naturaleţe. Trebuie să recunosc totuşi că nu aş fi rezistat curţii pline de gingăşie, dar tenace, practic asediului la care a fost supusă Monica. Spre ghinionul ei, era şi tare nevinovată, inadmisibil de candidă, la primul bărbat din viaţă, complet nepregătită să se înfrunte cu un Don Juan de talia lui Patrick.

— Ştia că-i însurat?

— Nu, şi când a aflat, răul se comisese. Nu mai putea lupta cu propriile sentimente, se afla deja între corzi. Am văzut-o în perioada aceea la un matineu şi mi-am dat seama că era iremediabil pierdută.

— De unde ştii toate amănuntele astea?

— Ţi-am mai spus că mă aflam într-o aşa-zisă lună de miere cu Diana. Când au început să iasă în patru, mă luau şi pe mine pentru ca Monica să se simtă mai liniştită, mai în siguranţă. Constituiam un fel de garanţie de seriozitate, o asigurare tacită că lucrurile se vor desfăşura în mod decent. Doar cine a cunoscut-o pe Monica îşi poate închipui că mai există astfel de specimene, printre tinerii de azi! Era neprihănită, dezarmată, leală şi virtuoasă ca o fecioară din Evul Mediu... Patrick s-a adaptat imediat stilului şi a început „s-o iubească“ în termenii unui cavaler din aceeaşi epocă. Flori, mormane de flori, strângeri de mână, dans cuminte, fără tâmple lipite, sărutări caste pe frunte toate sub privirile înduioşate şi aprobatoare ale Dianei şi ale lui Dragoş, care într-un fel le patronau amorul. Stabiliseră printre altele, că ei le vor fi naşi. După plimbări idilice, restaurante şi baruri, au urmat evadările pentru o zi sau două în afara Bucureştiului, atunci când o permitea programul de la teatru. Indiferent unde trăgeam, se luau trei camere. Una pentru cuplu, Patrick dormea singur, iar eu cu Monica în alta. După două luni de curte asiduă, au început să rezerve doar două camere. Eu n-am mai fost invitată să-i însoţesc...

Emil scrâşni, frângând ţigara între degete. Strivi mucul aprins sub talpa pantofului, fără menajamente pentru covor.

— Cât canalism! Câtă mârşăvie! Cum de-ai tăcut?

Cireşica se strâmbă:

— Ascultă, băieţaş, nu uita că le aveam şi eu pe-ale mele, eram şi eu supărată pe oameni şi pe destin. Ca mine nu mai suferea nimeni şi puţin îmi păsa de ce se întâmpla cu alţii. Îmi ziceam că dacă la douăzeci şi trei de ani e mai gâscă decât o fetiţă şi mai crede în Moş Crăciun, Feţi Frumoşi pe cai năzdrăvani, e treaba ei! Pe de altă parte, aş

minţi să pretind că n-am intuit ceva murdar la mijloc, dar certitudinea am căpătat-o doar după ce Monica devenise plastelină în mâinile lui Patrick. Ne aflam cam pe la sfârşitul primăverii, pe înserate. Trebuie să-ţi spun că acasă, Diana ocupă odăile din spate care dau în grădină. Ferestrele erau deschise, iar Diana se credea singură în toată casa. Eu mă întorceam de la o şedinţă cretină cu părinţii şi mi-am dat seama încă din stradă că soră-mea are musafiri. Recunoscusem Toyota lui Patrick şi Dacia lui Dragoş. În virtutea inerţiei – ţi-am spus că spionatul Dianei a devenit o a doua natură la mine –, m-am furişat în curte şi tupilându-mă sub fereastră, am început să ascult. Tocmai suna telefonul…

— Ce faci? întrebă Dragoş. Tot nu răspunzi?

Diana ridică din umeri:

— E tot Monica. Se perpeleşte…

— N-am căutat-o de două zile, spuse Patrick. E o chestie care nu s-a mai întâmplat. Într-un fel, am remuşcări…

Diana îl repezi:

— Ia nu fă şi tu pe sfântul! Vrei să-mi spui că-i prima muiere pe care o faci să plângă după tine?! N-ai mai lăsat pe nimeni cu ochii-n soare?

Patrick clătină arătătorul fără să mişte mâna:

— Niciodată deliberat. Nu contest că mi s-a întâmplat să fiu ticălos, dar nu cu premeditare. N-am spus nici uneia te iubesc, fără s-o cred cel puţin pe moment.

Diana luă ţigara din mâna lui Dragoş şi trase un fum:

— Ei bine, ai făcut-o acum! Şi nu observ nici o gaură în cer!

— Sincer să fiu, mărturisi Patrick, mi-e milă de ea. Pe deasupra era şi virgină.

Dragoş începu să râdă:

— Uite un privilegiu de care eu n-am avut parte!

Diana îi dădu o palmă uşoară:

— Nu fi măgar! I-ai făcut un serviciu, îi spuse apoi lui Patrick.

Patrick ridică ochii spre Diana:

— Nimic nu-ţi poate sta în cale, aşa-i?

— În orice caz, nu voi admite să mă împiedic de o balegă ca Monica Miclea! Prefer să crăp în clipa asta, decât s-o ratez pe Dulcineea! E marea şansă a vieţii mele! Şi măcar de mi-ar lua-o înainte o Pamela Anderson sau Cindy Crawford, nu c-ar fi mai cucuiete ca mine, dar au atuurile vedetei de peste gârlă! Cine îmi face mie reclamă de milioane de dolari?!

Dragoş îşi puse un picior peste celălalt, cu eleganţa studiată a scenei, deja intrată în sânge:

— Nu trebuie să-mi explici ce înseamnă Dulcineea pentru tine şi încă în anturaj pricopsit. E ca şi cum mi l-ai plimba mie pe sub nas pe d'Artagnan! Chestia-i cum o scoţi din cărţi pe Monica! Deocamdată, nenorocita a dansat după cum i-am cântat. Dar mai departe?

Ura, pizma, răutatea întinseră pielea Dianei pe obraji, profilul sugera o felină.

— Patrick trebuie s-o aducă în situaţia în care să nu mai fie în stare să se prezinte la probe, să nu-i mai ardă de nimic. Pur şi simplu să nu-i mai pese! Şi-aşa, nu-i o ambiţioasă, nu va lupta nici acum.

— Practic, cum vezi chestiunea?

— O va copleşi disperarea! Va intra în spital, se va spânzura, va înghiţi cuie sau se va arunca de la etaj, oricum, va abandona cursa. Sub nici o formă, urlă, nu trebuie să se prezinte la probe!

Dragoş aprecie, fluierând admirativ:

— Eşti diavolul în persoană, soro! Vai de cel care-ţi stă în cale!

Diana râse cu toţi dinţii:

— Constat că din cauza asta nu mă iubeşti mai puţin!

— Ba mai şi sunt în stare să-ţi fiu complice la o chestie a naibii de jegoasă!

— Păcatul să fie al meu.

Patrick se ridică în picioare şi trase adânc aer în piept:

— Un act de ticăloşie constituie şi el un eveniment! Hai să-l sărbătorim! Propun *Flamingo*!

— ...Diana a cobit bine, conchise Cireşica. În cele din urmă, Monica s-a aruncat de la etaj. Două săptămâni, poate trei, nu-mi mai dau seama, timp în care Patrick a împins-o pas cu pas în abisurile disperării, a fost mai mult decât putea ea îndura...

Emil, cu obrajii graşi uzi de lacrimi, se interesă răguşit:

— Concret, cum a procedat?

— A început s-o ocolească sistematic, abia se lăsa zărit, şi atunci pe fugă, şi pe măsură ce Monica devenea mai insistentă, nemernicul se arăta tot mai indiferent, monument de gheaţă. Spre final, i-a spus verde că a intervenit altcineva în viaţa lui. Am văzut-o în perioada aceea. Devenise o umbră, nici nu mai putea fi vorba de dat probe. Cred că n-ar mai fi fost în stare să recite nici pe scena grădiniţei. De altfel, a şi cerut concediu medical.

Mărgescu îşi suflă nasul zgomotos:

— Îmi amintesc bine perioada aceea. Stătea întinsă pe canapea şi privea ore întregi unul şi acelaşi punct din tavan, iar lacrimile nu se mai opreau. O imploram să vorbească, să spună ce o roade, cum aş fi putut s-o ajut. Plângea lin, ca o icoană, şi era mută ca o statuie. Doamne, dacă aş fi ştiut atunci...

Cireşica îl privi dintr-o parte. Întrebă uscat:

— Ce-ai fi făcut? Răul era deja consumat, şi ea îndrăgostită până la disperare, că nimic nu i l-ar mai fi putut scoate pe Patrick din minte. I-ai fi spus că a fost victima unei odioase înscenări menite s-o scoată din competiţia cu Diana. Ei şi? Ea tot îl iubea. Cred că Monica a fost una dintre nefericitele alea care se dăruiesc cu toată fiinţa lor doar o dată în viaţă. Femeia unei singure iubiri.

— De ce tocmai nemernicii au parte de astfel de fiinţe?

Cireşica rânji:

— E unul din misterele de nepătruns ale Domnului! De ce ne-am nimerit noi, doi monştri de urâţenie?!

Emil declară cu jumătate de gură:

— Eu şi soră-mea, dacă am fi băgat mai puţin în noi, n-am fi fost tocmai de lepădat...

De astă dată, Cireşica râse de-a binelea:

— Cine vă împiedică să încuiaţi frigiderul şi să aruncaţi cheia în gârlă?... Las-o baltă! Acum am să-ţi vorbesc despre ultimele momente ale Monicăi.

Emil se uită la ea ca la o nălucă, nu-i venea să-şi creadă urechilor:

— Cum?! Adică... vrei să spui c-ai... asistat-o?!

— Da.

Tava se golise – gămanul mâncase toate sandwich-urile, inclusiv cel din care ciugulise Cireşica –, în schimb, ceştile de cafea şi paharele cu alcool erau pline. Încăperea se umpluse de fum, dar amănuntul părea să nu-i deranjeze.

— Nu trebuie să te surprindă, explică Cireşica. Când eşti la pământ, te agăţi şi de un puf de păpădie. Pierzând complet controlul, Monica a apelat la mine. Eram sora Dianei, iar Diana era bună prietenă cu Patrick. Ideea ei părea simplă. Trebuia s-o rog pe Diana să intervină pe lângă Patrick, asupra căruia avea oarece autoritate, să-l determine să capete o ultimă întrevedere. Nu cerea nimic mai mult decât să-l mai vadă o dată! Aşa i-am devenit confidentă şi am petrecut multe ceasuri în preajma ei. În ziua aceea fatidică, mai bine-zis, seara târziu...

— Marţi 15 iulie 1995, îşi aduse aminte Emil.

— Exact. Venisem să-i explic că Diana încercase să-l abordeze, îl implorase în sensul celor solicitate de Monica, se ajunsese chiar la ceartă – susţinea perfid soră-mea –, dar Patrick rămăsese neînduplecat, refuza pur şi simplu să discute. Monica părea că nu înţelege:

„Doamne, dar nu cer decât o întâlnire. Una singură şi în orice condiţii...“

„Încearcă să te resemnezi. Pleacă din Bucureşti, dispari din peisaj pentru o vreme şi ai să vezi că te linişteşti...“

„Să dispar din peisaj, la soluţia asta m-am gândit şi eu... Crezi că nu mai am nici o şansă?... Am să mai încerc o dată... Ultima dată...“

— A luat telefonul în poale şi a format numărul lui Patrick. L-a sunat pe celular, să nu dea peste Martineasca. Bestia a răspuns, iar eu am ridicat receptorul de la derivaţia din

bucătărie. Am asistat la o discuţie pe care n-am s-o uit în veci. Ţi-o pot reproduce silabă cu silabă... N-am auzit încă pe cineva sau despre cineva, conjurând atât de sfâşietor, umilindu-se dincolo de orice limite. Iar el atât de nemilos, de trivial şi de crud! Am convingerea că textul i-l sufla Diana. Numai ea putea fi atât de crudă!...

„Îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar de două zile încerc să te găsesc...“

„Foarte târziu.“

„Iartă-mă, dacă te-am deranjat...“

„M-ai deranjat. Tocmai o puneam.“

„Scuză-mă... Poţi să-mi acorzi cinci minute! Doar atât, jur, cinci minute! E vorba de ceva vital!...“

„N-am timp.“

— Monica începuse să plângă în hohote:

„Te implor, Patrick, în genunchi te rog, pentru tot ce-a fost între noi, te conjur! Doar cinci minute!“

„Nu înţelegi, bambina, că n-am timp? Mi-ai întrerupt încălzirea, se enervează dama!“

„Cinci minute, comoara mea! Jur că nu te reţin mai mult... Dacă nu, mă omor! Viaţa mea contra cinci minute, Patrick! Jur că mă omor!“

Cireşica făcu o pauză. Lăcrima şi ea, parcă impresionată de propria relatare:

— Am să-ţi redau cuvintele canaliei, ultimele cuvinte pe care le-a auzit Monica, înainte de a închide ochii pentru totdeauna:

„Omoară-te, moluscă infectă! O zdreanţă şi-un scai ca tine nici nu merită să trăiască! Grăbeşte-te! Crapă odată şi fă-mă fericit!...“

— În secunda următoare, Monica s-a aruncat pe fereastră.

Muşcându-şi degetele, Emil reuşi să articuleze:

— Unde era Luiza Miclea, vreau să spun bunică-sa?

— De o lună, la băi, la Govora. Habar n-avea de nimic.

Emil apucă braţul Cireşicăi. Fără să-şi dea seama, strângea cu toată puterea şi fata gemu. Gămanul parcă n-o

auzi, îi căuta luminile ochilor:

— Tu de ce n-ai intervenit? De ce n-ai oprit-o?

Cireşica îl măsură cu un sarcasm amar:

— Ţi-am zis că eram în bucătărie. Cât timp crezi tu că-ţi trebuie ca să te arunci pe fereastră?!

* * *

Lucrurile se desfăşurară punct cu punct, aşa cum le preconizase Diana. În pauzele dintre intrările în scenă (tot rolul lui Doru Pavel se rezuma la circa treizeci de replici presărate de-a lungul piesei) jucă table, ca de obicei. Deliberat, îl alesese ca partener pe Păsăreanu, un actor în vârstă, constant iubit de public în toţi cei patruzeci de ani de activitate. Omul suferea de prostată, îi era frică de operaţie, preferând să îndure neplăcerile bolii. Astfel, la fix jumătate de oră, avea nevoie de toaletă. Doru îl urmărise pe ceas şi constatase că nu existase abatere. Dacă se întâmpla să-l apuce pe scenă, nefericitul avea în pantaloni, odioasa pungă. În consecinţă, la opt şi un sfert când Păsăreanu se duse la WC, Doru îi telefonă Dianei, comunicându-i scurt: „Suni la nouă fără un sfert fix, exact peste jumătate de oră. Fii foarte atentă!“

Şi într-adevăr, la ora indicată, Păsăreanu se ridică de pe scaun cu veşnicul lui zâmbet jenat, completat de autoironia „mă scuzi, mon cher, mă duc la dans“. În acelaşi moment, Diana sună la Poartă şi cu glas prefăcut îl solicită pe Paulică, recuziterul. În vreme ce cei doi lipseau, Doru turnă în cana de porţelan o doză zdravănă de Verde de Paris. Manevra se desfăşură rapid şi fără accidente, recuzita pentru actul III, fiind deja pregătită de conştiinciosul Paulică.

Când acesta se întoarse de la telefon, îl găsi pe Pavel şi pe Păsăreanu continuându-şi partida. Îl necăjea apelul primit, încredinţat fiind că Hildegard, iubita lui din Austria, încearcă să ia legătura cu Bucureştiul şi nu izbuteşte.

Doru fu chemat apoi în scenă, îşi făcu numărul în câteva

minute şi se întoarse. Reluă partida, dar mintea îi era în cu totul altă parte. Ar fi vrut să fugă, să se refugieze lângă Diana şi să nu asiste la finalul piesei. Gestul ar fi atras însă atenţia prin neobişnuit. Îndrăgostit pătimaş de meserie, Doru, indiferent că era vorba de repetiţie sau spectacol, sosea primul la teatru şi pleca ultimul. Aruncă zarurile. Şase-şase! A treia sau a patra oară. Era în mână. Să fi fost ăsta un semn?

Publicul îl urmărea cu sufletul la gură. Fără îndoială că Dragoş Mateiescu era un mare actor, dar parcă în *Odobescu*, se întrecea pe sine însuşi, şi chiar colegii din culise, tulburaţi, simţeau că în seara aceea, Dragoş juca atins de aripa geniului. În timp ce-şi aşternea, în clasica scrisoare a sinucigaşului, mesajul către posteritate, spectatorii îşi reţineau respiraţia, se auzeau suspine. Pretutindeni se vedeau batiste, şi Dragoş avea impresia că sala se umpluse de fluturi albi, cu aripile pleoştite. Cu gesturi măsurate, desfăcute, menite să sporească tensiunea momentului, îşi turnă „apă“ în pahar şi luă pastilele, una câte una. Se gândi la similitudinea de situaţii, amândoi, şi actorul şi personajul interpretat bolnavi, răpuşi de dragoste. Doar că el, Dragoş, va închide ochii la câteva secunde după femeia netrebnică. După Diana. Vor pleca în iad, ţinându-se de mână. Duse paharul la gură şi înghiţi lung.

Un răcnet de o sinceritate absolută sfâşie liniştea din sală şi actorul se prăbuşi, bătând aerul cu mâinile.

Spectatorii se ridicară ca unul în picioare şi începură să ovaţioneze în delir. Dragoş era un actor de geniu, iar moartea lui Odobescu fusese extrem de convingătoare.

* * *

Moartea lui Dragoş Mateiescu zgudui întreaga ţară. Datorită frecventelor apariţii la televiziune era cunoscut ca

un *show-man* de mare clasă, iar rolurile memorabile din teatru îi aduseseră nenumăraţi fani chiar şi în rândurile elitei intelectuale. Glasuri mai vârstnice îi deplângeau dispariţia găsindu-i echivalenţe cu, unicii la vremea lor, Vraca sau Mihai Popescu, dar toată lumea era copleşită de senzaţionalul acestei morţi. Subiectul, tinereţea sa, împrejurările decesului, o carieră splendidă dintr-o dată şi nemilos curmată, leitmotivul „nu-i lipsea nimic, avea tot ce-şi poate visa o fiinţă omenească, de ce trebuia să-l strângă Dumnezeu?! Sunt atâţia nenorociţi prin azile, bătrâni uitaţi de soartă, bolnavi şi flămânzi care-şi imploră moartea şi uite-i că trăiesc…“

Tot aproape în unanimitate, opinia publică nutrea convingerea că actorul nu murise în urma unui accident nefericit, ci că fusese vorba despre o crimă. Aici însă, părerile începeau să se împartă. Unii socoteau că i-a venit de hac vreo disperată din amor, abandonată după o scurtă aventură, pentru că, ştii şi dumneata cum sunt artiştii, le sar femeile de gât, iar ei nici n-au timp să se fixeze… Alţii, mai machiavelici şi înclinaţi să caute spini în mămăligă, adulmecând cu tot dinadinsul după răul din semenii lor, erau convinşi că seducătorul actor fusese suprimat din invidie profesională.

Pentru că părinţii lui ţineau cu tot dinadinsul să fie înmormântat la Craiova, în cavoul familiei, Dragoş fu expus în holul teatrului, încă de pe acum îngropat sub un munte de flori. Cei veniţi să-i aducă un ultim omagiu erau uluiţi de mulţimea care asaltă vreme de două zile marele hol de la *Arlechino.* Bătrânii săriţi de şaizeci de ani îşi aminteau de o prezenţă la fel de numeroasă la catafalcul lui Gheorghiu-Dej, filosofând cu amărăciune: „Dacă avea vreo treizeci-patruzeci de ani mai mult, să-mi spui şi mie câţi mai veneau! Tinerii au totul de partea lor.“

Diana îşi făcu o apariţie estetic tragică, determinând asistenţa să-i deschidă instinctiv cărare. În doliu elegant, à la înmormântările selecte din filmele americane, cu o pălărie cu boruri largi peste care cădea o voaletă somptuoasă cu muşte, era de-o frumuseţe răpitoare.

Oamenii o mâncau din priviri şi de câte ori ducea batista la ochi, lăcrimau şi ei, impresionaţi peste măsură. „Cadră de frumoşi fuseseră amândoi şi ce pereche de vis!“

După jumătate de oră de veghe i se făcu vizibil rău, şi doi colegi o conduseră, plini de menajamente, la maşină. Doru, amestecat printre actori, nu făcu nici un gest de apropiere. Ultima oară, se văzuseră chiar în noaptea de după crimă. În taină, în grădina Tamaşilor. O dată înlăturat Dragoş, actriţei nu-i mai era teamă de alte „sadisme“, gen craniul primit la teatru sau cadavrul din camera ei. Punea pe seama lui exclusiv toate „exerciţiile lugubre“ la care o supusese, fără a o bănui o singură clipă pe Cireşica. Îşi repetă că soră-sa nu ştia nimic despre *episodul Monica* şi, pe urmă, nici n-avea suficientă imaginaţie. Sluta o urăşte, îi doreşte tot ce-i mai rău, dar n-are potenţial pentru ticăloşii originale.

Diana se întorsese deci acasă, unde, din nou, nu găsi pe nimeni. Părinţii încă nu se întorseseră de la Bacău, iar Cireşica, naiba s-o ia, cine ştie pe unde umbla şi, oricum, cui îi păsa?

Acolo, în grădină, stabiliseră strategia pentru viitorul imediat. Nu se vor întâlni sub nici o formă, vor sta cât mai departe unul de celălalt, ca nu cumva să existe nici cea mai mică bănuială privind relaţia lor intimă. Cât priveşte ancheta Poliţiei, toţi cei prezenţi în teatru în fatidica seară dăduseră declaraţii. Cum legătura dintre Diana şi Dragoş era de notorietate, se aştepta din clipă în clipă la o invitaţie sau o vizită din partea investigatorilor. Ea va şti să joace partitura frumoasei şi neconsolatei văduve, Doru să fie calm, pentru că nu existau motive să-şi facă griji. Avea un alibi de fier, care nu putea fi pus la îndoială în nici un fel.

Se despărţiseră, Diana suportându-i în silă îmbrăţişarea disperată. În întuneric, de după perdea, Cireşica înregistrase momentul.

„Ce se întâmplă? De ce se ascund ăştia doi?“

Nu aflase încă de moartea lui Dragoş…

* * *

Când Patrick, urmărind ştirile la Antena 1, află despre moartea lui Dragoş, simţi că i se taie picioarele şi izbucni în plâns. Încă de pe băncile şcolii ei se socotiseră fraţi, fiecare făcând, în egală măsură, parte din viaţa celuilalt. Patrick nu avea exerciţiul suferinţei; itinerariul lui de până acum nu cunoscuse pierderi grele, decedaţii familiei situându-se într-o zonă abstractă, bătrâni repauzaţi întru legităţile firii. Durerea năprasnică îl năucise şi i se părea de neconceput ca un individ aflat în floarea vârstei, având toată viaţa la picioare şi un destin deja controlat, căci era limpede, Dragoş trăsese Jockerul încă din start, angajându-se pe pista unei vieţi pline de succese, să poată muri atât de neaşteptat, bând un pahar cu apă pe scenă. Gândul se îndreptă de la sine spre Diana. Dragoş era ferm decis s-o suprime şi iată că moare el în locul ei! Ce s-a întâmplat aici? Intuind sau ştiind ceva, i-a luat-o cumva înainte?

Încercă s-o contacteze pe Diana, dar ea nu răspundea nici acasă, nici pe mobil. Simţi brusc că i se face frică. Nu ştia exact din ce motiv. Dar era clar teamă! În fond, nu există o logică a absurdului, şi tocmai de-aia e absurd. Şi lui i se putea întâmpla acelaşi lucru: să fie secerat din senin. Până una alta, ar fi vrut mai multe informaţii privitoare la tragedia de la *Arlechino*, amănuntele din presă părându-i-se nesatisfăcătoare. Stând şi reflectând pe marginea patului de hotel, ajunse la o concluzie – moartea lui Dragoş nu fusese un accident, ci o crimă premeditată –, şi la o decizie de neclintit – nu se va duce la înmormântare la Craiova, şi nici să-şi ia rămas bun de la trupul neînsufleţit, expus la teatru. Ăla de acolo nu mai era Dragoş, ci numai un obiect. Nu-l mai putea ajuta cu nimic, iar pe el, Patrick, momentul îl îngrozea. Da, prefera să-i rămână în amintire tânărul seducător, căruia totul îi surâsese în viaţă, decât un leş înţepenit între lumânări şi cu o icoană pe piept. „Sunt prea laş, recunoscu deschis, pentru a înfrunta clipe groaznice de felul ăsta!“

În virtutea aceleiaşi laşităţi, amână întoarcerea acasă la Clotilda. Îl înfiora ideea de a o privi în ochi şi, pălit de

sentimentul zădărniciei, caracteristic împrejurării, regreta că se angrenase în scenariul montat împotriva bătrânei.

Cel puţin pentru noaptea care urma, ştia ce are de făcut. În apropierea hotelului, se afla o farmacie. Va cumpăra un somnifer, iar de la primul market, o sticlă de whisky. De asemenea, o va suna pe maică-sa ca să-i explice schimbarea de program.

Cineva îl zgâlţâia cu putere, voia cu tot dinadinsul să-l trezească... Fireşte, boul de taică-său! Dacă el se scula cu noaptea în cap, însemna că... Un cui i se înfipse în stomac. Teză la Fizică, ora a doua...

— Mai lasă-mă cinci minute, îngână între vis şi realitate.

Ioan Sârbu cel Drept continua însă să-l scuture fără cruţare. Înfuriat, Patrick deschise ochii. Pentru moment, nu-şi dădu seama unde se află, se holba năuc la chipul din faţa lui.

— Ce naiba, parcă ai fi căzut în catalepsie! exclamă Ioana. Revino-ţi!

Patrick se ridică în capul oaselor şi întinse mâna instinctiv după ţigări:

— Scuză-mă, din liceu nu mi s-a mai întâmplat să fiu sculat cu de-a sila. Era plăcerea specială a lui taică-meu!...

Apoi, dintr-o dată, complet treaz, o întrebă:

— Ce-i cu tine aici? Cât e ceasul?

— Unu după miezul nopţii, spuse Ioana privind în jur. Te-ai îmbătat aseară?

— Am luat un somnifer. A murit prietenul meu cel mai bun...

— Ştiu, actorul ăla... Îmi pare rău. Eu nu cred că a fost accident, dar nu-i treaba mea. Uite de ce am venit... Cred că baba s-a prins.

— Cum adică? se sperie Patrick. Ţi-a zis ţie ceva?

— Nu trebuia să-mi spună nimic. Şi-a schimbat doar comportamentul, am impresia că-i e frică şi silă de mine, în acelaşi timp. Nu mă mai lasă s-o ajut, încearcă să se descurce singură sau apelează la Tanţa.

Patrick o privi neputincios. Părea tot atât de derutat şi

înfricoşat ca un copil abandonat într-o gară.

— Chestiunea-i ce anume a descoperit! Că noi doi suntem… amanţi sau că i-am umblat în seif?

— Poate amândouă, presupuse Ioana nepăsătoare.

— Dar cum?!

— Să zicem că are instinct, dar convingerea mea e că toanta aia de Tanţa a văzut ceva ce nu trebuia să vadă.

Tânărul îşi cuprinse capul între palmele umede:

— Cum? Cum a fost posibil?! Am fost atât de prudenţi, iar seara ea pleacă acasă.

— Ce importanţă are cum? A băgat fitilul şi gata!

— Dar Tanţa ţine la mine, se tângui Patrick, şi Ioana avu senzaţia că schelălăie un câine.

— În schimb, pe mine mă detestă, rosti sec Ioana, şi uite-aşa, lucrurile se echilibrează. Dacă îmi ceri părerea, am să-ţi comunic că precis ne-a văzut pe când scotoceam în birou şi i-a spus-o Clotildei care, la rândul ei, a deschis seiful ca să-i verifice conţinutul.

— Bine că n-am luat nimic de acolo, oftă Patrick oarecum uşurat.

— Asta nu înseamnă însă că nu am lăsat urme. Am băgat totul la loc alandala.

Patrick însă simţea nevoia să mai spere şi se încurajă singur:

— E totuşi posibil să nu se fi uitat în seif. Nu poţi avea însă certitudinea.

— Mi-e teamă că da. Prea s-a schimbat atmosfera într-o singură oră cât m-am dus la cumpărături. La întoarcere, parcă am găsit altă persoană. Devenise dintr-o dată circumspectă, reţinută, vizibil marcată de ceva ce se întâmplase în lipsa mea. Am mai omis un amănunt! E probabil ca eu să fi intrat pe uşă, imediat după ce ea ieşise din birou…

Patrick făcu ochii mari şi Ioana zâmbi răutăcios:

— Ţii minte povestea puştilor, care presară firimituri de pâine pe cărarea din pădure ca să găsească drumul la întoarcere? Din cu totul alte motive, nevastă-ta a presărat mozaicul de pe coridor, nu te holba la mine, coridorul dintre

dormitor şi birou, cu picături de urină care nu apucaseră încă să se usuce. Sau poate nu ştiai că frageda Clo-Clo se pişă pe ea?!

Patrick îşi coborî privirea, roşind violent. Se simţea îngrozitor de jenat şi totodată nu îi scăpase cantitatea de satisfacţie drăcească din glasul Ioanei. Încercă să schimbe vorba:

— I-ai spus şi maică-mii?

Furioasă, Ioana ridică tonul. Cuvintele răsunară de astă dată ca un şfichiuit de bici:

— Când ai să încetezi să stai cu nasul tuflit în poalele maică-tii, ca o cocuţă?

Patrick tresări. De ce oare se simţea atât de slab în faţa ei? Cum de suporta să-l umilească mereu, cu orice prilej? Oare o iubea? Nu-şi dădea seama, dar ştia cu siguranţă că are nevoie de ea. Îi îndreptă o privire chinuită:

— În definitiv, ce vrei de la mine?

Ioana răspunse cu simplitate:

— Pe tine şi banii babei.

Cu un gest hotărât, Ioana scoase din poşetă un revolver şi îl puse pe masă. Instinctiv, Patrick se retrase speriat în fundul patului:

— Ce-i asta? bâigui. De unde-l ai?!

— L-am umflat de la baba ailaltă, de la Luiza... Aştepta pregătit pe comoda din dormitor, continuă rânjind. Cine ştie cui îi poartă şi ea sâmbetele! Îmi închipui ce ochi a făcut dimineaţa, când a constatat că a dispărut.

— Când ai fost la ea?

— Acum două nopţi. După armă m-am dus. Ştiam unde o ţine. Spre norocul meu, am găsit-o pe scrin, la vedere, de parcă mi-ar fi pregătit-o. Am luat-o din zbor, nu mi-a simţit nici umbra.

Patrick clipi nedumerit:

— Deci, nu ştie că ai trecut pe-acasă?

— Hei! Încă nu te-ai trezit? M-am dus să i-o fur, nu să mi-o împrumute!

— Dar cum ai intrat?

— Am cheile... Dacă te referi la lanţ, cu puţină îndemânare şi o andrea, am rezolvat problema. Noroc că uitase să pună şi drugii.

Tânărul o privi cu admiraţie amestecată cu frică:

— La toate te gândeşti... Uneori îmi vine să cred că tu acţionezi conform unei scheme demult elaborate... Ce-ai de gând cu revolverul?

Excedată de întrebarea care i se părea de o naivitate inadmisibilă, fata îşi plesni o palmă peste coapsă:

— Isuse!... Dar la ce poate folosi un revolver?! Ai crescut cât plopul, dar mintea tot până la genunchiul broaştei ţi-a rămas! Uneori, zău, mă întreb de ce te iubesc?

— Dar mă iubeşti?

— Nicidecum, râse, am intrat în tot rahatul ăsta de frunza frăsinetului. Mă plictiseam... Mă aşteptam ca la experienţa ta în materie de dame să fii mai intuitiv!

Patrick încercă să râdă:

— La câte decepţii ţi-am produs, una în plus nu mai contează. Pe cine vrei să ucizi?

Ioana îl corectă, apăsând pe cuvinte:

— Să ucizi *tu*!

Patrick sări în picioare, strigând:

— Eşti nebună?! Pe cine să omor?

Ioana răspunse calm:

— Pe nevastă-ta. Dacă s-a prins de mişcare, e în stare să te radă total din testament, să te lase ca acum, în chiloţi. În momentul de faţă, chiar numai cu ce ţi-a lăsat de bună voie, casa şi tot ce se află în ea, plus conţinutul seifului şi tot putem afirma că suntem bogaţi.

— *Suntem*? întrebă Patrick buimac.

— Bineînţeles. Doar ne vom căsători. Ce credeai?! Că accept să fiu o aventură printre altele o mie?

Patrick încercă să fie ironic:

— N-ai impresia că faci paşi cam mari?

— Deloc! Ştiu totdeauna ce vreau şi unde să caut!

— Atunci du-te dracului de nebună! exclamă Patrick enervat, depăşit de turnura pe care o luase discuţia. În orice caz, bagă-ţi bine în cap, nu sunt de acord cu

asasinarea Clotildei!

Ioana observă pe ton de gheaţă:

— Crede-mă, şi mie îmi pare rău, în fond e o bătrână cumsecade, dar asta-i viaţa... Şi-a trăit traiul, e timpul să lase loc altora, iar noi nu avem încotro!

— Încetează să foloseşti pluralul! ţipă tânărul. Sunt un ticălos, dar nu un criminal.

— Vrând-nevrând, declară la fel de indiferent Ioana, va trebui să devii unul.

— De ce nu tu? urlă. De ce eu?

Faţa Ioanei se destinse într-un surâs încântător:

— Pentru deplina mea siguranţă, iubitule. Eşti fustangiu şi fluşturatic, oricând mă poţi lăsa baltă. Dacă însă tu apeşi pe trăgaci, te ţin în mână.

Patrick o privi perplex. Pe măsură ce trecea timpul, realiza şi mai limpede că femeia asta reprezintă o taină pentru el. Era cinică, tenace, imprevizibilă. Şi mai ce?... În primul rând, infernală.

— Ce te determină să joci atât de deschis?

— E modalitatea mea de a câştiga bătăliile.

— Mda... Judecând după statutul tău actual, nu prea ai avut prilejul să fii victorioasă.

Atinsă într-un punct nevralgic, Ioana şuieră printre buzele strânse pungă:

— În locul tău, nu m-aş lua după asta...

Uşa dată brusc de perete şi cuvintele rostite tăios se auziră concomitent:

— De-ajuns cu prostiile!

Fulguleţ îşi azvârli trenciul ud pe un scaun, fulgerându-i cu privirea:

— V-aţi prostit de tot?! Puneţi la cale moarte de om şi urlaţi în plină noapte ca să vă audă tot hotelul? Te credeam mai matură, Ioana, şi tu – se întoarse spre fiu-său – parcă ţi-ai pierdut minţile! De căsătorie vă arde vouă acuma? Probabil urma să stabiliţi şi lista invitaţilor şi meniul!

Ioana îşi muşcă buzele furioasă. Uite o discuţie pe care n-ar fi vrut s-o audă firimitura asta de muiere, rea ca o

viespe. Patrick încerca să-şi revină. O ţinea tot într-o uimire, se părea că în noaptea asta, necazurile nu se vor mai isprăvi.

— Tu ce naiba mai cauţi aici? Ţi-am spus că rămân la hotel până mâine.

Fulguleţ răspunse tăios:

— Am simţit că eşti pe cale să faci cine ştie ce tâmpenie. N-am avut linişte şi am luat un taxi.

— Tata ştie?!

— Aş mai fi fost aici? Cum îţi închipui că m-ar fi lăsat, şi încă singură?! I-am spus că am o migrenă groaznică.

În limbajul familiei Sârbu, asta însemna că Fulguleţ vrea să doarmă singură, că nu suportă nici măcar o umbră în preajma ei şi că Ioan cel Drept urmează să se culce în sufragerie. De la sine înţeles că nimeni nu avea voie s-o deranjeze.

— Oricum nu pot întârzia, ştii că taică-tău se trezeşte cu noaptea în cap!... Am auzit tot ce-aţi vorbit. Aiureli şi fantezii! Dragă Ioana, nu ştiu drept cine ne iei, dar până la asasinat nu vom ajunge niciodată şi nici pe tine n-am să te las să te nenoroceşti.

Completă în gând: „Din partea mea poţi să te şi spânzuri, dar nu să-l tragi pe fiu-meu după tine! Cât despre căsătorie, ia-ţi gândul, fetiţo...“ Se învineţea de furie numai la ideea că... „proletara“ asta avidă şi obraznică se încumetase să-şi ridice ochii până la Patrick. „Fii fără grijă, ştiu eu cum să te scot din cărţi!...“

Ioana, stăpână pe ea, replică:

— Ai altă soluţie? Dacă bătrâna rupe mâine testamentul, Patrick nu se mai alege cu nimic. Rudele cele mai îndepărtate, şi tot i-o iau înainte.

— În principiu, ai dreptate, dar deocamdată sunt simple supoziţii. Nu ştim ce are Clotilda de gând să facă.

— Să nu fie prea târziu. Nu-i greu să rupi o foaie de hârtie şi pentru ca să se răzbune şi să-l lase pe Patrick cu buzele umflate, nici nu mai are nevoie să întocmească alt testament.

— Alo! interveni Patrick. Conversaţi singure? Mai sunt şi

eu pe aici!

— Lasă copilăriile! spuse Fulguleţ. Tu trebuie să ajungi neapărat acasă. Azi, până în prânz, şi vezi în ce ape se scaldă. Dacă nu zice nimic, taci şi tu.

Ioana interveni:

— Ştie aproape sigur că am umblat la seif. Şi că eram împreună.

Fulguleţ oftă cu obidă:

— Din păcate, aici nu se poate improviza nimic. Nu vă rămâne decât să negaţi până în pânzele albe. Servitoarea e o mincinoasă şi cu asta basta!

Ioana surâse ironic:

— Dacă-ţi închipui că bătrâna e proastă…

— Nu-mi închipui deloc, dar înainte de toate, trebuie să ştim exact cum stăm. Ioana, tu pleci acum cu mine, să nu simtă Clotilda că ai lipsit noaptea. Patrick, ştii ce ai de făcut…

Tânărul îşi trecu degetele prin păr, disperat:

— A avut atâta încredere în mine! Mă îngrozeşte gândul că trebuie să apar în faţa ei!

Fulguleţ cunoştea repulsia lui fiu-său pentru momente penibile, oroarea de discuţii dezagreabile, nu se certase cu nimeni în viaţa lui şi se obişnuise ca inerentele neplăceri care fac parte din cotidian să i le rezolve maică-sa. Îi era milă de el şi încercă să bagatelizeze:

— Ei şi tu! Gândeşte-te că răul văzut de aproape nu ni se mai pare atât de fioros! Ce crezi c-o să se întâmple? Câteva momente mai jenante şi atât. O să te bată?… Gata! Odihneşte-te bine şi la prânz, te prezinţi acasă cu un buchet de flori. Vezi să arăţi bine…

Îşi îmbrăcă trenciul şi, ca şi cum ar fi fost vorba despre o cutie de chibrituri, luă Mauserul Luizei de pe masă şi-l băgă în poşetă:

— Ăsta-l iau cu mine. Ca să nu vă vină vreo idee!

* * *

Spre surpriza lui Emil care se temuse că Luiza ar putea suferi un atac când îi va reproduce cele aflate de la Cireşica, lucrurile se desfăşurară neaşteptat de lin. Micleasca, adevărat, cu obrajii tot timpul uzi de lacrimi, ascultă calm, fără reacţii acute. Îi amintea de maică-sa care, fire sentimentală prin excelenţă, viziona plângând dramele din telenovele. Impresionată, implicată, dar nu zdrobită de durere. În realitate, cu fosta cântăreaţă se petrecea un fenomen firesc. Nimic, suferinţă sau fericire nu rezistă ca intensitate eroziunii timpului. Poate doar ura care nu se uzează înainte de consumarea unui act vindicativ concret din partea victimei rănite cândva, sau de ordin divin. Luiza suferise mai mult decât urâse în lipsă de subiect pe care să-l suspecteze. Apoi, aşa cum se întâmplă îndeobşte când nu există nici un element de cunoaştere, imaginăm tot ce-i mai rău, mai fioros şi mai cumplit. Aşa se întâmplase şi cu Luiza. Închipuise chinuri de iad precedând moartea nepoată-sii, fiind greu de născocit ceva care să le depăşească. Se aşteptase la ceva de coşmar şi nu mai putea fi surprinsă.

S-ar fi putut afirma că în momentul de faţă ura raţional, dintr-o obligaţie asumată cumva; ura şi dorinţa – idee fixă deja – de a i se face dreptate Monicăi constituiau unicul ei ţel şi deziderat.

Fără să se mai uite în oglindă, îşi şterse cu un şerveţel lacrimile. O dată cu dârele de funingine, se dusese şi fondul de ten. Părea un spectru, iar contrastul cu rochia prea tinerească, numai volane, presărată cu flori gigant, nu era de natură să amelioreze imaginea.

— Dragoş Mateiescu… Ăsta-i actoraşul care a murit zilele trecute, otrăvit cu Verde de Paris, nu-i aşa?

— Exact, confirmă Emil, socotind cât va mai trece până va aduce sticla de coniac.

— Mă întreb cine ne-a luat-o înainte, pentru că să nu-mi spui mie că a fost vorba de un accident! De unde până unde otravă în sticla de recuzită? râse artistic. Am fost şi eu artistă, ştiu cum se petrec lucrurile. Aici e o mână criminală

şi dacă aş fi anchetator, ultimul pe care l-aş suspecta ar fi nenorocitul de recuziter.

— Normal, doar un imbecil şi-ar semna singur isprava.

— Va să zică, contabiliză Micleasca, am scăpat de unul, chiar dacă n-a murit de mâinile noastre. De fapt, era cel mai puţin vinovat.

— Toţi o apă şi-un pământ! A asistat la ticăloşie, n-a încercat s-o împiedice, ba chiar a favorizat-o.

— Fără îndoială, dar bestii de apocalips rămân ăilalţi doi.

Mărgescu, simţind că nu mai rezistă, apelă la rezerva de buzunar. Deşurubă capacul sticluţei, explicând:

— Mă iertaţi, dar m-am trezit de dimineaţă cu dureri de stomac. M-a durut şi ieri, şi alaltăieri. Povestea Cireşicăi m-a scos de pe şine. Când am emoţii mari…

Micleasca îl opri, ridicând palma:

— Am eu ceva mai bun! Deschide bufetul… Vezi, în dreapta e o sticlă de palincă, mi-a adus-o un fost coleg de la Cluj. Tot aşa, o ţin şi eu de medicament…

După ce schiţară un ciocnit cu paharele ridicate în aer, Luiza Miclea declară pe un ton hotărât:

— Tinere, a sosit momentul să trecem la fapte. Avem deja certitudini, nu văd de ce să mai amânăm. Eu mă voi ocupa de Patrick, iar dumneata de femeia aceea. Într-o scară a valenţelor ticăloase, pe el îl consider cap de afiş. Şi eu fiind cea mai lovită de moartea nepoată-mii, mi se cuvine satisfacţia de a-l face să plătească…

— N-am nimic împotrivă, totuşi, marele diavol, autorul moral, rămâne Diana Tamaş.

— Fără îndoială, dar nemernica se lupta pentru cariera ei. Multe se comit în lumea artistică de dragul aplauzelor, ţi-am mai zis că am mâncat peste treizeci de ani pâinea asta, şi pot înţelege. Nu-i o scuză pentru ea, dar cel puţin o motivaţie. În schimb, Patrick, craiul ăsta de ganguri puturoase, şi-a bătut joc de Monica, a distrus-o deliberat, a venit în contact direct cu ea şi nu i-a fost milă de tinereţile ei. Am şaizeci şi şase de ani şi n-am auzit, n-am citit, n-am întâlnit în viaţă ori prin cărţi, ceva de un cinism mai teribil şi mai odios decât felul în care i-a refuzat o ultimă

întrevedere... „Cinci minute, jur că doar cinci minute!...“ Cuvintele astea mă ard, mă vor urmări şi în mormânt!

Începu din nou să plângă, amarnic, între umerii înghesuiţi, strângându-se în ea, de parcă ar fi vrut să păstreze toată durerea în interior, cumva prizonieră.

Emil o urmărea cu privirea umedă, dar de fapt, o vedea pe Monica, aşa cum fusese în ultimele zile, diafană şi fragilă, topindu-se sub ochii lui, disperată şi mută. Asistase distrus, dar neputincios, cum păşeşte ca împinsă din spate pe un drum fără întoarcere.

O ascultase în tăcere pe Luiza şi parcă în odaie, se aşternuse o linişte pioasă, rănită doar de suspine. Emil făcea parte dintre oamenii, puţini la număr, care dacă nu avea nimic de spus, pur şi simplu, nu spunea nimic, nici măcar convenţional; cei mai mulţi dintre semeni se simt obligaţi să mobileze cumva pauzele cu platitudini, adeseori afirmaţii idioate.

Luiza îşi suflă discret nasul şi oftă adânc:

— Dacă e să crezi în ursitoare, ale mele au fost perverse şi sadice. Am doar două prietene, atât mi-a mai rămas. Pe unele le-a înghiţit pământul, pe altele le-am pierdut prin hăţişurile vieţii. Fulguleţ şi Clotilda. Una e mama lui Patrick, cealaltă, soţia lui. Pentru amândouă, canalia reprezintă soarele şi lumina ochilor. Iar eu le-o nimicesc. E ca şi cum le-aş înfige un cuţit în inimă, dar mult mai rău, căci deşi înjunghiate, vor continua să trăiască! Nu-i caraghios?

— Nu, clătină din cap Mărgescu, nu-i caraghios, e tragic. Vă mai puteţi răzgândi şi lăsa totul pe seama justiţiei divine.

Luiza îi îndreptă o privire năprasnică, glasul îi deveni dur:

— Odată cu capul! Sunt prea bătrână! Nu mai am timp să-l aştept pe Dumnezeu! Ţi-am mai spus, tinere, nu pot închide ochii până nu o răzbun pe Monica! Ăsta-i darul pe care i-l aduc, când o fi şi o fi să ne întâlnim.

— Cum v-aţi gândit să procedaţi? *Modus operandi*, spun poliţiştii.

Luiza ridică din umeri, nepăsătoare, ca şi cum nu asta ar fi fost problema.

— Mi-ar fi fost mult mai la îndemână dacă aveam revolverul, dar orice mijloc eficient de a-l suprima e la fel de bun.

Gămanul surâse:

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Vorbim cu uşurinţă despre moarte, dar nu-i simplu să omori.

— Fireşte, eu n-am cum strangula un găligan în toată puterea şi nici cum să-i frâng gâtul ca în filme, dar din fericire, există şi otrava. Moartea actoraşului mi-a dat o idee! Eu pot folosi în loc de Verde de Paris, şoricioaică, sau să dau drumul la gaze. I-aş putea pune o bombă în maşină, dar nu mă pricep şi vreau să moară de mâna mea.

— Trebuie să vă asiguraţi şi ieşirea. Iar nu-i o chestiune simplă să-ţi camuflezi urmele.

Bătrâna râse sardonic:

— Adică să scap basma curată? Nu-mi pasă câtuşi de puţin dacă Poliţia pune mâna pe mine. Viaţa mea oricum se încheie aici, atât mă rog lui Dumnezeu, s-apuc răzbunarea fetiţei! Nici nu vreau, tinere, să mai trăiesc, recitalul meu s-a terminat. Ce mi-ar mai rămâne de făcut? Vreau doar să fiu îngropată lângă Monica. Nu vor mai fi flori, dar se poate dormi în pace şi fără. Monumentul e conceput în aşa fel să reziste şi singur. Dumneata eşti însă tânăr, nu trebuie să gândeşti ca mine.

Emil îşi duse pumnul căuş la gură, vorbind ca printr-o portavoce:

— Cu mine e altceva... O voi termina pe Diana Tamaş, dar mă voi strădui să păcălesc Poliţia. Nu vreau să mă prindă, nu vreau să fac închisoare... Ca să mă înţelegi şi mai bine, nici mie viaţa nu-mi oferă nimic, ea în sine nu mă mai interesează, dar...

— Dar?

Replica răsună sec:

— Mi-e frică de moarte!

— Ce copil eşti! surâse bătrâna. Nu-ţi dai seama că asta înseamnă odihnă, o binecuvântată linişte, toate problemele rezolvate dintr-un foc?

— Pentru mine, cu tot respectul, astea înseamnă doar

bla-bla-bla! Moartea – simplu sughiţ, salt în gol, scurtcircuit, alinare... Mie mi-e frică altfel, nu mă pot desprinde, oricât ar părea de absurd, de carcasă, mă îngrozesc că mă voi sufoca prizonier între patru scânduri, sub povara a nu ştiu câţi metri cubi de pământ, că voi fi acolo singur... Prima noapte în pământ! Am coşmaruri cu imaginile astea...

Luiza constată placid:

— Probabil că dumneata suferi de astm, de aici senzaţia de sufocare. De pildă, eu când adorm cu picioarele scoase de sub plapumă, visez că umblu desculţă prin zăpadă... În fine, cum ai de gând să procedezi cu Diana Tamaş?

— O voi termina la ea acasă. Mă va ajuta soră-sa.

Sunetul telefonului îi făcu pe amândoi să tresară.

— Mă scuzi un moment, rosti maşinal Luiza şi dispăru în dormitor.

Mărgescu îşi mai turnă palincă şi aprinse o ţigară. Cireşica îl va ajuta să intre în casă, noaptea târziu...

Întoarcerea bătrânei îi curmă gândul. Când se aşează, Emil constată că-i deosebit de însufleţită, ai fi zis că jubila.

— Mâna destinului! rosti pătimaş. M-a sunat Clotilda. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu fata care o îngrijeşte, dar mă roagă să dorm câteva nopţi la ea...

Adăugă apoi cu un gest teatral:

— *En garde*, domnule Patrick! A început numărătoarea inversă!

Un străin ar fi râs de atitudinea bătăioasă, o babă nebună agitând o spadă imaginară şi cu celălalt braţ ridicat în unghi drept, în poziţia clasică a floretiştilor. Emil însă, obişnuit cu extravaganţele de spectacol ale Luizei Miclea, ştia că femeia nu-i niciodată mai serioasă decât atunci când lansează exagerări de comportament. Zilele lui Patrick erau, într-adevăr, numărate.

* * *

Clotilda Martinescu nu luase la căsătorie numele lui Patrick, socotind aberant să-şi mai schimbe cartea de vizită

la vârsta ei, după cum la fel de ridicul i s-ar fi părut să arboreze la nuntă o rochie albă cu lămâiţă în păr. În ce-l priveşte pe tânărul Sârbu, acesta nu ridicase obiecţii, neţinând cu tot dinadinsul să-şi „drapeleze“ proprietatea asupra nevesti-sii… Deci, în momentul în care Clotilda Martinescu îi telefonase Luizei, se afla într-o stare de spirit vecină cu panica. Începuse să trăiască sentimentul de nesiguranţă în propria ei casă şi, în paralel, brusc şi în premieră, se simţi muşcată de obsesia morţii. Până atunci, amânase *sine die* evenimentul şi dat fiind că se bucura de o constituţie sănătoasă, iar femeile din familia ei fuseseră fără excepţie longevive, îşi zicea că de comând avea timp să se ocupe după optzeci de ani. Testamentu-i altceva, îl redactase pentru că în viaţă, nu-i aşa, mai există şi accidente, iar averea în cauză era destul de importantă ca să merite să se ocupe de ea, direcţionând-o într-un fel sau altul…

Da, începuse să se gândească la moarte, s-o simtă aproape, având senzaţia de coşmar că-i şi simţise atingerea. Concomitent, îi cedă şi optimismul. Fusese răbdătoare, starea de slăbiciune prelungită o pusese pe seama unei convalescenţe sinuoase şi a unor mici imprudenţe cum ar fi fost două duşuri făcute fără permisiunea medicului. În ultimele zile însă, o fulgerase ideea că, de fapt, trăieşte începutul sfârşitului şi coroborat sau chiar generat de schimbarea radicală intervenită în raporturile ei cu Patrick, tot complexul de împrejurări o aruncă într-o adâncă depresie. Şi ca şi cum sosul n-ar fi fost destul de condimentat, mai venise şi Tanţa cu povestea ei! Poveste care se dovedi a nu fi o poveste! Şi ea şi Martinescu fuseseră doi pedanţi, maniaci ai ordinii şi, verificând seiful, constatase de la prima privire, că o mână străină umblase la valori şi documente. Aparent, nu lipsea nimic – bani în valută, bijuterii, acţiuni, sigiliul testamentului era intact… Atunci, ce naiba căutaseră?! Subliniat la plural, căci această cârdăşie cu Ioana îi înfigea cuţite dureroase în inimă, sufocând-o totodată şi o indignare mânioasă. În acest context, eventuala aventură a lui Patrick de la

Timişoara sugerată cu cruzime de Fulguleţ, trecea pe plan secund. Nemernicia mare se petrecea aici, în casa ei, un complot pus la cale de un soţ ingrat împreună cu sluga care ducea ţucalul nevestei!

Cum în starea care se afla, slabă şi neajutorată, socotea că nu poate ţine piept unor fiare (cine ştie ce mai puneau la cale!), apelă la Luiza, singura prietenă de nădejde. Spre uşurarea ei, dificila Micleasca acceptă imediat invitaţia, ba ai fi spus că abia aştepta să-şi vâre în sacul de voiaj fardurile, ochelarii, proteza de rezervă şi ceaiurile. Pusese doar o întrebare care îi sunase ciudat:

— Unde ai să mă culci?

Ciudat, pentru că locuinţa era încăpătoare, iar amănuntele de gen se stabilesc de obicei ad-hoc. Exista aici ceva în subteran, dar... Clotilda îşi zise că poate ea a devenit prea bănuitoare.

— Pot să-i spun Tanţei să-ţi aranjeze canapeaua din salon, sau să dormi cu mine în dormitor. Aş prefera însă cu mine..., completă oarecum jenată.

Fosta cântăreaţă conchise că Clotildei îi era teamă de ceva, dar nu comentă şi promise că va veni mai spre prânz.

Patrick sosi acasă înaintea ei. Cu un buchet de crini imperiali, o cutie de dulciuri, vezi Doamne, special adusă de la Timişoara, un obraz tras şi o veselie crispată.

Clotilda se gândise îndelung la atitudinea pe care urma s-o arboreze: indiferenţă? Normalitate, totul e OK, exact ca înainte, nimic nu s-a schimbat, muţenie încărcată de reproşuri „ştiu eu ce ştiu“, sau abordarea problemelor brutal, pe faţă; „ţi-a sucit minţile farfuza aia de secretară?“ şi „ce aţi căutat tu cu Ioana în seiful meu?“

Până la urmă, se hotărâse pentru o comportare plină de tact, adică „n-am observat nimic, ce bine că te-ai întors acasă etc...“ Doar că dinaintea persoanei care ne-a rănit adânc, deciziile înţelepte se spulberă ca fulgii de păpădie, dintr-o răsuflare de fluture...

Prima reacţie fu de surpriză şi tresări puternic. Simţi în aceeaşi clipă că inima i se topeşte de dragoste pentru

ticălos. Dar a fost de-ajuns să-şi amintească de seiful dezvirginat pentru ca privirea să i se întunece. Suportă sărutarea castă pe frunte – „sărutarea lui Iuda“, califică în gând – şi lepădă neglijent buchetul de crini pe blana de lângă pat.

Patrick se aşeză pe marginea patului şi îi cuprinse afectuos mâinile:

— Mi-a fost dor de tine, Mami. Cum te simţi?

Uitând tot ce-şi propusese, Clotilda ţipă răguşit:

— Suport orice, dar nu fii ipocrit! Tare mult îţi mai pasă ţie de cum mă simt eu, nu mai poţi de grija mea!

Patrick rămase interzis. Unde dispăruse Mami, distinsă şi doamnă în toate momentele vieţii ei, model de bună educaţie şi stăpânire de sine? Abia reuşi să îngaime:

— M-am gândit tot timpul la tine…

Bătrâna râse strâmb:

— Zău?! De-aia n-ai dat nici un semn de viaţă timp de-o săptămână?

— Am sunat, dar n-ai răspuns.

— Şi ce-ai crezut, că am ieşit la horă?

— Am crezut că s-a defectat telefonul.

— O săptămână întreagă?! Nu mai minţi, că mi se face greaţă! N-ai dat nici măcar un telefon!

Patrick care ar fi preferat să-l înghită pământul sau măcar să se afle la celălalt capăt al oraşului, continuă să joace teatru şi, oricine ar fi putut observa că nu are nici o aptitudine în acest sens.

— Pentru Dumnezeu, Clo-Clo, ce s-a întâmplat?

— Sunt convinsă că tu ai mai multe de povestit! Mai întâi cum a fost sejurul la Timişoara? Am auzit că târfuliţa asta, Anca, e nostimă! Zice-se, are un „fizic meseriaş“!

Patrick o privea cu gura căscată, n-o auzise niciodată exprimându-se în maidaneză. Dar cea mai surprinsă era însăşi Clotilda, întrebându-se cum şi când depozitase, fără să ştie, cuvinte atât de ordinare!

Tânărul râse cutremurător de fals:

— Nu ştiu cine te-a informat, dar Anca e secretara boss-ului. Mi-a pus-o în cârcă la plecare, ce puteam să fac?

Să refuz ca să nu intre nevastă-mea la idei? Gândeşte-te şi tu! Pot să jur pe ce vrei, şi putea s-o facă, într-adevăr, liniştit, că nu m-am atins de ea!

Clotilda ridică din umeri scârbită:

— M-ai adus în halul în care puţin mai îmi pasă de ce-ai făcut...

Apoi, brusc, încercând să-l ia pe neaşteptate, atacă din nou:

— În seiful meu, ce-aţi căutat? Tu şi cu Ioana! se ridică în şezut, urlând dezlănţuită. Puneţi la cale să mă prădaţi, ticăloşilor?

Făcând pe ăla ofuscatul, Patrick dădu să se ridice:

— Refuz să mai discut în condiţiile astea! Aştept să te calmezi.

— Stai! urlă Clotilda, ţinându-l de mânecă. Atât vreau să-mi mai spui! Ce căutaţi, ce urmăriţi?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti... N-am umblat în nici un seif.

— Minţi! Iar minţi! V-a văzut Tanţa când scotoceaţi într-o noapte şi pe urmă, m-am convins şi eu, când am găsit talmeş-balmeşul pe care l-aţi lăsat!

— Repet, habar n-am ce insinuezi. Şi, în definitiv, ce mama dracului vrei de la mine?!

Se enervase şi el, după moartea lui Dragoş, parcă nu-i mai păsa de nimic, se săturase de toată afacerea asta, nu voia decât să iasă din rahat, cu sau fără „banii babei“. Începu şi el să strige:

— O bag în mă-sa de viaţă! Vin de pe drum obosit, hărţuit, că doar n-am jucat ţurca acolo, şi în loc să aud o vorbă omenească, îmi montezi o scenă de isterie, mă faci hoţ şi ipocrit, şi presupun că n-ai isprăvit!...

Clotilda răcni:

— Adevărul, asta vreau!

— Lipseşte ceva din casa de bani?

— De ce-aţi umblat acolo?!

— Înseamnă că nu-ţi lipseşte nimic. Ce mai vrei?

— Putoarea aia să dispară imediat din casa mea!

Patrick se avântă pe teren minat, conştient că aruncă

ultimul zar:

— Dacă vrei, pot să plec şi eu. Oricum, nu văd ce ne mai putem spune după cuvintele care s-au rostit!

— Pleacă!

— Voia dumneavoastră!

Părăsi dormitorul cu paşi hotărâţi. Abia după plecarea lui, Clotilda dădu frâu liber lacrimilor. Lacrimi de sânge.

* * *

— Biata fetiţă! o căina Vica pe nepoată-sa. Atât de tânără şi deja văduvă!

— Nu erau cununaţi, se smiorcăi Simina.

— Parcă hârtia aia contează?! Erau împreună de câţiva ani, se angajaseră… Ştia un Bucureşti întreg! Ce tragedie!

Simina izbucni din nou în plâns. Pentru că aşa credea că se cade, altfel privea situaţia cu calm. De acord, nu-i o experienţă plăcută la vârsta ei, dar nici gaură în cer. La poziţia Dianei şi la felul în care arăta, mâine găseşte altul; nu unul, zece!

În ce-l priveşte pe Simion Tamaş, dacă ar fi fost pus să-şi caracterizeze propria stare de spirit în capul sentimentelor contradictorii ar fi trecut confuzia şi nesiguranţa. Aşa i se întâmpla totdeauna când traversa momente grele. Avea senzaţia că păşeşte pe teren minat, că o lovitură năprasnică îl pândeşte din toate direcţiile şi că, în general, lucrurile i-au scăpat de sub control. „Frunză în vânt, asta mă simt“, şi încerca, chiar şi la propriu, să se facă mic, mic de tot, căutând instinctiv întunericul şi ungherele din odăi; acolo unde, tot în mod nebulos, avea impresia că mâna cea necruţătoare a destinului nu-l poate dibui. La humoarea lui neagră mai contribuia şi faptul că din momentul în care auzise de moartea lui Dragoş Mateiescu, se simţise asaltat de presimţiri. Asta era doar începutul, ceva cumplit, distrugător pentru ei abia urma să se întâmple.

Despre tragedie, aflaseră de la televizor, când tocmai se gândeau să mai zăbovească vreo zi sau două în Bacău.

Moştenirea lu' unchiu' Costache se dovedise cu mult mai interesantă decât se aşteptase cineva şi, pentru a pune lucrurile la punct, era nevoie de ceva timp. În special băncile, unde răposatul avusese mai multe conturi, se arătau cu deosebire prudente şi peste măsură de birocrate. „Bănuţii tăi, domnule, munciţi de tine şi nu furaţi, le tremură mâna când e să ţi-i dea înapoi, până-i vezi, îţi sar ochii din cap!…"

La aflarea nenorocirii însă, nu mai pierdură nici un minut şi urcară în primul tren spre Bucureşti. Probabil că Diana era peste măsură de afectată, Dragoş îi fusese ca un soţ şi, în orice caz, constituise legătura ei cea mai importantă de până acum. Normal era ca familia să o asiste în aceste momente, participanţi simţitori la durerea ei.

Când pătrunseră în casă, senzaţia de deşert cu miros închis îi copleşi. Vag iritată căci la ea trăirile erau superficiale, colorând doar suprafaţa, Simina bombăni că prea e nesimţită şi Cireşica asta, că nimeni nu i-a pretins scuturătură mare, dar putea măcar să aerisească! Pe Simion însă, atmosfera îl deprimă şi lăsând bagajul în vestibul, începu să colinde odăile, aşteptându-se la ce-i mai rău.

Nevastă-sa intră în bucătărie şi puse două ceşti de apă într-un ibric, la fiert. O cafeluţă înainte de a intra în cotidian. Doar pentru ea şi Simion, Vica trecând întâi pe la casa ei să-şi lase valiza şi să se primenească. Făgăduise însă că nu va zăbovi mult, căci Diana trebuia să fie înconjurată de întreaga familie.

După ce făcu turul casei, Simion se duse în baie să-şi spele mâinile, apoi trecu în sufragerie. Se simţea „provizoriu" mai liniştit şi văzând ceştile aburinde de pe masă, exclamă bucuros:

— O cafeluţă! Bună idee… Cireşica nu-i acasă şi Diana doarme.

Simina se uită mirată la ceasul încastrat în marmură cenuşie de pe bufet, o piesă oribilă, dar foarte exactă.

— La ora asta? E opt şi un sfert. Nu-i niciodată acasă seara. Ori are spectacol, ori iese în oraş.

Tamaş o privi cu reproş:

— Uiţi mereu că sărăcuţa-i îndoliată? Cu primar sau fără, Dragoş a fost omul ei. Ce-o avea în inimă, nici duşmanilor!

— Nu uit, minţi nevastă-sa care nu vedea deloc în negru situaţia Dianei, dar orice ar fi în sufletul ei, de la spectacol nu poate lipsi.

— I-or fi dat concediu câteva zile, trebuie să fii complet lipsit de inimă să nu înţelegi astfel de cazuri...

Chiar aşa se şi întâmplase, Diana obţinuse concediu medical şi luând sedative cu pumnul, dormea mai toată ziua. Faptul că de aproape o săptămână, de când găsise cadavrul Monicăi spânzurat de lustră şi pentru care încă nu găsise explicaţie, nu se mai machiase, nu-şi mai făcuse nici o mască hrănitoare şi nu-şi periase până la scântei minunatul păr, spunea totul despre halul ei de deprimare. Se simţea speriată, total depăşită de ciudatul complex de întâmplări „Monica“ şi tot acum făcea cunoştinţă cu înfricoşătorul sentiment al obstacolului insurmontabil, al zidului care s-a ridicat dinaintea ta şi dincolo de care eşti incapabil să mai întrevezi vreo luminiţă. Nu vedea şi nu se mai vedea în perspectivă, nu intuia cum avea să arate viaţa ei începând de mâine, presimţea ca şi taică-său, dar dispunând de alte date, că va interveni ceva cumplit, că nimic nu va mai semăna cu ce-a fost. Spre surprinderea ei, totodată, moartea lui Dragoş nu-i adusese uşurarea la care se aşteptase şi, fără să încerce remuşcări (în fond, el a vrut să mă ucidă, eu n-am făcut decât să i-o iau înainte, suntem chit) avea temeri, o stare de nelinişte şi chiar confuzie; nu-i venea să creadă că îl asasinase, că era definitiv şi de-a binelea mort. Cel mai tare însă o îngrozeau mesajele Monicăi şi îşi storcea minţile până simţea că înnebuneşte, întrebându-se cine este persoana care în afara lui Patrick, scos din discuţie, mai ştie despre drama petrecută în urmă cu cinci ani.

Toate acestea alternau cu momente în care încerca să se încurajeze singură. Făcea parte din specia invulnerabililor, comisese, în calitate de autor moral, două asasinate şi scăpase basma curată. Nu există însă crimă perfectă, nu

există ucigaş care să nu comită o greşeală fatală ducând şosea dreaptă la descoperirea lui. Pe ea însă îngerul gardian o ocrotea până şi în ticăloşii, aşa fusese ea ursită, să iasă mereu învingătoare.

Dată fiind legătura de notorietate cu Dragoş, era firesc ca Poliţia să-i facă o vizită. Avea însă alibiuri de fier, iar înfăţişarea ei fusese şi mai convingătoare. Anchetatorul o recunoscuse anevoie în femeia vizibil distrusă, fără fard şi cu cearcăne adânci, pe strălucitoarea Diana Tamaş. Fusese o luare de declaraţie mai mult decât formală, iar scuzele ofiţerului de Poliţie pentru faptul de a o fi inoportunat în aceste momente depăşiseră numărul întrebărilor.

Mai îngrijorat era Doru Pavel. Se trezise încă de a doua zi cuprins de remuşcări, iar departe de Diana şi de efectul anesteziant pe care-l exercita asupra lui, îl asediau gânduri în bernă; supradimensionate de întunericul nopţii, se transformau într-un adevărat coşmar.

Deşi stabiliseră ca ei doi să nu se mai vadă şi nici să nu-şi mai telefoneze până când lucrurile aveau să se aşeze, Doru nu rezistă şi o conjură printr-un bileţel lăsat în timpul nopţii la cutia poştală, să-i acorde o întâlnire. Îi era teamă că nu mai răspunde de el...

Diana, la rândul ei, îl înjură ţeapăn, dar, pe de altă parte, prea îi era frică să nu facă vreo prostie, pentru ca să-l refuze. Stabiliră să se întâlnească în aceeaşi noapte, la ora unu când sigur toată casa va dormi, admiţând chiar că bătrânii se vor fi întors de la Bacău. Pentru un plus de siguranţă, va escalada fereastra de la camera ei... Până atunci, mai înghiţi o pastilă de Diazepam care-i asigură un somn greu, fără vise.

Pe la nouă, în aceeaşi seară, sosi şi Vica. Deşi arborase o expresie de circumstanţă, îndurerată, era imposibil să nu simţi în subteran voioşia ei caracteristică, aviditatea cu care aştepta amănunte senzaţionale. De altfel, arăta proaspătă, odihnită în ciuda zilei petrecute în tren şi emana o aromă înviorătoare de săpun Lavanda.

Se interesă cu aer conspirativ şi glas scăzut:

— Ce face? Aţi vorbit cu ea?

— Doarme, răspunse frate-său. Mare noroc! În momente grele, somnul e o binecuvântare.

Vica observă cu satisfacţie:

— Organism sănătos! S-a izbit nouă.. Totuşi ar trebui să ia ceva în gură, cine ştie de când zace aşa.

— Nici n-aş şti ce să improvizez, în afară de nişte macaroane, spuse Simina, şi de astea Diana nu se atinge. Frigiderul e gol, nu te poţi baza pe Cireşica…

Tamaş decretă:

— Lăsaţi-o în pace! Somnul e cea mai bună hrană pentru ea acum… Staţi aşa! cerând linişte, ridică mâna. Parcă am auzit uşa… S-a întors Cireşica…

Într-adevăr, îşi făcu zgomotos intrarea şi când dădu ochi cu familia reunită, observă, înveselită parcă:

— Ia te uite! Va să zică v-aţi întors! Am văzut eu lumină din stradă, dar am crezut că am uitat-o aprinsă!… Cum a fost la înmormântare, barem v-aţi distrat?… Cum îi stătea lu’ unchiu’ Costache pe năsălie?

O priveau muţi şi sideraţi. Cumplit de vopsită şi aproape despuiată, emana o deşănţare nemaiîntâlnită de cei trei, şi încăperea parcă era invadată de un iz pestilenţial. „Parcă-i o târfă de speluncă marinărească şi pe deasupra beată“, aprecie Vica şi îşi puse ochelarii de televizor, ca s-o vadă mai bine.

Fără să ştie de ce, Simina începu să râdă. Cireşica se hlizi:

— Sunt nostimă, aşa-i?

— Eşti beată, spuse Tamaş. Du-te şi te culcă.

Nu fusese niciodată atât de direct, era un campion al eufemismelor, şi femeile îl priviră descumpănite. La rândul lui, se simţea distrus, avea impresia că seria de necazuri a şi început. Se uita perplex la femeia aceasta străină, sila şi compasiunea îl gâtuiau deopotrivă, şi îşi dorea numai ca arătarea aceea să dispară cât mai repede din faţa lui. Cireşica nu fusese nici în faşă plăcută la înfăţişare, dar prefera de o mie de ori vechea imagine pe care o oferea, de femeie, poate mai urâtă decât altele, dar la locul ei, cinstită

şi demnă, un cadru didactic serios şi apreciat. Era atât de tulburat, încât îşi dezvălui, categoric fără să-şi dea seama că vorbeşte cu glas tare, un gând vechi, păstrat până atunci în mare taină:

— Mai bine se călugărea... Asta era singura soluţie...

Dându-şi seama de gafă, Vica îl întrerupse ţipând:

— Simioane! Ia seama ce vorbeşti!

Simina găsi cu cale să înceapă să plângă. De fapt, fusese prima care lansase în familie varianta mănăstirii ca rezolvare optimă a problemelor Cireşicăi şi, cu toată sinceritatea, nu vedea nimic ofensator în asta.

— A intrat vrajba şi dihonia în neam! Am spus-o demult, trebuie să-l chemăm neapărat pe Părintele Miron să facă o sfeştanie.

Cireşica îşi mişcă scaunul, venind chiar în faţa bătrânului:

— De ce să mă călugăresc, *tăticule*? se interesă mieroasă, apăsând ironic pe apelativ. Explică-mi, *daddy*!

Vica încercă să muşamalizeze:

— Ei, acuma nu te potrivi şi tu la toate prostiile... Tu eşti fetiţa noastră şi te iubim! adăugă, hodoronc-tronc.

În ochii fetei se aprinseră lumini otrăvite:

— Nu mai sunt Ciorica?... Ipocrite!

Se răsuci din nou spre Tamaş, şi glasul gâlgâind de ură şi suferinţă stătută, în *crescendo*, ajunse răcnet:

— De ce să mă călugăresc?... Ştiu că m-aţi fi trimis la mănăstire ca să nu vă mai stric pozele de familie, dar uite că nu mai suntem în Evul Mediu! Acum noi, nenorocitele astea slute, avem drept de opţiune, şi eu am preferat să mă fac curvă!

Simina îşi duse mâinile la urechi:

— O, încetează! Nu-ţi stă bine să vorbeşti aşa!

— Mai ţine-ţi pliscul, minte de găină! o repezi fiică-sa. Da, curvă! E vocaţia familiei, sau n-aţi observat până acum? Are tata două fete! Una ruptă din soare, ailaltă hâdă, amândouă curve!

— Linişteşte-te, o rugă Vica. Nimeni n-a vrut să te jignească.

Bătrânul Tamaş suflă prăbuşit:

— Iartă-mă fetiţo... N-am ştiut ce spun... Parcă ar fi vorbit altcineva în locul meu... Iartă-mă...

Cireşica se ridică şi azvârli cu putere scaunul de zid, făcându-l bucăţi. Declară glacial:

— Iertare? Nici în iad, unde sper să văd pe toţi! Vă urăsc de moarte!

Ajunsă în camera ei, Cireşica se simţi dintr-o dată destinsă, invadată de un binefăcător sentiment de uşurare. Scrupule, remuşcări, convulsii moral creştine, toate se risipiseră ca prin farmec. Se simţea în stare de orice, să înfrunte pe oricine!

Se uită la ceas. Zece! Avea timp să tragă un somn. La ceasurile două, dinspre ziuă, Emil Mărgescu avea să se afle în faţa uşii de la intrarea în casă. Neauzită, îi va deschide şi-l va introduce înăuntru.

Adormi imediat cu o expresie de hotărâre fanatică pe care somnul nu izbuti s-o îndepărteze.

* * *

Luiza sosi către prânz, aşa cum anunţase, cu o valiză conţinând costumaţia pe care se decisese s-o poarte în ceea ce ea numea Ziua cea Mare; adică ziua – Doamne, cât era de aproape! – în care Monica va fi răzbunată. Sau, pentru că nu se temea de cuvinte şi se simţea pe deplin şi justificat responsabilă, ziua în care *îl va ucide* pe Patrick. În cea de-a doua valiză, aproape la fel de încăpătoare, avea trusa de machiaj, o sticluţă cu şoricioaică şi, pentru orice eventualitate, baioneta colonelului, ascuţită ca un şiş. Spera totuşi să nu se ajungă la această variantă pentru că îi repugna în continuare ideea de a veni într-un fel sau altul în contact cu trupul viitoarei victime.

O găsi pe Clotilda distrusă, într-o stare greu de închipuit pentru această femeie proverbială pentru sângele ei rece, de o rafinată eleganţă care, dincolo de vestimentaţie, ţinea de fiinţa ei, cu maniere desăvârşite, trecând prin viaţă

graţios, în paşi de menuet. Perspectiva din care privise existenţa fusese îmbujorată, iar trăirile netede, uneori chiar frivole.

Că Martineasca arăta rău, asta-i situaţia, era vârsta şi boala din care încă nu-şi revenise, dar stridentă – pentru cine o cunoştea – se vădea adânca schimbare care intervenise înlăuntrul ei. O Clotilda nearanjată, altfel decât impecabilă, era ceva de neconceput, şi iat-o acum neţesălată, fără umbră de machiaj, cu faţa devastată de plâns, într-o cămaşă cleioasă, trecută printr-o noapte grea.

„Doar Patrick putea s-o aducă în halul ăsta“, gândi cu satisfacţie Micleasca, deşi îi era milă de prietena ei. Satisfacţie pentru că o avertizase încă de acum cinci ani că, inevitabil, va ajunge în situaţia asta, iar, pe de altă parte, se simţea şi mai motivată în hotărârea de a-l suprima pe Patrick, banditul sentimental care a adus şi aduce doar suferinţă.

Din capul oaselor, cum se afla, rezemată de trei perne, Clotilda i se aruncă în braţe hohotind:

— Îţi mulţumesc că ai venit... Îmi vine să mă omor!

Luiza replică pe un ton cotidian:

— Mai lasă prostiile! Să moară duşmanii şi cine ştiu eu! Ia zi, ce ţi-a făcut?

Era de la sine înţeles, nu putea să fie decât unul singur!

Avidă de senzaţii, Tanţa se foia fără rost prin cameră, făcând chipurile ordine pe măsuţa cu medicamente. Luiza o repezi fără menajamente:

— Du-te la treburile dumitale, femeie, nu-mi sta lumânare în spinare când conversez cu stăpână-ta!

Clotilda suspină, trăgându-şi nasul:

— Ştie tot. Du-te, Tanţo, nu mai am nevoie de tine, adăugă totuşi.

Consternată, Luiza tuşi cu tâlc. După plecarea femeii, nu se abţinu să nu comenteze:

— Nu-mi vine să cred că ai ajuns în confidenţă cu servitoarele!

O nouă rafală de plâns zgudui trupul Clotildei:

— Dacă ai şti ce s-a întâmplat, prin ce trec, nu te-ar lăsa

inima să mă mai cerţi şi tu!

— Pârţ! exclamă cu voce cazonă Micleasca. S-a întâmplat mare lucru! Şi-a găsit derbedeul o mândruţă, şi pe chestia asta s-a răsturnat pământul cu cracii în sus! Te ştiam mai serioasă!

Clotilda îşi ridică ochii rămaşi chiar şi acum splendizi. Doar albastrul, spălat de plâns, devenise cenuşiu.

— Nu ştiu cum de mai trăiesc! L-am dat afară din casă!

Sub machiajul gros, fosta cântăreaţă albi de spaimă.

— Ei, uite că de Ioana n-aş fi spus! recunoscu Luiza. Provincială, la locul ei, cuminte, cam ca Monica în privinţa asta, ziceai că-i ultima evanghelistă rătăcită printre tinerii de azi! Câtă experienţă ai avea, n-ajungi să te pricepi niciodată la oameni.

Clotilda îşi strânse capul între pumni:

— N-am să înţeleg în veci, ce au căutat ei în casa de bani!

— El ce zice?

— Că i s-a năzărit Tanţei.

Micleasca hohoti gros:

— Hoţul deştept nu se fereşte când ridici piatra!

— Ce să mă fac, Luizo? Simt că nu mai rezist, nu mai suport durerea, parcă se scurge tot sângele din mine... Ca să fiu sinceră cu tine, prietena mea de o viaţă, în inima mea...

— Ştiu, l-ai şi iertat şi îţi pare rău că l-ai gonit!

Se uită pe furiş la Clotilda, cu ochii scânteind de speranţă. Plecarea din casă a lui Patrick i-ar fi dat toate planurile peste cap.

— Poţi să mă înţelegi?

— Bineînţeles. Bezmetica de inimă! Pe-asta n-o domesticeşti niciodată! Cine izbuteşte, n-a iubit cu adevărat.

— Îmi pare bine că gândeşti aşa. Mă aşteptam să mă iei la rost.

Ca întotdeauna când zâmbea, faţa Luizei devenea o mască feroce de bâlci, dar cine o cunoştea, nu se mai

înfiora.

— Mă interesează, în primul rând, sănătatea ta. Ca să te întremezi, trebuie mai întâi să-ţi alini suferinţa. Or pentru asta, ai nevoie de prezenţa golanului. *C'est la vie!*

— Crezi cu adevărat ce-mi spui?

— Mă ştii falsă? Chiar în timp ce-mi povesteai, am realizat că te-ai pripit. Eşti prea slăbită şi prea îndrăgostită ca să suporţi o terapie de şoc. Te afli în situaţia în care doar licheluţa poate săvârşi minuni. Deşi...

— Deşi?

— Nu ştiu de ce îl ponegresc în halul ăsta! La urma urmei, infidelităţi se comit în toate căsniciile. Fiecare, o ştii şi tu, sărim măcar o dată gardul!

— Logic, aşa ar fi, oftă Clotilda, dar când eşti tu în cauză... Totuşi, ce a căutat în seif?

Luiza se ridică, excedată:

— Ai o idee fixă. Când o să vă reconciliaţi, sunt sigură că îţi va spune.

Clotilda îşi trânti un pumn zdravăn în cap:

— Cred că l-am pierdut definitiv... Şi numai din cauza mea! Nu m-am putut stăpâni.

— Vezi-ţi de treabă! o linişti Luiza. Ai pomenit tu urs să plece de lângă butoiul cu miere? Vrei să vorbesc eu cu el?

Martinească îi zâmbi recunoscătoare, printre lacrimi:

— Dacă zici tu... Vezi cum pui problema, completă cu un rest de demnitate, să nu ies eu prea... mototolită!

Luiza îşi netezi fusta şi se îndreptă spre uşă. Aceasta se deschise pe neaşteptate, gata să-i spargă nasul. Tanţa dădu buzna în încăpere, cu obrajii plini de lacrimi.

— Doamnă, mi-au telefonat din Bejeni... de la primărie. De la noi din comună... E rău de tot, au dus-o la spital la *Caracal*... A lovit-o Stela în cap, pe când o mulgea... Cu copita... Io le-am zis mereu că-i cam nebună, s-o vândă *dreacului*!

— Pe cine, soro? întrebă iritată Luiza.

— Pe vacă. Io am zis...

— Pe cine a lovit?

— Pe mămica! E rău de tot, zice că n-o mai duce până-n

seară…

Clotilda se ridică din umeri obosită:

— Ce pot să-ţi spun eu?… Du-te.

Oftă, privind neputincioasă spre Luiza:

— Asta îmi mai lipsea! Am rămas complet descoperită. Nici Tanţa, nici Ioana.

Înlăuntrul ei, Micleasca exulta: „Uite ce bine se brodesc toate! Mă frământam cum s-o scot pe Tanţa din casă!“

— Cred că va trebui să apelez la o agenţie din astea, cu prestări de muncă la domiciliu…

Luiza se opuse categoric:

— Ia mai lasă-mă, dragă, cu oameni străini în casă! Nu ştii de unde vin, ce hram poartă! Te mai strânge vreunul noaptea de gât…

— Totuşi ce ne facem?

— Bine mersi! Un ceai şi o macaroană să fierb mai sunt şi eu în stare! Şi nici casa nu cade pe noi, dacă n-o să dea Tanţa cu mătura două-trei zile!

Se întoarse cu spatele şi îşi frecă mâinile de satisfacţie. Jubila. După toate semnele, probabil că azi, mai sigur noaptea asta, va fi *Ziua cea Mare*.

* * *

Deşi concediată, Ioana rămăsese în casă. Incognito.

— Nu te pot lăsa singur…

— M-a alungat şi pe mine, replică Patrick.

— Fii fără grijă, se va răzgândi în mai puţin de-o oră. Numai eu ştiu cât a suferit zilele astea. Nu suportă o despărţire definitivă.

Patrick, depăşit de evenimente şi neajutorat, simţea nevoia să fie dus de mână:

— Admitem că ne împăcăm: Bun! Ce urmează?

— Împăcările sunt totdeauna dulci şi cam blegesc. Vei ridica în termeni limpezi chestiunea testamentului. Ai nevoie de o asigurare, nu mai poţi trăi în nesiguranţă şi aventură. Am convingerea că nu-ţi va rezista.

Patrick sări în sus, ca muşcat de şarpe:

— Nici în ruptul capului nu fac aşa ceva! Pur şi simplu, e peste puterile mele!

— Mai încet, că te-aude toată casa!

Se aflau în camera lui. Oficial, Ioana părăsise apartamentul, micul sac de voiaj se afla lângă ea. Îl măsura cu dispreţ:

— M-ai întrebat cândva dacă există în viaţa mea un singur lucru pe care să nu-l fi calculat... Ei bine, n-am calculat că am să mă îndrăgostesc de tine, un bărbat slab ca o cârpă!

Patrick avu un gest de oboseală:

— Poţi să mă biciuieşti oricât, nu mă duc să discut cu Clotilda despre mormântul ei.

— Atunci, o s-o facă maică-ta în locul tău. Ea nu-i atât de gingaşă şi scrupuloasă. Eu rămân aici, în miezul lucrurilor. Evenimentele se precipită, şi nu vreau să faci vreo prostie.

Patrick se bucură că nu va fi singur, dar nu vedea cum s-ar putea realiza aşa ceva.

— Cum să rămâi în casă, de vreme ce te-a dat afară. Clotilda, să zicem, abia se mişcă, dar e Tanţa...

Fata alungă o muscă invizibilă:

— De asta am scăpat. Am sunat de pe celularul tău, ca din partea primăriei din sat. Cică mă-sa ar fi internată în stare gravă la spital. Clotilda a lăsat-o să plece... Mai rămâne filoxera ailaltă...

— Cine, Luiza?

— Ea, dar e ramolită şi pe undeva-i bine să existe un martor de care o să am grijă să nu vadă nimic din ce nu trebuie...

Patrick o privi speriat:

— La ce te gândeşti? Pe urmă, tot nu înţeleg de ce-i musai să rămânem singuri?

Ioana declară rece:

— Poate va fi nevoie s-o înlăturăm şi pe ea. Totul e în funcţie de cum va reacţiona Clotilda după discuţia-cheie. Ţi-am mai spus, dacă vrea să se răzbune şi să te lase cu buzele umflate, nici n-are nevoie de avocat, rupe

testamentul actual.

— Totuşi, unde ai să stai? Afară de faptul că eu n-o consider pe Luiza ramolită, nu are nevoie de creieri prea prompţi, ca să te recunoască, dacă te zăreşte prin casă!

— Mă ascund în pod.

Tânărul tresări. Uite o idee care lui nu-i trecuse prin minte! Într-adevăr, o curiozitate destul de rară şi extrem de practică a arhitecturii interbelice, unele apartamente de bloc posedă poduri. Acestea sunt de obicei instalate deasupra vestibulului care leagă interiorul locuibil al casei de bucătărie. La el se accede printr-o debara, urcând o scară mobilă cum se găseşte în orice gospodărie. Dimensiunile sunt liliputane, cam trei metri pe unu jumătate, cu o înălţime de un metru şi ceva, iar un geamlâc minuscul, dând în balconul bucătăriei, asigură aerisirea. Perfect camuflat, doar specialiştii observă diferenţa de înălţime a tavanelor, cel din antreul respectiv fiind mai scund decât cele din restul casei.

Ioana, mânată de instinctul ei practic şi acumulând din principiu informaţii care nu se ştie când i-ar putea fi de folos, inspectase toată casa (aşa cum procedase şi cu locuinţa Luizei) şi descoperise acest truc de arhitectură. Spre nedumerirea ei, deşi plin de praf şi de păianjeni, podul era amenajat ca o garsonieră de buzunar, având o saltea pneumatică pe care se putea dormi, o mică veioză instalată pe o lădiţă, câteva cărţi uitate şi o oală de noapte. Era limpede că cineva, cândva, se „refugiase“ aici. N-avea de unde să ştie că avocatul Martinescu, soţul Clotildei, îşi ascunsese în pod, cu cinci decenii în urmă, un unchi, fost ofiţer de stat major vânat de miliţia comunistă. Omul rezistase doi ani în „cutiuţă“, furişându-se doar noaptea în casă pentru a goli vasul igienic şi a face un duş. După doi ani, fugise la partizani, în munţi, apoi izbutise – unul dintre puţinii fericiţi – să treacă frontiera clandestin…

— Ai să-mi dai celularul tău, dispuse Ioana pe tonul sigur al amănuntului gândit şi cântărit cu mult înainte, pentru a putea comunica, fără să ne deconspirăm. Fii atent, am să sun cu parolă, ca să ştii că sunt eu: două apeluri, închid şi

apoi revin.

Un ciocănit ferm la uşă îi sperie pe amândoi. Într-o secundă, Ioana ajunse sub pat, trăgând sacul de voiaj după ea şi zicându-şi cu cinism că începe să se deprindă cu locul şi sperând totodată că nu va mai audia din fotoliul I, o partidă de sex. Recunoscu uşurată vocea Luizei care, venind în calitate de sol al reconcilierii, încerca modulaţii dulcege şi unsuroase.

— Te-am deranjat?

Patrick răspunse morocănos:

— Îmi făceam bagajul.

Bătrâna îşi înghiţi cuvintele:

„Făceai pe dracu'! Şifonierul e închis, sertarele la fel, nici urmă de bulendre înşirate sau geamantan! Ţi-e ţie, puiule, de ducă cum mi-e de jucat mie şotronul pe trotuarul din faţa blocului!…"

— Lăsaţi copilăriile, sunteţi oameni în toată firea! Doar n-ai luat-o în serios pe Clotilda.

— Nu mi s-a părut că glumeşte. Mi-a spus lucruri odioase!

— Fleacuri! Ţi-o zic ca femeie trecută prin multe! Nu există căsnicie unde să nu intervină neînţelegeri. Sunt inevitabile, dar dragostea biruie totul, face *tabula rasa* şi pe urmă, totul e iarăşi ca la început!

Patrick se strâmbă:

— O fi la alţii, dar vezi că mai sunt şi cuvinte care nu se pot uita.

Reflectă în acelaşi timp, cu admiraţie, ce fată deşteaptă e Ioana, cum prevedea ea totul matematic. Luiza venise clar ca să-i împace.

Micleasca îşi continuă show-ul cu acelaşi glas mieros:

— Câte nu spune omul la mânie! Nu ştii vorba aia românească, dacă s-ar uita Dumnezeu în gura ciobanului, toate oile ar pieri! Clotilda e fată bună şi te iubeşte. Îi pare rău de tot ce s-a petrecut între voi şi te iartă…

Patrick, chipurile, se lăsa greu:

— Pentru ce să mă ierte? În definitiv, ce-am făcut? Pe cine am omorât?

— Lasă, lasă, că nici tu nu eşti doar blăniţă moale, mai ai şi gheruţe. Lipseşti o săptămână de-acasă şi nu dai tu un semn de viaţă când ştii cât de prăpăstioasă e Clotilda! I-a fost teamă că ţi s-a întâmplat ceva şi, bolnavă cum e, a dat proporţii! Sinceră să fiu, în locul ei, anunţam Poliţia… Hai, îl luă de braţ, fii băiat cuminte, şi să mergem la ea. Te aşteaptă…

Patrick se lăsă tras, continuând să mormăie.

După ce auzi închizându-se uşa de la dormitor, Ioana ieşi din ascunzătoare. Îşi luă bagajul şi telemobilul lui Patrick, se strecură în debara, apoi pe brânci în pod, intrând în clandestinitate.

Se aranjă pe cât posibil de comod şi o sună pe Fulguleţ.

* * *

După criza Cireşicăi, doar Vica simţise nevoia arzătoare să comenteze, să întoarcă povestea pe toate părţile, să lanseze ipoteze, uimiri şi interpretări. În realitate, femeia aceasta era neobosită, avea o energie debordantă, un optimism de oţel şi puterea de a mobiliza şi morţii, însuşire, din păcate, niciodată fructificată. Tânără azi, cel puţin cariera ei ar fi avut un alt destin.

Soţii Tamaş însă se simţeau prea istoviţi pentru a se mai angaja într-o partidă de comentarii pline de semne de exclamaţie, nesfârşite repetări şi arpegii de consternare. Simion era epuizat sufleteşte, nevastă-sa de ziua prea lungă şi încărcată. În consecinţă, pe la zece şi jumătate, decretară stingerea. Pe Diana o lăsară să doarmă în continuare. Tamaş repetase că somnul profund e cel mai bun medicament în situaţia ei, şi femeile nu-l contraziseră.

Pentru orice eventualitate, pentru că cine ştie de când n-o fi mâncat biata de ea, Vica îi duse tiptil un platou cu o gustare improvizată, îl lăsă pe masă şi se retrase fără zgomot.

Deşi avertizase că prevede o insomnie, fiind prea

tulburată pentru a putea pune geană pe geană, numai ce stinse lumina că şi începu să sforăie. Curând, adormiră şi soţii Tamaş, spate în spate, conform regulii din căsniciile uzate.

Diana o simţise pe Vica, dar n-avea chef de condoleanţe, nici de mângâieri, nici de conversaţie, de nimeni şi nimic, în general. Se prefăcu deci că doarme în continuare, înjurând în gând toată familia că s-a şi întors. Deşi o linişte adâncă părea să fi cuprins toată casa, iar ea se simţea sleită, încercă totuşi să se scoale să încuie uşa cu cheia. Căzu la loc, în pat, înainte de a face un pas, şi renunţă. Până să vină Doru, mai avea vreo două ceasuri, putea să mai doarmă...

Lăsase geamul întredeschis aşa că actorul, după un ciocănit discret, dar repetat, îşi luă avânt şi escaladă fereastra cu uşurinţă. La vederea Dianei, adâncită încă în somn, inima lui Doru se topi de duioşie. Deşi ghemuită şi crispată, fără nimic particular graţios, tânărul şopti în extaz:

— Frumoasa din pădurea adormită...

Se aplecă asupra ei, sărutând-o uşor pe tâmplă. Femeia gemu şi îi încolăci reflex gâtul cu braţele.

— Adorata mea, suflă pierdut! Nu ştiu ce se întâmpla cu mine dacă nu m-ai fi primit...

Diana deschise ochii. Îi trebuiseră câteva secunde până să intre în realitate. Se răsti cu vocea încă răguşită de somn:

— Pentru că ai insistat! E o greşeală care ne va costa! Simt!

— Nu vorbi aşa, te implor! Nu m-a văzut nimeni şi când am dat declaraţia la Poliţie, n-am sesizat nici o suspiciune. Pe toţi ne-au chestionat la fel... Cu mine însă, nu ştiu ce se întâmplă!

— Vorbeşte mai încet, s-a întors familionul!... Ce dracu' ţi se întâmplă?!

Doru îşi frânse degetele. Falangele pocneau sinistru şi Diana strânse din dinţi.

— Am coşmaruri înfiorătoare, toate cu Dragoş! Asta dacă

reuşesc să adorm... Nu mă mai pot concentra; aseară în spectacol, am uitat textul şi nici pe Nea Puiu nu reuşeam să-l aud! Vedeam doar cum mişcă disperat buzele, dar nu înregistram nimic! A fost fioros...

Diana îl măsură dispreţuitoare:

— Spus de-a dreptul, ai remuşcări!

Doru replică slab:

— Cred că aşa se numeşte. Nu-mi mai găsesc liniştea...

— Balegă!

— Ce pot face?... Simt nevoia să ispăşesc, parcă cineva îmi dă brânci să mă duc la Poliţie...

Actriţa, în panică, izbucni cu violenţă:

— Balegă! Asta sunteţi cu toţii! O imensă balegă cu muşte, fleaşcă şi puturoasă! Mi-e greaţă!

Rătăcit, tânărul îi săruta degetele picioarelor:

— Iartă-mă, te ador, spun numai ce simt!... Dacă n-ai fi tu...

Diana replică tăios:

— N-aş fi fost dacă trăia Dragoş! A fost o chestiune de viaţă şi de moarte: ori el, ori eu! Ai avut drept de opţiune şi ai optat pentru mine! Unde ţi-e dragostea aia fanatică ce nu cunoaşte piedici, crăişorule? Pretindeai că de dragul meu eşti în stare să-ţi iei şi viaţa! Ai luat-o pe-a altuia, şi acum suntem împreună!

— Ştiu, aşa e, dar ce pot să fac dacă nu suport povara?

Diana începu să-l zgâlţâie cu violenţă:

— Sunt vie, cretinule! Înţelegi că sunt vie şi întreagă, aici, alături de tine, că în loc să-mi pui flori la năsălie, poţi să mă încaleci?!

Tânărul bâlbâi confuz:

— Desigur... Ai dreptate! Aşa trebuie să gândesc. Iartă-mă...

După o demonstraţie de forţă, actriţa socoti că bietul căţel merită pentru îmbărbătare o bucăţică de zahăr şi, luând între palme capul tânărului, îi sărută ochii, într-un puseu de tandreţe.

— Suntem cuminţi, da? Îţi interzic să te gândeşti la altceva decât la viaţa de vis care se aşterne în faţa noastră!

Doru şopti lăcrimând:

— Aşa am să fac! Promit!... Iubita mea! Am o rugăminte! Uite, în genunchi te implor!

Femeia întrebă circumspectă:

— Ce vrei?

— Te conjur, lasă-mă să dorm cu tine! Să te ţin în braţe, doar atât...

— Eşti nebun? Ţi se pare că nu ne-am jucat destul cu focul?

Doru începu să plângă:

— Te conjur!!! Nu rezist fără tine... Câteva ceasuri... Jur că plec înainte să se lumineze!

Diana cântări rapid situaţia. Avea poftă de Doru, ca de ştreang, dar nenorocitul era literalmente la pământ şi putea ceda nervos în orice moment. O infuzie de siguranţă în dragostea ei se impunea. Să-şi închipuie că e a lui, că *are ce pierde*.

Cu aerul că-i acordă o mare favoare, îi făcu loc să intre în pat.

— Închide întâi geamul, că s-a făcut rece...

* * *

În partea opusă a casei, tot în şoaptă, conspirau Cireşica şi Emil. Fusese punctual, şi fata nu avusese de aşteptat în frigul grădinii – ninsese la munte şi se făcuse frig – decât vreo cinci minute. Îl introduse în locuinţă şi, luându-l de mână, îl conduse cu infinite precauţii pe lângă mătuşă-sa care dormea pe spate, horcăind harnic ca un haiduc beat în sufragerie, apoi pe culoarul lung ce ducea spre camera ei.

— Era vorba că eşti singură, bombăni Mărgescu nemulţumit.

— S-au întors intempestiv! De unde naiba să ştiu?!

Gămanul luase la bord „o doză de curaj“, cam patru sute de alcool, şi se simţea în acelaşi timp hotărât şi destins. Cireşica în schimb era înfrigurată şi de emoţie, de ură tasată, depusă în straturi, şi de nerăbdare, îi tremura bărbia

lungă; în lumina slabă, semăna cu ciocul unui drac aşa cum e zugrăvit pe ziduri de biserică. Din aceeaşi pricină, glasul răsuna înfrigurat şi, simptom bizar, inedit, avea dificultăţi în pronunţarea consoanelor.

Mărgescu observă înveselit:

— Vorbeşti peltic! Ai uitat să-ţi instalezi proteza?... Gata, la treabă! Unde-i camera frumoasei victime?

Scoase din buzunar o coardă de pian şi fluturând-o pe sub nasul Cireşicăi, explică:

— Eficientă, rapidă şi fără dureri!

— Ai rămas, totuşi, la strangulare... Cred că mi-a venit o idee mai bună!

— Care?

— Dăm drumul la gaze! O să se creadă fie că s-a sinucis din cauza lui Dragoş, fie că a fost un accident. Ce părere ai?

Emil o privi intens, concentrându-se de fapt asupra variantei. În lumina săracă a veiozei, ochii fetei străluceau fix, ca ai pisicilor. Vibra toată ca un arc prea întins, şi gămanul se interesă:

— Eşti sigură că te simţi bine?

Cireşica îl asigură serioasă:

— În viaţa mea nu m-am simţit mai bine!

— Să sperăm că nu te înşeli...

Scoase sticluţa de rezervă cu alcool şi bău lung. În ce-l priveşte, pe jumătate ameţit, se simţea perfect, îşi păstrase luciditatea. Cantitatea de vodcă ingerată îl făcea să se creadă invincibil, totul depindea numai de voinţa şi forţele lui.

— Unde-s gazele?

Cireşica, tot cu limba împletită, îi explică. „Garsoniera“ Dianei avea o chicinetă care dădea direct în cameră, fiind de aceea camuflată după o draperie. Diana o folosea rareori, când avea musafiri intimi, pentru o cafea sau o gustare frugală. Esenţial era însă amănuntul că fusese prevăzută cu gaze.

— Înţelegi? E suficient să ne strecurăm înăuntru, să ne asigurăm că nu există ferestre deschise şi să dăm drumul la reşou. Pe urmă, încuiem şi... adio, Mario!

— De unde ştii că doarme?

— De două zile ia sedative cu pumnul, zici că-i în stare de catalepsie!

Emil dădu din cap:

— Eşti nebună! Realizezi că dacă aprinde cineva lumina după ce ai deschis gazele, sare toată casa în aer? Că crapă toţi locatarii şi praful se alege de zidurile astea?... Şi mi s-ar părea cu totul anormal, să nu vină nimeni în răstimp să vadă cum se mai simte! continua sa vorbească, din ce în ce mai ambalat.

Cireşica, un ghem de ură, rosti cu o patimă nestăpânită:

— Puţin îmi pasă!... Măcar de-ar crăpa cu toţii!

— În regulă, scumpeteo, dar de ce mai ai nevoie de mine?! Chestia asta puteai s-o faci singură!

— Am luat în calcul posibilitatea ca totuşi să simtă ceva şi să se trezească. Eu n-o pot răzbi, e mai puternică decât mine, de-aia îmi trebuie un asistent care, la o adică, s-o scoată din circulaţie!

Emil rămase câteva momente pe gânduri. Isterica asta propunea o soluţie simplă care prezenta însă riscul mai multor victime şi a unor pagube materiale serioase. În acelaşi timp, posibilitatea ca Poliţia să-i suspecteze, se reducea substanţial, oscilând chiar spre zero. Şi cum Cireşicăi nu-i păsa... Alcoolul consumat alungă ultimele îndoieli ale lui Mărgescu.

— Să sperăm c-o să ţină.

Fata se închină şi părăsind încăperea, se îndreptară spre camera Dianei.

* * *

Ioan Sârbu făcea parte dintre fericiţii care, o dată prinşi în mrejele unui partener, acesta îşi păstrase capitalul de seducţie intact, imun la scurgerea vremii. Din acest punct de vedere, Fulguleţ continua să fie depozitara şi beneficiara absolută a celor mai puternice şi mai duioase sentimente ale soţului ei. După treizeci de ani, exercita aceeaşi putere

de atracţie asupra lui, Sârbu cel Drept considerând că Fulguleţ e o femeie unică şi că având parte de ea, însuşi bunul Dumnezeu îi pusese o stea în frunte. Avea o încredere desăvârşită în nevastă-sa, n-o suspectase niciodată de vreo faptă reprobabilă, încredinţat că fiinţa ei e incompatibilă cu însăşi noţiunea de rău. Singurele temeri pe care le încercase în toţi aceşti ani de căsnicie erau legate de sănătatea ei şi, uneori, nopţile îi erau fulgerate de coşmaruri cu acelaşi subiect: Fulguleţ la spital, pe moarte, iar el frângându-şi neputincios degetele la căpătâiul ei. Când se trezea, transpirat de spaimă, în caz că nu dormiseră împreună, se strecura în dormitorul nevesti-sii ca să se asigure că respiră…

Având o încredere de nezdruncinat în fidelitatea consoartei, nu fusese gelos în viaţa lui, lua drept bun tot ce îi spunea şi, evident, nu-i uzurpase niciodată intimitatea. Nici gând s-o spioneze, să-i intercepteze convorbirile telefonice, să-i deschidă corespondenţa sau să-i caute în poşetă. Şi dacă o făcuse totuşi în dimineaţa aceasta, fusese o simplă întâmplare. Ca toţi zgârciţii, detesta organic să schimbe bancnote mari, având impresia că banii se cheltuiesc astfel mai uşor şi fără discernământ, ispitele, mai cu seamă după 1990, aflându-se la tot pasul.

Era motivul pentru care, în dimineaţa aceea, înainte de a pleca la serviciu, deschise poşeta lui Fulguleţ. Spera să găsească ceva mărunţiş, ca să nu fie obligat să schimbe hârtia de cincizeci de mii.

Când dădu peste revolverul confiscat de la Ioana, încercă cea mai mare surpriză din viaţa lui. Se holba la armă, abia îndrăznind s-o atingă, parcă aşteptându-se din clipă în clipă să se descarce singură. Păstra din armată amintiri mai degrabă firave, ţinând seama de faptul că în perioada cătăniei lui, ostaşii erau folosiţi, în primul rând, la deszăpezit şi, predilect, la muncile agricole.

Fără a mai ţine seama de migrenele pe care i le declanşau nevesti-sii trezirile brusce, dădu buzna cu părul măciucă în dormitor. O găsi însă în baie, aflată în mijlocul unei operaţiuni cu deosebire intimă. Femeia scoase un

ţipăt, şi Sârbu se retrase precipitat, articulând un confuz pardon.

— Ce s-a întâmplat? Au dat turcii?

Era sigură că se petrecuse ceva neobişnuit. Bărbatu-său era un tip mai mult decât decent, pudic chiar.

Ioan Sârbu indică cu degetul spre revolverul pus la vedere pe masă:

— Am căutat la tine în geantă nişte bani mărunţi şi am găsit... Uite! Ce caută la tine?!!

Fulguleţ râse cât putu mai convingător:

— Deci asta era!... Doamne, ce uşor intri în panică! Mi l-a împrumutat Patrick, improviză la repezeală. Stai să-mi aduc aminte... Da, chiar joi, când am plecat mai târziu de la ei... Tu erai la popice...

— De ce?

— Îi e frică de bandiţi şi a ţinut morţiş să-l iau... Zău, mi l-a băgat cu de-a sila în poşetă. A văzut nu ştiu ce prostii la televizor...

— N-ai luat un taxi?

— Bineînţeles, dar tocmai asta e! Mai nou, hoţii au trecut la atacuri de tip gangsteresc, opresc taxiurile şi jefuiesc şoferul de încasări şi clienţii de bani şi bijuterii.

Pe Sârbu îl trecu un fior doar imaginând situaţia:

— De... de ce, dacă te-au reţinut atât de mult, nu te-a condus el acasă?

— O, ar fi vrut sărăcuţul, dar m-am opus eu. Clotilda se simţea mult prea rău...

Ceva mai uşurat, dar fără a-şi fi revenit pe deplin, bărbatul mormăi:

— Să... să nu se mai întâmple! Mi-a îngheţat sângele în vine! Decât să te expui atât de... de..., mai bine dormeai la ei!...

Îi prinse bărbia şi o sărută cast:

— De dragul meu, nu mai fi imprudentă. Promite-mi! Şi nu mai păstra – arătă spre armă – teroarea asta în casă! Probabil Petrică are raţiunile lui, el ştie pe unde se învârte, dar eu aş arunca-o direct în Dâmboviţa.

Avea să regrete amarnic că nu a făcut-o.

* * *

Împăcarea, aşa cum se întâmplă de obicei, fu dulce şi udată de lacrimile Clotildei. Tot conform obiceiului soţilor în culpă, Patrick încercă să se justifice şi să-i explice, cu toată blândeţea, cât fusese de absurdă în bănuielile ei. Bătrâna însă îl opri de la primele cuvinte, astupându-i gura cu degetele proaspăt parfumate. Aceasta în ciuda faptului că scotocitul clandestin al seifului avea să rămână un mister pe care l-ar fi dorit din tot sufletul dezlegat. Prezumtiva infidelitate de la Timişoara trecuse pe planul secund: un fel de ceva comun, totu-i să rămână fără consecinţe... Una peste alta, Clotilda nu mai voia să ştie nimic, încercând să-şi scoată din minte toate incidentele dezagreabile. Se mai temea că ascultând „minciunile Băiatului", avea să se ambaleze din nou, ştiut fiind că o rană proaspătă, zgândărită, sângerează lesne din nou. Pe Ioana însă nu voia s-o primească înapoi. Întâi, că se simţea mult mai bine şi, ca s-o spunem pe şleau, nici n-o putea suferi. Incontestabil, era folositoare, îndemânatică şi expeditivă, dar de la început n-a avut încredere în ea, o intuise falsă şi rea. Îl deplânge pe bărbatul care avea să-i cadă în mreje. Ultima afirmaţie se dorea a fi un avertisment, Patrick mărturisindu-şi cu amărăciune că era de aceeaşi părere. Şi totuşi – o califică drept perversitate – simţea o atracţie specială pentru ţărăncuţa din Slatina, nu-i ieşea din gând, îi lipsea şi, deşi încerca să se răţoiască (resturi de orgoliu), chiar admonestările ei, administrate cu biciul, îi produceau o tainică plăcere.

Faţă de Clotilda însă, se arătă nepăsător, ridicând din umeri:

— Eu ţi-am spus de la început că nu-mi place...

Martineasca îşi muşcă buzele, înghiţindu-şi cuvintele: „Atunci ce naiba căutaţi împreună în casa mea de bani?" Îndepărtă gândul cu un gest scurt, de parcă ar fi fost material, cu nici un chip nu voia să se monteze. Dimpotrivă,

îi surâse îmbietor. Dintr-o dată, simţi că-l doreşte cu toată fiinţa ei, aprig, irezistibil şi întinse braţele, cerşind o îmbrăţişare. Mânecile largi ale elegantei cămăşi de noapte alunecară spre umeri şi Patrick se înfioră la vederea braţelor descărnate al căror interior se prăbuşise în două pungi de gelatină. Consternat, îngrozit, scârbit, tânărul înţepeni neştiind ce să facă. Îi explică bătrâna:

— Încuie uşa.

* * *

Fulguleţ reflectă toată noaptea la sugestia Ioanei. Hotărât, fata asta nu era proastă, dimpotrivă, avea o inteligenţă vicleană, tenacitate şi forţa de a duce până la capăt ceea ce şi-a propus. Dacă ar fi fost mai de soi, ar fi acceptat-o chiar de noră, cu condiţia să nu fie atât de imperativă. O femeie avea dreptul să-l adore pe fiu-său, dar nu să-l şi domine, transformându-l în vasal supus.

Când Fulguleţ îşi propunea un obiectiv, şi din acest punct de vedere Ioana îi semăna, n-avea linişte până nu-l traducea în fapt de viaţă. La fel se întâmplă şi acum. Abandonă brusc cafeaua neterminată, smulse capotul de pe ea şi intră în dormitor să se îmbrace. Îşi cunoştea feciorul, era prea „aristocrat“, prea delicat ca să atace frontal chestiuni materiale, în vreme ce ea, când se punea problema viitorului lui, nu avea nici un fel de reticenţe. O va aborda pe Martineasca direct, lăsând la o parte orice menajamente. Ştia că riscă, reacţiile oamenilor sunt imprevizibile, dar miza pe patima disperată a Clotildei, anesteziindu-i orice urmă de raţiune, şi pe gradul fizic de slăbiciune care, fatal, se transferă şi asupra psihicului. În esenţă, îi va prezenta o ecuaţie simplă: ori un Patrick betonat material alături de ea, ori… „mi-a făcut plăcere să ne cunoaştem…“

Alese din şifonier cea mai nouă achiziţie vestimentară, un complet bleumarine cu garnitură albă, foarte tineresc şi primăvăratic, se privi mulţumită în oglindă şi părăsi

locuinţa, pusă pe fapte mari.

Avea pe chip o expresie de fanatism, iar în poşetă, pentru orice eventualitate, Mauserul care aparţinuse cândva colonelului Pericle Miclea.

Luiza îşi camuflă nemulţumirea – ce naiba, scapi de unul şi pică altul! – sub un zâmbet, conform stilului, excesiv de rujat. În ce o priveşte, Fulguleţ acceptă cu indiferenţă prezenţa Micleascăi. Erau prietene intime, prietenie încercată şi verificată în timp, iar pe Luiza demult n-o mai impresiona nimic şi nu-i mai păsa decât de mormântul Monicăi şi de tot ce era legat de moartea ei.

Se complimentară reciproc, iar Fulguleţ, deşi obişnuită cu excentricităţile vestimentare ale Luizei, se miră în sinea ei de toaleta fostei cântăreţe, încercând să ghicească drept cine se lua în dimineaţa aceea.

Pentru ceea ce presimţea a fi „Ziua cea Mare“, Luiza abordase bine cunoscutul doliu al Reginei Maria, drapându-se într-o fastuoasă toaletă mov. Doar că ceea ce dădea minunat la ochii violeţi ai superbului cap încoronat, la tăciunoasa şi pergamentoasa Micleascăi, devenea *look* de vrăjitoare fioroasă. Dar astea erau fleacuri, Fulguleţ avea pe cap probleme mult mai grave.

Se instalară în salon, iar Luiza o avertiză chiar de la început:

— Azi sunt gazdă, dar mai mult de o cafea nu-ţi pot oferi. Pe Tanţa au chemat-o urgent la ţară, iar pe Ioana a concediat-o… Dar tu de ce nu-ţi scoţi mănuşile? Parcă ai fi în gară…

— Mi-am făcut alaltăieri unghiile, şi proasta de manichiuristă m-a cadorisit cu o eczemă. Mi-a dat medicul o alifie, trebuie s-o ţin tot timpul pe degete…

— Neplăcut… Zici că nu vrei o cafea? Poate o cacao? Hai, că pe-astea ştiu să le fac bine.

Fulguleţ dădu din cap maşinal. Toată lumea cunoştea amănuntul că Luiza nu gătise în viaţa ei. În tinereţe, o scoteau curtezanii la restaurante şi de vreo douăzeci de ani, de când îşi încheiase cariera sentimentală, ciugulea din

pacheţele cumpărate în oraş. Mâncarea nu constituise niciodată o problemă pentru ea şi se tot minuna cât caz se făcea când câte un ins declara greva foamei. Personal, ar fi suportat cu uşurinţă abstinenţa.

— Nu vreau nimic, mersi… Cum se simte Clotilda?

Bătrâna râse:

— Acum, că s-a întors fecioru-tău, presupun că e în al nouălea cer! Că veni vorba, discută şi tu cu Petrică s-o mai slăbească din duşuri reci. Nu-i greu la vârsta ei să facă o sincopă şi o are pe conştiinţă. Ce naiba trebuia să plece tocmai la Timişoara ca să-şi facă de cap?

— Sunt chestiuni în care nu mă amestec, spuse cealaltă arborând un aer de mare doamnă.

— *À d'autres, chéri*, cu cine vorbeşti? Nu există nimic în viaţa lui Petrică, de când s-a născut, în care să nu te fi amestecat. Poate culoarea prezervativelor!

Înveselită cu adevărat, Fulguleţ începu să râdă:

— Ce fac ei acum?

Expresia Luizei deveni lubrică:

— Ce să facă? Clotilda stă în pat, iar el, peste ea. Nu ştii cum e când te împaci şi pe urmă, de ce-ar fi încuiat uşa de la dormitor cu cheia?

Fulguleţ o cercetă surprinsă:

— Cu ce specimene te-ai încurcat, dragă?! Nu te ştiam aşa slobodă la gură!

— Aşi! N-ai fost tu atentă şi nici n-au fost ocazii… Ai venit cu vreo treabă specială?

— Am ceva de discutat cu Clotilda.

— Vrei să-i anunţ că eşti aici?

— Să mai aşteptăm…

Trăncăniră vreun sfert de ceas, lucruri puţin importante, unde şi-a lucrat Fulguleţ completul, au apărut andivele, cât a ajuns un permanent cu vopsit la coafor, ce mai zice Ioan Sârbu cel Drept… În răstimp, se spionau reciproc, întrebându-se în ce măsură prezenţa celeilalte le-ar putea împiedica în demersurile pe care le preconizau.

Uşa de la dormitor se deschise şi apăru Patrick în halat, vădit epuizat şi cu o expresie nenorocită. Intuind ce se

petrecuse în iatacul Martineascăi, Fulguleţ fu cuprinsă de un val de silă, un bufeu de greaţă depăşit eroic. Repulsia şi deja ura pentru „putoarea bătrână, obscenă şi nesăţioasă“ îi combustibilizară hotărârea de a tăia în carne vie.

Când o observă pe maică-sa, tânărul căscă ochii:

— Ce cauţi aici?

— Lasă, puiule, vorbim mai târziu... Pari obosit, du-te şi te întinde...

— Aş bea ceva rece... Un suc de roşii.

— Imediat, se oferi Luiza. Ţi-l aduc în odaie?

— Nu, lasă-l în sufragerie. Vin eu...

Maică-sa insistă îngrijorată.

— Eşti sigur că nu ai nevoie şi de altceva?

Patrick dădu din mână, îndreptându-se spre camera lui. Fulguleţ oftă şi dădu să se ridice. Luiza o opri, rostind, fără intenţia de a fi maliţioasă, ci conform unei logici considerate fireşti:

— Lasă-i timp, dragă, barem până să iasă din baie!

Fulguleţ respinse fals:

— Doar nu-ţi închipui că...

— Ba îmi închipui foarte bine.

După ce Fulguleţ intră în dormitorul Clotildei, Micleasca îşi zise că e momentul să-şi pună planul în aplicare. Patrick se odihnea, Fulguleţ nu venise de frunza frăsinelului, avea ceva important de discutat, şi asta cere, de obicei, timp, dispunea deci de un răgaz de cel puţin o jumătate de oră în care să n-o deranjeze nimeni. Nici nu avea nevoie de atâta timp.

Se duse la bucătărie, pipăind buzunarul lateral al amplei costumaţii unde se afla sticluţa cu şoricioaică. Făcuse rost de otravă încă de acum cinci ani, după moartea Monicăi, când o vreme, până a începe să-i clocotească sângele de dorinţa răzbunării, intenţionase să se sinucidă. I-o procurase o prietenă farmacistă, pe care o minţise că i s-a umplut casa de şobolani.

Calculul Luizei era simplu. Ca în toate casele avute, setea nu se astâmpăra nici aici cu apă de la robinet, ci cu sucuri

de fructe sau de roşii, lapte, bere, apă minerală. Toate acestea se aflau în frigider. Patrick solicitase un suc de roşii. I-l va „prepara“ şi-l va lăsa pe masa din sufragerie, aşa cum ceruse. Dar, dacă, întârziind nu i se va mai părea îndeajuns de rece? Dacă mai vrea şi altceva? Dacă va dori să se servească singur? Luiza socoti că nu-şi poate permite să lase ceva, cât de mărunt, la voia întâmplării, iar cu o ocazie atât de favorabilă, probabil că nu avea să se mai întâlnească niciodată.

Deci pentru orice eventualitate, va turna câte o doză mai mult decât suficientă, *sigură* în toate lichidele. Va proceda identic şi cu sticlele neîncepute, desigilându-le ea însăşi. Patrick nu se va mira că au fost dezvirginate pentru că intra rar în bucătărie, maică-sa şi apoi Clotilda obişnuindu-l cu un tratament de prinţ, totdeauna musafir. Pentru cel mai mic serviciu – un pahar cu apă sau o cutie de chibrituri –, apela la Tanţa şi în lipsa acesteia, sărea nevastă-sa să-l servească.

De data asta, asumându-şi obligaţiile de menajeră, îi va servi ea… *paharul morţii*. Dacă totuşi, e scris undeva să şi-o facă cu mâna lui, frigiderul îi stătea la dispoziţie.

Se simţea mulţumită că fiind doar ei trei în casă, nu exista riscul otrăvirii unui terţ şi pentru deplină siguranţă îngrămădi la un loc, pe partea interioară a uşii frigiderului, băuturile tratate cu arsenic. Se miră singură cât de bine se brodeau toate şi era atât de încântată, încât se trezi fredonând *Ave Maria* a lui Schubert…

După ce se întoarse în sufragerie, întinse o pasienţă, întrebându-se dacă pe „felia“ lui Emil Mărgescu lucrurile mergeau la fel de bine.

* * *

Cam pe la aceeaşi oră, se întreba şi gămanul dacă şi ce se întâmplase în casa Tamaşilor după plecarea lui. La un moment dat, intenţionase să dea un telefon şi să închidă imediat ce i se va fi răspuns, doar aşa, ca să constate că n-

a sărit casa în aer, dar în ultima clipă se răzgândise. Consumase prea multe filme ca să nu-şi amintească de amănuntul că Poliţia are posibilitatea de a descoperi numerele de telefon corespunzând ultimelor apeluri formate sau primite la obiectivele în cauză.

Nici de la buletinele de ştiri ale diverselor posturi de radio nu află nimic. O soluţie ar fi fost să se deplaseze la faţa locului, ca să constate el singur ce se întâmplă, dar fu nevoit să reziste din nou tentaţiei. Poate că zona-i împânzită de poliţişti şi e de notorietate că vinovatul simte totdeauna nevoia irezistibilă de a se întoarce la locul faptei, nu o dată deconspirându-se astfel.

Trase concluzia că nu-i rămâne decât să aştepte veşti acasă, indiferent de natura lor şi, deşi se apropia amiaza şi ar mai fi lenevit în pat, setea năprasnică de după „troscăitul ţeapăn“ de azi noapte, îl sili să se scoale. Nu găsi pe nimeni în bucătărie, ci doar nişte oale puse la fiert şi oftă uşurat. În acele momente n-ar fi suportat pe nimeni, nici măcar prezenţa discretă şi cel mai adesea mută a maică-sii. Bău, fără să ia sticla de la gură, un litru de lapte bătut de la gheaţă şi apoi, conform principiului *cui pe cui se scoate*, îşi asezonă cana de cafea cu un pahar mare de coniac. Băuse şi noaptea trecută foarte mult. În general era mai cumpătat, dar treaz nu ar fi putut acţiona cu aceeaşi dezinvoltură şi, desigur, nu ar fi suportat cu aceeaşi uşurinţă gândul că a săvârşit totuşi o crimă, poate mai multe, după norocul familiei Tamaş. Pe jumătate ameţit încă, vedea în fapta lui doar aspectul justiţiar, un fel de răsplată pentru ticăloşie. Băutura îi estompa totdeauna crizele, indiferent de cauza lor, dilua relieful puseurilor de disperare sau, ca acum, de conştiinţă. Precis însă, că la aceasta contribuia şi faptul că asasinatul (deocamdată, până la alte veşti, doar tentativă) se desfăşurase nesperat de simplu. Se strecuraseră neauziţi în camera Dianei. Parcă vrând să-şi netezească drumul spre cele veşnice, înlăturând orice obstacol, proasta se culcase lăsând uşa închisă doar din clanţă, fără cheie. În încăpere stăpânea un întuneric de iad, dar Cireşica, familiarizată cu interiorul şi ghidată de o

minusculă lanternă creion, ca a spărgătorilor, se strecură cu uşurinţă după draperie şi deschise la maximum, fireşte, fără să aprindă, cele două ochiuri ale plitei de aragaz. În câteva secunde, după ce închiseră uşa camerei la fel de neauzit, se aflau din nou pe coridor. Refăcură drumul în sens invers, trecând a doua oară pe lângă sforăitul de dorobanţ al Vicăi.

Lui Emil parcă nu-i venea să creadă: totul se desfăşurase incredibil de repede, nici zece minute, şi ajunşi în grădină, binecuvântând adierea care-i primenea obrajii transpiraţi, se pomeni filosofând:

— Fantastic! exclamă. Ce simplu e să omori pe cineva! Adevărată vorba din bătrâni – „viaţa omului, ca oul în mâna copilului!“ Ce-i cu tine, ţi-e frig?

Cireşica era zgâlţâită de frisoane, dinţii îi clănţăneau într-un stacatto sinistru, părea bolnavă rău.

Fata scutură din cap:

— Mi-e bine… Sunt doar emoţionată… Nu-mi vine să cred că, până la urmă, am făcut-o!… adăugă apoi în extaz: E cea mai împlinită zi din viaţa mea.. Îţi mulţumesc, Emil.

Bărbatul răspunse maşinal, pe un ton absolut normal:

— Pentru puţin, dragă… Părerea mea e să scoţi totuşi siguranţele. Am intenţionat un act de dreptate, nu un genocid!

Cireşica şuieră:

— Ba să crape toţi! Să piară toţi!! Praf şi pulbere să se-aleagă! Ah, ce-am să mai râd!

— Şi tu unde te tupilezi, deşteapto? Unde ai să te aciuezi?

— Las’ că m-am gândit eu! Îmi rămâne casa naşă-mii, Vica! Eu sunt unică moştenitoare…

— A, se dumiri Emil păstrând acelaşi aer placid, atunci se schimbă chestiunea! Perfect, excelent!

Oare acum, la lumina zilei, nu complet treaz, dar oricum mai puţin confuz după nişte ore de somn, considera situaţia din aceeaşi perspectivă luminoasă? Mai înghiţi la repezeală un pahar de coniac şi îşi răspunse cu toată convingerea – DA!

Şi adormi...

* * *

Clotilda ar fi preferat să se odihnească, să zacă în pat şi să-şi toarcă fericirea până ce somnul o va fi învăluit, dar nu putea refuza s-o primească pe „mama Băiatului“. Femeia se interesase constant de starea ei, venise s-o vadă, iar acum subliniase că are ceva important de discutat cu ea. Noroc că plecând, Tanţa îi lăsase totul la îndemână pe noptieră şi pe măsuţa de serviciu, astfel că putu să-şi construiască faţa la repezeală, să-şi dea cu pieptănul şi să-şi pună în ordine dantelele de la piept, răvăşite şi pe alocuri sfâşiate de degetele sălbatice şi nerăbdătoare (în realitate furioase) ale Băiatului. Nu mai avu timp şi nici putere să îndrepte aşternutul. În definitiv, ce făcea în dormitorul ei o privea.

Fulguleţ pătrunse în încăpere şi instinctiv se îndreptă spre Clotilda ca s-o sărute. Se răzgândi la jumătatea drumului, năpădită din nou de greaţă. Aerul din cameră era irespirabil şi, fapt real sau doar autosugestie, i se păru că miroase inconfundabil a sex; ceva dulce împuţit, insinuant puturos, înţepător şi infect.

— Cred că ar trebui aerisit... Vrei să deschid geamul?

Clotilda consimţi, trăgându-şi pledul până la gât. Şi apoi, pentru că se afla într-o dispoziţie strălucitoare, constată convenţional, dar cu dorinţa sinceră de a face plăcere:

— Ai un *deux-pièces* delicios... De ce nu-ţi scoţi mănuşile? Fă-te comodă...

Fulguleţ îi debită povestea cu manichiura şi cealaltă emise un ţâţâit de ocazie:

— Ce mizerie! N-a dezinfectat instrumentele! Toate sunt nişte criminale! Tu arăţi în schimb minunat! şi se grăbi să bată în lemn.

Fulguleţ mimă scepticismul:

— Ca să vezi... Numai la asta nu mi-e gândul...

Era încântată că prin observaţia amabilă, Clotilda îi

deschidea pârtie, discuţia preconizată venind acum de la sine. Într-adevăr, Martineasca se interesă îngrijorată:

— Ai necazuri, draga mea?

Fulguleţ oftă adânc, privindu-şi mâinile, aşezate pe genunchi:

— Aş minţi să spun că nu am... Mai exact, sunt foarte, foarte îngrijorată. Pot spune că nu mai am somn, chiar şi Sârbu a intrat la idei, îi dă zor să mă duc la medic. Parcă problemele mele s-ar putea rezolva cu pastile!

Clotilda presimţi că urmează ceva neplăcut şi ar fi vrut – din nou instinctul de conservare – să încheie discuţia aici, dar norme elementare de politeţe o obligau să se intereseze despre ce este vorba:

— O, îmi pare rău... Totuşi, ce s-a întâmplat? Dacă te pot ajuta cu ceva...

Cealaltă o privi ţintă:

— Poţi.

Clotilda rămase descumpănită, nu se aştepta la răspuns. De regulă acest *can I help you?* se formulează pur formal şi fără consecinţe. Excluzând nevoile materiale, oamenii nu pot fi ajutaţi.

— Cum?!

Soacră-sa trase adânc aer în piept, de parcă ar fi fost pe marginea trambulinei şi s-ar fi pregătit pentru un plonjon:

— Voi fi sinceră şi directă. Eşti o femeie prea deşteaptă ca să recurg la tertipuri şi ocolişuri.

Clotilda închise ochii şi strânse sub pled pumnii. Acum ştia cu certitudine că trebuia să se aştepte la tot ce-i mai rău.

— După cum îţi închipui, desigur, mă frământ din pricina lui Patrick. Despre el este vorba.

— Ai venit să-mi spui că vrea să divorţeze?... Că a sosit momentul să fac loc alteia?

— Nici gând despre aşa ceva, râse Fulguleţ, doar ştii cât ţine la tine şi cât îţi este de devotat!

— Atunci, care-i necazul?

— Sunt foarte îngrijorată... Situaţia lui actuală nu-i... o situaţie, presupun că eşti de acord cu mine. N-are nici o

perspectivă.

— S-a mai discutat pe tema asta. E motivul pentru care şi-a luat serviciu.

Fulguleţ respinse cu o grimasă de plictiseală:

— Ceva provizoriu care nu-i oferă nici o şansă! Patrick merită cu mult mai mult decât o slujbă de ocnaş, total neinteresantă.

— Poate găsi altceva.

— Uşor de spus când eşti cu mâinile şi picioarele legate.

— Niciodată nu i-am blocat libertatea.

Fulguleţ surâse cu înţelepciune:

— Suntem două femei mature, ştim care sunt atuurile unui celibatar, ce avantaje are faţă de un bărbat căsătorit.

— În definitiv, rosti sec bătrâna, ce vrei de la mine? Ce trebuie eu să fac pentru a schimba situaţia?

Soacră-sa se decise, în sfârşit, să se arunce în apă:

— Asigură-i viitorul! Te-ai întrebat vreodată ce orizont sumbru i se arată lui Patrick în caz că se întâmplă ceva cu tine?

Inima Martineascăi începu să bată cu repeziciune. Discuţia era odioasă şi făcea eforturi cumplite ca să se stăpânească.

— Trebuie să înţeleg că mă aflu pe patul de moarte? Că aţi tocmit deja pe cineva care să se ocupe de comândul meu şi de creştineştile datini?

— Doamne, ce prostii pot să-ţi treacă prin minte! Ar fi doar o măsură de precauţie. Sunt mamă şi e firesc să-mi pun puiul la adăpost...

— Concret, care ar fi soluţia? întrebă Clotilda fierbând.

Fulguleţ replică pe un ton uşurel, de conversaţie – „ca să vezi ce simplu e!“:

— Ce mai tura-vura, dragă! Fă un testament în favoarea lui, adică unge-l legatar universal, şi ne liniştim cu toţii! Care-i problema?

Clotilda simţi o lovitură în moalele capului, dar îşi duse mâna la piept. Vălul gros de pe ochi i se ridică şi adevărul i se dezvălui în toată goliciunea lui! După asta umblau canaliile cu limba scoasă. După averea ei şi a lui

Martinescu, după munca lor de o viaţă! Două căpuşe care vor să-i sugă până şi ultima picătură de sânge, filoxera asta de mă-sa, o lipitoare de mică mahala, şi fecioru-său, un parazit cu stil! Patrick nu o iubea câtuşi de puţin, de la bun început îşi făcuse planul cum s-o jupoaie, iar acum nu mai au răbdare, li se pare că trăieşte prea mult!... Şi din nou, lumină, far de cinci mii de waţi, revelaţie! Miza, mobilul, ţelul lor final îl constituia TESTAMENTUL! Asta căuta adoratul ei împreună cu amantă-sa – ideea o străfulgeră de la sine – în casa de bani! Ce ruşine, Doamne, câtă umilinţă, câtă durere!

Fulguleţ îi urmărea cu emoţie reacţiile, nu ştia ce ascunde tăcerea prelungită a bătrânei care îşi înghiţise complet buzele de parcă i-ar fi fost teamă să nu lase să se strecoare vreun cuvinţel. Era conştientă că ar fi trebuit să se ridice şi să plece dându-i răgaz să reflecteze, dar interesele lui Patrick prevalau. Ea însăşi se simţea transformată într-o fiară şi nu se născocise nimic pe lume care s-o silească să dea înapoi. La naiba cu diplomaţia şi eticheta, pe ea n-o chema Talleyrand şi nici nu se afla la curtea Bourbonilor! Încerca doar să determine o legumă inutilă societăţii să înţeleagă că prezenţa, timpul şi vigoarea unui bărbat tânăr de care dispui la o vârstă când nu ţi se mai cuvine acest lucru se cer plătite.

Îşi netezi poalele fustei, a sfârşit de vizită, şi declară pe un ton de afaceri:

— Tu mai gândeşte-te! Dacă te hotărăşti, iau legătura cu Negriţoiu, avocatul nostru. E o persoană de toată încrederea...

În aceeaşi clipă, nervii ferfeniţă ai Clotildei cedară şi se ridică pe neaşteptate din pat. Cuprinsă de o energie nebănuită, început să urle:

— Cum de nu-ţi crapă obrazul de ruşine, parvenito?... Afară! Ieşiţi din casa mea coioţilor! Testament vreţi şi pielea mea pe băţ! Luaţi-vă adio, fiu-tău n-o să vadă un sfanţ de la mine! Îl prevăzusem în testament ca să ştii, dar acum s-a lins pe bot! Ard toate hârtiile, mai bine ia statul tot decât să ştiu că ajunge la voi un singur ac! Aşa să ştii!

Dispari dinaintea mea, cobră!

O podidi tusea şi, epuizată de efort, se prăbuşi între perne.

Fulguleţ părăsi dormitorul fără un cuvânt. „Trebuie neapărat lichidată. Înainte de a apuca să distrugă documentul.“ Chiar dacă acolo mai erau trecuţi şi alţi beneficiari, partea lui Patrick rămânea consistentă şi merita să lupţi pentru a o păstra.

Cât despre faptul că-i alungase din casă, băboiul – rânji – putea să pună rămăşag pe toată avuţia că nici ea, nici Patrick nu vor face un pas dincolo de pragul apartamentului. În următoarele ceasuri, se vor face jocurile, zarurile vor fi aruncate.

* * *

Când deschise ochii, Simion Tamaş constată că deşi trecuse bine de zece dimineaţa, nimeni nu se sculase încă. Simina continua să doarmă în patul alăturat, iar din casă nu răzbătea nici un fel de zgomot. Mai întârzie în aşternut nu pentru a lenevi, ci pentru a amâna intrarea în „necotidian“, având certitudinea că ziua care începuse nu se va derula domol, tors de pisică aciuată pe cuptor, aşa cum se topea calendarul în casa Tamaş, după ce toţi ieşiseră la pensie. Va fi o zi care nu va semăna deloc cu cele trăite de ei până acum, uite aşa simţea el şi... Doamne, de-ar putea face un salt în timp să se vadă peste un an, sau măcar peste o lună!

Dar dacă poţi întârzia aflarea unei nenorociri, nu poţi împiedica şi producerea ei. Se ridică în cele din urmă şi tot sub auspiciile unei zile neobişnuite, renunţă la gimnastica matinală, socotind că mai reduce din dezagreabil.

Vica se trezise cu jumătate de ceas mai devreme. Ea nu practica exerciţii de un-doi, după cum nu se căzniseră nici mama, nici bunica şi, tot aşa, nici o străbună până la Traian şi Decebal şi, har Domnului, trăiseră pe săturate, până

ajunseseră să se plictisească ele însele. Aşadar, toaleta de dimineaţă nu-i lua cine ştie ce timp şi după ce fu spălată, pieptănată şi îmbrăcată ca de oraş (nu suporta capoatele şi papucii arborate în tot timpul zilei, simbol al senectuţii, mirosind a azil) îşi zise că e timpul să vadă ce se petrece cu Diana. Somnul ăsta prelung devenea suspect şi, oricât de sănătos ar fi el, nu doarme nimeni douăzeci şi patru de ore în şir, dacă nu-i în comă.

Trase cu urechea la dormitorul bătrânilor, dar nu sesiză nici o mişcare. Dormeau duşi, să le fie de bine, şi nu exista nici un motiv ca să-i deranjeze. De cum pătrunse în coridorul lung la capătul căruia se afla camera Dianei, simţi un iz ciudat şi se opri adulmecând. Mirosea a gaze, asta era! Şi dintr-o dată intră în panică. Fără a mai bate la uşă, dădu buzna în încăpere unde mirosul era şi mai pregnant. O ceaţă compactă îi învălui întreaga făptură, în vreme ce ochii începură să-i lăcrămeze din cauza usturimii. Reflex, se repezi spre fereastră şi deschise larg geamurile. Inhală aerul curat, îndreptându-şi ochii spre pat. Două siluete, strâns îmbrăţişate, păreau că dorm. Izbea desăvârşita nemişcare, sugerând rigiditatea unui grup statuar. Înainte de a se apropia, Vica ştiu că Diana şi iubitul ei sunt călători în altă lume...

* * *

Ioana stătea ca pe ace, având tot timpul impresia că „jos“, se petrec tot felul de lucruri importante fără ştiinţa şi participarea ei. Îi era teamă că Fulguleţ împreună cu Patrick, dominat în întregime de maică-sa, conspirau manevrând lucrurile de asemenea manieră, încât s-o scoată pe ea, Ioana, din cărţi. Chestiunea o înnebunea de furie şi apoi, timpul trecea înfiorător de greu. Mai uşor era noaptea când se încumeta să dea o raită prin casa adormită, oprindu-se în odaia lui Patrick pentru o scurtă şi sălbatică partidă de sex. În timpul zilei însă, o exaspera poziţia orizontală obligatorie, simţindu-se ca într-un lift culcat, sau

şi mai rău, ca într-un sicriu. În afară de asta, nu fusese obişnuită să zacă; din fire era activă şi nici viaţa nu-i permisese să trândăvească. Nu-şi găsea locul şi se plictisea cumplit chiar dacă tranzistorul, în surdină, funcţiona non-stop şi nici cărţile nu-i lipseau. De două ori îl sunase pe Patrick, dar acesta îi răspunsese sec, părea tulburat şi cu minţile duse. De fiecare dată, o rugase să aibă răbdare, că o va chema el, la momentul oportun. „Când adică?“... „Stai liniştită, cât de curând.“

Doar că ea nu putea sta liniştită, mai ales ştiind-o pe Fulguleţ în casă. Ciosvârta asta de muiere era o ticăloasă fără pereche, la fel de primejdioasă şi imprevizibilă ca muşcătura de viperă, o canalie de primă clasă, soră geamănă cu Lucreţia Borgia. Se trase spre marginea podului de unde, prin uşa debaralei lăsată special întredeschisă, putea surprinde mişcările casei. Liniştea nu i se păru bizară, chiar dacă se apropia ora prânzului. În lipsa Tanţei, gospodăria înţepenise, viaţa celor doi soţi nu era zgomotoasă, lipsa acutelor caracterizând acustica obişnuită a casei.

„Indiferent de ce s-ar întâmpla, e musai să ne mişcăm până se întoarce Tanţa de la ţară, şi asta se va întâmpla cel mai târziu mâine dimineaţă.“

Rămase la pândă, gata să coboare în orice moment.

* * *

Cea mai bună ascunzătoare rămânea, pentru moment, tot camera lui Patrick. Scena dură care tocmai avusese loc între ea şi Clotilda excludea orice eventuală conciliere între soţi. Deci, chiar admiţând că nora-sa ar găsi puterea necesară să se ridice din pat şi să circule prin casă, ipoteza că ar putea intra la Patrick era puţin probabilă.

— În fond, de ce nu te duci tu acasă? întrebă acesta cu un aer epuizat.

Avea o expresie rătăcită, şi toată înfăţişarea lui denota o dezordine care nu ţinea de înfăţişare, ci de o răvăşeală

venită din interior. Fulguleţ se gândi să-l cruţe şi-i răspunse cu blândeţe:

— N-am să te deranjez, puiule... Dar tu de ce nu te schimbi?

Rămăsese în halatul de casă din mătase grea mov-cardinal, geamăn cu cel al Clotildei. Când se căsătoriseră, ea ţinuse în mod expres să cumpere sau să comande obiecte pereche. Astfel, în afară de halate, aveau câteva rânduri de pijamale identice, eşarfele din garderoba lui Mami erau făcute din acelaşi material cu cravatele Băiatului, doar verighetele diferind. Clotilda şi-o dorise bătută în briliante, dar Patrick, părându-i-se mult prea ostentativă pentru un bărbat, se mulţumise cu una clasică.

— N-am chef de nimic, înţelegi? Mă simt obosit de parcă n-aş mai deschide niciodată ochii şi aş da un imperiu să nu mă fi lăsat antrenat în rahatul ăsta!

„E slab, oftă maică-sa, plămadă moale, nu ţine la drum! Cu cine-o semăna?“ Ea fusese tare ca diamantul şi chiar după despărţirea de T., un tenor a cărui amintire o ardea şi astăzi (nu mai călcase de atunci, sunt treizeci de ani, pe la Operă) nu luase nici măcar o pastilă de Rudotel!... Nici Sârbu nu era un slăbănog: obtuz, lipsit de orizont şi fără haz, altfel însă bolovan care duce la tăvăleală.

— Ai să vezi că totul o să treacă şi intră în normal.

Tânărul izbucni pe un ton iritat:

— Care normal? Ce normal mai poate exista pentru mine?! Îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap că te-am ascultat! Am ajuns să-l invidiez pe Dragoş care, cel puţin, a pus cruce la toate!

— Şi una la căpătâi! Să nu te mai aud vorbind aşa! Eşti bărbat în toată firea, trebuie să ştii că în viaţă nu ai parte doar de parfum de roze şi unt pe jimblă caldă!

— Am aflat-o după ce ţi-am urmat strategia! ricană fiu-său.

— Nu fi ingrat! Tot ce am făcut în viaţa mea a fost cu gândul la binele tău...

— Cunoaştem, am mai auzit...

— Puiul mamii, mi se rupe inima când te văd în starea

asta! Nu te lăsa doborât de gânduri negre, mâine ai să vezi altfel lucrurile!

Patrick dădu sceptic din cap:

— Oare?

Maică-sa îi puse mâinile pe umeri ca pentru a da greutate spuselor ei:

— Patrick, tu ştii că niciodată nu ţi-am făgăduit ceva fără să mă ţin de cuvânt!

Nu minţea. Îşi amintea că în clasa a X-a, îi promisese o Mobră, cadou de Paşti. Era visul unei întregi generaţii de adolescenţi, dar preţul prohibitiv îi îndepărta pe cei mai mulţi. Patrick o dorea şi mai abitir pentru că nimeni din liceu n-avea asemenea sculă şi chiar în tot oraşul nu existau prea multe. Ioan Sârbu cel Drept se opusese însă categoric, i se părea că fecioru-său e încă prea tânăr pentru „motorizate“, iar carnetul lui de note nu-l îmbia la asemenea hatâruri. Fulguleţ însă nu avea linişte, ţinea cu tot dinadinsul ca Iepuraşul să nu-i dezamăgească copilul. Făcuse un CAR la şcoală, mai vânduse o broşă cu ametiste, bijuterie de familie, şi cumpărase motoreta. Patrick îşi amintea perfect de episod, pentru că fusese prima şi ultima oară când Sârbu cel Drept se supărase pe nevastă-sa şi, vreme de trei zile, refuzase să ia masa în familie sau să scoată un singur cuvânt. Bineînţeles că Fulguleţ găsise repede leacul, îmbolnăvindu-se urgent de „supărarea de a-l fi supărat pe soţul iubit“ şi ca o compensaţie, o invită pe soacră-sa pentru un sejour de o săptămână la ei. Era un cadou de zile mari, bătrâna fiind o puritană antipatică şi limitată care ridica din sprâncene, cârtitoare la tot ce vedea în casa lui fecioru-său. Acesta însă o venera, aducându-şi constant aminte de jertfele la care se supusese pentru a-şi înălţa băieţii.

— Ce vrei să-mi promiţi?

— Mai mult de-atât, se ambală Fulguleţ, îţi jur că azi se vor rezolva toate problemele. Azi, până în seară. Jur!!! şi îşi duse mâna la inimă.

— Ce mai aştepţi?

— Să plece Luiza la cimitir.

* * *

Deşi luase în calcul şi ipoteza de a nu se duce la cimitir, când se făcu ora de ducă, Luiza, stând ca pe jăratic, realiză că nu poate rezista chemării. Se simţea împinsă din spate de o forţă irezistibilă şi ar fi fost întâia oară în cinci ani când ar fi lipsit de la întâlnirea cotidiană cu Monica.

Făcu încă o dată socoteala riscurilor. În toată casa nu se aflau decât Clotilda, Fulguleţ şi Patrick. Prima se deplasa greu de tot, şi tocmai de aceea avea la îndemână soluţii pentru orice urgenţă – o sondă cu suc, ceva de ronţăit, deşi nu mânca nimic de câteva zile, până şi o oală de noapte, exclus deci să apeleze la frigider. În ce o priveşte pe Fulguleţ, îndeobşte antilichid, făcea eforturi să consume zilnic un minimum strict necesar, era îndoielnic că se va apropia de frigider sau că ar tenta-o sonda cu suc de roşii de pe masa din sufragerie de care Patrick încă nu se atinsese. Iar ea nu va întârzia mult la cimitir, nu va primeni aranjamentele florale – Monica va înţelege – şi cum preconiza să ia un taxi, nu va lipsi mai mult de o oră, poate ceva peste.

Plecă fără să anunţe pe nimeni, păşind grăbit, aproape alergând spre staţia de taximetre din apropiere. Fulguleţ, pândind strada din colţul ferestrei, se ridică hotărâtă:

— I-a venit ceasul!

Vorbe şoptite care nu-i erau destinate lui Patrick. La fel de discret, scoase Mauserul din poşetă şi îl strecură în buzunarul fustei.

* * *

Încă de la capătul aleii recunoscu silueta de pachiderm a lui Emil care părea să se reculeagă lângă monumentul Monicăi. Mâinile prea scurte pentru a cuprinde pântecele uriaş se împleteau anevoie, iar capul plecat se scufunda în

cele trei rânduri de guşi. O observă pe bătrână abia când ajunse lângă el şi schiţă un salut vag. Aceasta îl cercetă avidă, încercând să ghicească răspunsul la întrebarea care o măcina, chiar înainte de a o formula. Rosti maşinal:

— Ce faci?

Mărgescu îşi roti ochii în jur, nu se vedea nimeni. Declară, totuşi, cu o voce scăzută, folosind, fără să-şi dea seama, tonul unui anunţ oficial:

— Ştiam că vă voi găsi aici. Vreau să vă spun că eu mi-am îndeplinit misiunea. Monica e răzbunată. Am ţinut s-o ştie ea cea dintâi.

Luiza Miclea simţi nevoia să se reazeme de un copac. Ochii îi străluceau de o satisfacţie demonică şi, de emoţie, de-abia putea vorbi.

— Mulţumesc ţie, Doamne, cel puţin în parte s-a făcut dreptate! Bravo, tinere! Fetiţa mea se poate odihni liniştită! Te felicit din inimă!

Începu să dichisească aranjamentele florale, cu gesturi mecanice şi mâini tremurânde care n-o mai ascultau. Dintr-o dată fu cuprinsă de îndoială şi simţi nevoia să se asigure:

— Precis?... Ai văzut-o dumneata moartă?

— Doar o minune ar fi putut-o salva. Am dat drumul la gaze în timp ce ea dormea tun, într-un spaţiu perfect închis.

— Nu de alta, explică Luiza, dar de la şapte dimineaţa urmăresc toate buletinele de ştiri de la diverse posturi de radio şi n-am auzit nimic. La o adică s-ar fi anunţat cu fanfară militară, ticăloasa e VIP, parcă aşa le zice acum la celebrităţi!

— Asta nu înseamnă nimic. Chestiunea este *dacă*, şi *când* a fost descoperită.

Micleasca se închină cu ochii spre cer. O cruce corectă, înaltă şi largă, nu gesturi înghesuite şi pripite între sâni:

— Fă, Doamne să se săvârşească după rugăciunile mele!

— Amin, spuse reflex Emil... Dumneavoastră ce aţi făcut?

— Tot ce trebuie. În cursul zilei de azi, declară teatral conform stilului, frumosul Patrick îşi va da obştescul sfârşit. O dată Monica răzbunată, rostul meu pe lume se încheie. Har Cerului că am ajuns să trăiesc această zi minunată!

Dintr-o dată, gămanul fu cuprins de un sentiment straniu, de ireal, de poveste fantasmagorică, de spectator la un film horror. Oare el şi bătrâna nu erau nebuni? Se felicitau pentru comiterea de asasinate, se bucurau de moartea unor oameni tineri, stăteau de vorbă cu o altă moartă, stinsă de cinci ani, şi toate acestea pe un ton normal, de parcă ar fi fost o discuţie animată lângă o ceşcuţă de cafea...

Se scutură de gânduri şi se uită năuc la mâna întinsă a Luizei.

— Tinere, mi-a părut bine de cunoştinţă. Ţin să-ţi mulţumesc încă o dată pentru actul de dreptate pe care l-ai săvârşit şi, desigur, pentru sentimentele dumitale. Rar mai întâlneşti azi asemenea oameni! Te felicit!

Emil se întrebă dacă bătrâna îşi pregătise *speech*-ul de acasă şi îi luă mâna ca să n-o lase cu ea întinsă. Micleasca urmă:

— Nu cred că noi doi ne vom mai întâlni în această lume, nu există nici un motiv, dar fii sigur că te voi revedea cu plăcere... *dincolo*. Adio!

Se răsuci pe călcâie şi plecă demnă şi dreaptă, aşa cum ar fi părăsit scena, în ropot de aplauze furtunoase.

Nu găsi nici un taxi la ieşirea din cimitir şi, agasată, se gândi să recurgă la metrou. Avea însă de mers mult pe jos, iar ea era mult prea nerăbdătoare să ajungă la locuinţa Clotildei. Oare Patrick mai trăia?

* * *

Zadarnic o chemă pe Luiza, parcă asurzise, căci nu auzea nici soneria, nici clopoţelul, dar cel mai probabil era că se repezise la cimitir. Ce mai prietenă! O lăsa singură, cu hienele, când tocmai de asta o chemase, să le înfrunte împreună, s-o ajute, s-o apere! Începu din nou să plângă, căinându-se singură. Să trăieşti înfricoşat de moarte în propria-ţi casă, să-ţi fie teamă de oamenii cei mai apropiaţi! Cine şi-ar fi putut închipui un asemenea sfârşit? Parcă toate

conspirau împotriva ei, lăsând-o în voia vrăjmaşului şi, dintr-o dată, avu certitudinea că sfârşitul e aproape, fioros de aproape, încât l-ar fi zărit doar întorcându-şi privirea peste umăr. Un val sălbatic de ură o năpădi, iar gândul că Fulguleţ şi Patrick îşi făceau jocul peste ea, că o păcăliseră constant, că *Băiatul* – fiinţa, bibeloul, lucrul, întâmplarea cele mai scumpe din viaţa ei – era doar un ticălos de duzină minţind-o fără încetare... Sufocată, trase adânc aer în piept... Da, o minţise tot timpul, stând pe scaun, la masă, în aşternut... Roşea de ruşine şi de ură doar amintindu-şi minciunile lui din pat, gesturile lui mincinoase, buzele, mângâierile şi gemetele... Şi se văzu, cu o luciditate crudă, ceea ce era de fapt: o bătrână flască şi vicioasă care avusese nesăbuinţa să se mai creadă dorită, victima unui demolator de existenţe, vânător de avuţie...

Auzise de multe ori că dragostea cea mai pătimaşă nu poate fi întrecută ca intensitate decât de ura generată de aceeaşi dragoste rănită şi decepţionată. O simţea din plin acum, şi o mânie cumplită îi asmuţi ultimele puteri. „Nu, dragii mei, lucrurile nu vor rămâne aşa. Eu voi muri, dar nici voi nu vă veţi bucura de roadă! Nu, iubitule, din festinul pe care ţi l-ai pregătit manevrându-mă machiavelic, nu vei apuca să iei nici o înghiţitură! Voi distruge testamentul, iar bănetului din seif îi voi da foc!“

Rezemându-se de ziduri, ieşi îndârjită din dormitor şi abia mergând, reuşi să ajungă la biroul lui Martinescu. Se aşeză câteva secunde pe braţul unui fotoliu, cât să-şi tragă sufletul, apoi se apropie de casa de bani.

* * *

Simina îşi pierdu cunoştinţa pentru câteva minute, dar nimeni nu-i dădu atenţie. Îşi reveni singură şi se aruncă asupra trupului Dianei, urlând cuvinte nedesluşite. Simion se uita înlemnit, în gol, cu maxilarul atârnând moale şi privirea fixă. „Pedeapsa lui Dumnezeu... Dar de ce atât de aspră?... Ce bine ar fi fost să fi murit mai demult, sau măcar

ieri, ca să nu mai trec prin încercarea asta…“

Deşi adânc îndurerată – nu avusese propria ei familie şi tot potenţialul afectiv îl transferase asupra lui frate-său cu ai lui, iar pe Diana o idolatriza – Vica realiză că-i singura în stare să facă faţă situaţiei. Primul impuls, să telefoneze la Salvare, fu repede înlăturat, chiar şi un copil şi-ar fi dat seama că nefericiţii amanţi reci şi cu un început de rigiditate deja instalat, nu mai puteau fi ajutaţi de nimeni. N-avea nici un fel de experienţă în materie – cine are? –, dar bunul simţ îi spunea că trebuie să anunţe Poliţia. Apoi, prin ferestrele deschise, răzbătură din grădină cuvintele unui cântec deşuchiat. Vica se repezi la geam şi simţi, pentru a doua oară în aceeaşi dimineaţă, că inima i se opreşte în loc.

Mânjită pe faţă ca un clovn, despletită şi complet goală, Cireşica dansa şi cânta cât o ţinea gura pe pajiştea din grădină: „Intră popa în altar cu… făcută par!…“

Vica înregistră ca prin fum vecinii ieşiţi la ferestre, consternaţi, copiii din cartier agăţaţi de gratiile gardului făcând haz nespus şi strâmbându-se, trecătorii care după ce aruncau o scurtă privire, îşi vedeau indiferenţi de drum.

* * *

Clotilda deschise casa de bani cu un geamăt de satisfacţie. În secunda următoare, toată combinaţia pusă la cale de cei doi nemernici va fi demontată şi dejucată. Praful şi pulberea se va alege de…

— Asta cauţi?

Fulguleţ ieşise de după draperia de catifea unde se ascunsese şi cu un diabolic zâmbet de triumf, flutură sus, deasupra capului, plicul galben a cărui pecete îl făcea inconfundabil.

Clotilda ţipă:

— Testamentul meu!… Dă-mi-l imediat înapoi! Netrebnico! Eşti o hoaţă!… Imediat! urmă sufocată. Poliţia! Să vină Poliţia!… Hoţilor!

Revigorată de furie, se repezi la telefon şi ridică receptorul. Ştia numărul pe dinafară, 955. Îl memorase demult, pentru orice eventualitate, împreună cu cel al Salvării şi al Pompierilor.

Fulguleţ ridică braţul întins şi trase cu mână sigură: „Trăiască Ceauşescu şi milităria impusă fetelor pe vremea studenţiei ei!“ Clotilda, concentrată asupra discului aparatului de telefon, primi glonţul drept în inimă, fără a mai realiza ce se întâmplă cu ea. Căzu peste birou, cu ochii larg deschişi îndreptaţi spre fotografia înrămată a răposatului Martinescu. Lui Fulguleţ i se păru decent să tragă pleoapele peste privirea sticloasă. Simţind o prezenţă străină, se răsuci. Rezemată de uşă, Ioana, cu mâinile încrucişate peste piept, părea căzută într-o contemplaţie liniştită. Aprecie cu aerul competent al unui meseriaş versat:

— O treabă bine făcută.

Degetele înmănuşate ale lui Fulguleţ se încleştară pe patul armei. Pentru o secundă simţi irezistibila tentaţie de a o suprima şi pe târfuliţa din faţa ei. Ştia prea multe şi era genul de persoană în stare să creeze probleme mari, uriaşe, când cărţile nu se tăiau după vrerea ei. Dar nu, era prea mult pentru azi, la timpul cuvenit, va găsi ac şi pentru cojocul „javrei de Slatina!“

Parcă citindu-i gândurile, fata surâse şi rosti calmă:

— Mai aveţi nevoie de mine…

— Nu ştiu ce vrei să spui… Trebuie să ne grăbim, Luiza poate să pice din clipă în clipă.

Glasul răsuna ceva mai febril, dar altfel stăpânea perfect situaţia.

— În primul rând, să nu ne pierdem capul! S-o luăm metodic! Când se va întoarce de la cimitir, nu ne va găsi pe nici unul aici. Va anunţa Poliţia… Toată lumea trebuie să creadă că-i vorba de un jaf care s-a lăsat cu moarte de om…

— E credibil, aprecie Ioana. Ar fi suficient să golim seiful şi să mai luăm câte ceva din casă.

— Exact. Băgăm totul aici, şi scoase de după draperie un

sac mare de voiaj... Atenţie, era să facem o greşeală! Nu sustragem testamentul! O dată „furat“, nu mai putem dovedi drepturile lui Patrick. Pe ăsta îl lăsăm în scrinul din dormitor... Ah, de nu ne-ar presa timpul! Testamentul găsit singur o să dea de bănuit. Mai punem în aceeaşi mapă şi actele de stare civilă... Să lucrezi cu o pereche de mănuşi.

— Dar tu ce-ai de gând?

— Eu trebuie să fug, să scap de revolver şi să mă găsească Sârbu acasă... Mă bizui pe tine Ioana. În situaţii critice, Patrick se poartă ca un copil... Nu zăboviţi! Încărcaţi totul în maşină şi veniţi la noi... Am să mă gândesc unde ascundem lucrurile.

Ioana părea îndoită:

— Nu e totuşi imprudent?

— Nu vin ei cu ordin de percheziţie la mine chiar aşa curând!...

Din sufragerie, se auzi vocea lui Patrick:

— Nu e nimeni în toată casa?!

Femeile se priviră instinctiv. Cum avea să primească Patrick situaţia? Le răspunse geamătul acestuia când dădu ochii cu priveliştea din birou:

— Nenorocitelor! Ce-aţi făcut?!

— Nu-ţi cer decât să te îmbraci, spuse Ioana mângâindu-i umărul. Mă ocup eu de restul. *Trebuie* să dispărem cât mai repede... Hai! şi îmbrăţişându-l, încercă să-l ridice de pe scaun.

Se aflau în sufragerie. Patrick, tot în halat, cu braţele şi cu capul culcate pe masă, avea un aer deznădăjduit. Abia acum, când Clotilda nu mai exista, îşi dădea seama că, în sinea lui, nu fusese niciodată de acord cu înlăturarea ei violentă, după cum, în general, îi repugnau acţiunile, luările de poziţie sau schimburile brutale de cuvinte. Vinovată era blestemata lui de superficialitate! Deşi martor şi chiar subiect în toate etapele consumate până acum, parcă nu crezuse că asemenea ticăloşii se pot petrece aievea, tratase situaţia cu uşurinţă, alungând cu hotărâre orice i-ar fi putut stârni convulsii de conştiinţă. Şi tot acum realiza că

ţinuse cu adevărat la Clotilda (se simţea sfârtecat de milă), că pierduse un mare prieten.

Ioana, exasperată, continua să-l zgâlţâie. Se aflau la un pas de liman şi mălai-mare ăsta claca tocmai acum! Intui însă că în starea în care se afla, n-ar fi izbutit nimic, zgândărindu-i amorul propriu cu biciul şi, în consecinţă, îl luă cu binişorul:

— Hai, iubitule, e târziu... Ce mare lucru să te schimbi! Fă-o cel puţin de dragul maică-tii! Dacă suntem descoperiţi...

— Lasă-mă în pace!

— Gândeşte-te bine, Patrick! Femeia asta trăieşte numai pentru tine şi a riscat totul de dragul tău! Dacă suntem descoperiţi, intră în puşcărie pe viaţă! Ea a fost creierul combinaţiei, ea a apăsat pe trăgaci! Numai pentru tine!

În sfârşit, atinsese coarda sensibilă. Patrick începu să se mişte. Îşi ridică anevoie capul, aruncând o privire rătăcită prin încăpere. Întinse mâna după sonda cu suc de roşii şi o duse la buze. Închise ochii, bând hulpav. În clipa următoare i se ivi pe chip o expresie de mare surpriză apoi, aproape concomitent, o grimasă de durere. Un horcăit şi... rămase nemişcat.

După câteva tentative de a-l reanima, Ioana înţelese că era mort. Definitiv şi iremediabil mort! Cine pusese otrava în pahar, *cui* îi era destinată de fapt şi *de ce* erau întrebări la care va încerca să răspundă mai târziu. Acum, trebuia să acţioneze repede, să dispară cu iuţeala fulgerului din zonă, să se topească, să se dizolve...

Goli seiful de bijuterii, colecţia de timbre, valută – de toate naţiile, inclusiv lei, dar mai ales dolari – acţiuni, în general, orice hârtie de valoare şi le îndesă în sacul pregătit de Fulguleţ. Din casă luă trei galeuri originale despre care ştia că sunt extrem de valoroase şi câteva piese de argintărie din secolul al XVIII-lea. Nu se atinse de tablouri, căci era nevoie de prea mult timp ca să le scoţi din rame şi, în plus, erau şi mai greu de plasat

Trăgând fermoarul sacului, încercă să se concentreze. Nu

uitase nimic. Spera! În pod ştersese orice urmă a trecerii ei pe acolo şi, la sfatul lui Fulguleţ, umblând la casa de bani, folosise mănuşi de aţă. Avea mai multe perechi, amintire de la maică-sa care croşetase la viaţa ei mii. Le vindea în piaţă prin intermediul unei bătrâne, cârpind astfel cât de cât bugetul sărman.

Părăsi locuinţa cu paşi rapizi şi hotărâţi. nici o privire peste umăr. Lăsa în urmă două cadavre. De fapt, trei. Al treilea era ceea ce Ioana considera a fi *prima parte* a vieţii ei. Îi punea cruce cu inimă uşoară. Niciodată nu se simţise atât de liberă.

* * *

Luiza Miclea ajunse la locuinţa Clotildei Martinescu abia pe la ora trei. Era furioasă şi asudată ca un animal de povară. Din pricina grevei de la metrou – vezi, de-aia nu se găsea sămânţă de taxi –, fusese nevoită să vină pe jos tocmai de la Bellu. „Excursii“ din astea nu mai erau pentru vârsta ei şi oricum nu s-ar fi găsit exact azi să facă pe turista. Pătrunse în apartament epuizată şi îngrijorată. Îşi aruncă poşeta pe lada florentină din vestibul, emiţând cu voce de *contralto* un bonjour prelungit.

Nu-i răspunse nimeni şi, nedumerită, bătu la uşa Clotildei. Ciocăni şi a doua oară insistent. Tot mai intrigată de liniştea desăvârşită, apăsă pe clanţă. Dormitorul era gol, la fel baia şi budoarul alăturat, unde dormise cândva Ioana. Nu-şi putea imagina în nici un chip ce se întâmplă şi traversă toată casa, strigându-i pe rând: Clotilda, Patrick, Fulguleţ... Peste tot pustiu. La mijlocul coridorului, uşa de la fostul birou al lui Martinescu era deschisă. Îşi băgă capul, interesându-se dulce:

— E cineva! Alo...

Ultimele cuvinte şi le înăbuşi singură, ducându-şi îngrozită mâinile la gură.

— Clotilda!

Priveliştea îi înmuie genunchii, având totodată impresia

că leşul însângerat tresare la chemarea ei, că se străduieşte să-i răspundă.

„Halucinaţii!... Să-mi păstrez firea... În fond, s-a găsit soluţia ideală pentru ea. Ar fi suferit groaznic.“

Se întoarse în sufragerie şi abia atunci îl observă pe Patrick, prăbuşit la picioarele mesei. Spuma din jurul buzelor şi sonda cu suc de roşii căzută chiar lângă trupul neînsufleţit indicau cauza neîndoielnică a morţii. *Canalia primise sfârşitul din mâna ei!*

Se simţi cuprinsă de o imensă uşurare, despovărată de orice suferinţă, uşoară ca o pasăre cerească. Era suficient să-şi deschidă braţele ca să înceapă să zboare... Jurământul fusese împlinit, sfânta dreptate fusese înfăptuită, Monica fusese răzbunată! O linişte binefăcătoare o învălui: „Ce dulce-i răzbunarea!...“

Pentru o clipă, încercă ispita de a-şi lua geanta şi de a fugi. Trebuia însă să se întoarcă Tanţa care ştia că Clotilda rămăsese în grija ei, a Luizei. Nu că i-ar fi păsat de inerenta anchetă, dar simţea nevoia să se odihnească în sfârşit, să se scufunde în somnul profund al datoriei împlinite.

Ridică receptorul şi formă numărul Poliţiei.

* * *

Moartea cel puţin bizară a trei actori, dintre care două vedete de primă mărime, la un interval de doar câteva zile, impresionă puternic opinia publică. Aşa cum se întâmplă de obicei, începură să circule cele mai fanteziste zvonuri şi ipoteze. Presa speculă intens pe marginea unui subiect de mare senzaţie – „halva“ pentru breaslă –, iar diferitele posturi de televiziune retransmiseră spectacolele sau emisiunile de divertisment în care evoluaseră Diana Tamaş şi Dragoş Mateiescu. Cetăţenii de rând lăcrimau în faţa televizoarelor, găsind noi şi noi valenţe „interpretării absolut extraordinare a decedaţilor, talente unice, irepetabile“. Vârstnicii se lansau în comparaţii generoase,

vizând celebrităţile care făcuseră epocă, epocă de aur pentru teatrul românesc, în perioada anilor ’40-’60.

Ceea ce impresiona în mod deosebit, amplificând emoţia, era poziţia de vârfuri a celor doi – Doru Pavel fiind pomenit doar în subsidiar – şi extrema lor tinereţe. Se vorbi intens despre crime în lanţ, de mare actualitate, iar în privinţa killer-ului, teoria cu cei mai mulţi adepţi, se imagina un soi de Jack Spintecătorul. Londonezul avea ce avea cu prostituatele, valahul cu actorii. Pentru o vreme intrară şi aceştia în panică, verificând atent elementele de recuzită, mai ales pe cele ingerabile, şi asigurându-şi însoţitori de nădejde, în special pentru spectacolele de seară. Se întrebau înfrigurați cine va fi următoarea victimă şi faptul că asasinatele nu se repetară, generă o derută totală. Se emiseră alte ipoteze, dar timpul erodează elementul de mister şi senzaţie, deplasând interesul către obiective proaspete.

Încă de la începutul anchetei – lungă şi laborioasă, un dosar cu peste două mii de file – datorită identităţii de statut al victimelor (toţi trei actori) şi a prezenţei unora dintre personaje în ambele distribuţii, Poliţia conexă cele două cazuri într-un singur dosar – Arlechino.

Luiza Miclea, subiectul care dădu cel mai mult de furcă anchetatorilor, îşi asumă cu generozitate paternitatea integrală, autor moral, instigator şi mână ucigaşă concretă, a celor trei asasinate. Explicabil generoasă pentru că se împlinise un act de dreptate, iar ea, cu inima pe deplin împăcată şi totodată izolată prin dispariţia ultimei fiinţe dragi într-un vid care nu mai putea fi mobilat, considera că nu are nici un motiv să întârzie într-o lume complet străină. Fără a fi deprimată, nu mai avea chef şi n-o mai interesa să trăiască. Astfel stând lucrurile, ajunsă în situaţia individului golit de orice miză, atât de sărăcit sufleteşte încât n-are ce pierde, de ce n-ar fi luat asupra ei culpele celorlalţi, salvându-le libertatea? Într-un stil desigur nonconformist, „corsican“ pentru societatea modernă, oamenii aceştia făcuseră ca justiţia să triumfe. Nu pomeni nici un nume, ea

otrăvise, dăduse drumul la gaze, trăsese cu revolverul. De unde avea arma? De la bunicul, ofiţer în Armata Regală etc... Unde a ascuns-o?... A aruncat-o într-o pubelă din Cişmigiu... Cine ştie cine o fi găsit-o!

Cele mai perfide minciuni sunt cele care într-o anume proporţie conţin un adevăr parţial sau doar îl tangentează. Interogatoriile luate Luizei constituiră un coşmar pentru anchetatori tocmai din pricina acestei combinaţii de fals şi real. Bătrâna cunoştea multe amănunte de la Mărgescu şi prin el, indirect, de la Cireşica, pe care le prezenta cu viclenie drept constatări sau acte personale. Autenticul lor convingea, dar pe de altă parte, se iveau inadvertenţe, trădând faptul că „bătrâna ştie, dar minte acoperindu-i pe alţii...“ Absolut sinceră se dovedi doar atunci când explică mobilul acestor crime – răzbunare şi dreptate pentru Monica. Atunci când întrebările incomode o aruncau în corzi, dădea din umeri, pretinzând că nu-şi mai aminteşte. Avea o vârstă...

Anchetată în stare de arest şi slăbind vertiginos – din uscată, devenise scheletică –, fu transportată la un spital din Capitală. Fie că independent de circumstanţe, aţa de pe mosorel tot s-ar fi epuizat, fie că resortul vital se topise lipsit de o motivaţie şi de dorinţa de a mai trăi, se stinse într-o dimineaţă, lin ca o lumânare ajunsă la capăt. Ultimele ei cuvinte, înregistrate de o asistentă, rămaseră pentru toţi o enigmă: *Banzai!*[1]

În ce o privea pe Cireşica, internată la Spitalul Dr. Bagdasar, şi eventualitatea ca ea să revină la o viaţă normală, medicii se pronunţă foarte rezervaţi. Are unele coridoare de luciditate şi atunci, încearcă să se sinucidă regretând amarnic că nu s-a călugărit. Simion şi Simina, doi moşnegi betegiţi de suferinţă şi boală, se duceau tot mai rar să o vadă. Vica se gândeşte cu nostalgie la seninele zile de odinioară. Din bolboroseala Cireşicăi s-ar putea înţelege că Diana fusese o fiară şi că-şi meritase soarta... Dar cine stă să asculte elucubraţiile unei schizofrenice! Toţi se miră însă de tenacitatea cu care nefericita, după atâtea

[1] Strigătul emis de japonezi când porneau la atac.

nenorociri, o mai poate urî pe soră-sa. O ură nestinsă ce o va însoţi şi în mormânt.

Fulguleţ n-a putut supravieţui morţii lui Patrick. După înmormântare, s-a sinucis tăindu-şi venele de la ambele mâini. Ioan Sârbu cel Drept a umplut casa de fotografiile lui Fulguleţ şi plânge în fiecare zi, după ce se întoarce de la serviciu. O sticlă de alcool îi ţine tovărăşie din ce în ce mai des. Despre Patrick, nu vorbeşte niciodată. L-a uitat.

Ioana Vlase a dispărut, înghiţită parcă de neant. Nimeni n-a căutat-o, nimeni n-a mai văzut-o, nimeni nu-şi mai aminteşte de ea. Poate doar colegii de promoţie când dau cu ochii de fotografia clasică a tuturor generaţiilor de absolvenţi de liceu, grupaţi în jurul ţeapănului diriginte. Nu lipseşte glumeţul care pune coarne colegului din faţă.

Ioana a dispărut, pieton pe uliţele ăstei lumi, fără să privească, fără să lase nimic în urmă.

Emil Mărgescu, eliberat de obsesia Monicăi, a izbutit să intre pe făgaşul unei vieţi normale. Ţine un regim strict de slăbire sub supravegherea unui dietetician şi se simte mulţumit. Evită să se gândească la evenimentele stresante prin care a trecut. Când se întâmplă totuşi, îi face bine să-şi amintească faptul că nu el a deschis robinetele de gaz din camera Dianei. S-a împăcat cu sine însuşi, s-a împăcat cu lumea.

La monumentul Monicăi Miclea, florile s-au uscat. Imortalizată pe soclul de bronz, priveşte din eternitate. Impenetrabilă şi singură. Ca toţi morţii.

16 mai, 2001

37. Răzbunarea sluţilor
-2001-

Ce îţi mai rămâne de făcut atunci când natura şi soarta au fost nedrepte cu tine? Ce îţi mai rămâne de făcut atunci când ceilalţi te privesc cu repulsie şi dispreţ?

Pe natură nu te poţi răzbuna... În concluzie, toată ura adunată într-o viaţa se îndreaptă spre cei care ţi-au provocat atâta mâhnire...

„Sluţii“ încearcă să-şi facă singuri dreptate, când „Frumoşii“ sunt şi ei, la rândul lor, „sluţi“, aroganţi, plini de răutate, într-o perpetuă căutare de avantaje materiale.